

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZA CREWE

RUH YİYENLER SERİSİ 1. KİTAP

ÜŞÜTÜK

Kanes

Ü Ş Ü T Ü K

ELIZA CREWE
RUH YİYENLER SERİSİ 1. KİTAP

ÜŞÜTÜK

Çeviren : Mehmet Deniz Dede

Kanes

KANES YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

RUH YİYENLER SERİSİ

1. KİTAP

ÜŞÜTÜK

Birinci Basım: 2017

ISBN: 978-605-9915-56-4

Yayıncı Sertifika No: 16534

Editör: Erturan Elmas

Kapak Tasarımı-Dizgi: Ebru Doğan

Kanes Yayınları © Türkçe Yayın Hakları 2017

© Eliza Crewe 2017

Baskı:

Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık

Tanıtım ve Organizasyon Ltd.Şti.

Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11

34200 Bağcılar İSTANBUL

Matbaa Sertifika No: 12266

Tel: +90212 446 88 46 | stepajans@stepajans.com

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Eliza Crewe/@Caitlin Swift'den alınmıştır. Kanés Yayınları'ndan yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

KANES YAYINLARI

Bahariye Cd. Süleyman Paşa Sk. Aybek İş Merkezi

No:30 /B

Kadıköy-İSTANBUL

Tel: +90 216-414 73 51 pbx

Fax : + 90 216 414 73 52

Web: <http://www.kanesyayinlari.com>

e-posta: info@kanesyayinlari.com

Ü Ş Ü
T Ü K

Adam ve Madeleine'a

Öfkelenmemeniz gerektiğini bildiğiniz bazı insanlar vardır, çünkü bu yanlış bir harekettir. Mesela anneniz; eğer iyi türdense...

Öfkelenmemeniz gerektiğini bildiğiniz başka insanlar da vardır, çünkü bunlar sizi cezalandırma yetkisine sahiptir. Polisler, politikacılar, akıl hastanesindeki kaçık gardiyanlar, anneniz; eğer kötü türdense...

Ama bazı insanlar da vardır ki onlara öfkelenmemeniz gerekir, çünkü onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordunuzdur. Çünkü kimse hayatta kalmayı başarıp sizi uyar-mamıştır.

Ben bu üçüncü türdenim.

Ruh yiyorum. Paketleme işlemi biraz karmaşık olabiliyor ama neyse ki yemeğimi kıllı kabuğundan sıyırmak için gerekli özel yeteneklerle donatılmış durumdayım. Dişlerim deri yüzüyor, çenem ise kemikleri kırabiliyor. Bir ışık huzmesi gibi hızlıyım. Annemin hatırına -annem iyi türdendir- sadece kötü ruhları tercih etmeye çalışıyorum. Bunun başka sebepleri de vardı, önceden anlayabildiğim sebepler... Ama bu sebepler iyi bir insana göre. Ve ben o iyi insanlardan biri *değilim*.

Burada kendimi yuvada gibi hissetmemin nedeni bu olabilir.

Ufak odalar, kalın duvarlar, sessiz fısıltılar ve kulak tırmalayan haykırışlar... Atılan dayakların ritmine ayak uyduran bir ızdırap senfonisi...

Mulligan Akıl Sağlığı ve Hastalıkları Hastanesi bir tımarhane, ama daha iyi eşantiyon malzemeleriyle, kafadan çatlaklar ve grinin tonları hapishanesi...

Çatlak pencereler, çatlak kapılar, çatlak akıllar... Eğer onları sinirlendirirseniz buna çatlak kafatasları da eklenir.

Gri boyalı duvarlar, gri fayanslı zeminler... Bir zamanlar beyaz olan gecelikler artık gri. Burada yatanların ten rengi... Gri... Gri renkli metal karyolalar, nevresim takımları... Gri, gri, gri... Pencere parmaklıkları...

Siyah...

Uyum mahvoldu.

Düzelتيyorum; üşütükler, grinin tonları ve *siyahlar* hapishanesi...

Kapının çarpılma sesi karanlık koridorda yankılandı ve dirseklerimin üzerinde doğrudum. Yankı sönükleşirken yerini ölüm sessizliğine bıraktı. Gecenin bir yarısıydı; belki de şafak vakti. Tek bir kıpırtı bile yoktu. Beklediğim sırada sessizliği dinlerken kulaklarım çınladı. İşte başlıyordu. Muşamba zeminin üzerindeki ağır botların çıkardığı sesler, davul sesi gibi yüksekti.

Biri geliyordu. Rengi solmuş yorganın üzerindeki ellerim gerilmişti. Bunun o olmasını umuyordum.

Geceleri iki hasta bakıcı nöbet tutuyordu. Bu yüzden gelenin Gideon -yani diğeri- olma ihtimali yarı yarıydı. Peşinde olduğum ise, burada bulunma sebebim Samson'dı. Hayalet kız, Callie, bana onu işaret etmişti.

İlk başta hiç de ona yardım etme modunda değildim. Ama ısrar etmişti. Ardından yine, yine ve yine ısrar etti. Ta ki onu öldürmek isteyene kadar... Hayaletler böyledir. Bir kez onları duyabildiğinizi fark ettiklerinde çok talepkâr oluyorlar. Ve öldürmesi imkânsız...

Arkamı döndüğümde gölgeler arasında Callie'nin saydam bedenini gördüm. Kaskatı duruyordu. Şeffaf kafası benden uzağa eğilmiş, duvarın ardından göremediğim bir şeye bakıyordu. Büyük, kalın botlar giyen bir şeye... Sesler yaklaştıkça bir adım geri attı. Ardından bir adım daha... İçinde bulunduğumuz hücre o kadar küçüktü ki birkaç adım daha attıktan sonra duvara toslamıştı. Yani, duvarın *içine doğru* toslamıştı demek daha doğru olur.

Ona tek bir bakış atmak ayağa fırlamama yetti. Elektrik yüklü heyecan damarlarımda dolanıyordu. Koridordan gelen hasta bakıcı Samson'dı. Onun katili...

Bu yaramaz hasta bakıcıyı evinde kapana kıştırabilirdim. Otoparktaki arabasının yanında pusu kurardım. Şu an yaptığım gibi bir deli hastanesinde pusu kurmama gerek yoktu. Ama hasta bakıcının kendi kurbanıyla yarattığı cinayet sahnesini yeniden canlandırmakta çok şairane bir şeyler vardı. Yalnız bu kez, çok farklı bir son yaşanacaktı.

Callie bundan hiç hoşlanmamıştı. Onun icabına haftalar önce bakmamı istemişti. Zamanının çoğunu burada, hücrenin içinde süzülerek, gümüş rengi parmaklarını gri, izbe duvarların üzerinde gezdirerek ve bana sabırsız bakışlar atarak geçirmişti. Ama benim planımı beğenmiyorsa eğer, kendisine hayaletlerle konuşabilen, ruh yiyen başka bir canavar bulabilir. Ben on yedi yıldır böyle birine rastlamadım açıkçası, çok istiyorsa kendisi arayabilir. Annemin de hep dediği gibi, bir şeyi yapmanın bir kolay yolu, bir de doğru yolu vardır.

Gerçi annem aynı zamanda yemeğimle oynamamamı da tembihlerdi.

Callie'yle arkadaş olduğumuzu pek söyleyemezdim. Daha önemlisi, o da arkadaş olduğumuzu söyleyemezdi; eğer beni kafasındaki anı yağmuruna tutmak yerine konuşabilseydi tabii. Akıl hastanesine yatırılmıştı çünkü dünyanın korkunçluğuyla daha fazla baş edememişti. Dünyanın korkunçluğu ise ben oluyordum.

Bu da doğal olarak aramızda ortak bir nokta bulmamızı zorlaştırıyordu.

Ama şu anda onun sahip olduğu tek şey bendim ve katili de koridordan bize doğru yaklaşmaktaydı. Callie, onu rahatlatmam için bana bakıyordu.

Bir deneyelim.

“Rahatla,” diye fısıldadım, “sen zaten ölüsün.”

Oda arkadaşlarım sessizdi. Nefes alış verişleri zar zor duyuluyordu. Onları çatlak kafalarının içinde çığlık atarken hayal ettim. “*Ben değil, ben değil!*” diye bağıryorlardı. Bot sesleri koridorda bir yerlerde durdu. Kısa boylu, köpek suratlı Samson’ın kapıların parmaklıklı penceresinden içeriyi süzüp hücredekileri dehşete düşüren bakışlar attığını tahmin edebiliyordum. Hafif, kasıtlı bir kapı tıklatma sesi duyuldu. Hücrede yatanların dikkatini üzerine çektiğinden emin olmak istiyordu. Çıkan sesle Callie önce korkup köşeye sindi. Ardından cesaretini toplayarak çenesini dik tuttu ve korku içindeki küçük, ölü bir kız ne kadar başarabilirse o kadar sert bakarak gözlerini kapıya dikti. Ama sonra ayak sesleri yeniden duyuldu ve bir kez daha duvarın dibine çöktü. Gözlerini bana sabitlemişti.

Zamanın geldiğini anladım. Yataktan atladım ve pozisyonumu aldım. Kapıyı görebileceğim bir çizgide, küçük

bir kıvrılmayla, kafamı dizlerimin arasına alarak duvarın dibine sindim. Leziz yemeğim için hazırladığım mükemmel bir déjà vu... Samson onun için geldiğinde Callie de aynen bu şekilde durmuş ağlıyordu. Kalbi kırılmıştı, ta ki işi bitene kadar. Sonrasında ise bedeninin tüm kemikleri kırıldı.

Üzerimdeki ince gecelik yüzünden zemin buz gibi geliyordu. Ama içimde büyüyen yangın bunu telafi ediyordu. Açlığım bana karşı oldukça sabırlı davranmıştı. Avımın üzerine atlayana dek haftalarca, usulca beklemişti. Ama şimdi içimde geriniyor, parmak uçlarımda tatlı bir ürpertiyle ruhumu kemiriyordu.

Samson'ın ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Ama yine duraksadı ve bir kapıyı daha tıklattı. Çok da umurunda değildi. Beklemek bunun tadına tat katardı. Tatlı bir öpücükten önceki o anlık duraksama gibi.

Ama bu bir aşk hikâyesi değildi.

Ayak sesleri yeniden duyuldu. Yaklaştıkça omurgamı bir ürperti yalayıp geçti. Hayalet kız iyice duvarın içine girmiş, mümkün olduğunca köşeye sinmişti.

Bir gölge kapının altındaki boşluğu kapattı. Alevden oluşan bir nehrin içinde yüzüyor gibiydim, dünyayı kırmızıya boyayarak... Anlaşılan bir misafirim vardı.

Şahane!..

Başımı kaldırıp bakmadım. Henüz değil. Üzerimdeki bakışlarının tenimi delip geçtiğini hissedebiliyordum. Onun ne gördüğünü biliyordum: Ufak, zayıf, çelimsiz ve kırılğan bir kız... Yerde kıvrılmış yatıyor. Siyah saçlarım bir taraftan darmadağın hâlde kırılmıştı. Diğer tarafı ise uzundu. Bunu ben yapmıştım. Tüm harika mekânlarda olduğu gibi buraya da rastgele insanları kabul etmiyorlardı. Burası küçük, seçkin bir cehennem çukuruydu. Ben

onun gözündeki genç bir insandım. Ki bu yarı yarıya doğruydum. Gençtim ama insan olduğumu söyleyemeyeceğim. Her neyse, insan olmadığım *kesindi*.

Gözlerime bakmasına izin vermiyordum. Gözlerin ruha açılan pencere olduğunu söylerler ve kendimi ifşa etmeye hiç niyetli değildim. Cama sert bir şekilde vurdu. Dikkatimin üzerinde olmasını istiyordu. Öyleydi zaten ama bunu görmesini istemiyordum. Bir kez daha vurdu. Bu kez daha ısrarcıydı. İstediklerini alamadığı zamanlara çok ender rastlanırdı. Ama eğer dikkatimi istiyorsa, onu gelip kendisi almalıydı. Botlarının gölgesi kapının önünde duraksadı. Ruhuma çökmekte olan karanlık içimde kanat çırparak bekleyişin acı verici ızdırabını katlanılmaz hâle getiriyordu.

Nefesimi tuttum ama anahtar şingirtisinin gürültüsü sesini duyunca ağızımdan kaçırıverdi. İçimdeki Açlık uğultu yapıyordu ve küçük bir kıkırdamayla onu bastırdım. Kilit metalik bir sesle açıldı ve odaya adımını attı. Duraksadı. O kabadayı, mantığa dayalı yanı, herhangi bir tehdit teşkil etmediğini söylüyordu. Ama hayvansal içgüdüleri gerçeğin farkındaydı.

“Tehlike!” diye bağıırıyordu içgüdüleri.

“Saçmalık...” diyordu mantığı.

“Ben daha güçlüyüm!” diye övünüyordu kabadayı tarafı.

Bu sessizlikte yutkunduğunu duydum. Kapı arkasından kapandı. Hafifçe kıkırdadım ve onun ürperdiğini gördüm. Sonunda bir adım attı. Bir adım daha... Nihayet yanıma gelene dek...

İkimiz de bekliyorduk. İkimiz de farklı sebeplerden ötürü heyecan doluyduk. Bu an çok ince, uzun ve tatlıydı;

tıpkı eritilmiş şeker gibi ikimizin de damağını tatlandırıyordu. Açlık, sessizce nabız yokluyordu. Samson yalnızca sıradan bir canavardı. Benim aksime... Bunu onun da hissettiğini biliyordum.

Ardından uzayan şeker bir noktada koptu ve beni saçımdan yakalayarak yüzümü yukarı kaldırdı. Kırmızı suratı tıpkı Callie'nin anılarındaki gibiydi. Orta yaşlı, geniş gözenekli ve sarkık gıdıklı. Yalnız bu kez gözleri o zevk dolu parıltıdan yoksundu. Bunun yerine şaşkınlıkla havaya kalkmış fırça gibi kaşları vardı.

Sanırım ona gülümseyen ilk kurbanı bendim.

Onu boğazından tutup duvara çarpan ilk kurbanı da ben olabilirdim. Çığlık atmaya çalıştı ama sesi hırıltılı bir bebek mırıltısına dönüşünceye dek boğazını sıktım. Kafa karışıklığı ve panik gözlerinde şaha kalkmıştı. Küçük, zayıf kollarımın nasıl bu kadar güçlü olduğunu anlayamıyordu. Aslında şu an birçok şeye anlam veremiyor olmalıydı.

Onu aydınlatmak için sabırsızlanıyordum.

Bedeni zemini terk edinceye dek onu havaya kaldırdım. Gözleri kocaman açılmıştı ve panik hâlindeydi. Ava giderken avlandığını fark ettiği o mükemmel anın tadını çıkarmak için duraksadım. Kafasında oluşturduğu gerçekliğin, gerçekten yaşananla tam bir tezat oluşturduğunu fark ettiği o kusursuz an...

Yenilen tatlının ağızda kekremsi bir his bırakması hâlinde oluşacak o buruk yüz ifadesini yaptığı an...

Dönüp baktığımda Callie'nin de bundan keyif aldığını gördüm. Elleri önünde kenetlenmişti ve küçük yüzü ortaya saçılan adalet ışığıyla aydınlanıyordu.

Samson'ın gayet etkisiz bir biçimde elimi tırnaklama-ya çalışması dikkatimi yeniden ona yöneltti. Benden daha uzundu ve bir ayağının parmak ucuyla yere değmeyi baş-arıyordu. Bu da boğazındaki baskıyı biraz olsun azaltmak için yeterliydi. Yapmasına izin verdim.

“Nasıl olu...” dedi nefes nefese.

“İnsanları incitmeyi seviyorsun Samson.” Bunu sa-kince söylemiştim ama aslında alev alevdim. Açlık içimde büyüyen bir yangındı.

“Nnnnnn...”

Boğazını daha fazla sıktım. Bileğime yapıştı ve asılı kalan ayaklarıyla havaya tekmeler savurmaya başladı.

Yumuşak bir sesle, sanki çok umurundaymış gibi, “Şşş, her şey yolunda!” dedim. Ardından ses tonumu fısıltı-ya kadar düşürdüm. “Onları incitmeyi ben de seviyorum.” Boğazını daha sert sıktım ve yeniden ayak parmağını yere değdirmeye çalışarak nefes alabilmek için çırpınmaya baş-ladı. Ayağımla üzerine basıp boğazını bıraktım.

Bağırarak yere düştü ve nefes nefese öksürüp sürü-nerek benden uzaklaşmaya çalıştı. Kapının önünde yolu-nu kesmek için yer değiştirdim. Gerileyerek köşeye doğru kaçtı.

“Ne?” dedi hırıltıyla, ardından hırpalanmış boğazını tuttu. Öne doğru bir adım attığımda çılgınca geri kaç-maya başladı. Çabaları boşunaydı. Kalp atışlarının sesini duyabiliyordum. Çılgınca atıyordu ve henüz kan yüzüne sıçrayamamıştı. Ölü gibi solgundu.

Birazdan gerçek bir ölü olacaktı.

Fazlasıyla hasar görmüş boğazından çıkan zayıf bir

sesle, “Ne-nesin sen?” diyebilirdi sonunda.

Başımı iki yana sallamakla yetindim. Ne olduğumu bilseydim bile bunu ona söylemezdim. Buraya bunun için gelmemiştim. Birkaç adım daha attım.

“Lütfen, hayır!” diye çılgılık attı ve elini havaya kaldırdı, sanki bu beni kendinden uzaklaştırabilecekmiş gibi. Bir an o eli koparıp atmayı düşündüm. “Ben sana zarar vermem! Benden kimseye zarar gelmez!”

“Bana yalan söyleme.”

Geriye doğru sindi. “Lütfen!..” Çenesi açılıp kapanıyordu. Sarkık gıdığı titriyordu. Çaresizce söyleyecek bir şeyler arıyordu. Kelimeler ağzından kekeleyerek çıkıyordu. Aceleyle arka arkaya sıralanıyordu. “Bir hata olmalı.”

Başımı usulca iki yana salladım.

“Lütfen!.. Seni tanı mıyorum bile!”

Göz göze gelebilmek için yere eğildim. Daha fazla köşeye sindi. Çenemi ona doğru kaldırdım. Sözcükler ağzımdan ipek yumuşaklığında akıp gitti. “Evet... Ama Callie’yi tanıyorsun.” Onun olduğu yöne baktım. Artık çok da heyecanlı görünmüyordu. Bunun yerine, gözleri kocaman açılmıştı ve hayret içinde eliyle ağzını kapatmıştı. “Daha doğrusu, Callie’yi *tanıyordun*.”

Ciddi bir kafa karışıklığı suratından gelip geçti. İsmi hatırlamak ister gibi dudakları hareket etti.

“Callie Bellemore...” diye tısladım.

Birden farkına vardı.

“O bir kazaydı.”

“Sana yalan söylemek konusunda ne demiştim ben?”

Elimle suratını tırnakladım ve yanağında dört tane kırmızı çizgi oluştu. Kanın keskin kokusu odayı doldurmuştu. Dudaklarım tebessümle kıvrıldı.

Bu gülümsemeye karşı oldukça tepkisizdi. Sahte masumiyetinin yerini şimdi derin düşünceler almıştı. “Bundan zevk alıyorsun.”

Gülümsemem yüzüme daha da yayıldı. Annemin bir yerlerde utançtan yüzünü sakladığını biliyordum.

“Sen de öldürmekten benim kadar zevk alıyorsun.” Dengiyle konuştuğunu zannederek doğruldu. “Hayır, sadece öldürmek değil, bir de...” Sözünü tamamlayacak bir kelime arıyordu.

“Güç...” diye tamamladım.

Sohbetine dâhil olmamla birlikte yüzü aydınlandı. “Ne olduğunu bilmiyorum ama birbirimize benzediğimizi biliyorum.” Ellerini yukarı kaldırdı ve bana hakaret etmekten korkuyormuş gibi aceleyle devam etti. “Ben... Senin gibi özel değilim. Ama öldürmek...” Gözlerini kapattı ve dudaklarının kenarında çarpık bir gülümseme belirdi.

Benimkinden çok da farklı olmayan bir gülümseme... Duyduğum utançı yuttum ve Açlık tarafından sindirilmesine izin verdim.

Rüyadaymış gibi devam etti. “Kendime engel olamadım. O kız...” Ürpermişti. Ardından dikkatini yeniden bana yöneltti. “İstesem de duramazdım.” Elleri açılıp kapanıyordu, bir pençe, bir yumruk hâlini alarak. “Bu karşı konulmaz bir şey.” Onu anlamamı bekliyormuş gibi bana baktı.

Anlıyordum da. Hayal edebileceğinden çok daha fazla anlıyordum üstelik. Çünkü bu benim için güçten daha fazlasıydı. Ruhlardan besleniyordum. Onlar olmadan ölürdüm.

Tabii bu onların koleksiyonunu yapmaktan neden bu kadar hoşlandığımı açıklamıyordu. Parmağımı Samson'ın yanağından aşağı doğru indirdim ve inledi. Annem öldürmeyi arzulayan bu canavarca karanlığı hiç anlamamıştı. Ruhlardan beslenmeye duyduğum ihtiyacın sebze yemek gibi bir şey olmasını dilemişti. Gerekli, ancak arzu duyulan değil.

Samson, bu iğrenç çamur topağı, beni annemden çok daha iyi anlıyordu. Ama onun aksine, hiç olmazsa ben içimdeki kötülükten utanç duyuyordum; bundan zevk almadığım zamanlarda. Çamurda yuvarlanan bir köpek gibi bu iğrençliğin bende uyandırdığı yapış yapış histen hoşlanıyordum. Çamur üzerimde kötü kokular saçarak kuruyup kaşıntı yapmaya başlayana kadar da pişmanlık duymuyordum. Diğer ucubeler ise -Samson gibi- suçluluk duygusu hissetmiyordu. Onların onaylamayan bakışlarla başını iki yana sallayan bir anneleri yoktu.

Bunun yerine, ben vardım.

En ufak bir suçluluk duygusuna kapılmadıklarını biliyordum. Ama onların pişmanlık içinde boğulacaklarından emin oluyordum. Kırmızı, yapış yapış bir pişmanlık...

Yani Samson haklıydı. Ben de onun gibiydim. Ama ikiyüzlülüğümün günahlarım arasında en hafifi olması, onun açısından çok talihsiz bir durumdu. Aramızdaki bu ortak noktanın beni onun gibi birine dönüştüreceğini sanıyordu. Ancak bu yalnızca kendimden daha fazla nefret etmeme sebep oluyordu.

Aramızda yalnızca birkaç santim mesafe kalana dek eğildim ve gözlerimi kapadım. Titrediğini hissedebiliyordum. Kan ve korkunun baş döndürücü kokusunu içime çektim. Bu beni çok daha fazla keyiflendiriyordu. Kımıl-

damaya kalkıştığında gözlerim anında açıldı ve onu olduğu yere sabitledim. “Haklısın; ben de senin gibiyim.” diyerek soludum. Ardından usulca başımı iki yana sallayıp gözlerinin içine baktım. “Ama bunun sana hiçbir faydası olmayacak.”

Gözleri kocaman açıldı ve ağzı hiçbir şey demeden öylesine kımıldadı. Panik içinde gerçeğin farkına varacağı bir tutam yaşam kıvılcımını daha ona bahşetmeye karar verim.

Sonrasında açlık damarlarımda harekete geçti ve çılgın bir akıntıyla her şeyi yıktı geçti. Sokulduğu köşeden üzerine doğru gelmeye başladım ve bir yengeç gibi onu kabuğundan çıkarıp aldım. Artık avuçlarımda içindeydi. Hiç zorlanmadan... Kendimi doğum günü çocuğu gibi hissediyordum.

Ve o da doğum günü pastamdı.

Bu anın tadını çıkararak kahrkaha atıyordum. Dünya kızıla bulanmıştı ve nabızı avuç içlerimde atıyordu. Alev alevdi.

Ruhu, beraberinde sarmallı dumanlar çıkararak bir yanardağ patlaması gibi bedeninin içinden kızgın lavlarını akıtmaya başladı. Açlık daha fazla bekleyemezdi ve artık bu kızıllığın içine dalış yapma vaktim gelmişti. Her yanıma sarıyor, içimi dolduruyor, içimde büyüyor ve parıltılı güzelliği gözlerimi kamaştırıyordu. Bedenim daha fazlasını kaldıramayınca dek devam ettim. Ardından kollarımı iki yana açarak arkaya doğru eğildim. Güzel bir şelale içimden geçiyor gibiydi. Kanla kaplı bir şelale...

Şelalenin altında ise memnuniyet ve zafer duygusuyla akan sakin bir nehir vardı. Durulmuş bir şeffaflık...

Leziz bir ruhtan sarhoş, zevkten dört köşe olmuş hâlde ayağa kalkıp cesedin önünde dikildim. Göz ucuyla

köşeye baktığımda hayalet kızın dehşete düşmüş yüz ifadesini gördüm.

Gözleri bir kez daha yaşlarla dolmuştu.

Ardımda darmadağın bir manzara bırakıyordum. Duvarlar Jackson Pollock tablolarını andıran bir görünüme bürünmüştü. Kırmızı, gri, siyah ve kahverengi...

Çoğunlukla kırmızı...

Kendi açımdan biraz daha neo-empresyonist bir tarzı tercih ederdim. Seurat ya da Signac olabilirdi. Ama tabii benim de sınırlarım vardı. Genelde daha derli toplu olur-dum. Yüzümü ana haber bültenlerinde görmeye hiç niyetim yoktu. Özellikle de bu saç kesimiyle... Ama burası soruşturma yapılmasını gerektiren bir yer değildi ve ben de yalnızca yeniden düzenlenmiş bir cesedin verebileceği mesajı sevenlerdendim. Picasso gibi... Bir ceset ve kanla yazılmış bir mesajın niyetimi açıkça belli edeceğini düşünüyordum:

Gözüm üzerinizde.

Bu mesajda tımarhane yönetimine küçük bir aşk notu bırakmıştım. Cesetleri nereye gömdüklerinden haberdar olduğumu bildiriyordum. En azından bir cesedin nerede olduğunu biliyordum. O yüzden polisi arayamazlardı.

Ben ruh sarhoşuydum. Dünya çok parlaktı ve kendimi çok güçlü hissediyordum. Ruhlar mideye oturmazdı. Şampanya gibi damarların içinde köpürerek patlar, sinir uçlarını gıdıkladı. En az bir saat boyunca beynimi bir pamuk kozası gibi sarmalayarak onu utanç ve endişe gibi duygulardan korurdu. Ardından sıçrayış yaparak içimi kemirirdi. Ama şimdilik bir zararı yoktu. Alacağı intikamın acı olacağını geçici bir süreliğine unutarak gülümsedim.

Koridorda dolanırken titrek floresan ışıkları geçişimi

kutluyordu. Ardımda kanlı ayak izleri bırakıyordum. Kanlı parmaklarımla ise duvarları lekeliyordum. Merdivenlere vardığımda kapıya uzandım ve geldiğim yola yeniden göz attım. Acelem yoktu çünkü Gideon'un da acelesi yok gibi görünüyordu. O iyi bir arkadaştı ve Samson'ın eğlencesini bölmek istememişti.

Ben de tam bundan bahsetmek istiyordum işte.

Kilitli bir kapı tokmağını söküp attım. Ardından diğerini... Burada kalanların çoğu fazla uzağa kaçamazdı. Tımarhaneye gönderilmelerinin bir nedeni vardı sonuçta. Ama şimdi kaçmaları için fırsat doğmuştu ve eğer yeterince uzağa gidebilirlerse, sonları çok farklı bir hastanede bitebilirdi. Bünyesinde daha değişik bir felsefe barındıran bir hastane...

Bazı kaçıkları kafesinde bırakmıştım. Hayvan hakları savunucusu bile bir kaplanı sokağa salmak istemezdi.

Samson'ın karanlık ruhunun damağımda bıraktığı tatla yutkundum. Gücümü bundan alıyordum. Açlık'ı beslemeyeli uzun zaman olmuştu. Diyetteki bir insan gibi, bundan tamamen kaçınmanın hiçbir işe yaramadığını fark etmiştim. Bu yalnızca açlığımı bastırmamı biraz daha erteliyordu, o kadar. Tabii ki de oburluğum kilo almak üzerine değildi. Daha çok gelişigüzel cinayet işlemek üzerine oluyordu.

Arkamdan gıcırdayan menteşe sesleri geliyordu. Ardından benden, kurtarıcısından uzaklaşmakta olan çıplak ayak sesleri duydum.

"Ah, geri gel. Arkadaş olabiliriz!"

Kapı çarpılma sesi... Sanırım arkadaşlık teklifim reddedilmişti. Neyse, Örümcek Adam'ın da arkadaşı yoktu zaten.

Yeniden gıcırtilar ve çıplak ayak sesleri... Bir fırrar daha...

“Hadi ama Gideon. Buraları denetlemen gerek!”

Kandan yapış yapış olmuş zeminde dans etmeye başladım. İntikam en tatlı melodiydi. Kollarımı açarak yanından geçtiğim duvarlar beyaz ve grinin bulanık tonlarındaydı.

Ardından aniden, görüş alanımda siyah bir cisim belirdi. Kapıda biri vardı. Hasta bakıcı gelmiş olmalıydı. Olduğum yerde durdum ve tısladım.

Hayır, bu Gideon değildi. Üç kişi... Koridorun sonunda üç yabancı vardı.

Onlar da tıslıyordu.

Insanlar tıslamazdı. Yani, aptal oğlanlar uğruna birbirine giren aynı derecede aptal kızlar dışındada... Ama yetişkin erkekler, siyah takım elbiseli saygın erkekler, düşmanlarına tıslamazdı. Gözlerimi kırpıştırıp başımı iki yana salladım. Üzerimdeki sarhoşluğu atmaya çalışıyordum. Gözlerimi açtığımda yabancılar hâlâ oradaydı. Ama tıslamaları kaybolmuştu. Belki de bu onaylamadıklarını gösteren türden bir işaretti. *Kafesinin dışında ne halt ettiğini sanıyorsun* tıslaması... Belki de sadece benim hayal gücümün bir ürünüydü. Sarhoş kafam bunu bir dövüğe dönüştürmek için bana oyun oynuyordu. Ruhlardan kafayı bulmak biraz sert etki edebiliyordu.

Üç adam uzun koridorun ucunda, zemin kata inen merdivenlerin başında dikiliyordu. Titizlikle taranmış saçları ve temiz takım elbiseleri vardı. Modern, şehirli adamlar, kaçıklara ev sahipliği yapan bu pislik içindeki karanlık tımarhaneye hiç uymuyordu. Soldaki tombul, yumuşak yanaklı ve kısa boyluydu. Sağdaki ise uzun boylu ve sert bakışlıydı. Ortadakinin sivilce probleminden sağ çıkmayı başaramış çukurlu bir cildi vardı ve orta yaşlardaydı. Dar koridor onların suratını benim pençelerimden uzak tutan tek şeydi.

“Ne işin var burada?” diye sordu ortadaki adam. Vücudunu dikleştirip ütülü ceketini düzeltti.

Evet ben, saçma sapan saç kesimi ve kana bulanmış geceliği olan kız, bir tımarhaneye ait olmayan tek kişiydim.

“Seni buraya yeniden mi yolladılar?” diye devam etti. “Bundan benim niye haberim yok?”

Hmm!.. Onlara bakarken çömeldiğim yerden kalktım.

“Seni zi-Ben mi gönderdi?” diye sordu sert bakışlı olan.

Kim?

“Şaka mı bu?” dedi tombul yanaklı olan.

Şu zi-Ben çok şakacıymış anlaşılan.

“Hem burada ne halt ediyorsun?” diye sordu ortadaki.

Sorularına cevap vermemek en iyisiydi. Nasıl olsa yakında cevabını alacaklardı. Saklamam mümkün değildi. Gözlerimi üçünün üzerinde gezdirdim. Düşünüyordum. Gitmeden önce onlara hadlerini bildirmem gerekecekti. Ölümcül olmaya gerek yoktu. Annem bundan hoşlanmazdı.

Ama eğer dövüşmek gerekliyse... Kazalar olabilir. Açlık kıpırdanmaya başlamıştı.

Liderleri hâlâ konuşmaya devam ediyordu. “Nereden geldiğini bilmiyorum ama biz buradaki Tapınakçılara yakınınız. Kurduğumuz tüm alarmları harekete geçirdin. Eğer onların da alarmı varsa...”

Doğru, Tapınakçılar... Kim dedin? Çok da önemi olduğundan değil ama merakımı cezbetti.

Başını iki yana sallayarak, “zi-Ben’e bunun üstesinden gelebileceğimizi söylemişim.” diye devam etti. “Arayış’a
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yardım ederken bile... Yani bizde Skype var. Artık karanlık çağlarda değiliz. Bu deli hastanesi kendi kendini işletebiliyor. Bir çaylağın gelip de buradaki işleri berbat etmesine ihtiyacımız yok!" Beni işaret ediyordu.

Onlardan biri gibi bir hâlim mi vardı? Belki de bu adamlar benden daha çok aitti buraya.

Tombul yanak, parmağını duvarda bıraktığım kan lekesinin üzerinde gezdirip ardından yaladı.

Lanet olsun! Belki gerçekten de buraya aittiler.

Kanın tadına bakınca suratında şok olmuş bir ifade belirdi. Aynı ifadenin benim suratımda da olduğuna şüphe yoktu. Ama şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyordum, böylelikle fark etmezdi belki de. Şu ana kadar sakinliğini korumuştum ama şimdi patlıyordu.

"Bu... Bu... Sen Samson'ı mı yedin?" diye böğürmeye başladı. "Aylardır onun üzerinde çalışıyordum. Ruhunu az kalsın ele geçirecektim. Şu kadar yakındım!" dedi parmaklarını bir araya getirerek, kıpkırmızı bir suratla. "Şurada bir sürü kolay lokma varken sen gidip Samson'ı yiyorsun! Bu inanılmaz! Şimdi gece nöbetleri için kimi bulacağım ben? Bundan bahsetmiyorum bile!"

Daha önce insanları yerken hiç yakalanmamıştım. Ama niyeyse daha farklı bir tepki bekliyordum. Çok kısa bir an için duyularım keskinleşti ve kafamda bir düşünce şekillenmeye başladı. Pamuk kozasına doğru ilerleyen bir endişe...

Ama endişe, avını çıplak elleriyle parçalara ayıramayan sıradan insanlar içindi.

Tombul yanak fırtınalar estirirken yere eğilip yeniden tısladım. Üçü birbirlerine anlamlı bir bakış attı.

"İsmim ne demiştin?" dedi liderleri, gözlerini kısıp bana bakarak.

Yalan mı söylemeliydim? Ama bunun ne anlamı vardı ki? Yaşamalarına izin verseydim bile neler yapabildiğimi gördüklerinde peşime düşmeleri çok aptalca olurdu.

“Meda...” dedim ve yeniden bakıştılar.

“Zi-Meda mı, hal-Meda mı?” diye sordu ortadaki usulca.

Hmm!.. Bunu doğru tahmin edebilmek için yarı yarıya şansım vardı. “Zi,” dedim. Hepsinin dişlerini göstermesinden yola çıkarak yanlış cevabı verdiğimi söyleyebilirdim. Sanırım az önce beni zi-Ben’in göndermediğini fark etmişlerdi. Anlaşılan dövüşmeye başlayacaktık. Özür dilerim, anne. Elimden geleni yaptım.

Öyle mi? Sesi kafamın içinde yankılandı.

Evet! Kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve tek ayağını yere vurmaya başladığını görür gibiydim. Ama yüz ifadesini çıkaramıyordum. Zaman bunu benden çalmıştı. *Tamam, pek sayılmaz.*

Onun hayatta olmasını çok isterdim. Ama silik bir hatıra yalan söyleyemezdim.

“Seni zi-Ben yollamadı, değil mi?” Şüphe onaylandı. “Ben kimim demiştin?”

Ecelin, seni tuhaf insan şeysi... Yani, ecelin değil. Cinayet işlemek yok. Sadece biraz sakatlayacağım ki buradan paçamı kurtarabileyim. Sakatlamak çok da kötü sayılmaz.

Benim duruşumu taklit ederek onlar da yere eğildi. Pürüzsüz, kaygan adımlarla bana doğru geliyorlardı. Pekâlâ, yemeğimin ayağıma servis edilmesine hayır demem. Özellikle de kuryeye bahşiş vermek zorunda değilsem.

Yemek mi dedim? Yani kötek diyecektim. Onları öldürmeyeceğim. Cidden...

Gelin bakalım.

Yaklaşıyorlardı. Onlara buradan saldırabilirdim. Bu uzaklıktan karşılık veremezlerdi. O minik insan adımlarıyla bu mümkün değildi. Adımları o kadar sessizdi ki içimdeki gurultudan onları zar zor duyabiliyordum. Daha yakma, daha yakına... Üzerlerinden atlayacaktım. Belki atlarken birkaç darbe de indirebilirdim. Sadece o güzel takım elbiseleri ve saçlarını biraz dağıtmak için... Karşılara çıkan şeyin ne olduğunu bilmeleri için, nasıl bir şeyden ucuz atlattıklarını görsünler diye... Bu benim insancıl yanımdı işte. Hâllerine şükretmelerini sağlıyordum. Sahip oldukları şeye şükran duyuyorlardı. Omuzlarının üzerinde duran kafaları gibi mesela. Birçok insan bunun değerini pek bilmezdi.

Onlar yaklaşıırken daha da eğildim. Bir yandan da atlamaya hazır olmak için parmak uçlarımın üzerinde kalkıyordum. Bu aptallara beni kontrol edemeyeceklerini göstermek için... Zayıf, küçük bir insan türü olmadığımı bilsinler diye... Kendimi daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Samson'ın ruhunun tazeligi bana fazladan kuvvet katıyordu.

Aramızdaki mesafe giderek azalıyordu. Otuz metre, yirmi beş metre, yirmi... Hırıltılarının arasından dişlerini gösteriyorlardı ve aramızdaki düşmanlığın sesi dar koridorda titreşim yaratıyordu. Parmakları pençe şeklinde kıvrılmıştı, tıpkı benimkiler gibi. Benimle dalga mı geçiyorlardı? Umarım öyledir. İçi boş bir kibir yenilginin yanına çok yakıştırdı.

Yaklaşıyorlardı.

On beş metre... Mesafeyi mükemmel şekilde ölçerek başlarının üzerinden atladım. Bu ölüm dansında balerin bendim. Kocaman açılmış gözlerinin içindeki panik ve şok ifadesini görmek istiyordum. Atlarken aşağı baktığımdaysa tek gördüğüm bir yumruk ve kızıl bir patlamaydı.

Bir çatırtı duydum. Ardından gelen kahkahalar korusu...

Geriye doğru düşüp duvara çarptım. Ardından yere yığıldım. Yere ilk çarpan yüzüm oldu. Soluğum kesilmişti. Nefes alamıyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım. Şaşkınlık içinde gözlerimi kırıştıırıyordum.

Nasıl olur? Korku içindeki zihnim tek bir ölümcül kelimeye odaklanmıştı. *Nasıl?* Özel olan bendim. Annem öyle derdi hep. Ama bunun aksinin ispatı tam karşımda, suratında şeytani bir gülümsemeyle duruyordu.

Benim avım böyle gülemezdi. *Ben* gülerdim.

Bunun yerine kendi kibrimin içinde boğulduğum havuzun ortasında durmuş, korkunç gerçeğe yüzleşiyordum.

Onlar da benim gibiydi. *Benim gibi.*

“Bu neydi şimdi? Üzerimizden mi *atlamaya* çalıştın sen?” Liderlerinin alaycı sesi şaşkınlık içindeki düşüncelerimi böldü. Onun suratına baktım. “Üstelik alt tarafı *buçukluksun?* Zi’mişmiş!.. Külahıma anlat.” Bir kahkaha patlattı.

Öfkeyle ayağa kalkmaya çalıştım ama dizlerim biraz titriyordu. O yüzden sendeledim. Bu da onları yeniden kahkahaya boğdu.

Tombul yanak yere çömeldi. Kahkahalarının arasında soluklanmaya çalışıyordu. Sert bakışlı olan onunla göze geldi ve sanki üzerinden atlayacakmış gibi yaptı. Küçük bir kız tavrıyla beni taklit ediyordu. Bunun üzerine tombul yanaklı yine kahkaha attı.

Gözlerimi kısmış onları izliyordum.

“Aaaah, onu öfkelendireyim deme sakın!” dedi liderleri, kahkahalarının arasında.

Öfkemin yerini derin düşünceler almıştı. Beynime akın ediyordu. Birden onun ruhuna dalmaya karar verdim. Şimşek kadar hızlı bir biçimde adam yana kaydı ve beni duvara çiviledi. Bu sırada gülmeye devam ediyordu.

Bana... Gülmeyi... Keseceksin.

Etrafımda dönüp yeniden dalış yapacakmışım gibi davrandım ama son saniyede sert bakışlı olanın üzerine atlayıp suratına yumruğumu geçirdim. Başparmağım yanağını çizmişti ve orada kırmızı bir çizgi belirdi. Yere indiğimde onlara bakıp sııttım.

Ama sonra tam bir aptal olduğumu fark ettim. Ruh sarhoşu bir aptal...

Aklımdan ne geçiyordu ki? Nihayet aradığım cevapları alabileceğim bir fırsat doğmuştu ve ben ne yapıyordum? Fırsatın suratına yumruk atıyordum.

Kahretsın!

Gülmeyi kesmişlerdi. Yeniden hırıldamaya başladıklarında aradığım cevapları alabilmenin sorunlarım arasında en önemsizi olduğunu fark ettim. Sayıca benden üstündüler, benden daha güçlüydüler ve şimdi gerçekten sinirlenmişlerdi.

Lanet olsun!

Üzerime gelirken uçar adım koşmaya başladım. Hırıltılarla karışık ayak sesleri ardımda yankılanıyordu. Merdivenlere ulaşp ilk basamaktan en sonuncusuna sıçradım. Hemen arkamdaydılar. Kapıya doğru fırladım ve elimi sürer sürmez parçalara ayrıldı. Bu beni yarım saniye kadar yavaşlatmıştı ama bana yetişmeleri için yeterli olmuştu. Hızla arkamdan yapıştılar. Birlikte yere devrilip zeminde sürüklenirken renkli mobilyalar ve turuncuya boyanmış duvar gözümün önünden gelip geçti. Lobi, tı-

marhanenin en göz alıcı yeriye ve elbette ziyaretçilerin kabul edildiğı tek odaydı. Buranın kalmaya değeri tek odasında öleceğimi bilmek üzücü şekilde ironikti.

Beni yakalayan adamla yüz yüze gelmek için arkamı döndüm. Yüzünü çizdiğim sert bakışlı olandı bu. Sırtımı duvara çarptı.

Bu acıttı.

Parmaklarını boğazıma doladı. Yüzünden aşağı hafifçe kan süzölüyordu.

“Bana saldırabileceğini mi sanıyorsun, buçukluk?” Yüzüme yaklaştı. Gaga gibi burnu neredeyse benimkine değecekti.

Ben buçukluktum. Bir şeylerin buçuğı... Onlar her neyse yarısı kadarı. Ona tırnaklarımı geçirdiğim yerden yüzüme vurdu. Özür dilemek için ağzımı açtım. Soru sormak için... Hayatım boyunca öğrenmek için yanıp tutuştuğum soruları...

Ama onun sorusu benimkini ağzıma tıktı. Siyah gözlerini yüzüme sabitlemişti. “Beni *kesebileceğini* mi sandın, buçukluk?” Başparmağını yanağıma bastırdı. Tırnağı tenimi delip geçmişti. Daha çok bastırdıkça yara yanmaya başladı. Yanağımdan kan süzölürken “kim” ve “ne” soruları ağzımın içinde büzüşüp geri kaçtı.

Beni öldürecekti.

Bu noktayı doğrulamak istercesine parmağını geri çekti. Çelik kadar sert sandığım derim ipekten bir kumaş gibi yırtılmıştı. Çırpınıp bağırmaya çalıştım. Ona karşı koymaya uğraşıyordum. Üzerime daha da eğildi. Her yerinden tehlike saçılıyordu. Kurbanlarım da kendini böyle mi hissediyordu? Güçsüz? Ter içinde kalmış? Yüreğı ağzında?

“Hal-Karim, bizden birini öldürmemeliyiz.” dedi liderleri. Lobiye gelmişti.

Evet, sizden birini öldürmemelisiniz! Sizin kim olduğunuz şu an için çok önemsiz bir ayrıntı da olsa...

“Ama bazen görünmez kazalar olabilir.” diye tısladı beni tutan adam.

Kalbim şimdi duracaktı.

“O sadece buçukluk. Hain olduğunu söyleriz. Taraf değiştirdiğini...” diye bir teklifte bulundu tombul yanaklı. Anlaşılan hâlâ Samson yüzünden kızgındı.

“Bunun doğruluk payı bile olabilir.” dedi sert bakışlı ve yüzümün diğer tarafına vurdu. Tırnakları tenimi çizip geçmişti. Kaçmak için çırpındım. “Yoksa niye Samson’ı seçsin ki?”

Hangi tarafı değiştirdiğimden bahsediyorlardı? Hiçbir fikrim yoktu ama bu benim tek şansımdı. “Ben taraf değiştirmedim! Sadece karşı koyamadım. İlk o bana saldırdı!”

Yalanımı yememişti ve gözlerindeki ifadeden de bu çok belliydi. Kana susamışlık ifadesi... Bunu genelde aynaya baktığımda görürdüm. Artık çok geçti. Yalnız olmadığımı ölürken öğreniyor oluşum ne kadar da ironikti.

Annem bana özel ve sıra dışı olduğumu söylediğinde bunda ciddi olduğunu sanıyordum. Ne de olsa etrafımda arabaları eliyle kaldıracılaben veya çelikten cıvataları dişleriyle çiğneyebilen başka çocuklar yoktu.

Görünüşe bakılırsa ben yalnızca annem için özeldim. Bir kar tanesi kadar özel... Okulun onur listesindeki bir çocuk kadar özel...

Benim gibi olan başkaları da vardı. Ve şu an beni öldürmek istiyorlardı.

Bunu öğrendiğim iyi oldu anne!

“Lütfen...” Vazgeçmeyecektim. “Yalan söylemiyorum. Ben taraf değiştirme...”

“Şşş.” Aç gözler benimkileri delip geçiyordu. “Gerçeğin ne olduğu fark etmiyor, sen bu kadar lezzetli görünürken.” Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Islak dili ağzından dışarı çıktı ve yanağımı, yanağımdan akan kanı yalayıp geçti. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ardından hareketsiz kaldı. Gözleri kocaman açılmıştı ve dili beni yeniden yalamak için dışarıya çıkmıştı.

Şeytani bakışları benimkilerle buluştu. “Sen?”

Odada yüksek bir çarpma sesi duyuldu ve hepimiz sesin geldiği yöne baktık. Ön kapı tekmelenerek açılmıştı.

Partiye yeni gelen vardı.

ÜÇ

Parti devam ediyordu, yiyecekler güzeldi ama ev sahipleri angutun önde gideniydi.

Yeni gelen -bir adam- kapı eşiğinde dikildi. Tam olarak adam denemezdi. Daha çok bir insan ergenine benziyordu. Tanrı'nın en saçma yaratıklarından biri. Yetişkinler gibi cüsseli ama çocuklar kadar da aptal. Bencil, huysuz, sakar ve çok fazla uyuyup çok fazla şikâyet etme eğilimine sahip. Ben de ergendim ama insan benzetmesini üzerime alınmıyordum.

On sekizlerinde... Pasaklı bir kot pantolonlu, kolsuz deri ceketinin altına rengi kaçmış siyah kapüşonlu. Omuz hizasında, sarı saçlar... Sakal bırakma girişimi; başarısız.

Milyon dolarlık soru ise; kimin tarafında? Benim tarafımda olması düşük ihtimaldi çünkü takım oyuncusu olmayı hiçbir zaman becerememiştim.

“Bir Haçlı!” diye bağırdı saldıranlardan biri.

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez oğlan odanın ortasına kahverengi, portakal büyüklüğünde bir top fırlattı. Top yaylanarak bize doğru gelirken silahını çıkarıp onu havada vurdu. Top patlayınca üzerimize bir sıvı döküldü.

Sert bakışlının arkasına saklandım ama yine de sıvının bir kısmı açıktaki omzuma değdi ve omzumu yaktı. Adam ise haykırarak yere devrilip kıvranmaya başladı. Sıvı en çok onun üzerine gelmişti. Diğer ikisini göremiyordum. Merdiven boşluğuna ya da koridorlardan birine saklanmış olmalıydılar.

“İblis yemine mi dönüşmek istiyorsun? Hadisene!” diye bağırdı oğlan bana.

İblis yemi mi? Neyse, şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Girişe doğru koşmak için daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu. Kurtarıcıma doğru...

Bu çok tuhaf bir histi.

Arkamdaki ayakkabı sesleri “iblislerden” birinin beni takip ettiğine işaret ediyordu. Pençeleri sırtımı sıyırdı ve oğlanın üzerinden atlayarak lobiden çıkıp girişe doğru gittim, kurtarıcımın ve iblisin birbirlerine çarpmasına neden olmuşum. Çarpıştıklarında şiddetli bir ses çıktı. Atlayarak birbirleriyle boğuştukları yerden uzaklaştım. Oğlan iblisi tekrar lobiye sürükledi ve ikisi de yerde yuvarlanmaya başladı. Ben de olanları görebilmek için sürünerek kapıya doğru gittim.

Liderleri yerde acıyla kıvranan arkadaşının başında diz çökmüştü. Hafifçe doğrulduğunda sert bakışlı olan onu boynundan kavradı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Arkadaşına şaşkın bir ifadeyle bakıp bana da son bir kez tıslayarak muşambaya tebeşirle bir şeyler çizdi ve ikisi de gök gürültüsünü andıran bir çatırtıyla ortadan kayboldu.

Pof diye... Birdenbire...

Şiddetli bir ses, dikkatimi yeni gelenin ve tombul yanaklının çarpıştığı yere doğru çekti. Pas renkli bir divan geriye doğru devrilmişti ve ikisi de bir zamanlar bir masa olan şeyden arta kalanların etrafında yuvarlanıyordu. Oğlan tombul yanaklıdan atlayarak kurtuldu ve ayakları üze-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rinde doğruldu. Kemerinden uzun ve kavisli, son derece tehlikeli görünen bir bıçak çıkardı. Tekrar sürünerek lobiye gittim ama seçeneklerimi değerlendirmek için çok da uzaklaşmadım. Girişe çıkan kapıyı kapattım. Kararım ne olursa olsun, başka bir misafir daha istemiyordum.

İntikam arzusunun damarlarımda dolaştığını hissedebiliyordum. İblisi cezalandırmak istiyordum. Parçala! Öldür! Hepsinden de önemlisi; ağlat! İntikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu söylerler ama ben sıcak iken daha lezzetli olduğunu düşünüyorum, kızarmış tavuğun aksine. İkiye bir, oğlan ve ben büyük ihtimalle onun üstesinden gelebilirdik. Hiçbir şey olmasa bile en azından iblis, oğlanı parçalarken dikkatini ona vermiş olurdu.

Ama içimde beliren güçlü bir kendimi koruma isteği beni zapt etti. Bu iblislerin benden daha güçlü olduklarını ya da en azından, onlara saldıran kişilere karşılık vermeye çok daha alışkın olduklarını zaten kötü bir şekilde öğrenmiştim.

Kararsız kalmıştım.

İblis de aynı şekilde kararsız gözükiyordu, gözleriyle bir bize, bir de arkadaşlarının kaybolduğu yere bakıyordu. Oğlan ise onu engellemek için önünde duruyordu.

“Kaçmayı düşünmüyorsun, değil mi?” dedi çocuk alaycı bir şekilde, bıçağı bir elinden diğerine alıp mavi gözlerini kısarken. “Tam bir Haçlı bile değilim, sadece bir çocuğum. Yoksa bir çocuktan mı korkuyorsun?”

Tıslayarak oğlanın üzerine doğru atlaması *hayır* anlamına geliyor olsa gerekti. Oğlan, insan olamayacak kadar hızlı bir şekilde iblisin atıldığı yönün yan tarafına doğru zıpladı. Pürüzsüz bir hareketle ayaklarının üstünde doğrulup ellerini iblisin sırtına daldırarak omurgasını yarmaya başladı. İblis, parçalanan bir cam gibi acı bir feryat attı ve sanki biri boğazını iple sarmış gibi kambur bir hâle geldi.

Ellerini çıplak boğazına götürüp sendelemeye başlarken oğlan iblisi yüzükoyun bir şekilde yere yatırdı. Oğlanın iblisin derisine temas ettiği yerinden dalgalar hâlinde kap-kara siyah dumanlar çıkmaya başladı. Daha sonra sanki oğlan şeytani dumanları emen bir süngermişçesine parmak uçlarında kaybolmaya başladı. Bütün duman ortadan kaybolduğunda oğlan artık topallamakta olan iblisi serbest bıraktı ve ayağa kalktı. Biraz sendeliyordu ve bir elini duvara yaslayarak destek aldı. Sonra başını hafifçe eğdi ve ağzından anında fark ettiğim parlak, gri bir duman yayılmaya başladı. Fark ettim çünkü benim de düzenli olarak yediğim bir şeydi.

İnsan ruhunun özü...

Güçlkle yere oturdum.

Oğlan kendini duvardan ittirdi ve alnı endişeyle buruştu. Endişe iyidir. Endişe bana yönelmeyeceği anlamına geliyordu çünkü diğerleri ortadan kaybolmuştu. “İyi mi?” diye sordu.

İyi mi? Süper kadın olduğumu düşünürken (tamam, belki onun şeytani ikizi) kendimi fena hâlde dayak yemiş bir hâlde bulmuştum. Sevgili annemin büyük, şişko bir yalancı olduğunu öğrenmişim ve şimdi karşımda beni her an öldürebilecek, ruh yiyen bir oğlan vardı. Ne gündü ama!..

Ama büyük ihtimalle sarsılmış ruh hâlim yüzünden değil, vücudumdan akan kanlar için sormuştu bu soruyu. Kafamı salladım ve geceliğimi gösterdim. “Benim kanım değil, başka bir adama da saldırdılar.” Oğlan merdivenlere doğru yöneldi, bunu yapamazdı! “Beni bırakma!” Olduğu yerde durdu ve ben de kafamı salladım. “Öldü. Parçalara ayrıldı.” Açlık içimde yeniden alevlenmişti ve heyecanımı saklamak için kafamı aşağıya eğdim.

“Üzgünüm.” dedi, ben ona göz ucuyla bakarken. “Senin için zor olmuş olmalı.”

Kahkahamı zor tutuyordum.

Oğlanı perişan bir hâle gelmiş saçlarımın altından inceliyordum. Bir şeyden şüpheleniyor gibi görünmüyordu. Pasaklı hâline rağmen bakışları içtendi ve yüzü de dürüst bir yüzdü. Sersem bir hâl almıştım. Karşımda bana bazı cevaplar verebilecek, saf görünüşlü biri duruyordu.

Dikkatli davranmalıydım. Düşmanlarıma karşı olduğu, benim tarafımda olduğu anlamına da gelmiyordu. Aslında, eğer yarım saat önce gelmiş olsaydı bu çok daha farklı bir konuşma olabilirdi. Eğer talihsiz bir kurbandan daha fazlası olduğumu anlarsa işler yine kötü bir hâl alabilirdi.

Ama bazı cevaplar alabilmek düşüncesi...

Benim bu özelliğim, ‘büyüdüğün zaman konuşacağız’ denilen şeylerden biriydi. Anlaşıldığına göre olay benim büyümem değil, annemin büyümesiydi. Maalesef zihnimdeki boşlukları dolduracak *Bebek Nasıl Yapılır* gibi kitaplar yoktu. Annemin planları arasında öldürülmek olmadığını biliyordum ama yine de onu bazı şeyleri önceden göremediği için suçluyorum. Özellikle de bugün...

Bu çocuk cevaplara sahip olabilirdi ve cevapları ondan almam lazımdı. İşime yarayabilecek şeyleri düşündüm, kan sıçramış büyük bedenine bakarak hangi silahımı kullanacağıma karar verdim; uzun süredir kullanmadığım bir şeydi.

Gözlerim yaşarmıştı. “Neydi...” Zorlukla yutkundum. “Neydi o şeyler?”

“Şeytanlar...” Teşekkürler Einstein. Orasını ben de anladım. “Büyük ihtimalle ruhsal savaş senin düşündüğünden daha nesnel bir şey.”

Bu cümle üzerine ne kadar çalışmıştı? *Benim* ne düşündüğüm önemli değildi, aptal çocuk. Gözümden bir damla yaş süzülmesine izin verdim.

Beni rahatlatmak için aceleyle yanıma geldi. “Ağlama, ben seni korurum.”

Aşağılayıcı, tam anlamıyla aşağılayıcı...

“Ne istiyorlar?” diye sordum. Oğlan yerde yanımda oturuyordu ve yaralı sırtımı beni rahatlatmak amacıyla okşuyordu. Ürkütüp ona benim kahramanımmış gibi bakmak istemiyordum; bu da eşit derecede acı verirdi.

“Dünyayı yok etmek...” dedi. Özentili canavar avcılarının dramatik olma eğiliminde oldukları çok belliydi. Öfkemi gizlemek için dikkatimi karşımızda yerde yatmakta olan cesede verdim.

“Dünyayı yok etmek mi?” diye tekrarladım. Oğlan nereye baktığını gördü ve ayağa kalktı. Cesedin yanına gitti ve kemerinden basit görünümlü, kilden yapılmış bir küre çıkardı. Odaya fırlattığında omzumu yakan kürenin aynısından olduğunu fark ettim. Kürenin tıpasını çıkardı ve içindeki sıvıyı cesedin üzerine boşalttı. Ceset kabardı ve dumanlar çıkmaya başladı. Bana doğru döndü, küreyi dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Heyecanla derin bir nefes aldım.

“Korkma! Sadece su! Kutsal su yani. Sadece iblislere zarar verir.”

Geceliğimin yakasını omzumun yanan kısımlarını örtmesi için gizlice yukarı çektim.

Küreyi bana uzattı. “Susadın mı?”

Korkumu belli etmemeye çalıştım.

“Dünyayı nasıl yok edecekler?” diye tekrar sordum. Beni elimdeki diğer silahları kullanmayı düşünmeye itiyordu. *Konuşsana çocuk!*

Yanıma çömeldi ve diğer eliyle saçını kulağının arkasına attı. İkimiz de cesedin eriyişini izledik. “Ele geçirerek... Hepsi yok olana dek bütün iyileri öldürerek... Birçok iblis eskiden ruhlarını satmaya ikna olmuş sıradan insanlardı. Öldüklerinde de iblis oldular ve diğer insanları ikna etmeye başladılar.”

Sonunda, işe yarar birkaç bilgi gelmişti. Ben ruhumu satmamıştım; belki de bu, buçukluklar için geçerli değildi. Bu tanımın yeterince açıklayıcı olduğunu hissediyordum. Ayrıca annemin her ne kadar kocaman bir yalancı olduğunu fark etsem de onun bir iblis olmadığına emindim. “Peki ya geri kalanları? Diğerleri nasıl iblis oldu?”

“Bazıları doğuştan iblis. Detayları pek bilmesem de haklarında birçok teori var. Düşüş sırasında şeytanın yanında yer alan melekler, şeytan tarafından Tanrı’nın Âdem’i yaratması gibi yaratılmış olan köleler.” Omuzlarını silkti. “Teorileri pek önemsemiyorum, kimi öldürmem gerektiğini bilmek bana yetiyor.” Dişlerini göstererek sırttı.

Başka şartlar altında belki arkadaş olabilirdik.

Devam etti. “Buçukluk olarak doğanlar da var. Erkek ve kadın şeytanlar insanlarla ilişkiye girerek saflarını doğal yollardan arttırmaya çalışıyorlar.”

İşte bu! Yüzümde beliren *‘kafanı söküp içindeki gerçekleri emmeye başlamadan bana her şeyi anlat’* ifadesini gizlemeye çalıştım ve “Lütfen devam et!” dedim. İşe yararmış olmalı ki kaçmak yerine konuşmaya devam etti.

“Şeytanlar ruhlarla besleniyor, özellikle de ikna edemedikleri iyi insanların ruhlarıyla... Bu onların önceliği. Özellikle de Beaconları, dünyaya fayda sağlayabilecek insanları öldürmeye çalışıyorlar. Da Vinci, Gandhi, Betty White ve Rahibe Teresa en büyük örneklerden ama daha az tanınan birçok insan daha var.” Bana manidar bir şe-

kilde bakması üzerine donakalmıştım. Bir ruh yiyen olduğumu biliyor olamazdı. İmkânsızdı. Tek gördüğü şey beni öldürmeye çalışan iblisler olmuştu. Aman Tanrı'm, demek istediği şey...

Hahahahahahha! İyi bir insan olduğumu düşünüyordu. Parıldayan gözlerimi gizlemek için başımı aşağıya doğru eğdim. Kötü bir gün olabilirdi ama oldukça da komikti.

"Her şey yolunda. Korkmana gerek yok, ben seni koruyacağım."

Küçük kızını koruyan güçlü ve büyük adam!.. Masum ve çaresiz bir şekilde -iyi biri gibi- görünmeye çalıştım. Ama saç kesimim ve üzerimdeki kan pek de yardımcı olmuyordu. Neyse ki fazlasıyla ahmaktı. "Peki se-sen ne-sin?" diye sordum tatlı bir ses tonuyla. Ürkmüş ve korkmuş bir şekilde.

"Malachi Dupaynes, ama bana Chi diyebilirsiniz."

Ne demiştim, kim değil. Ama komik bir ismi vardı. Tokalaştık ama kanlardan ötürü ellerimiz biraz yapıştı.

"Ben bir Haçlıyım. En azından mezun olunca öyle olacağım." Göğsü, genç adamlara özgü bir gururla kabarmıştı.

"Ama çok güçlüsün." diye pohpohladım. "O canavarla dövüşecek kadar... Sıradan bir öğrenci olamazsın." Nasıl hareket ettiğini görmüştüm, bir insan olmadığı belliydi.

"Değilim, doğuştan gelen bir şey. Atalarım yüz yıllardır şeytanlarla mücadele ediyor. Bize yardım etmek adına... Bazı... Yetenekler verildi."

Saçmalık. Kulağa hiç de hoş gelmiyordu. "Benim yardıma ihtiyacım olduğunu nasıl anladın?"

"İblisleri görebiliyorum; bu da yeteneklerimizin bir parçası." Çifte saçmalık. Bu, kulağa hiç de iyi gelmiyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eğer bu ‘şeytanları fark etme yeteneği’ kendini gösterirse hapi yuttum demektir. “Burada olduklarını biliyordum ve seni kurtarmaya geldim.” Göğsü kabarmıştı. “Haçlılar bunu yapar.”

Bu yarı şeytandan uzaklaşırken tek düşünebildiğim önünde korkutucu bir biçimde kısa ve etkileyici olmayan bir kariyer olacaktıydı. Çünkü hayatımı kurtarmış olmasına rağmen, kariyeri benim türümü öldürmek üzerine kuruluydu. Türüme karşı en ufak bir sadakat duyduğumdan değildi ama ne olduğumu öğrenince ortada bir sorun olacaktı. Gerçekten de bir çare yoktu.

Onu öldürmek zorunda kalacaktım.

DÖRT

Bu, annemin hoşuna gitmezdi ama ölümün kıyısından dönüşüm, beni anneme karşı o an biraz sinirlendirmişti. Bu katil (ben değil) kim olduğumu öğrenmem için ikinci şansımdı. Neredeyse iki aydır Kuzey Carolina'da hiç ara vermeden amaçsızca gezinip duruyordum ve şimdi gerçeği öğrenmem için iki saatte elime iki fırsat geçmişti.

Ve bu iki saatte bir kez daha, bu fırsatın suratına bir yumruk atacağım.

Eğer omzum bu kadar kötü bir hâlde olmasaydı yerimden kalkar ve o farkına varmadan oradan giderdim.

Ama gerçekten de bir seçeneğim yoktu. Üç tane şeytanı kendi başına alt etmişti; beni bir güzel pataklayan üç şeytanı... Cevaplar, ölü bir kızın pek de işine yaramaz.

Annemi umursamıyor olsam da kurtarıcımı öldürmek konusunda biraz suçlu hissediyordum. Ne diyebilirim ki? Yemek yediğim tasa pislememle meşhurdum. Zaten gerçeği bilseydi beni kurtarmazdı. Eğer bilseydi kurtarıcım hızlı bir şekilde katilim hâline gelirdi.

Uzatmayıp çabucak bitireceğim. Bu kadar korku ve acıdan sonra en azından bunu yapabilirim. Sadece arkasına dönmesine ihtiyacım var ve o daha farkına varmadan bitmiş olacak. Etrafta dikkatini dağıtabilecek bir şey aradım ve gözlerim odadaki en bariz şeyi gördü.

Hâlâ yanmakta olan cesedi göstererek “Öldüğüne emin misin?” dedim. Balçık ve duman hâline gelmişti, yani evet, ölüydü. Ona zihnen değil de daha çok fiziksel bir yetenek bahşedildiğini umuyordum.

“Evet.”

“Belki de kontrol etmelisin.”

“Hayır, oldukça eminim. “ Gözleri parıldamaya başlamıştı.

“Hareket ettiğini gördüm gibi.”

“Mümkün değil.”

“Gidip de bir bak işte!” diye bağırdım ve sonra öksürür gibi bir ses çıkarıp bir elimi omzuna koyarak hafifçe ağlamaya başladım. Kirpiklerimin altından önüme baktım ve birkaç kez gözümü kırparak onu iyice inceledim.

“Özür dilerim, sadece geri gelip tekrar peşime düşmeyeceğinden emin olmak istedim.” Sanki salak bir kızın, bir örümceği öldürmesini istediği bir oğlan gibi gülümsüyordu. Kazananın ben olduğumu biliyordum.

Gerçekten de yazık, çok da tatlı bir gülüşü var.

Ayakları üzerinde zıpladı ve ben de ona bir elimi uzattım, böylece beni kendisine çekebilirdi. Ben geride oyalandırken cesede doğru yürümeye başladı.

Geniş sırtına baktım ve ölüm hakkında düşünmeye başladım. Renkler, tatlar, darbe ve yere yığılmak... Açlık ve güç hakkında düşünüyordum. Kontrol... Kana susamışlık sanki kuvvetli bir zehirmişçesine beni etkisi altına

almış ve damarlarımda dolaşıyordu. Beni ele geçirmesine izin verdim, pişmanlığımın üzüntüsünün yerini büyük bir neşe alıyordu.

Yuvarlanmak için parmak uçlarımda üzerinde çömeldim. Gergindim. Bacaklarım yayım, ellerim ise pençelerimdi.

Gözlerimi kısarak ensesine odaklandım, beynin omurgayla birleştiği yere... Son derece önemli, çok ama çok da narin olan ince bir kolon...

Atlamak üzere geri çekildim. Aşağı, aşağı, daha aşağı... Zarif, siyah bir leopardım, hızlı ve acısız bir şekilde öldüren bir yırtıcı.

Pat! Kapı *yine* büyük bir gürültüyle açılmıştı. Kurbanım yerine, devrilmiş kanepenin arkasına zıpladım.

Bir gecede *beş* davetsiz misafir mi? Ortam tam bir partiye dönüşüyordu.

Chi bir elini kemerindeki kutsal su küresine, diğer elini de silahına götürerek sesin geldiği yöne doğru baktı. Geleni gördüğünde ise rahatladı ve doğruldu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Başka bir genç, girişten topallayarak geliyordu. Bu sefer, kalçasından eski püskü kot pantolonun bileklerine kadar metal bir telle sarılı bir kız... Vahşi bir kadın saçına, yağlı bir cilde ve beni Chi'nin cesaretine hayret etmeye iten kızgın bakışlara sahipti. Deri ceketini Chi'ninki ile uyumluydu ama Chi'ninkisi kolsuzdu. Ceketinin altından bir bıçağın kılıfı gözüküyordu.

“Burada ne mi yapıyorum? Asıl sen burada ne yapıyorsun?” İleri doğru yürümeye başladı ve kanepenin gölgesine iyice sokuldu. “*Ben* seni geri götürmeye geldim, bunu yapmamalısın; bu bir iblis mi?” Hâlâ yanmakta olan cesedin yanına gidene dek adımlarını hızlandırdı. “Sen ib-

lislerle mi dövüştün?” diye sordu sanki suçlar bir şekilde. Ama Chi'nin göğsü kabarmıştı.

“Üç taneydiler. Birini de yaraladım ama üçüncüyle birlikte kaçtı.” diye övündü Chi.

Kız belli etmek istememesine rağmen merakını gizleyemiyordu. “Onu...” ellerini uzattı ve parmaklarını oynattı, “arındırdın mı?”

“Evet.” Chi deri ceketinin yakalarından tuttu ve öne doğru biraz salladı. “Yeniden canlanamaz.”

Üç saniye için etkilenmiş bir şekilde baktı ama sonra sert bakışları geri döndü. “Peki ama buraya yalnız başına gelmen çok aptalcaydı. Milletin kahraman rolünü oynayan salakları kurtaracak zamanı yok. Ayrıca senin okulu koruyor olman lazım.”

“Gerçekten mi? Korunmaya o kadar ihtiyaçları varsa neden sen okulda kalmadın o zaman? Sen de mi kendi ‘küçük kahraman’ rolünü oynamayı seçtin?”

“Senin aptal kışını kurtarmanın kahramanlık olduğunu sanmıyorum. Ayrıca...” Ağzı sert bir şekil aldı ve metal kaplı ayağını kıvırdı. “Okul kuşatma altılsa olsa bile yardım etmeme izin vermezler. Eğer haberleri olsa seni geri götürmek için buraya gelmeme bile izin vermezlerdi.”

Chi kızın bacağına beceriksizce göz attı. Sonra saldırgan tavrına geri döndü. “Neden geldin ki? Her şeyi kontrol altına aldım. Yardıma ihtiyacım yok.”

Kız kollarını birbirine kavuşturdu. “Mesele her zaman sen değilsin, Bay Kahraman. Haçlılar gitti, yani üst zümredekiler...” Sinirli bir şekilde gülüp hatasını düzeltti. “Üst zümrenin kuvvetli isimleri artık koruma görevini üstlenecek.”

Chi gözlerini devirdi. “Bu boktan bir iş ve sen de biliyorsun.”

“Hoşuna gitsin ya da gitmesin, okulu koruman emredildi.”

“Yüzyıllardır bir Haçlı okuluna saldırılmadı. Benim sahada olmam lazım, geçen sene mezun olan herkesten daha iyi bir durumdayım, beni erkenden mezun etmelidir.”

Pek de umursamamıştı. “Ama etmediler.”

“Yapma Jo, iblisler bu sefer neredeyse dibimize kadar gelmişti.” diye karşı geldi Chi. “Çaresine bakacak kimse yoktu, bu yüzden benim bakmam gerekti.”

“Hiçbir şey yapmana *gerek yoktu*; iblisler her yerde insanlara saldırıyor.” diye azarladı Chi’yi sanki yaramaz bir öğrenciymiş gibi. Çocuk kendisinden en az on beş santim daha uzun olmasına rağmen bu büyük bir başarıydı. “Bunu yaptın çünkü kimse seni yakalamadan okula geri dönebilirdin.” Gözlerini kısarak ona baktı. “Ya da en azından öyle düşündün.”

Chi direnmekten vazgeçti. Etkileyici bir mahcupluğu vardı. Bir adım ileri atarak kafasını kaşımaya başladı; bu, kol kaslarını iyice ortaya çıkarmıştı. “Tamam, şartların bu kadar uygun olması işime yaramadı değil.”

Ama ne yazık ki kız kolay etkilenen biri değildi.

“Düşüncesiz ve sorumsuzca bir...”

Gözlerini bir inilti eşliğinde devirerek kızın sözünü kesti. “Daha fazla eğlenmelisin Jo; biraz cesaretli ol.”

“Ben beynimle düşünüyorum. Ancak senin beynini pek kullanmadığını görüyorum.”

Haha, neredeyse onu sevmeye başlıyordum.

“Eğer beynimi kullanmıyor olsaydım, o çoktan ölmüş olurdu.” dedi arkasına çömelip gizlice onları izlediğim koltuğu işaret ederek. Korkudan dizlerimin bağı çözülmüştü. Jo bana döndü, beni gördüğüne oldukça şaşırmıştı.

“Kim bu?” Eğer bir balık öfkelenebilseydi aynı Jo gibi bir ifadeye bürünürdü.

“Kurtardığım kız.” diye övündü Chi.

Ah, zavallı egom!

“Adın ne?” diye sordu.

Yalan söylemeyi düşünsem de söylemedim; nasıl olsa ikisi de ölecekti. Hem annem her zaman dürüstlüğü en büyük erdem olduğunu söylerdi. Bunu hiç de uygun bulmuyorum. Belli ki kendisinin de uyduğu bir şey değildi.

“Meda...” diye fısıldadım, masum kurban rolüme dönerek. Kafam aşağıda gözlerimle yere bakmaya devam ederek koltuğun arkasından küçük adımlarla çıktım.

“Burada mı yaşıyorsun?” On beşinci yüzyılda yaşayan bir İspanyol rahip kadar kibardı.

“Evet.” Bir nevi doğru sayılırdı. İki haftadır buradaydım, bugünlerde hiçbir yerde bu kadar kalmıyordum. Kimseden ses çıkmıyordu ve neler olduğunu anlamak için hafifçe etrafa baktım. Jo beni inceliyordu, yüzümdeki keşiği ve kanla kaplı geceliğimden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

“Ne oldu sana?” diye sordu şüpheli bir ses tonuyla.

Cevaplarken sesimi titrettim. Zaten kendim de biraz titriyordum; saldırı sarsıcıydı. “İblisler tarafından saldırıya uğradım.” Bu da kısmen doğrudu, her ne kadar üzerimdeki kan onlarınki olmasa da.

Bana dikkatle bakmaya başladı ve gördüğüm ifade hiç de hoşuma gitmedi. İnceliyor ve çıkarımlar yapıyordu.

“Kimin kanı bu?”

“Buradaki bir hemşirenin.” dedim, gözlerimi yine aşağı dikerek. “Kurtulamadı.” İkisi de doğrudu.

“İblisler neden buraya geldi ki?”

“Beni öldürmek için...” Bu pek de doğru değildi. Tetiklediğim bir alarm yüzünden gelmişlerdi ama amaçlarının beni öldürmek olup olmadığını gerçekten de bilmiyordum. Bütün olanlar bu kadardı. Uçurumun dibinde dans ediyordum.

“Neden?” Bunu yalan söylemeden nasıl cevaplayabilirdim? Lanet olsun!

Yalan söylemek için ağzımı açmıştım ki Chi araya girerek günü kurtardı. “Bir Beacon olduğu belli.”

Bu hiç de doğru değildi ama bir şey söylemedim. Bu gerçeği gizleme olayındaki en önemli şey ne hissettiğinizdir. Ben çok kararsızdım.

“Onu bizimle birlikte okula götürmeliyiz.” dedi Chi.

Jo cevap vermeden önce birkaç saniye daha bana ters bir şekilde baktı ve sonra Chi’ye döndü. “Seninle bir dakika konuşabilir miyim? *Yalnız...*” Lobiden koridora çıkan köşeyi topallayarak geçmeden önce suratında ince bir gülümseme belirdi. Chi ise daha samimi bir şekilde gülümseyordu ve kızı takip ediyordu.

“Hemen döneriz.” dedi köşeyi dönüp gözden kaybolurlarken.

Onları öldürmenin tam zamanıydı; birbirleriyle konuşurken. Gerçi bir süre daha gelmezlerse birbirlerini öldürme ihtimalleri de çok yüksekti.

Önce Chi ölecekti, çünkü o büyük olan tehditti, ar-

dından da topal olan... Parmak uçlarımın üzerinde sessizce köşeye doğru gitmeye başladım. Etrafa gizlice bakındım, onları göremiyor ama duyabiliyordum. Seslerin geldiği yöne doğru gittim, birkaç oda aşağıdan geliyordu.

“Onunla daha iki saniye önce tanıştın; nasıl sevmeyebilirsin ki?” Bu kendi düşüncelerine inanmak isteyen, gözü pek kurtarıcım Chi idi.

“Sevmedim demedim, güvenmiyorum dedim.”

“Aynı şey!”

Bir süre sessiz kaldılar ve sonra Jo “O çok... Düzgün, sakin...” Jo yalan söylediğimin farkındaydı ama bunu kanıtlayamıyordu.

Haha, çünkü zor anlaşılır türden bir durumdu.

“Ne? Bu da ne demek?”

Ah, her şeyi bildiğini sanan bu çocukların küçümseyici ses tonu... Ama ben Jo’nun ne demek istediğini biliyordum. Tabii ki de çok düzgün ve sakindim. Ruhum sürünerek ilerlerdi, yüzüm ise porselen bir maskeydi. Kusurlarımın bütün belirtilerinin içi açılmış ve pürüzsüz kumlarla doldurulmuştu; tıpkı kötü bir temelin çatlaklarını gizlemeye çalışan bir ev satıcısı gibi... Yalanlar pürüzsüzdür, aldatmak pürüzsüzdür, çamur pürüzsüzdür; bu kaygan pürüzsüzlük ise çok ama çok yanlış bir şeydir.

Jo bitap düşmüş bir şekilde homurdandı; kelimeleri bulmaktaki acizliğinden mi yoksa Chi’nin bir beyin bulmaktaki acizliğinden miydi bilmiyorum. Daha da sokuldum ve odanın içerisine bakmaya başladım. Görüş alanımdaydılar, sadece birkaç metre uzaklıkta, odadaki tek eşya olan gri, metal bir yatağın önündeydiler. Chi’nin sırtı bana dönüktü. Mükemmel!..

“Tamam, neden ona bu kadar çok güveniyorsun? Daha yeni tanıştın.”

“Hissedebiliyorum.”

Jo’dan sessiz bir darbe geldi. “Salaksın!”

Tamamen katılıyordum ancak o bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi.

“Bir iblis olabilir!” diye devam etti Jo.

Evet evet, olabilir. Karanlıklar içinden yaylanarak atlayacak olan, çok tehlikeli, çömelmiş bir şeytan...

“Hayır, olamaz. Eğer şeytan olsaydı anlardım.” Kot pantolonuna zincirlenmiş bir şeyi çıkardı ve ona doğru saldı. Parmak uçlarımda bekliyordum. Şimdi, o şeyi kullanmadan önce...

“Ama bir, buçukluksa bunu anlayamazsın, değil mi?”

Ne? Anlayamaz mı?

Pat! Yine ön kapı... Şaka olmalı; bu olay aşırı saçma bir hâle gelmeye başlıyordu.

Koridorun aşağısına doğru iki kez uzun mesafede zıpladım, neredeyse lobiye gelmiştim, Chi ve Jo ellerinde kutusal su küreleri ve silahlarıyla odadan çıktıklarından yüz seksen derece dönerek lobiden kaçıyor gibi yaptım. Altıncı şanslı misafirimizin kim olduğunu onların öğrenmesine izin verdim ve arkalarına düştüm.

Gözlerim girişte ama aklım başka bir yerdeydi. Topal, Chi’nin buçuklukları fark edemeyeceğini söylemişti. Olasılıklar ve bütün riskleri zihnimde bir savaş hâlindeydi. Haçlılara sızıp burunlarının dibindeki sırlarına ulaşabilir ve sonra ortadan kaybolabilirdim. Ama beni yakalarlarsa biterdim. Ama yakalamazlarsa...

Gerçekten yapabilir miydim? Beni öldürmek için eğitilmiş koca bir insan sürüsü vardı ve benim hiçbir bilgim yoktu. Çok fena kızdırdığım şeytanlardan bahsetmeye gerek bile yok.

Hem kulağa eğlenceli geliyordu. Chi'yi de öldürmek zorunda kalmayacaktım. Bu da bir artıydı. Tabii kızı öldürmeyeceğim anlamına da geliyordu. Bu da eksiydi.

Ama annem mutlu olacaktı.

Hmmm!

“Merhaba!” Kız ile erkek arasında bir ses lobide yankılandı ve dikkatim yeniden yerine geldi. Çömeldiğim yerden bakarken Jo ve Chi'nin birbirlerine baktıklarını gördüm. “Merhaba! Kimse var mı?” Silahlarını ve kürelelerini bırakmışlardı.

“Uri?” diye bağırdı Chi.

“Chi?” sonlara doğru sesi tizleşmişti.

“Her şey yolunda.” diye rahatlatı benı Chi.

Jo çoktan lobiye doğru ilerlemeye başlamıştı. Tabii o mahvolmuş ayakla buna ilerlemek denilebilirse. “Uriel Green, burada ne yapıyorsun?” diye sordu köşeyi geçip kaybolurken.

“Hmm, off!...” Uri kekeliyordu. Jo ona ölümcül bakışlarını atıyor olmalıydı. “Ben, şey, Chi'nin burada olabileceğini düşündüm.”

“Bu, sorumun cevabı değil.” Azarlayıcı bir homurdanmaydı, aynı annemin benı o hâlde gördüğünde... Neyse, kızmış olduğunu söylemek yeterli. Chi ve ben köşeye geçtik ve odada sanki halıya işediğı için utandığından pancar gibi kızarmış bir çocuk vardı. Cocker spaniel cinsi bir köpeğı andıran yumuşak, kahverengi saçları vardı ve patileri vücudu için çok büyüktü. On iki ya da on üç yaşında olduğunu söyleyebilirdim, ergenliğe daha yeni girmişti. Jo'nun olağanüstü öfkesine karşı bir rakip olamazdı. Jo onu canlı canlı yerdı; gerçek anlamda değil tabii ki.

Maalesef!..

“Hey, dostum!” diye bağırdı Chi.

“Chi!” Çocuktan bir sel gibi yayılan rahatlama küçük insanları boğabilirdi bile. Chi durumu normal bir şekilde karşıladı ve çocukla ellerini tokuşturdu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Chi. Jo’nun sorduğu sorunun aynısıydı ama yolda olan bir şiddet tınısı taşımıyordu. Bu büyük bir fark yaratmıştı ve Uri şimdi konuşmak için can atıyordu.

“Seni dövüşürken görmek istedim. Ve bilirsin işte, sana destek olmak istedim.” Sonra aceleyle “İhtiyacın olduğundan değil tabii!” diye ekledi. Jo alçak bir şekilde homurdandı ve Uri ondan yavaşça uzaklaşıp beni işaret etti.

“Bu kim?”

“Benim kurtardığım bir Beacon.” dedi Chi sıradan bir şekilde. Uri, Jo’nun göstermediği bütün saygı ve hayranlığı Chi’ye gösterdi.

“Vay be! Gerçekten mi?” Çocuk bana sanki hayvanat bahçesindeki ilginç bir hayvanmışım gibi gözünü kırpmadan bakıyordu. Ardından ise Chi’ye sanki bir rock yıldızmış gibi bakıyordu.

“Oradaki yapışkan pislik, yaktığım şeytandan geride kalan tek şey.” Chi cesedi gösterdi ve Uri konuşamadı bile. Heyecandan nefesi kesilmişti ve yapışkan balcığın etrafında sanki çışı varmışçasına dans ediyordu.

Jo bezmiş bir şekilde homurdandı. “Artık gidebilir miyiz? Bu iblisler arkadaşlarıyla birlikte geri gelebilir. Ayrıca birileri fark etmeden de geri dönmek istiyorum. Hayatımın geri kalanını gözetim altında geçirmek istemiyorum.”

Chi’nin ‘*oyunbozan*’ diye mırıldandığını duyduğuma eminim. Jo’nun gözlerinden fırlayan ölümcül nefrete bakarak onun da duymuş olduğunu söyleyebilirim.

“Hadi Meda,” dedi Chi, “benimle gelebilirsin.”

Jo tam ağzını açmıştı ki ben ondan önce davranarak “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Eve, merkez tapınağa ve Haçlılar okuluna...” diye cevapladı Chi.

“Bekle, şövalye tapınağı gibi bir şey mi?” Ben eğitimli bir canavardım. Evde eğitim görmüştüm tabii ki. Diğer çocuklarla pek iyi geçinemiyordum.

“Aynen öyle.” Gülümsedi, sanırım onlardan haberdar olmam hoşuna gitmişti. “Biz hâlâ ortalıktayız ama şövalyeler bugünlerde gizli bir topluluk, biz...”

“*Gizli*, Chi. *Gizli* bir topluluk.” diye araya girdi Jo, elini havaya doğru sallayarak.

Chi gözlerini devirdi. “O bir *Beacon*. Ona anlatabiliriz.”

“Bundan emin değilsin! Sadece tahmin yürütüyorsun.”

“Peşinde iblisler vardı. İblisler Beacon'lara zarar verir. Ayrıca onu acayip bir akıl hastanesinde buldum. Beacon'ların akıl hastanelerine yatırıldığını, çünkü üstün zekâlarının delilikle ayırt edilemediğini sen de biliyorsun.”

“Peki, en fazla kimler akıl hastanesine yatırılıyor, biliyor musun?” diye sordu Jo, tatlı bir sertlikle. “Deli insanlar!”

Chi kız sanki konuşmamış gibi devam etti ama dudaklarının gerildiğini görebiliyordum. “Onu burada bırakamayız. Hem baksana ona. Ne yapabilir ki? Bütün okulu yerle bir mi edecek?”

Ne masumiyet ama! Tatlı kirpiklerim güçsüz yanaklarım a değiyor, işe yaramaz ellerim kan içindeki geceliğimi sıkıyordu.

Ama Jo bunları yemiyordu. “İblisler delice şeyler yapabilir. Bu bir tuzak olabilir.”

Lanet olsun! Bu topal sürtüğü ikna etmek çok zordu. Chi tereddüde düşmüştü, yoksa ne kadar zararsız biri olduğum yerine başka şeyler mi düşünüyordu?”

Uysalca pençemi -hmm, elimi- uzattım ve kolunun üzerine koydum, dikkatini Jo’nun numaralarından kendi *tatlı, küçük, kız* çaresizliğime çekiyordum. Alt dudağım titrediğinde Jo’nun tiksintiyle homurdandığını duydum. Şimdi ise görülmeye değer bir şey geliyordu.

“Sen...” Sahte fedakârlıklar her zaman tikanıp kalma neden olurdu. “Beni bırakabilirsin. Ben...” Biraz gözyaşından sonra zorla yutkundum. “Seni anlıyorum.”

Harap olmuştu, küçük gözyaşlarım onu kuvvetli dalgalar gibi yere sermişti. “Hayır,” dedi, “bizimle geliyor-sun.”

Zafer! Al bakalım seni zeki topal!

Kıza doğru döndü. “En kısa zamanda Beacon olduğuna emin olmak için bir test yapacağız.”

Ne?

BES

Beacon testi birkaç risk teşkil ediyordu ama bu fırsatı kaçıramazdım. Beacon testi her ne ise şu an yanlarında olmadığı kesindi, yoksa kız testi anında yapar ve beni oracıkta vururdu. Her hâlükârda ortadan kaybolabilirdim ya da testi ciddi bir hâl almadan önce ortadan yok edebilirdim.

Fazla merak kediye öldürür derler ama benim umurumda değil. Ben herhangi bir kediden kısmen daha zarsız olsam da daha akıllıydım.

Jo ofisi karıştırdı ve elinde suratım için kullanacağı bir ilk yardım çantasıyla geldi. Bir istilacının bütün kibarlığıyla yaramı temizleyip yara bandı yapıştırdı ve iyi haber olarak dikiş atılmasına gerek olmadığını paylaştı. Omzum da yanmıştı ama bundan bahsetmedim, bu tabii ki de sadece hastasına karşı olan kötü tutumundan kaynaklanmıyordu.

Çökmekte olan beton merdivenlerden inerek lobiden çıktık. Oynamak istediğim için son derece istekli olduğum diğer hemşire Gideon kaçmış, gözleri kapalı bir şekilde karanlıkta saklanıyordu. Korkusunun kokusunu alabiliyordum; neyse ki karnım doymuştu.

“Nereye park ettiniz?” diye fısıldadı Chi. Bizi kimin duyabileceğinden korktuğunu anlamadım. Tımarhane Kuzey Carolina’nın dağ eteklerindeydi ve ‘Hiçbir yer’ olarak bilinen Marion’a otuz dakika uzaklıktaydı. Tımarhaneler her zaman çevredekilerin protestolarına yol açardı.

“Senin yanına park ettim.” diye cevapladı Jo.

“Ben de...” diye belli belirsiz bir ses çıktı Uri’nin ağzından.

“Bu iyi oldu.” dedi Chi ve dönemeçli karanlık yoldaki garip yolculuğumuza başladık. Pasaklı bir genç çocuk, kana bulanmış gecelik içinde bir kız, zıplayıp duran bir yavru köpek ve bir sayborg...

Tımarhane uzun bir yolun ardından bir kilometre daha gidilmesi gereken otoyolun hemen sonundaydı. Bakımsız mülkün etrafı, tel örgüler, dikenli sarmaşıklar ve ormandaki fidanlarla sarılıydı. Yolda zincirlerle kilitlenmiş bir kapı vardı ama yaklaştıkça paslı halkalar arasında gümüş renginde parlak metaller görüyordum. Kurtarıcılarım içeri girmek için zinciri kesmiş olmalıydılar, sonra da kapıyı hâlâ kilitli gibi göstermek için halkaları geri yerleştirmişlerdi. Zinciri çözmek için durduk. Uri büyük bir yardım isteğiyle ileri doğru atıldı.

“Tanrım, donuyor olmalısın.” dedi Chi kapının önünde beklerken. Donmuyordum, daha martın ortalarında olmamıza rağmen. Soğuk, etrafımda bu kadar kötü ruh varken beni asla rahatsız etmezdi. Yine de titriyormuş gibi yaptım. Chi deri ceketinin altından svetşörtünü çıkarırken tişörtü de yukarı kalkmıştı. Karşımda âdeta yontulmuş karın kasları görmüştüm ve kendimi ılık çalmamak için zor tutuyordum. İblis avı fizik için çok iyi olmalı. Karşımda bir melek görüntüsü var ama tek yaptığı şey beni günaha itmek.

Jo'nun yüz ifadesini yakaladım. Onun da aynı şeyi düşündüğüne eminim.

İlginç!

Chi bana svetşörtünü verdi ve yanmış omuzlarımı göstermemeye dikkat ederek giyindim. Hâlâ üzerinde onun sıcaklığı vardı ve iblis kanı yüzünden berbat bir hâldeydi ama sonuçta ben de öyleydim; vücudumun içerisinde. Ceketini düz, beyaz tişörtünün üzerine geçirdi ve kaçış arabalarımızı bulmak için yeniden yola koyulduk.

Kaçış arabalarımız aslında kaçış motosikletleriydi; yüksek gidonlu ve krom kaplı, Amerikan tarzı... Üçü yan yana park edilmiş, otoyolu saran çalılarının arasında gizlenmişti. Şimdi deri ceketlerin olayını anlamıştım ve üzerindeki dikkatimi çeken yamalar da onların birer motorcu olduğu anlamına geliyordu. Ortası kırmızıyla çizilmiş siyah bir haç... Üstünde Gece Şövalyeleri, altında ise Mountain Park MC işareti vardı.

Yaklaştığımızda aslında motosikletlerden birinin üç tekerlekli olduğunu fark ettim.

“Motosikletler mi?” diye fısıldadım.

“Haçlılar atlı süvarilerdi, günümüzde de en yakını bunlar.” dedi Chi eliyle motosikletleri göstererek.

“Ayrıca Haçlıların ısınlanması için yeterince küçükler de, arabaların giremediği yerlere girebilirler, daha ucuzlar ve yol masrafı da daha az.” diye ekledi Jo, alaycı bir şekilde. “Araba kullanan Haçlılar da var.”

Motosikletler... Küçük ellerimle onları parçalayabilir, bir balon gibi patlatabilirdim. Onları yemem bile muhtemeldi, her ne kadar sindirmenin zor olma ihtimali olsa da. Onları koşarak da geçebilirdim. Ama insan olan Meda fısıldayıp kesik bir sesle konuşuyordu.

“Motosikletler *tehlikeli* değil mi?”

Hahaha!

“Nasıl süreceğini bilersen değiller.” dedi ve göz kırptı Chi.

Jo, Uri’ye döndü ve “Motosiklet demişken, senin daha bir ehliyetin bile yok.” dedi.

“Evet, aslında yok...” dedi Uri ve yardım isteyen gözlerle Chi’ye baktı.

“Hadi ama Jo. Uri’den çok daha küçükken gizlice motosikletlerimize binerdik.”

Ölümcül bakışı geri dönmüştü. “Ve eğer bizi bir yetişkin yakalasaydı çok fena azar ıstırdık.” dedi Jo.

“Yani sen artık yetişkin misin?”

“İçimizden birinin olması lazım.”

“İblislerle savaşmak için gizlice kaçan bir kız diyor bunu.”

“Kaçmadım.” dedi Jo ve sonra çenesini sıkıp derin bir nefes aldı. “Kaskını tak, hadi gidelim.” Üç tekerlekli motosiklete bindi. Sanırım bir ayağı sakat olduğu için onun motosikletine fazladan bir tekerlek eklemişlerdi.

“Bana kaskımı taktırmak istediğinden emin misin?” diye alay etti Chi. “Kafamı bir daha ısırdığın zaman boğulabilirsin.”

Jo bunu cevap verecek kadar önemsemedi ve büyük bir gürültüyle motosikletini çalıştırdı. Chi gerçekten de kaskını takmadı ve bana verdi. Kaskı taktım ve arkasına geçtim. Oldukça dayanıklıyım ama yüzümü zaten sert bir zemine çarpmıştım. Ölmemiş olsam da *kazandım* diyemezdim. Chi, Uri motosikletine binene kadar bekledi ve sonra Jo’yu takip etmeye başladık.

Şiddetli rüzgâr konuşmamı engelliyordu, ben de vazgeçtim ve bunun yerine kendi kendime düşünmeye başladım. Ruh sarhoşluğunun etkileri çoktan kaybolmuştu, artık beynim düşüncelerimi uzaklaştıran bir pamukla sarılı değildi.

Her babasız çocuk gibi ben de sahip olduğum görkemden sorumlu olan adamı merak ediyordum. Fazla söz gerek yok, muhtemelen yavrularını yiyen türden biri olduğunu öğrenmek hayal kırıcı.

Bir canavar olduğumu her zaman biliyordum. Derim metal bir levha gibi sert, kemiklerimin kırılması neredeyse imkânsızdı. Herhangi bir Olimposlu'dan daha hızlı koşabiliyor ve daha yükseğe zıplayabiliyordum. Sıra dışı bir kuvvete sahiptim. Unutmadan, insanları da yiyordum (her ne kadar bütün bu motosiklet olayını biraz abartmış olsam da).

Ancak sıradan bir canavar olmadığımı, kötülüğün vücut bulmuş hâli olduğumu bilmek garip bir şeydi. Ama yine de, bu durum karşısında şaşırmaımalıyım. Bu kadar şey yapmış olduktan sonra olmazdı. İçimde hiç iyilik bulunmadığı için anneminkini bir parazit gibi emdiğimden, vicdanım acınası ve suskun bir hâldeydi.

Annem biliyordu. Tam olarak ne bildiğini bilmiyorum ama benim farklı olduğumu bildiğinden eminim. Kötü... Benim bütün kötülüğümü ve şiddete olan meylimi gördü. Açlık... Haşarı kişiliğim ortaya çıktığında asla şaşırmaımişti ama her zaman dehşet içindeydi. Sanırım DNA'larımın ne kadarının sevgili babamdan geldiğini bilmiyordu.

Şimdi bana anlatmak için neden büyümemi beklediğini anlayabiliyorum. Daha okul çağında olan çocuğuna babasının bir iblis olduğunu söylemek istememişti. Belki

de bir yarı-iblis olduğumu öğrenirsem kendimi kötülüğe teslim edeceğimi düşünmüştü. Bu, yapmayı düşlediğim tüm kötülükler için bir mazeret olabilir.

Kötü bir fikir değil.

Chi'nin omurgası ile ağzım arasında sadece santimler vardı. *"Isır beni!"* diye bağıyordu. Ama ısırmadım. Motoru sürüyordu.

Zaten ısırmaıdım da çünkü beni öldürmeyecek ya da bunu denemeyecek olması yüksek bir ihtimaldi. Annem sadece hak eden insanları öldürmemi istiyordu ve benim karakterim de söz konusu olan kendimi savunmak olduğunda oldukça esnekti. Herkes en iyi savunmanın iyi bir saldırı olduğunu bilir. Karakterim neredeyse bir akrobat gibiydi. Sadece hak eden insanları öldürmem için bazı nedenler vardı ama artık benim için pek de önemli değillerdi. Yalnızca onun uğruna doğamın izin verdiği kadarıyla karanlık ve kirli ruhumu tutabildiğim kadar temiz tutmaya çalışıyordum. Gerçekten de deniyordum ama ancak annemin lekelerime tuttuğu iyi ve parlak ışık olmadan git-tikçe zor bir hâl alıyordu. Bu yüzden Kuzey Carolina'ya, annemin büyüdüğü yere gelmiştim. Ona daha yakın hissedebilmek, bazı gerçekler ve belki hatta bir aile bulabilmek için... Çünkü yalan söylemiş bile olsa, annemin bana karşı işlemiş olduğu günah benim ona karşı işlemiş olduğum günah ile kıyaslanınca oldukça ufak kalıyordu... Ama bunun üzerine düşünmek istemiyordum. Durumdan kaçıyordum.

Başka ne sırlar saklıyordun, anne? Babam gerçekten ölmüş müydü? Eğer ölmediyse ne olabilirdi? Annem beni ondan belli bir nedenden ötürü uzak tutmuş olmalıydı ama amacı beni mi güvende tutmaktı yoksa beni saklayarak dünyayı mı güvende tutmaktı? Hiçbir fikrim yoktu.

Onun hakkında sorular sormuştum tabii ki, özellikle de daha küçükken. Her zaman cevap vermeyi reddetmişti ama sadece sorular bile yüzünü bir esrar perdesinin sarmasına yol açıyordu. Bunun talihsiz bir aşk hikâyesinden kaynaklı olabileceğini düşünüyordum ama şu an talihsizlikten daha çok dehşet dolu bir hikâye olduğunu anlıyorum.

Beni büyütmenin nasıl bir şey olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyordu.

Kilometreleri ve sokak ışıklarını hızlıca geçiyorduk. Bazen bir hayaletin parıldayan, gümüş renkli buğusunu görüyordum. Her geçtiğimizde başlarını ürkmüş bir ge-yik gibi kaldırıyorlardı. Her nasılsa onları görebildiğimi biliyorlardı. Başımı çeviriyordum, şu an onların dertleriyle uğraşmak istemiyordum.

Batıya, dağlara doğru ilerliyorduk. Yolumuzu dikkatle izliyordum. Bir iblis olarak, iblis avcılarının nerede takıldığını bilmem önemliydi.

Yukarı doğru çıktıkça hava da soğumaya başladı. Chi eldiven takmıştı ama kolları çıplaktı. Eğer sıradan bir insan olsaydı kolları şimdiye kadar çoktan donmuştu. Kollarını sırasıyla göğsünün içine sokuyordu.

I-74 numaralı Waynesville yoluna girdik ve sonra 23 numaralı otoyoldan dağlara doğru ilerledik. Büyük Sylva şehrinin içinden geçtik (girişteki levhada gururla belirtildiği üzere 2435 nüfuslu) ve sonra bir kıvrımlı dağ yolundan diğerine girmeye başladık. Gökyüzü arkamızda aydınlanmaya başlamıştı ve Jo'nun arka farları sönmüştü. Kenara çekti ve biz de ona katıldık. Uri de aynısını yaptı.

Jo kaskını çıkardı ve içeri hapsolmuş olan kıvrıcık saçları serbest kaldı. "Ne diyeceğimize karar vermemiz lazım." dedi. Anlaşılan yol sırasında tek düşünen kişi ben

değildim.

Chi motordan indi ve benim de inebilmem için motoru dik bir şekilde tuttu. “*Onun kuzenim Cassia olduğunu söyleyebiliriz* diye düşündüm.” dedi. “Ziyarete geldiğini söyleriz. Kaliforniya’da okula gidiyor ve yıllardır da beni ziyaret etmedi. Kimse onu tanımaz.”

“Peki sonra onunla ne yapacağız?”

Chi omuzlarını silkti. Belli ki planı burada sona eriyordu.

Bu kayıtsızlık Jo’nun hoşuna gitmemiştir. “Onu yanında tutamazsın.”

“Neden ki?” diye sordu Chi oldukça masum bir şekilde.

Jo bu numaraya düşmedi ve o tatlı sesiyle “Birincisi, okulun evcil hayvanlarla ilgili kuralları var.”

Dilimi çıkardım ve Chi gülmeye başladı.

“Er ya da geç onun oraya ait olmadığını anlayacaklar ve sonra hepimiz yakalanacağız.” dedi Jo.

Chi kısa bir süre düşündü ve sonra bir anda gözleri parladı. “Asa bir haftaya geri dönecek. Daha atanmadı, bizim için ona bakabilir.” Chi bana döndü. “Kendisi en genç gösteren ama en büyük olan abimdir ve hâlâ daha bir Beacon’u yok. Ayrıca ailemizin en asisidir, yani bizi ispiyonlamaz.”

En asi olan Asa... Tanrı’m bana yardım et!

Jo derin bir nefes verdi ve omuzları gevşedi. Yakalanmaktan korkuyor olduğu çok belliydi. “Bu, işe yarayabilir.”

Hmmm!.. Bu bana sadece bir hafta kazandırırdı. Daha fazlasını bekliyordum. Samson’un kanımda köpür-

mekte olan ruhu ile dört, muhtemelen zorlarsam altı hafta daha beslenmeme gerek yoktu. Bir hafta da hiç yoktan iyidir. Ama bir tür azize kılığına girecek olmak benim gerçekleri çarpıtabilen yeteneklerimi bile zorlayacaktı. Herkesin sınırları vardır; bir azize olmak da kesinlikle benim sınırlarımdan biriydi.

Jo kafasını kaldırdı ve beni incelemeye başladı. “Ama Cassia olamaz. Cassia çok masum bir görünüşe sahip.”

“Peki ne olacak?” diye sordu Chi.

Sorunun ne olduğunu biliyordum ve kaskımı çıkardım. Chi bir moda bilgisi olmayabilirdi ama saç stilimin masum görünümlü birine pek uygun olmadığını da farkına vardı.”

“Benim kuzenim Emma olabilir.” dedi Jo.

“Emma mı? Ama Emma, Miras’ı reddetti, neden ziyarete gelsin ki!..” Sonra bir aydınlanma yaşadı. “Zaten bu yüzden bir Haçlı olmamasına rağmen ziyarete gelebilir.” dedi Chi ve güldü. Jo da neredeyse isteksiz bir şekilde karşılık verdi. Chi’nin gülümsemesi daha genişti ve Jo ne yaptığını fark etmiş olmalı ki öksürerek geri çekildi ve bakışlarının yönünü değiştirdi.

İlginç!

“Tamam, peki.” dedi Jo ve bana döndü. “Kötü bir kız taklidi yapabilir misin? Kendisi biraz sürtüktür de.”

Kahkahamı tutayım derken neredeyse boğulacaktım. Ama güçlü bir irade ile ciddi bir şekilde cevap vermeyi başardım. “Deneyebilirim.” Hatta ifadesiz bir suratla “Belki bana yardımcı olacak birkaç şey söyleyebilirsin.” dedim.

Chi ve Uri benden daha yeteneksizdiler ve ikisi de kahkahalarını tutamadı. İlginçtir ki Jo bu duruma kızma-

dı. Bana iyi değindiğim bir noktadan tatmin olma imkânı sunmadı ama gözlerinin içi gülüyordu.

“Sana giyebileceğin başka şeyler bulmalıyız.”

“Bu hoşuna gitmedi mi?” Gri ve kanlı geceliğimi gösterdim.

“Kanlı geceliklerin modası çoktan geçti.”

“Nereden kıyafet bulacağız?” diye sordu Chi.

“Annemlerin evinden... Orada hâlâ birkaç eski şeyim var.”

Bu cevapta şaşırtıcı olan bir şeyler olsa gerek ki Chi irkildi. Kısa bir süre duraksadı ve “Ama motosikletlerin yerinde olmadığını biri görmeden onları garaja geri koymalıyız.” dedi.

“Onları buradan itmeye başlamalıyız. Profesör Palmer çoktan uyanmıştır.” dedi Jo.

Chi “Sen itebilir misin?” diye sorma hatasında bulundu ve ölümcül bakışlar tekrar ona doğruldu.

Hepimiz çok iyi anlaşıyorduk.

Jo kızgın bir şekilde ilerledi. Diğerleri de motosikletlerini ittirmeye başladı ve ben de zayıf bir insanmışçasına onları takip ettim. Kısa bir süre sonra asfaltla kaplı ana yoldan çıkıp ormanın içine doğru giden çakıl taşlarıyla dolu bir yola girdik. Yol, çakıl taşları yüzünden kire batmış derin tekerlek izleri olan bir patikayı andırıyordu. Yol yükseldikçe motosikletleri de itmek zorlaşıyordu, çocuklar ve ben sol taraftaki tekerlek izinin üzerinde olan Jo’yu geçmiştik. Hiçbirimiz yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracak kadar salak değildik. Aslında onlar o kadar salak değildi. Ben sadece istemiyordum.

Yaklaştığımız için biraz heyecanlanmıştım. Kuzey Carolina dağlarında gizlenmiş, iblis öldüren bir süper insan topluluğu... Çok çılgın... Gizlendikleri yer neye benziyordu? Şövalye Tapınağı olan bir şatoları mı vardı? Belki de filmlerdeki gibi son model bir yeraltı şehri... Bir virajı döndük ve her şey karşımdaydı. Önümüzde olan şey geniş bir...

Karavan kampıydı.

Hayır, dalga geçmiyorum. Tam bir hayal kırıklığı...

Önümüzde sanki yakınlardaki tepelere dökülmüş ve serpiştirilmiş gibi karavanlarla dolu, küçük bir vadi uzanıyordu. Büyük, metal binalar, yanları açık garajlar ve alüminyumdan barakalar her yeri sarmıştı ve uzak bir mesafede çok büyük bir bina vardı ama ayrıntıları seçemiyordum. Güneş daha yeni doğuyordu ve vadiye henüz güneş ışığı ulaşmamıştı, yine de vadinin karanlık hâlini görebiliyordum.

“Karavan kampında mı yaşıyorsunuz?” diye sordum en yakınımda olan Uri’ye. Yol şimdi aşağıya doğru inmeye başlamış, vadiye doğru bir ileri bir geri kıvrılıyordu.

“Ben yaşamıyorum.” diye cevapladı Uri. “Ben hâlâ okulda kalıyorum ama annemler geldiklerinde burada yaşıyorlar, diğer bütün abim ve ablalarım da.” Komik bir şekilde zıpladı ve taşların üzerinde yana doğru kaydı, neredeyse motosikletinin kontrolünü kaybediyordu. Ama motosikletini sıızlanarak yakaladı.

“Uri beklenmeyen bir bebektir.” diye araya girdi Chi. “Endişelenme.” Omuzlarının üzerinden bir bakış attığında sarı saçları sallanıyordu. “En iyilerimiz beklenmedik olanlardır.”

“Beklenmeyen bir bebek mi?” diye sordum.

“Evet, bilirsin, ebeveynler hamile olduklarını öğrenir ve bu duruma çok şaşırırlar. Uri doğduğunda da ebeveynleri neredeyse kırk yaşındaydı.”

“İstenmeyen bir bebek olmadığımı söylemeliyim.” dedi Uri gururlu ama bunu mahveden bir sırtışıla. “Babama sordum ve bana bundan çok daha fazlası olduğumu söyledi.”

Chi gülmeye başladı ve ben de kendimi durduramamış olarak güldüm.

“Her neyse, karavan kampına gelince...” dedi Chi, “Haçlılar yoksulluk yemini etmiştir ve en azından bizim bölümümüz bunu çok ciddiye alır.”

“Bölüm mü?” İblis öldürme eğitimi veren farklı yerler mi vardı?

“Evet, burası dağ kampı. Ama bütün ülkeye ve dünyaya yayılmış birçok birlik var.”

Levhayı şimdi görmüştüm. *Dağ Kampı* yazılı tahta bir levha... Atılgan biri de iki kelimenin arasına spreyle boya ile ‘*Karavan*’ yazmıştı.

“Yani hepsi karavan kampındaki motorcu çetelerinden oluşmuyor?”

Chi gülümsedi. “Hayır. Dağ kampını kuran Haçlı biraz yenilikçi biriydi. O ve arkadaşları motorlara ilgi duyuyordu ve kendi bölümleri açıldığında da bu ilgilerini işine kattılar. Kampta çok insan motoruyla gezmez.”

“Hey, çocuklar!..” Bu Jo’ydu, en son gelen kişi, “*Yakalanmamaya* çalışıyoruz.” Karavan şehre girdiğimizde hepimiz sustuk; etraftaki tek ses ayaklarımızın ve tekerleklerin altından çıkan taşların çatırtısıydı. Birkaç karavandan ışık geliyordu ama çoğu karanlıktı.

Sonunda yan yana üç tane metal binaya geldik. Oldukça eski olduğu belli olan büyük porselen bir levhada şu yazıyordu: “*Dinkin’in Motosiklet Tamir Yeri.*” Chi garaj kapısını açtı. Jo sanki onu susturmak istiyormuşçasına ağzını açtı ama sonra kapattı. Bir garaj kapısını açmanın sessiz bir yolu olmadığına farkına varmış olmalıydı.

İçeride motosiklet vardı. Birçok motosiklet... Bir motor düşkününün hayalindeki miktarda motosiklet ve onları onarmak için gerekli olan her şey... Birçoğunun üzerinde aynı motif vardı: bir haç, genelde beyaz bir zemin üzerinde kırmızı bir haç... Chi, Jo ve Uri çabucak motosikletlerini yerleştirdiler ve etrafa kaçamak bakışlar attılar. Chi garaj kapısını indirdi ve iki numaralı görevimize doğru yola koyulduk: yeniden yaratılışım... Kötü bir kızı canlandıracak olan iyi kız rolünü yapan kötü bir kız ne giyebilirdi?

Şehrin dışından artık itecek motosikletlerimiz olmadan ilerliyorduk ve Jo bize liderlik ediyordu. Topallaması daha da belirgin bir hâle gelmişti; motosikleti ittirmek bize gösterdiğinden daha da zor olmalıydı. Hava aydınlanıyordu ve karavan kampının bakımsız görünüşü ortaya çıkıyordu. Daha dikkatli baktıkça karavanların sadece ihmal edilmiş değil, terk edilmiş olduklarının farkına vardım. Kapıların önünde otlar bitmişti ve birçok pencere karanlıktı. Bunlarda kim yaşıyorsa uzun süredir uğramış olmalıydılar.

Sonunda anayola çıktık ve muhtemelen 1970’lerde yeni sayılabilecek bej-kırmızı renkte bir karavanın önünde durduk. Otlar karavanı sarmıştı ve ahşap sundurma çürümüş gibi görünüyordu.

Evim evim, güzel evim.

Chi, cesur çocuk, iki kez zıplayarak kırılğan sundurmanın üzerine sıçradı. Ellerini havaya kaldırdı ve gergin

olan Jo cebinden bir kart çıkararak ona fırlattı. Chi kâğıdı havada kaptı ve uzun süredir yaptığını ortaya koyan büyük bir kolaylıkla kilidi açmaya başladı.

Bir de bunlar iyi çocuklardı! İnsanlığın sonu gelmişti.

“Aynı eski zamanlardaki gibi, ha, Jo?” Chi’nin yüzünde bir gülümseme belirdi ama Jo’nun evde olmaktan mutlu olmadığı belliydi.

“Hey, Chi, bana bunu nasıl yapacağımı öğretecek misin?” diye sordu Uri, Chi’nin omuzları üzerinden bakmak için yıkık merdivenleri dikkatle çıkarken.

“Tabii ki dostum!”

“Neden kilidi açmaya çalışıyorsunuz ki? Burasının evin olduğunu söylemiştin.” dedim.

“Annemlerin eviydi ama sanırım artık benim.” Umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkti ama hareketleri çok gergindi. “Ama ben burada yaşamıyorum. Mezun olana kadar da yaşayamam.”

“Bir anahtarın bile yok mu?” diye sordum.

“Birçok ebeveyn Beacon’ları korumaya gitti. Bu yüzden bütün çocuklar okulda yaşıyor. Kafamıza göre dışarıda takılmamızı istemiyorlar, bu yüzden de mezun olana kadar anahtarları vermiyorlar.” İşe yarıyor gibiydi; çocuklar dışarıda kafalarına göre takılıyor ve kilitleri nasıl açacaklarını biliyorlardı. Kapı küçük bir çıt sesiyle açıldı ve Chi içeri girdi. Ben ve Uri de ardından gittik.

Bayat ve küflü bir hava yüzüme çarptı. Buranın uzun süredir kullanılmadığı belliydi. *Annemlerindi*, demişti. Dönüp Jo’ya baktım, kapının önünde hareket etmeden duruyordu. Chi de ona bakıyordu.

“Jo, iyi misin?” diye sordu Chi, yapabileceğini düşündüğümünden daha da yumuşak bir şekilde.

Jo yukarı baktı. “Evet, tabii ki iyiyim.” dedi aniden ama hâlâ adım atmakta tereddütlüydü.

Karavan birçok ev gibiydi, sadece daha küçük ve daha berbat. Bir kanep ve televizyon vardı; düz ekran değildi. Küçük bir mutfak... Koridordaki duvarda aile hayatının sıradan bir parçası asılıydı. Birçok resimde gülümseyen bir adam ve kadın vardı. Asi kıvrıkcık saçlarına ve ela gözlerine baktığımda fotoğraftakilerin Jo’nun ebeveynleri olduğunu anladım. Okul fotoğraflarında ya da top oynarken gülümseyen genç bir Jo... İki yerinde, sağlıklı küçük bacağına sahip olan daha mutlu bir Jo...

Chi yan bir kapıdan içeri girdi ve ben de takip ettim. Jo’nun çocukluk odası... Daha doğrusu çocukluk dolabı... Yatak odaları normalde daha geniş olur. Odayı incelemeye başladım; lila rengini seveceğini tahmin etmedim.

Üzerinde solmuş mor renkte bir yorgan olan tertemiz yatak neredeyse tüm odayı kaplıyordu. Alçak bir masada bir cd çalar (dinozorların neslinin tükenmiş olduğunu düşünüyordum), birkaç eski püskü karton ciltli kitap, CD’ler ve başka çocukluk anıları duruyordu. Bir duvarda ise posterlerle, imzalı doğum günü kartları ve posterlerle kaplı mantar bir pano asılı duruyordu. Bazıları yine aile ya da okul fotoğraflarıydı ama hepsinde de iki aynı insan vardı. Jo ve diğeri de...

Chi...

Hmmm!.. Gördüklerimden yola çıkarak en yakın arkadaşlar olmadıklarını söyleyebilirdim.

Kafamda şüphe yaratan çocuk, dolabı karıştırıyordu. “Jo! Geliyor musun? Ona ne vereceğimi bilemiyorum.” Jo topallayarak içeri girdi. Küçük oda hepimizi alamıyordu. Yatağa oturdum.

“Mutfağa gidip makas al ve benim...” Jo yutkundu, “babamın tıraş makinesini banyo lavabosunun altındaki dolaptan getir. Saçına bir şeyler yapmalıyız.” Gözlerini bana dikti.

“Hiçbir kız *bu kadar* asi olamaz.” Neşeli kişiliğinin geri geldiğini görmek güzeldi. “Hem saçma ne oldu ki?” Daha sonra aklına daha belirgin bir soru geldi. “Hatta neden tımarhanedeydin?”

Sadece tepkisini görmek için “*Çünkü deliyim.*” demek istedim ama kendimi tutmayı başardım. Onun yerine sokaklarda tanıştığım bir kızdaki dinlediğim hikâyeyi ödünç aldım. “Gidecek hiçbir yerim yoktu.” Omuzlarımı silktim. “Barınağın kaldığım son koruyucu aileden daha güvenli olacağını düşündüm ve ben de...” Boşlukları doldurması için keskin buklelerimi gösterdim ve konuşmayı kestim.

Yüzü ‘*saçmalık*’ diyordu ama ağzı kapalıydı.

Chi koridora doğru zar zor gitti ve onun yerine Jo dolabı karıştırmaya başladı. Bana doğru dikkatsizce fırlattığı kot pantolonlarla geri döndü ve ardından siyah bir tişört ile bir yıldırımdan bile daha fazla parlak olan neon yeşili renginde yüksek bilekli bir spor ayakkabısı geldi. Daha da derinleri gelişigüzel karıştırdı ve eski püskü, asker tarzı bir ceket çıkardı. Lastikli ve beli kemerli ordu yeşili bir ceket... Kenarları biraz yıpranmıştı ama hâlâ oldukça güzeldi. Annem bana soluk renkler giydirmeyi severdi, sanki tatlılıkları eninde sonunda kaybolacakmış gibi.

“Üstünü deış.” dedi Jo ve kapıyı kapatarak odadan çıktı. Giyinmeye başladım. Jo benden daha uzundu ve daha büyük göğüslere sahipti, bu yüzden kot pantolonun paçalarını kıvırdım, tişört de biraz boldu ama hepsi üzere olmuştı.

Chi ve Jo beni banyoda bekliyordu. Aslında Jo banyodaydı ama çok küçük olduğu için Chi'nin sadece bir ayağı içerideydi. Açıkçası ayağı da büyük bir ayaktı.

Jo, Chi'nin getirdiği makası tutuyordu. Genel bir prensip olarak beni sevmeyen kızların kafamın etrafında durup saçlarımı kesmelerine izin vermezdim. Banyoya geçtim ve makası elinden aldım. Omuzlarını silkti ve yeşil lavabo üzerindeki tıraş makinesini ayarlayarak işimi halletmem için beni yalnız bıraktı.

Güzel siyah buklelerime gerçekten de çok güzel şeyler yaptım. Bir taraftakiler birkaç santim kısa, diğer taraf ise daha uzundu. Neyse ki ben bir sanatçıydım. İşe koyuldum.

Yeni saç stilimde yine bir taraf kısa ve bir taraf uzundu ama bu sefer bilerek yapılmış gibi görünüyordu. Şık olmak ile deli olmak arasında her zaman ince bir çizgi vardır. Sanırım ben doğru olan taraftaydım, zar zor da olsa. Saçımın uzun tarafı çenemde kütleşerek bitiyordu. Kısa tarafı ise kat kat olmuştu. Tam bir kötü kız tarzı.

Banyodaki malzemelerden de faydalandım. Gözlerime ağır bir şekilde göz kalemi çektim, hem yukarıya hem aşağıya... Ve kirpiklerime maskara sürdüm. Ne yazık ki siyah oje yoktu, ben de koyu mor ceketimi üzerime geçirdim.

Çok zayıftım, tımarhanedeki günlerim yüzünden bir deri bir kemik kalmıştım ve çok solgundum. Bir kokain bağımlısı gibi zayıf ve solgun... Yanağımdaki kesik artık kanamıyordu ve hatta asi görünüşüme katkıda bulunuyordu, ben de belli olsun diye yara bandını çıkardım. Siyah saç kesimim, siyaha boyanmış gözlerim ve bu kıyafetlerimle ebeveynlerinin takdir ettiği çocukları olan bir liseliye benzemiştim. Mükemmell!..

Daha geniş olan (nispeten) oturma dolabına giderek diğerlerine katıldım.

“Vay bel!” diye bakakaldı Uri. En önemsiz kişinin onayını almıştım. “Bunu nasıl yaptın?”

“Kesmede iyiyim.” Kısa bir süre duraksadım. “Saç kesmede yani...” Sanırım Jo son anda lafı çevirişimi anlamıştı çünkü bakışları yeniden keskin bir hâl almıştı. Hiçbir şey demedi, bana bir çift erkek çorabı ve yıpranmış bir çift siyah Converse uzattı.

Chi, dilinin ucunda bir kalemi dik tutmaya çalışırken kanepeye düştü. Bir süre kıyafetime baktı ve “Sert çocuk!” dedi. Uri de yanma oturdu ve muhtemelen bir kalem için etrafına bakmaya başladı.

Jo bej rengi sallanan koltuğa çöküverdi, aşağı doğru bakıyordu. “Kahvaltıya kadar burada takılmamız, sonra kafeteryada herkese katılabiliriz.”

Yere oturdum ve ayakkabılarımı giydim. Uri de kendisine bir kalem bulmuştu ve Chi ile birlikte dillerinde kalemi dengede tutma yarışı yapıyorlardı. Jo ayak destekleyicisinin çitçitlerini açtı, arkasına hafifçe vurdu ve sonra çitçitleri tekrar kapattı. Tekrarlayan çitçit sesleri hariç dakikalar sessizce geçiyordu.

“Kahvaltıya ne kadar var?” diye sordum.

“Okuz uçuk...” dedi Uri, işe yaramaz cevabı sırasında kalemini düşürerek. Yüzündeki salyaları sildi. “Dokuz buçuk...” Saat sekize geliyor olmalıydı. Öldürün beni.

“Peki Emma olmak için neler öğrenmeliyim?” diye sordum. Bu, Jo’nun kabuğundan çıkmasını sağladı. Mutluluğu sona ermişti ama hâlâ cevap vermiyordu. “Jo?”

“Tamam.” Dik bir şekilde oturdu. “Neyse ki kimse Emma’yı sevmez, bu yüzden çok da konuşmana gerek kalmayacak.”

“Onun daha farkına bile varamadan nasıl sevmeyecekler?”

Jo omuzlarını silkti. “Miras’ı reddetti.” Bunun ne demek olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı için Jo bir açıklama yaptı. “Bir Haçlı olmak istemiyor.”

Akıllı kız... Gördüğüm kadarıyla bir Haçlının hayatının berbat olduğunu söyleyebilirim. “Bu kötü olsa gerek.” dedim.

Bu, Chi’nin kaleminden kurtulması için yeterliydi. “Kötülükle *savaşmamaya* nasıl karar verebilirsin?” Chi’nin gerçekten iyi bir kalbi vardı ama belki de bu gece neredeyse kaç defa ölmek üzere olduğunun farkına varmadığı için cesareti daha da artmıştı.

Hem dürüst olalım, ölme ihtimali hâlâ vardı.

Meda!

Dalga geçiyorum anne. Dalga geçiyorum.

“Zaten sayımız oldukça az. Onlar yardım etmeyi reddettikçe, işler geri kalanlarımız için daha tehlikeli bir hâl alıyor.” Bunu diyen pragmatist Jo’ydu. “Her hâlükârda, sen ailenin, halkının yüz karasisin; kimse seni sevmiyor. Baban Elijah ve benim babam, kardeşler. Annen Becka evlendiklerinde bir tapınak şövalyesi oldu, yani şövalye olmayan birçok normal kuzenin var.”

“Bir de garip bir ismin...” diye ekledi Uriel adındaki çocuk.

Hiçbir şey anlamamıştım. “Ne?”

Bana şövalyelerin on ikinci yüzyılda ortaya çıkan bir tarikat olan Tapınak Şövalyeleri’nin soyundan geldiğini açıkladılar. Asıl amaçları kutsal toprakları ziyaret etmek isteyen hacıları korumakmış. Hacılar Tanrı’ya ibadet etmek için hayatlarını riske atacak kadar cesur insanlarmış.

Bazılarının dünyaya katkı sağlama potansiyeli de varmış; Beacon'lar. Ama iblisler onları bulup öldürmeye başlamış, tabii ki o karanlık ve tehlikeli günlerde yardıma ihtiyaçları olduğundan değil.

Aradaki farkı eşitlemek için ilk şövalye grubuna Tanrı tarafından özel yetenekler ve sorumluluklar bahşedilmiş: iblislerle savaşmak, Beacon'ları korumak. Sorun ise bunu çok iyi bir şekilde yapmalarıymış. Amaçlarını gizlemelerine rağmen oldukça iyilermiş.

Bu durum dünya liderlerinin ve dinî liderlerin de ilgisini çekmiş ve şövalyeleri kendi amaçları için kullanmaya başlamışlar. Onları aralarına yeni insanlar alarak çoğalmaları için zorlamışlar ama bu yeni üyelere gerçek şövalyelerin sırları ya da güçleri verilmemiş. En sonunda ise iblisler tarafından kontrol edilen kötü insanlar aralarına sızmış ve işler ters gitmeye başlamış. Gerçek şövalyeler ilk amaçlarına geri dönmek istemişler ve bunun üzerine on dördüncü yüzyılda şiddetli bir şekilde dağıtılmışlar. Birçoğu idam edilmiş ama bazıları yeraltına kaçmış. Hayatta kalanlar yeniden bir araya gelmiş. Yani sadece atalarının soyundan gelenlerin özel güçleri varmış.

“Ve bir şövalye ile evlenen birinin...” diye ekledi Uri.

“Ama nasıl?” diye sordum.

Hepsi gözlerini kısarak bana baktı.

Sonunda Uri cevap verdi “Çünkü Tanrı böyle demiş.”

Gayet makul.

“Şövalyeler doğduğunda yetenekleri çok azdır -sadece biraz daha güçlü ve hızlı olurlar- ta ki on üçüncü doğum günümüzdeki merasim yapılarına kadar...” diye devam etti Jo.

“Gerçek şövalyelerin soyundan gelen insanların ba-

zıları hâlâ dışarıda bir yerdeler ama ne olduklarının farkında değiller.” dedi Chi, dirsekleri dizlerinde, öne doğru eğilerek. “Her zaman dikkatli olmaya ve onları tespit ettiğimizde gerçek yuvalarına geri getirmeye çalışıyoruz. Genelde çocukları ilginç atletik yeteneklere sahip olan aileler için geçerli bu durum. Ama maalesef bazen onlara yeterince erken erişemiyoruz.”

“İblisler mi erişiyor?”

“Bazen, ama bazen de şöhret...”

“Şöhret mi?” İşte beni yakalamasından rahatsız olmayacağım bir düşman...

“Evet, aynı Serena ve Venus Williams gibi.” dedi Chi. “Onların şövalye olduğundan eminiz.”

“Ya da Payton ve Eli Manning...” diye ekledi Uri ve Chi kafasıyla onayladı.

“Artık yaşadıkları hayat standartları yüzünden şövalyeler onları içlerine alamaz.” Chi üzüntüyle salladı kafasını.

Her nasılsa, milyoner süperstarların hayatlarını bir yoksulluk yeminin eşlik ettiği kısa ve şiddetli bir hayatla değiştirmedikleri için hayal kırıklığına uğradıklarından şüphe duyuyordum.

“Peki şövalyeler Beacon olabilir mi?” diye sordum.

Chi düşündü ve sonra kafasını iki yana doğru salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Her neyse...” dedi Jo, ondan beklendiği gibi konuya geri dönerek, “On üçüncü doğum günümüzde ya da yeni biri geldiğinde Miras’ın içine girdiğimiz ve bütün süper yeteneklerimizi edindiğimiz bir merasim yapılır. Ama Emma için böyle bir şey olmadı.”

“Yani insanlar herhangi bir süper yeteneğim olduğunu düşünmüyor?”

“Hayır. Belki az miktarda atletizm...” Chi bana göz kırptı. “Kimsenin sana bir spor yaptırmamasını sağlarız.”

Bu, ebedî düşmanlarımdan bilgi elde etmek için mü-kemmel bir fırsat gibi görünüyordu. “Peki şövalyeler bu merasimde ne gibi yeteneklere kavuşuyorlar?”

Chi ve Uri cevap vermek üzere ağızlarını açtılar ama Uri keskin bakışlarını bana doğrultarak onları susturdu. “Önemi yok, nasıl olsa sende yok.”

Kahretsin! Daha fazla bilgi almak için sevgili kuze-nimi ortadan kaldırmam gerektiği iyice kesinlik kaza-nıyordu. Sadece bir haftam vardı ve bana güvenmesini sağlamak bundan daha çok zaman alırdı. Acaba bacağını fazladan beyinle mi takas etmişti?

Neyse ki ben nasıl kan döküyorsam çocuklar da sı-ralarını döküyorlardı. Ama ne yazık ki bu iki hobi bir araya gelemezdi, Jo’yu bizden uzaklaştırmalıydım.

Geriye kalan zamanı Emma’nın hayatından oldukça sıkıcı hikâyeler dinleyerek geçirdim. On yedi yaşında (her ne kadar kimse doğum gününü hatırlamasa da) bir erkek kardeşi ve kedisi var (ikisi de iğrenç) vesaire vesaire... Ki-min umurunda!..

Sonunda saat dokuz on beşi gösteriyordu ve çöplüğü terk edip okula gitme zamanı gelmişti. Chi ve Uri en ön-deydi, Topal ise en sondan geliyordu. Sanırım o liderlik etmek istemişti -şu ana kadar bana pek de insanları ta-kip eden birisi gibi gözükmemiştir- ama ayağı onu ciddi anlamda yavaşlatıyor olmalıydı. Epeyce geride kalmıştı ve çocuklar da farkına varmamıştı. Onu beklememizi söyle-ymeden tıkanmıştı ve kısa bir süre sonra da görüş alanı-mızın dışında kalmıştı.

Hehe!..

Yarı koşar bir hâlde karavanların arasında yılan gibi kıvrılıyorduk ve pencerelerin önünden geçerken eğiliyorduk. Güneş tamamen doğmuştu ancak böyle yüksek bir yerde hava hâlâ soğuktu ve her nefes alış verişimizde ağzımızdan dumanlar çıkıyordu. Girdiğimiz yerden sola dönerek vadinin karşı ucuna doğru ilerledik ve muhtemelen okul olan büyük binayı önümüzde görebiliyordum. Bütün bunları hatırlamam için biraz yavaşlamam gerekiyordu.

Dört katlı, eski, tuğla bir kutuydu ve değişik bir şekilde eklenmiş iki üç tane ek katı vardı. Ek katlar yapılırken kimse asıl binanın stilini göz önünde bulundurmamıştı ('büyük kutu'ya bir stil denilebilirse tabii) ve kullanılan tuğlalar da farklıydı. Binanın bir yanı sadece çimentodan yapılmış gibiydi ya da S.S.C.B'den uçakla taşınmış gibi, daha ortada bir S.S.C.B varken. Binanın bazı yüzleri de alçak pencerelerin üstündeki ikaz bantlarıyla tamamen kapatılmıştı. Önümüzde paslanmakta olan acınası bir hâldeki salıncağın cesedi duruyordu.

Bu bir canavardı, Mimar Frankenstein tarafından yaratılmış bir canavar...

Aydınlanma ve Merhamet Hareketi Okulu, yazıyordu büyük bir çürümüş tahta tabelada.

Bu bir şaka olmalıydı.

Okulun çirkinliği karşısında hayal kırıklığına uğramış bir şekilde dikilirken önümdeki tel örgü yığınının ancak ayağım içine girip tökezleyince fark edebildim. Büyük bir tıngırtı çıkardı ve içerideki canavarı -kısa burunlu, metalik gri saçlı cılız küçük köpeği- uyandırdı. Köpek çılgına döndü ve beni parçalarımaya ayırmak istermişçesine havlamaya ve metal tellerden oluşan çite saldırmaya başladı. Hislerimiz karşılıklıydı ama bunun için zaman yoktu.

Benden yaklaşık beş metre ileride duran Chi ve Uri'ye baktım, tereddüt içinde donakalmıştım ve bensiz gitmelerini istemiyordum. Bir karavanın ön kapısı gürültüyle açıldı. Ben hâlâ çılgın canavarla karavanın arkasındaydım ama Chi ve Uri hemen önündeydiler. Kaçmaya niyetlendiler ama artık çok geçti.

“Hareket etmeyin, silahlıyım.” diye bir ses geldi karavanın ön kapısından.

Kahretsin, yakalanmıştık.

ALTİ

*H*av, hav, hav, hav!..
“Malachi? Uriel? Siz misiniz?” Sanırım adam böyle demişti. Ağzından salyalar saçan aptal köpeğin havlaması yüzünden çok zor duyuyordum.

Karavanın arkasında durduğum yerden Chi ve Uri’yi görebiliyordum ama ön kapıda olan karavanın sahibini göremiyordum. Chi ellerini arkasına götürerek masum bir görüşüne büründü. Daha sonra ise yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi ve Uri de pek beceremese de onu taklit etti. Duyabildiğim kadarıyla adam yaşlı biriydi, belki de gözleri pek iyi görmüyordu ve bu yüzden Uri de inandırıcı görünüyordu. Havadan sudan konuşuyor gibilerdi ama üstün işitme yeteneklerim bile bu lanet köpek karşısında işe yaramıyordu.

Chi ve Uri’ye hızlı bir şekilde baktım ve bana bakmadıklarından emin olduğumda elimi uzatıp köpeği yakaladım. Ben daha bir şey yapamadan, Chi bana doğru bakmaya başladı ve masumca gülüp pis canavarın kafasını okşamak zorunda kaldım. Canavar da bu kibarlığıma elimi bileklerimden koparmaya çalışarak karşılık verdi. Chi adama geri döndüğünde hayvanı ensesinden tuttum ve

ıslak siyah burnu ile benim burnum arasında birkaç santim kalana kadar kendime çektim. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ve suratına doğru vahşi bir şekilde hırlamaya başladım. Köpek altına işedi, neyse ki sessiz bir şekilde. Köpeği kulübesine doğru fırlattım. Bazen kötü şeylerin sadece ısırabilen şeyler olmadığını hatırlatmak gerekir. Chi aniden sessizleşen köpeğe doğru döndü. Yüzümde büyük bir gülümseme belirdi.

Bazı tartışmalara son vermek adına köpeklerin de kesinlikle ruhları olduğunu söyleyebilirim. İnsanlarınki gibi lezzetli ve doyurucu değil ama yine de bir ruhları var. Besin değeri açısından bir düzine köpeğin ruhunun bir insaninkine eşit olduğunu söyleyebilirim. Bu şekilde hayatta kalabilirdim ama yapmayacaktım. İyi bir köpek kötü bir insandan her zaman daha değerlidir. Ayrıca başka bir tartışmaya da son verebilirim: bütün köpekler cennete gitmez, birçoğu göründükleri kadar kötüdürler.

Arkamdan düzensiz ayak sesleri duydum ve kafamı çevirdiğimde Jo'nun bize yetiştiğini gördüm.

“Yakalandılar mı?” diye fısıldadı. Kafamı sallayarak onayladım. “En azından Fredrick’e yakalanmışlar. Beş dakika sonra bütün olanları unuttur. Umalım da başka kimseye yakalanmayalım.” Aşağıya doğru, çamurda sızlanmakta olan köpeğe baktı. Köpekten birkaç adım geriye gitti.

“Of, hayvanlardan nefret ederim!” diye mırıldandı.

İlginç!.. Birçok kız hayvanları severdi. Özellikle de evcil hayvanları... Meraklı gözlerle ona baktım.

“Neden biri *gereksiz* bir şey için o kadar para öder ki?” diye fısıldadı. Vay be, benden bile daha az insan olabilirdi! Ben en azından iyi bir köpeğin değerini bilirdim. Aslında kötü olanlarla bile eğlenirdim; sadece biraz farklı bir şekilde...

Chi ve Uri'nin Frederick'e yalan söylemeyi bitirip ona neşeyle el sallamalarına kadar bekledik. Kapının kapandığını duyduk ve çocuklar onları takip etmemiz için bizi el işaretiyle çağırdılar. Okulun en harap kısmına gidip etraftan dolanarak büyük paslı bir kapı olan arka kısmına geçerken başka kimseyle karşılaşmadık. Birisi kapı eşiğindeki mukavvayı kapının kapanmaması için kaydırmıştı ve Chi'nin çekmesiyle beraber kapı kolayca açıldı. İçeriye bir göz attı ve sonra içeri girerek onu takip etmemiz için eliyle işaret etti.

Derin bir nefes aldım ve Meda'ları öldürmek için eğitim veren tesisin içine girdim.

Sonunda... İçerisi daha iyiydi.

İçerisi çatlamış ve eskimiş dış tarafın tam tersi bir hâldeydi. Alçak pencereler tahta ile kaplanmıştı çünkü kimsenin içeriyi görmesini istemiyorlardı. Sonuçta birçok lisede dövüş eğitimi merkezi yoktu. En azından bu amaçla yoktu; bazı şehir içi oyun alanları bu amaçla kullanılıyordu tabii.

İki katlı spor salonu, pek de tipik olmayan çalışma aletleri, kum torbaları, atış hedefleri, dövüş kafesi, boks ringi, yarış engelleri, paspaslar ve tırmanma halatları haricinde parlak ama eskimiş ahşap zemini, beyaz blok duvarları ve katlanır tribünleriyle sıradan bir lise spor salonunu andırıyordu.

Ama en ilginç olan ise uygulama silahlarıyla kaplı duvarlardı. Birçok türden tahta bıçak şehirli insanların garaj aletleri için kullandığı türden bir rafta asılı dururken gerçek bıçaklar ise metal bir kafesin içinde kilitli bir şekilde duruyordu sanırım. Kilden yapılmış kahverengi kutsal su küreleri, birçok spor salonunda kickball toplarının saklandığı gibi metal bir kutuda duruyordu.

Boş spor salonundan sessizce koridora doğru ilerliyoruz. Çocukların trompet çalıp bağırdığını duyabiliyordum ama biz o tarafa doğru gitmiyorduk. Onun yerine sola döndük ve başka bir koridora doğru ilerlemeye başladık. Bir merdiven boşluğuna girdik ve ikinci kata doğru inmeye başladık. Koridora girmek yerine Chi bizi bir pencereden bitişikteki bir binanın çatısına çıkardı.

“Harika!..” dedi neşeyle Uri. Görünüşe göre büyük okul arkadaşları onu daha önce kaçış yollarına sokmamıştı. Chi bana kaslı kolunu uzattı ve Uri beni aşağıdan desteklerken kendine doğru çekti. (*Ne? Utanç verici!*) Chi, Jo’ya da aynı yardımı yapmayı teklif etti ama karşılığında soğuk bir bakış aldı. Gerçekten de bunun olacağını göremiyor muydu? Uri bile ona yardım etmeyi teklif etmeyecek kadar akıllıydı. Jo’nun kışına iyi bir amaçla ya da değil, ondan izin almadan dokunabilecek kadar cesur bir insan hayal bile edemiyordum. Jo yardım almadan kendini yukarı doğru çekti, sonra da Uri debelenerek çıktı ve hepimiz eğimli çatının üzerindeydik. Binanın ana kısmına ulaştık ve Chi bir pencereden içeri bakarken bize eliyle beklememizi işaret etti. Kimsenin olmadığına emin olduğumuzda bir erkekler tuvaletine doğru tırmanmaya başladık.

“Harika, harika!” dedi Uri yine.

“Git ve kimse var mı diye bak.” dedi Chi, babacan bir gülümsemeyle kafasıyla kapıyı göstererek. Uri ona verilen görev üzerine son derece heyecanlanmıştı. Kafasını kapıdan dışarı çıkardı ve koridora doğru çıkmamız için eliyle işaret etti. Jo hemen arkasından sessizce ilerliyordu.

Chi kapıda durdu ve sarı kaşlarından birini bana doğru kaldırdı. “Kötü kızı oynamaya hazır mısın?”

Bütün dişlerimi göstererek sinsi bir şekilde sırtıma

üzerine gerçi çekildi. Kaşlarımı çattım ve “Bu iyi miydi?” diye sordum.

Gözünü kırpışında bir yenilgi vardı, “Mm, evet, iyiydi.”

Hehe!..

Kapıyı benim için açtı ve odalarından çıkıp kahvaltıya inen insanların arasına karıştık.

Bir yarı iblis işte bu kadar basit bir şekilde bir tapınağın ana üssüne nasıl sızacağını öğrenmişti.

Tabii ki hayır, anne. Asla yapmam!

Kafasını sallamıştı; beni çok iyi tanıyordu. Somurttum.

Ana bina herkese açık olmalıydı çünkü sıradan bir dar gelirli, berbat bir okula benziyordu. Daha önce okula gitmeme izin verildiğinden dolayı bilmiyordum bunu, annem muhtemelen potansiyel negatif etkileri en aza indirmek istemişti. Duvarlar bej renkli çimento bloklardan oluşuyordu ve zemin de siyah beyaz desenli bir muşambayla kaplıydı. Koridorlarda üzerinde zararsız hatırlatmaların ve duyuruların bulunduğu mantar panolar vardı. *Antrenman, Cuma 2-4*, yazıyordu birinde. Profesyonel bir katil okulunda bunun ne türden bir antrenman olduğunu tahmin edebilirdim. Bir sürü sevimsiz motive edici posterler bile vardı. Parlak renkli bir duyuruda, dişleri arasında boşluklar olan ve gülümseyen çocuklar vardı ve büyük harflerle “*Kendin Ol*” yazılmıştı. Bir posterin verebileceği en kötü tavsiye... Çılgına dönmüş gibi gülümseyen çocuklara bakıyordum. Bu, onlar için de muhtemelen kötü bir tavsiyeydi.

Bu koridorda erkek yatakhane vardı ve isimleri kapıların yanındaki tahtalara tebeşirle yazılmıştı, birçoğu

dehşet verici bir şekilde İncil'den gelmeydi. Ezeziel, Abraham, Methuselah (sahiden mi?)... Hatta Judas... Kim bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü? Annem İncil'e oldukça önem verirdi ama bir yarı-iblis doğurduğunu düşününce bunun nedenini anlıyorum.

İlk kata indik ve insanların sesleri daha belirgin bir hâl aldı; konuşuyorlar, kıkırdıyorlar ve çığlık atıyorlardı. Sesler koridorun sonundaki bir çift yıpranmış ahşap kapıdan geliyordu. Kahvaltının kokusunu aldım ve hiçbir işaret olmamasına rağmen orasının yemekhane olduğunu düşündüm. Yaklaştıkça, midemde bir yılan varmış gibi gerginleşmeye başladım. Sanırım diğer öğrenciler sizi öldürmeye çalışmayacak bile olsa okulun ilk gününde gergin olmak oldukça doğal bir şeydi.

Kapıyı itip içeri girdik.

Sıradan bir yemekhaneydi, eğer televizyonlara güvenilebilirse. Beton sütunlu, uzun masaların ve bankların uzandığı bir oda... Oda insan larvalarının sürüleriyle doluydu, en azından yüzden fazlaydılar. Her yerde çocuklar vardı, yetişkinlerden nerdeyse yirmi kat daha fazlaydılar. Daha yeni yürümeye başlayanlardan on sekiz yaşına kadar... Çoğunlukla eğlence amaçlı bağırıp taklalar atıyor ve dövüşüyorlardı. Hiç yorulmayan bir oda dolusu yavru köpek gibiydiler. Bir çocuk diğerine vuruyor ve diğeri de çılgın bir sırtışla hemen ona bulaşıyordu. Yavru, kurt köpekleri...

Onlarla başa çıkmak için bulunan birkaç yetişkin de pek etkili değildi; kaslarından daha çok sakalları olan iki ihtiyar ve tek kollu bir adam... İhtiyaçları olan şey kırbaç ve sandalyeydi, yürüteç değil. En azından yaramaz çocuklar için... Kendimi bir tımarhaneden diğerine gittiğimi düşünmekten alıkoyamıyordum ama bu sefer mekânı mahkûmlar idare ediyordu. Serbestçe dolaşan küçük ço-

cuklar son derece vahşileşmişti. Sanırım Haçlılar çocuklarının iyi insanlar olduğunu düşünüyordu, bu yüzden de ne kadar gözetime ihtiyaçları olabilirdi ki? Aptallar!.. İyi bir ergen iyi bir iblis gibidir; tam bir kavram kargaşası.

Bu tam bir çılgınlıktı.

Yetişkinlere benim varlığımı nasıl açıklayacaklarını merak ediyordum. Ama ortadaki kaos endişelenmemi durdurdu. Yani, neredeyse...

İçeriye girdiğimizde diğer öğrenciler bizi selamlamak için kafalarını çevirdiler. Ya da en azından Chi'yi...

“Merhaba, Chi!”

“Chi!”

“Günaydın Chi!”

Belli ki İblis Avı Lisesi'nin balo kralının davetlisiydim.

Kimse Jo'ya selam vermedi. Onu Chi'nin yanında gördüklerinde bir kez daha bakıyorlardı ve sonra sanki teflonla kaplıymış gibi gözlerini ondan çekiyorlardı. Pek de cana yakın olmayan kişiliğini suçlayabilirdim ama gözleri ayak destekleyicisine takılıyordu.

Bu dikkatli bakışlardan ben bile payıma düşeni almıştım.

“Bu kim?” diye sordu kızıl saçlı, suratı çille dolu bir çocuk, beni göstererek.

“Jo'nun kuzeni Emma,” dedi Uri hiç düşünmeden. Birkaç tutulan nefes ve kıkırdama duyuldu, işte bu şekilde sınıfın dışlanan kişisi olmuştum. Küçümseyici gülüşlerin ardından dönüp gittiler. Ben ise bütün dişlerimi gösterecek ikna edici şeytani bir şekilde gülümsüyordum.

Ne diyebilirim ki? Doğuştan böyleyim.

Eli boş bir sıra öğrenci grubu odanın bir ucundaki kapıdan çıkıp başka bir kapıdan ellerinde yemek dolu tabaklarla geliyorlardı. Sıranın sonuna girdik; tepsileri, çatal bıçakları, peçeteleri, krakerleri ve baharatları aldık. Birkaç arkadaşıyla sohbet eden Chi geride kaldı. Uri de onun yanında durarak onu tanıyor olmanın tadını çıkarıyordu. Mankafa ise arkamda duruyordu. Bunun beni nefret dolu sınıf arkadaşlarından korumak için olduğunu düşünmek isterdim ama gözünü üzerimde tutmak gibi bir amacının olduğundan şüpheleniyordum. Eğer bir şeyler öğrenmek istiyorsam mutlaka ondan kurtulmalıyım.

Bu hayalî itibarsızlığım sanki bulaşıcıymışçasına benim yanımda durmak istemeyen öğrenciler yüzünden önümdeki sıra karışık bir hâl almıştı. Sonunda biri önümde küçük bir çocuk koydu ve sıra düzgün bir hâl aldı. Benim kötü biri olduğumu düşünmek için belli ki henüz çok gençti. Bütün bu yaygaranın ne olduğunu anlamak istermişçesine kafasını bana doğru çevirdi.

Çocuklarla oynamama izin yoktu. Amelia ile olan küçük kazadan ötürü değil. Hem ilk o beni ısırmıştı.

Önümdeki küçük yaratığı incelemeye başladım. Cüce gibi bu küçük insanlar da neyin nesiydi? Akıldan ve becerilerden yoksunlardı, pek de paraları var gibi gözüküyorlardı. Evet, güçlü küçük canavarlardı. Yetişkinler; küçük, tombul parmaklarından çıkan hareketlere uyumlu bir şekilde dans ederdi. Kafası orantısız ve çok mu büyüktü? Yoksa böyle bir kafa için gözleri mi çok büyüktü? Annem de benim için böyle mi düşünüyordu? Her şeyin aksini göstermesine rağmen bu yüzden mi benim içimdeki iyiliğe inanmıştı? Bir anda alt dudağı büküldü ve gözleri daha da büyümeye başladı. Kalbimin olması gereken yerde büyük bir mücadele hissettim. Ona bazı şeyler...

Ahh! Bana bakma! Bana bakma! Seni sinsi, hipnotize edici kötü canavar!..

Dalga geçiyorum, hatta biraz tatlıydı. Ona bir kraker verdim.

Sırada ilerledik ve yemeğimi tabağıma doldurdum. Hepsi dehşet verici derecede sağlıklı yemeklerdi, bol sebze omletler, karışık meyveler ve Kanada işi bacon1. Ben ne kadar insansam bu da o kadar bacondı. İkimiz de yalancıydık ama ben daha büyük bir suç işlediğimi düşünüyordum. Biraz fazladan şiddet kullanılarak da cezalandırılmıştım. Bu şeyleri yiyen çocukların ince ve orantılı olduklarına şüphe yoktu. Dövüşmek için uygun kondisyonunda olmalılardı, sanırım.

Ben de yerim. Yani ruhlar harici şeyleri de... Taze bir ruh ile doymuşsam daha az yerim ama eğer içimde bir ruh yoksa daha çok yerim. Genellikle ruh yedikten bir gün sonra çok yemezdim ama bana korku evinde mutlu bir tutsak iken hiçbir yemek vermedikleri için bu sefer açtım.

Sıradan çıktığımda tamamen dolu olan yemekhanede nereye oturacağımı bilemeyerek bir süre duraksadım. Boş yer bulmak için uzun masaları gözlerimle taramaya başladım ve insanların gözlerini benden kaçırdıklarını ya da dik dik baktıklarını gördüm. Bağırsalar bile bu kadar net bir mesaj veremezlerdi: "*Burası dolu.*"

Jo topallayarak yanıma geldi, plastik tabağı yemek yığınıyla doluydu. O da durup odayı taramaya başladı ve gözleri; saçları parlak, pembe ve pastel tonlarında olan tamamen kızlarla dolu bir masada durdu. Bana baktı ve yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Hadi!" dedi ve önden ilerlemeye başladı. Herkesin bizi yürürken izlediğini ve hedefimize doğru ilerlerken salonun gittikçe sessizleştiğini hissediordum.

1-Tütsülenmiş ya da tuzlanmış domuz sırtı.

Kızlar bizi görmemiş gibi yaptılar. Kimse, sınıfın dışlanan kişisiyle arkadaşlık yaparken görünmek istemez. Ya da benimle...

“Merhaba millet!” dedi Jo neşeli bir şekilde. Fazla neşeli... Kızlar gitmemiz için dua ederken bir sessizlik oldu. Pek de şaşırtıcı olmayan bir biçimde Jo dualara cevap veren biri değildi ve beklemeyi tercih etti. İçlerinden küçük sarışının yüzü kıpkırmızı bir hâl almıştı.

İğrenç derecede kusursuz kaşları olan, kibirli bir esmer, kafasını kaldıran ilk kişiydi. “Jo,” dedi ama ses tonu adeta ‘ezik’ diyordu. Nasıl bir masa seçtiğimiz aniden belli olmuştu.

“Hannah, kuzenim Emma’yı hatırlıyor musun?”

Yüzlerinden Emma hakkında her şeyi bildikleri anlaşıyordu.

“Ah!” dedi esmer olan. “İblislerle savaşmayı reddeden kızdan mı bahsediyorsun?”

Kusursuz kaşlarından birini yukarı doğru kaldırdı ve bana doğru döndü. “Hayır, tanıştığımızı sanmıyorum.” Yüzü ise “*Geri çekil, senden korkmuyorum.*” diyordu.

Kısa boylu, zayıf bir kadın olarak bu, görmeye alışkın olduğum bir ifadeydi. Kötü ve sınırlarda yaşayıp yok edilemez biri olduğum için de aynı zamanda kolayca kurtulabileceğim bir problemdi.

Jo’ya hiçbir şey söylemeden bacağıma Hannah ile sarışın şeyin arasına soktum ve hepsi nefeslerini tutup fısılda-maya başlarken ikisinin arasına sıkışıp oturdum.

Eğer altıma kaçırısam masa daha hızlı boşalamaz ya da insanların yüz ifadesi daha iğrenmiş bir hâl alamazdı. Hannah elinde tepsisiyle duruyordu ve bir anlığına onunla Jo’ya vuracağını düşündüm. Etrafta aralarındaki konuş-

mayı gizlice dinlemek için yeterince yakın olan herkesin zihninden benimle aynı sloganları attığına emindim: *Kız kavgası, kız kavgası!*

Jo'nun yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. "Lüt-fen bizim yüzümüzden kalkmayın."

Hannah'ın elleri tepsiyi sıkı sıkı kavramıştı. Uzun bir sessizlik oldu. Daha sonra elleri gevşedi, sonra birdenbire arkasını dönüp gitti ve geri kalanlar da onu takip etti.

İçlerinden bir sarışın, duyulabilecek bir şekilde "Chi onunla ne yapıyordu?" dedi. Benim hakkımda konuşuyor sanmıştım ama sonra daha da yüksek bir sesle "Onu yıllar önce terk ettiğini sanıyordum." diye ekledi.

Jo'nun yüzü kızardı.

"Bazı insanlar ders almıyor." dedi Hannah, daha da yüksek bir sesle. "Çok acınası!.."

Boşalmış olan masaya oturduk. Chi ve Uri de arkamızdan geldiler ve oturdular.

Chi dirseklerini salladı. "Ne kadar da geniş."

Olayların ne kadar farkında olduğunu bir kez daha merak etmiştim.

Çatalımı yumurtaya doğrultmuştum ki Jo'dan gelen sert bir dirsek hareketiyle hiç kimsenin yemeğe başlamadığını fark ettim. Yüksek sesle bir el çırpıldı ve sesin nereden geldiğini görmek için arkamı döndüm. Yemekhanenin sağ tarafında yetişkinler için ayrılmış olan bir masada gür sakallı bir adam, uzun boylu, kıvrıkcık saçlı bir kadınla konuşuyordu. Büyükanne ve büyükbaba yaşlarındaydılar ama daha önce gördüklerimden çok daha farklıydılar. Süngerimsi ve eğrilmiş değil, kot ve deri kıyafetlerinin içinde zayıf ve güçlü görünüyordular. Adamın yüzü sanki işe yeni başlamış bir zanaatkâr tarafından oyulmuş gibiydi. Eğri

büğrü, oldukça buruşuktu ve sanki bazı darbelerden kaynaklı gibi rastgele çizgiler vardı. Kadının yüzünün sadece yarısını görebiliyordum ama anladığım kadarıyla adamdan biraz daha iyiydi. Yüzü kırışıkta ama bir kâğıt üzerindeymiş gibi hoş görünüyordu. İkili, konuşmayı kesti ve kalabalığa doğru döndü. Yüzünde alnından yanağına kadar inen bir yara izi vardı ve göz kapaklarından biri бүkүlmüş, kapalı bir hâldeydi.

“Başöğretmen ve Ordu Çavuşu ya da sadece Çavuş...” dedi Uri. “Ama ona böyle dediğini duymasına izin verme. Kendisi buranın dışındaki Haçlılardan sorumludur.” Cesur yöneticilerle muhatap olma hayallerim eğer Emma rolüm açığa çıkarsa suya düşerdi. Umarım Chi ve Jo ne yaptıklarını biliyorlardır.

Başöğretmen kafasıyla salonu selamladı ve benim dışındaki herkes onun yaptıklarını yaptı. Dua etmeye başladı; vazife, onur gibi şeyler, vesaire vesaire... Çok uzundu, sonunda da anlamadığım Latince bir şeyler... Kalabalık yüksek bir sesle “Amin!” dedi ve ardından oda insanların ve tabağa çarpan çatalların sesiyle doldu taşı.

Yemeğimizi yeni yemeye başlamıştık ki bir grup erkek çocuğu Majesteleri, Muhteşem Chi’nin yanına geldi. Ayaktakımından bir çeteydi ama burada kim öyle değildi ki? Dört kişiydiler ve bizden biraz daha küçüktüler. Eşofman altları ve lekeli tişörtleri üniformaları olmalıydı.

“Chi,” dedi en uzun olanı anlamlı bir şekilde, bir Jo’ya bir de bana bakarak. Hangimizin onu daha çok şoka uğrattığından emin değildim. “Bizimle oturmak istemez misin?”

Çocuğa gözlerimi diktim ve bir adım geri çekildi. Jo ve ben yan yanayken korku verici olmalıydık.

“Sorun yok çocuklar, başka bir gün...” dedi Chi her şey normalmiş gibi gülümseyerek.

“Emin misin?” diye ısrar etti. “Sana bir yer ayırmıştık.”

“Teşekkürler...”

“Ama...” diye araya girdi daha genç, siyah saçlı kapüşonlu bir sweatshirt giyen bir çocuk, bana tiksintiyle bakarak. Ona dişlerimin arasından su fışkırttım ve dönüp Jo’ya baktım. Belki biraz abartmıştım ama gözleri dans ediyordu. Bir yalan bile olsa sonunda kendim olmak eğlenceliydi. Annem beni hep kibarca oynamaya zorlardı.

Çocuklar kahramanlarına daha da yaklaştılar ve konuyu değiştirdiler.

“Chi,” diye fısıldadı en uzun olanı, sırık gibiydi ama kaslıydı da. Kabarmış, kahverengi saçlarını kulağının arkasına itmeye çalıştı ama saç yeterince uzun olmadığı için yüzüne geri düştü. Saçını uzatıyor olmalıydı. *Tanrı’m, tam da Chi gibi.* “Dün gece neredeydin? Geçerken uğradım ama...”

Chi sırtıttı ve dikkatli bir şekilde etrafına baktı. “Siz çocuklar bir sır tutabilir misiniz?” diye sordu ve Jo gözlerini devirdi. Hepsi kafasını salladı ve masamıza yaklaştılar. Chi alçak bir sesle “Küçük bir iblis sorununu çözmem gerekiyordu.”

Çocukların bayılabileceği aklımdan bile geçmezdi ama yemin ederim ki biri bayıldı. Jo ile göz göze geldik ve gözlerini yeniden devirdiğinde gülmek için kendimi zor tuttum.

“Peki ne oldu?” diye sordu dehşete kapılmış genç çocuklardan biri. Chi onlara gecenin heyecanlı ve pek de gerçek olmayan özetini anlattı. Chi hikâyede benden ve

Jo'dan bahsetmemişti; muhtemelen beni açığa çıkarmamak için. Uri'den ise sonradan gelen gereksiz biri olarak değil de çok işe yaramış bir yardımcımış gibi bahsetti. Uri'nin yanakları kızarmıştı.

Chi'nin basketbolda topu hep kendinde tutan oyuncu olduğunu düşünüyordum ama herkes onun en iyi olduğunu kabullendiği için kimsenin de öyle bir talebi yoktu. Umarım gerçeklikle kaçınılmaz çarpışması canını çok yakmaz.

Uzaktan bir zil sesi duyuldu ve Chi "Tamam, şimdi yemeğimi bitirmem lazım." diyerek yolladı. Kovulmuşlardı ama arkadaş canlısı bir şekilde. Çocukların ağzından daha çok laf almak için grubun dağılmayla oluşan boş andan yararlanmaya karar verdim.

"Peki, bana bu iblisler hakkında ne anlatabilirsiniz?" Bu, Jo'nun bana şüpheyle bakmasına neden oldu.

Belli ki aramızdaki ateşkes sona ermişti. "Ne? Beni öldürmek isteyen insanlar hakkında bazı şeyler öğrenmemeli miyim?"

Jo omuzlarını silkti, savımı kabul etmiş ama ikna olmamıştı. Chi ağzının dolu olmasına rağmen cevapladı. Yumurta yiyordu. "Çok güçlüler ve çok hızlılar; senin de gördüğün gibi. Bir insanı, bir tapmak şövalyesini bile, çıplak elleriyle parçalarına ayırabilirler. Bu şekilde yapmak zorundalar çünkü neyse ki silah kullanamıyorlar."

"Silah kullanamıyorlar da ne demek?"

"Kullanamıyorlar. Bir bıçağa, tabancaya ya da başka bir şeye dokunamazlar. Sadece çıplak ellerini kullanabilirler."

Şimdi düşünmeye başlıyorum, ben de işlediğim hiçbir cinayette silah kullanmamıştım. Sadece şimdi farkında

varmıştım. Bir silah kullanmak çok gereksizdi. 20/20 bir görüş oranı olan birinin gözlük takmak istemesi gibi... Aslında bundan biraz daha kötü. Birisini vurma düşüncesi rahatsızlık verici. Doğaya aykırı. Daha önce bir bıçağa dokunmadığımı söylemem -sonuçta elimle yemek yemiyorum- ama bıçağı birine saplama düşüncesi... Çok... öğk!

“Neden?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” dedi Chi ve omuzlarını silkip gülümsedi. “Çünkü Şeytan’ın kölelerinin eline geçen bir atom bombası işlerini muhtemelen çok kolaylaştırırdı.”

Doğru.

“Bizim de sınırlarımız var; onları sadece kutsal bıçaklar ve sularla öldürebiliriz. Ciltlerini başka bir şeyle delmek imkânsız.”

Yanılıyordu. Görünüşe göre iblis tırnakları da oldukça işe yarıyordu. Yanağıma dokunmamak için kendimi zor tuttum.

Chi hâlâ konuşuyordu. “Bunlar ilk tapınak şövalyelerine iblislerle savaşmaları için verilen silahlardı ve hiç geliştirme şansımız olmadı. Ama onları öldürsen bile eğer arındırmazsan yeniden doğarlar. Bu, en büyük avantajları.”

“Peki ya duman?” diye sordum. Chi memnun olmuş görünüyordu.

“Doğru. Bir tapınak şövalyesi olarak kusurlu ruhu vücuttan dışarı çıkarıp arındırabiliriz; ruhu sahte hayatından arındırırız. Yine de cehenneme giderler ama iblis olarak geri dönemezler.”

“Ne? Sahte hayat mı?”

“Evet,” dedi Chi, oldukça barizmiş gibi. “İblisler ölüdürler.”

“Ne?”

Jo inledi. Bana hiçbir şey anlatmak istemediğini belli etmişti ama Chi’yi bir şeyler öğretmeye çalışırken dinlemek de onun için çok zordu. “Birçok iblis canlıyken ruhlarını satmış insanlardır. Öldüklerinde de cehennem ordusuna alınırlar. Yani ölüdürler. Cehennem onlara bizim ‘*sahte hayat*’, tensel varlık dediğimiz şeyi vererek onları hayata döndürür. Aslında cesettirler.”

Bu, yeme alışkanlığımı açıklayabilirdi. Yani, gerçekten de *ruhları* yiyor değildim. Sonuçta hayaletler de ruh idi ve onları yiyemezdim. İnanın bana denedim.

Birisini öldürdüğümde ruh ile birlikte ortaya çıkan şeyi yiyordum. Hayatı... İblisler cehennemden alıyordu, ben ise aşağılık insanlardan...

Kafamı kaldırdığımda hepsi bana bakıyordu. Yüzümde ne olduğunu merak etmiştim ama Jo dışında kimse şüpheyle bakmıyordu ki bu da onun için oldukça normaldi. “Başka bir şey?” diye sordum.

Chi cevapladı. “Büyü yapabilirler.” Bu dikkatimi çekmişti işte. “O ikisinin oradan ışınlandığını sen de gördün.”

Peki yarı-iblisler de büyü yapabilir miydi? Sormak için can atıyordum ama Jo da dinlerken çok riskli olurdu. Bu kızın güven problemi vardı. Genel bir “Büyü mü?” sorusuyla yetinmem gerekiyordu ve hâlâ gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. İki karakterime de uyan mantıklı bir soruydu, bu yüzden onu görmezden geldim.

“Yapabilecekleri şeyler üzerine yıllardır araştırmalar yapıyoruz. Neyse ki bizim büyülerimize benziyor gibi; el yapımı objelere ve büyü kitaplarına ihtiyaçları var, tabii onlarınki kara büyü kitabı değil. Chi konuyu Jo onun için değiştirmeden önce değiştirdi, “Her neyse, ışınlanma ve beden ele geçirme en yaygın büyülerinden. Ayrıca...”

Lütfen 'uçmak' de, lütfen 'uçmak' de!

“...birbirlerini besliyorlar. Ne kadar fazlalaşırlarsa o kadar güçlü oluyorlar, ancak bu bazen bir sınıra ulaşıyor.”

Lanet olsun! Ama bu en azından tımarhanedeki fazladan güç patlamasını açıklıyordu; lezzetli bir hayattan çok daha fazlasıydı.

“Bu yüzden onları yalnız yakalayamazsın. Grup hâlinde dolaşırlar. Bu yüzden de iblis karargâhları çok tehlikelidir. Sadece çok fazla değildirler, aynı zamanda daha da güçlüdürler.”

Uzak durulması gereken bir yere benziyordu, en azından hakkında daha fazla şey öğrenene kadar... “Bu iblis karargâhları nerede?”

“Tahmin edemiyor musun?” dedi Jo, cevap gayet ortadaymışçasına bakarak.

“Nasıl bilebilirim? Bütün bu iblis işleri benim için çok yeni.” En azından bu kısmı...

“İblislerin ilgisini günah, yozlaşma ve güç çeker. Karargâhlarını her zaman dikkatlerin en yüksek olduğu yerlere kurarlar.” diye açıkladı Chi.

Bu şekilde açıkladığında cevap *ortadaydı*.

“Washington, D.C.”

Chi kafasını salladı. “Bu doğu yakası karargâhları; Los Angeles ve Şikago’da da büyük bir karargâhları var. Tüm dünyaya yayılmış durumdalar. Bu yüzden Kuzey Carolina Dağları’ndayız; gözümüzü Washington’ın üzerinde tutmak için yeterince yakın ama gizlenmek için de yeterince uzak.”

“Tımarhanedeki iblisler, ‘zi’ ve ‘hal’ hakkında bir şeyler dediler. Ne demek istiyorlardı?” diye sordum.

“Ah, onlar sadece unvan dedi Chi ve ağzına bir çatal dolusu yumurta daha attı. Yuttu ve bitirdi.” ‘Zi’ yönetim-
de olan bir iblisken ‘hal’ ise aslında onun uşağı.”

Yani iblisler benim yönetimden olduğuma inanmamıştı. Bu üzücüydü.

Başka bir soru daha sormak için ağzımı açmıştım ama Jo o gün için yeterince şey öğrendiğimi düşünmüş olmalı ki araya girdi. “Bayan Lee’ye sevgili kuzenimin geldiğini haber vermeliyim.”

Ama bu diğer soruları da beraberinde getiriyordu. “Bugün ne yapacağız?” diye sordum. Jo bile buna kaçamak bir cevap veremezdi.

Chi cevapladı. “Bugün pazar; ders yok. Halledilmesi gereken işler yok, sadece öğleden sonra oyunlar var.” dedi mutlu bir şekilde “Dinlenme günü...”

Bu küçük canavar için değil. Dedikleri gibi, şeytan azapta gerek.

Chi ağzını aç aça esnedi. “Bence biraz uyuyalım ve öğle yemeği için buluşalım.”

Esnemesi bulaşıcıydı. Belki şeytan da biraz dinlenebilirdi ama sonra planlarına geri dönecekti.

Eğer buradan gitmeden önce ihtiyacım olan bilgileri öğrenmek istiyorsam Jo’dan kurtulmalıyım, bunu yapmak için de düşmanım hakkında biraz daha bilgiye ihtiyacım vardı. Uri yemeğini bitirip tepsisini aldı ve ben de onu takip etmeye başladım. Jo ve Chi kendi aralarında tartışmakla meşguldü.

Onu bilerek dirseğimle dürttüm. “Uri, bu ikisi hep bu kadar kavgaya mı eder?”

“Ne? Chi ve Jo mu?”

Hayır, burada tanıdığım başka iki insan... Kafamı salladım.

“Hayır,” dedi. “Aslında eskiden en yakın arkadaşları.”

Kaşlarımı bir şaşkınlıkla kaldırdım ama Jo’nun evinde gördüğüm fotoğraflardan bunu zaten tahmin etmiştim.

“Gerçekten mi?”

“Evet, yani, yine sürekli kavga ederlerdi ama daha farklıydı. Daha çok, rekabet eder gibiydiler. Chi daha güçlüydü ama Jo daha hızlı ve daha akıllıydı ve şu anki hâlerinden daha popülerdi. *Her şeyde* en iyi onlardı.” Sesi hayranlıkla doluydu.

“Peki ne oldu?” Ama zaten tahmin edebiliyor gibiydim. Etraftakiler Chi’nin Jo’yu bıraktığını zaten söylemişlerdi ve sanırım nedenini biliyordum. Sadece olayların tarihinden emin olmalıyım.

Uri pek de istemeyerek olsa itiraf etmeye başladı ama benim onu teşvik etmemle de öne doğru eğilerek fısıltıyla cevaplıyordu sorduklarımı. “İki yıl önce Jo yaralandı.” Gözlerime bakmıyordu ve sarkık saçları suratına değiyordu. “Neredeyse ölüyordu. Bir yıl boyunca yürüyemedi bile. Eskisi gibi değildi. O...” Uri birdenbire konuşmayı kesti çünkü Jo bize doğru yürümeye başlamıştı. Ama sorun yoktu, hikâyenin geri kalanını biliyordum. Süper atletik Chi’nin en yakın arkadaşı bir anda yürüyemez olmuş. O da Jo’yu terk etmiş ve Jo da anlaşılır bir biçimde öfkelenmiş. Ben bir seri katilim ve Chi bu şekilde görmese bile *bence* bu çok acımasız. Muhtemelen Jo’yu neden terk ettiğinin farkında bile değildi, artık pek de bir ortak noktaları kalmadığı zaman uzaklaşmıştı. Jo’ya karşı hâlâ kibardı, sonuçta bir canavar değildi. Ama terk eden taraf olunca iyi davranan olmak da kolaydı.

Ama Jo bundan dolayı ondan nefret de etse, eski en iyi arkadaşına karşı hâlâ bir şeyler hissediyordu, hatta pek de arkadaşça hisler değildi. Bu da onu çok kızdırıyordu. Gerçekten de üzücü bir durumdu.

Neyse, benim sorunum değil. Aslında bunu Jo'ya karşı kullanma niyetindeydim. Belli ki Chi onun zayıf noktasıydı. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Uri tepsisini kirli tepsilerin üzerine resmen fırlattı ve ikimize de bakmadan hızlıca uzaklaştı. Jo'nun bizi duymuş olmasına imkân yoktu, bu yüzden neyden utandığını anlamamıştım. Tabagımı sıyırdım -sanatımla gurur duyuyordum-, Jo da aynısını yaptı.

Sonra kafasını çevirdi ve bana baktı. "Hadi kuzen, gidip kaydını yapalım."

Binanın ön tarafı olduğunu düşündüğüm yere doğru giden aksak adımlarını takip etmeye başladım. Tüm bina tam bir labirentti. Bir köşeden lobiye girdik ve karşımızda girişten cam duvarlarla ayrılmış, küçük, dağınık bir ofis vardı. Görülmeden içeri girip çıkmak imkânsızdı.

Ya da ofisin önünde bekleyen kadın yüz yıl önce doğmamış olsaydı imkânsız olabilirdi. Ufak, kambur vücudunu, yıpranmış ahşap masanın üzerindeki kâğıt yığınlarından dolayı güçlkle fark ediliyordu. Çiçek resimleri olan soluk pembe renkli bir kıyafet giyinmişti ve gözlükleri muhtemelen kendisinden daha ağırdı. Kafasında hâlâ duran saçları, diğerlerinin önceden yapmış olduğu gibi, kaçmak istermişçesine şiddetli bir şekilde havaya kalkmıştı. Yamuk yumuk parmakları karton ciltli bir kapağın sayfalarını çeviriyordu.

"Jo?" diye sordum, kapıya ulaşmadan önce.

"Ne?" dedi aniden. Oldukça etkileyiciydi.

“Tapınak şövalyeleri arasında hiç on sekiz ile...” Kafamla ayaktaki cesedi gösterdim, “...bin yaş arasında biri var mı?”

Bana sert bir bakış attı. “Evet, bir yığın... Aslında bütün bir ordu... Dışarıda düşmanlarımızı öldürüyorlar ama ihtiyaç duyulursa birkaç saat içerisinde gelebilirler.”

Jo’nun bir tehdit kullanmadan hava durumu ile ilgili bir sohbet bile gerçekleştiremeyeceğine emindim. *Bugünkü hava durumu: bulutlu ve sizi fena benzetme ihtimalim var*

Jo konuşmaya devam etti. “Arkalarında sadece çocukları, yaşlıları ve hamileleri bırakırlar. Kaşlarıyla aşağı-yı gösterdi. “Bir de sakatları ve beceriksizleri...” Yeniden sendeleyerek ileri doğru yürümeye başladı. Elini kapıya götürdüğünde durdu ve Bayan Lee’nin çiçekli kıyafetine ve büyükanne tatlılığına baktı, sonra da bana.

“Burada bekle.”

Onu oraya yalnız yollayacak kadar güvenebilir miydim emin değildim. “Ne? Neden?”

“Çünkü Emma hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.” Beni baştan aşağı süzdü. “Ve seni görürse seni gayet uygun bir şekilde kampüsten atar.”

Ofise girmek için kapıyı iterken dilimi çıkardım. Bayan Lee içeri giren Jo’ya baktı. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama Bayan Lee’nin göz kapaklarının kırıştığını görebiliyordum. Daha sonra dudakları büzüldü ve etrafındaki kırıksıklıklar dünyanın en karışık origamisini oluşturdu. Bana doğru döndü ve kendimi arkadaşça el sallamak için zorladım.

Bana el sallamadı, onun yerine gözlerini daha çok kırıştırdı ve Jo’ya geri döndü. Jo’nun bir şeyler demesi üzeri-

ne yerinden kalktı, masanın öbür tarafına geçerek Jo'nun sırtına hafifçe dokundu. Ben masum biri gibi gözükmeye çalışırken onlar da bir sonuca varmıştı. Sonunda Jo ofisten elinde bir kâğıt ile çıktı.

Boş koridorda bir köşeyi dönüp ofis görüş alanımızdan çıkana kadar bekledim. "Ona ne dedin?"

"Miras'ı reddettiğin için okulda zorbalığa uğradığını..." Gözleriyle kabuk tutmuş yaramı işaret etti. "Bu yüzden de dönem ortasında ailen seni buraya yolladı."

"İyiymiş." Ciddiydim. Hiç okula gitmediğim için dönem ortasının tatile çıkmak için garip bir zaman olduğunu anlamamıştım. "Sence yedi mi?"

"Muhtemelen..." Omuzlarını silkti. "Neden yalan söylemiş olayım ki?"

Hileli bir soru gibiydi. Sakince cevapladım. "Çünkü iblislerle savaşmak için gizlice dışarı çıktın ve kurtulana kadar gizlemek zorunda olduğun bir Beacon'ı kurtardın. Ya da istemeyerek şu an Beacon kılığında olan bir yarı-iblisi kurtardın ve böylece kimliğinin altındaki gerçekleri öğrenebilir."

Yalan söylemek için birkaç neden var gibiydi.

"Hayır, Chi iblislerle savaşmak için kaçtı. "Sakat olan ben, istesem de böyle bir şey yapamam. Chi kaçtığına dair yalan söyleyebilir. Kurallara uymayan Emma da kesinlikle yalan söyleyebilir. Ama zavallı sakat Jo? Hayır, uğruna yalan söyleyebilecek hiçbir şey yapamaz zaten."

Bayan Lee'nin anlatılanlara inanması iyi bir şeydi ama Jo sanki değilmiş gibi konuşuyordu. "Bu, konunun peşini bırakması için yeterli mi?"

Sadece muşambadaki spor ayakkabılarımızın sesinin duyulduğu uzun bir sessizlik oldu. Jo tam karşıya bakı-

yordu. “Ona ayrıca Halam Becka’nın seni buradaki varlığın en ufak bir probleme yol açtığına geri dönmen ile tehdit ettiğini söyledim. Ve bunun olmasını istemediğimi çünkü...” Ses daha da katı bir hâl almıştı ve temposunu hızlandırdığı için suratını göremiyordum. “Bir arkadaşına ihtiyacım var.”

Utanç verici!.. Zombiye benzeyen müdür bile Jo’nun ne kadar istenmediğinin farkındaydı. Bu kadının Jo’nun sırtına dokunmasının nedenini açıklıyordu.

Devam etti. “Bütün zamanını iblis avlamakla konuşarak geçirmeyecek bir arkadaş, çünkü ben asla avcılık yapamayacağım.”

“Masumiyet rolü, güzel.”

Jo’nun yüzünden aldığı iltifat karşısında memnun olmadığı anlaşılıyordu. Yolun geri kalanını konuşmadan yürüdük. Jo’nun çift kişilik bir odası vardı ama tek oda arkadaşları sayısız tıbbi malzeme yığınlarıydı. Kitaplar her yere gelişigüzel istiflenmişti ve kıyafetler de yere dağılmıştı. Diğer tek kişisel eşyası ise komodinin üzerinde duran ebeveynlerinin bulunduğu bir fotoğraftı. Resmî bir fotoğraf değildi ve bir masa etrafında akşam yemeği yiyor gibi gözükiyorlardı. Annesi masaya dayanmış ve çenesini eline koymuştu. Burnunun ucu sanki güneşin altında çok kalmış gibi biraz pembeydi ve Jo’nunkine benzeyen asi saçları da rüzgârda savrulmuş gibi gözükiyordu. Babası ise sırtını geriye yaslamış, bir kolunu annesinin sandalyesinin arkasına atmıştı ve etkileyici siyah bıyıklarının altından hâlimden memnun bir gülümseme yayılıyordu. Son derece rahat ve dertsiz görünüyorlardı.

Fotoğrafa bakışım bir çift eşofman altının kafama çarpmasıyla kesildi. Yere düşmeden kaptım ve Jo yatağı düzenlerken üzerimi değiştirdim. İlk günüm olduğu için

dedikodu, kıkırtı ya da bir yastık savaşı umuyordum ama hayal kırıklığına uğramıştım. Öğlene kadar uyuduk.

Tabağımı sert bir şekilde uzattım, cesedin iyice temizlenmiş olmasından memnundum. Yani somon balığının; maalesef hoşlandığım diğer türden cesetten değildi.

Her zamanki koruyucularım Chi, Jo ve Uri ile oturdum. Bu sabah olduğu gibi, diğer öğrenciler Chi'nin yemek arkadaşı seçimi karşısında yine şaşır kalmışlardı. Hepsi yanımıza gelip konuşmak istiyordu ama sadece Zebedee adında dev gibi bir kız bizimle oturuyordu. Kafası sifıra vurulmuştu, mükemmel kahverengi bir cildi vardı ve büyük bir öküzü yiyebilecek gibi görünmesinden kaynaklanıyor olabilen bir özgüveni vardı. Zebedee geldiğinde onu istemediğini gayet belli eden Jo'dan bile korkmuyordu. Zebedee kafasını bir yana sallayarak ona kocaman bir şekilde gülmüş ve sakat birinin kışını tekmelemeyeceğini söylemişti. Jo da kenara kaymıştı.

Agresif girişine ve dehşet verici boyutlarına rağmen Zebedee aslında oldukça uyumlu biriydi ve Chi ve Uri'yle sohbet ediyordu. Hatta bazen bu öğleden sonraki “oyunlar” üzerine Jo ile bile... Bana düşense asık suratlı ve sevimsiz olmak olduğu için hiçbir şey demeden oturuyordum ve arkadaşça dediği *merhabasına* ters ters bakarak cevap vermiştim.

Arkama yaslandım, uyku ve yemek sayesinde tazelenmiştim. Kalabalıkta sürüklenen insan larvalarını izliyordum. Hepsi istediğim şeye sahipti: bilgi. Chi ve Uri hâlâ en kolay hedefleri ama kendimi neden kısıtlamalıydım ki?

Hangisinin beyninden bu bilgiyi çekebilirdim? Beyinlerinden ağızlarına ve oradan da benim kulaklarıma... Birinin kolumu çekiştirdiğini hissediyordum. Bir gönüllü... Tam zamanında... Kafamı çeviriyorum ve hayal

kırıklığına uğruyorum. Bir fayda sağlayamayacak kadar küçük. Örölmüş saçlarının iğrençliğinin farkına varmayacak kadar, ellerinde ölü bir Japon balığı tutacak kadar küçük bir kız...

Teşekkürler ama daha yeni yedim.

“Balığım öldü.” dedi boş dişlerinin arasından peltekçe konuşarak. Bana büyük bir beklentiyle bakıyordu.

Ah, başına bir felaket gelmişti ve bununla başa çıkması için yetişkin birini arıyordu. Şansıma en yakınında ben vardım. Neyse ki bunu nasıl halledeceğimi biliyordum.

“Tuvalete at ve sifonu çek.”

Belki de bilmiyordum. Kızın alt dudağı titremeye ve büyük gözleri bir sümöklü böceğin ardında bıraktığı parlak sıvıyı andırmaya başlamıştı. Gözyaşları, tehlike; Will Robinson, tehlike! Duygusal volkan patlamadan önce destek için telaş içinde etrafıma baktım ama arkadaşlarım da korku dolu bir şekilde *bana* bakıyorlardı.

Ne? Sadece bir *balıktı*.

Jo bıkkınlıkla homurdandı ve küçük kızı, ölü balığı ve diğer her şeyi toplamak için ayağa kalktı. “Ah, sorun yok Sarah. O sadece sana takılıyordu.” Bana küçük kızın kafasının üzerinden açıkça ‘*Değil mi, seni kötü cadı?*’ diyen bir bakış attı.

“Ah, evet... Özür dilerim.” Ama cidden, sadece bir balıktı. Oda balığın kuzeninin cesetleriyle doluydu. Yemekhanede bir balık mahşeri... Jo küçük kızın sırtını hafifçe okşadı ve kızın burnunu çektiğini duydum. Çocuktan sümöklü bir hüün yayılıyordu.

“Onu özlediğini biliyorum.” dedi Jo.

Neyi özlemişti? Tüm gece yaptıkları uzun konuşmaları mı? Telefon görüşmelerini, patenle kaymalarını mı?

Deniz kıyısında geçirdikleri yazları mı? Tamam, aptalca ya da değil, tepkimin pek de insancıl olmadığını biliyorum; Emma için bile. Yemeğin ölümünün ardından tutulan yas ile her zaman cebelleşmişim.

Bir anımın zayıfça canlandığını hissettim. Bu sefer yemek değil, evcil bir hayvandı.

Scally ben küçükken bir apartmanın kirli çöplüğünde takılan çirkin, huysuz bir kedi idi. Tek gözlü, tek kulaklıydı ve derisini pul pul yapan bir hastalığı vardı. Cüzzamlı bir kedi. Bir ayağı yoktu, aynı bir korsan gibi, bu da onu tam bir fırlama yapıyordu. Annem beni bir isim vermeye teşvik etti; ben de “*Aptal Kedi*” isminde karar kıldım. Onu besliyordum. Tıslayan, pençe atan bir gölge hâline gelmişti. Ben onu kovsam da, tekmeleşsem de gitmemişti. Sırnaşmayı seven türden değildi ve ben de sevmezdim.

Bir gün akıllı bir araba tarafından öpüldü.

Yolda soğuk bedenini buldum.

Ağlamıştım. Şu an size nedenini söyleyemem. Annem ölmeden önce böyle şeyler yapardım.

Beni iki yanımdan tutmuştu. Çilekle karışık lavantalı şampuanının kokusunu alabiliyordum. O an üzgün olsam da ve o da benim için üzgün olsa da mutlu olduğumu da biliyordum. Scally öldüğü için değil, umursadığım için. Annem Scally için bir cenaze düzenlememizi önermişti. Reddettim; o yaşlı, kötü kediden geriye hiçbir şey kalmadığını herkesten daha iyi biliyordum. Cesedi sadece boş bir kabuktu.

“Bir cenaze düzenlemeliyiz.” diye atıldım. Herkes bana doğru döndü ve iğrenmiş yüz ifadeleri daha kabul edilebilir bir hâl aldı. Teselli olmuşlar ve zekâmın farkına varmışlardı.

Tamam, bunlar belki onların değil benim hislerimdi ama en azından iğrenmiş ifadeleri yok olmuştu. Jo'ya gelince... Daha bu sabah bana hayvanlardan nefret ettiğini söylemişti. Tam bir ikiyüzlü. Bir saat sonra aptal bir törensel bir etkinlik için, spreyci boyası hâlâ kurumakta olan altın bir ayakkabı kutusunun yanında dikilirken bunu ona da söylemekten kendimi alamadım.

“İkiyüzlü...” diye homurdandım sadece onun duyabileceği bir şekilde. Bana şaşkın bir hâlde bakıyordu. “Sen hayvanlardan nefret ediyorsun.”

Tek kaşını kaldırdı. “Sonuçta balığı rahatlatmadım, değil mi?”

İyi hamleydi. Bazen ondan nefret etmeyi zor bir hâlde getiriyordu.

Cenaze bilgi toplamak için kullanmayı tercih edeceğim bir zaman dilimini yiyordu ve ardından da oyunlar için doğruca spor salonuna gitmeliydik. Ne türden bir oyun olacağına emin değildim ama önemli de değildi. Ben kendi kendime oynayacaktım.

Chi'yi tanıdığım kadarıyla Scrabble gibi bir şey beklemiyordum, ama oyunları, bana bir kere tarif etmişti, bir cinayet teşebbüsünü andırıyordu.

“Paranoya diyoruz,” dedi Jo, dişlerini gösteren bir sırıtmayla, “çünkü herkes senin peşindedir.”

Harika!..

Oyunun kuralları basitti; bizi oyun alanında üç ila beş kişi arasında değişen gruplara ayırıyorlardı. Beş kişilik gruplarda bir insanmış ya da zor durumda olan biri gibi zayıf ve yavaş bir şekilde rol yapması gereken bir adet “Beacon” oluyordu. Bu oyun ile gerçek hayat arasındaki fark, diğer Beacon koruyucu grupların bile sizi öldürmek

istemeydi. Her takım “öldürdükleri” her biri için bir puan kazanıyordu ve eğer Beacon “ölürse” bütün takım ölüyordu.

Hiç kimse sakat Beacon olmak istemiyordu, bu yüzden de otuzlu yaşlarındaki öğretmen -hamileydi ve karnı o kadar şişkindi ki içi çöplerle dolu olabilirdi- kimse onunla göz göze gelmemeye çalışırken spor salonunda Beacon rollerini dağıtma amacıyla sallana sallana yürüyordu. Jo seçilince kimse şaşırmadı ve uzun ve yaratıcı küfürleri de onun *her zaman* bir Beacon olarak seçilmesi üzerine ortaya çıkan isyanıydı. Öğretmen bana hangi rolü vereceğine karar veremedi, bu yüzden beni görmezden geldi. Sanırım benim oynamayacağımı düşünmüştü. Ama oynayacaktım. Oturup herkesin bitirmesini bekleyecek zamanım yoktu. Ayrıca oyunun kargaşası sırasında Jo’dan kurtulmanın bir yolunu bulabilirdim.

Chi tribünlerde arkasına yaslandı ama bir eliyle de sağ dirseğinin üzerine yaslanmıştı ve böylece bir sıra aşağısında olan Jo’nun stratejilerini planlarken kâğıda çizdiği şeyleri görebiliyordu. Saçını geriye atmıştı ama yeterince uzun değildi, bu yüzden birazı yüzüne düşüyordu. Uri de Jo’nun yanma oturmuş ve ikisini de izliyordu, ben de bir sıra yukarıda oturmuş hepsini izliyordum. Zebedee öğle yemeği sırasında bizim takımımıza katılmıştı ama henüz gelmemişti. İyimser beşinci üyemiz geldiğinde dördümüz de tribünlere yayılmış bir hâldeydik. Bütün kızların görür görmez nefret etme eğiliminde olduğu ilginç derecede mükemmel bir kızdı. Jo da kesinlikle nefret ediyordu, gerçi o herkesten nefret ediyordu.

Güzel, esmer, zarif saçlarını savurdu ve next poposunu Chi’nin arkasında kalacak şekilde sağ tarafa yerleştirdi. Uyumlu bir egzersiz kıyafeti giymişti. Tabii ki de pembe... Spor salonu oldukça gürültülüydü ve Chi plana o

kadar odaklanmıştı ki kızın geldiğini konuşana kadar fark edemedi.

“Merhaba Chi, bu sabah seni spor salonunda göremedim.”

Chi doğruldu ve arkaya dönerek iki dirseğinin üzerine yaslandı. Solmuş gri tişörtü üzerine yapışmıştı. “Ah, merhaba Rachael.” Gülümsedi. “Evet, bu sabah biraz geç uyandım.”

“Gerçekten mi?” diye mırladı. Mırladığına yemin edebilirim. Kedilerden nefret ettiğimi söylemiş miydim? “Uyuyamadın mı?”

Chi’nin gözleri kısa bir süreliğine Jo’ya kaydı ve onları izlediğini gördü. Kafasını Rachael’a geri çevirdi ve gülüşünü “çekici”den “çapkın” bir ifadeye çevirdi ve biraz doğruldu.

“Hayır.” Chi’nin gözleri yeniden öfkeden neredeyse patlamak üzere olan Jo’nun oturduğu yere kaydı. Bu sefer Rachael, Chi’nin bakışlarını fark etti ve Jo’yu bir tehdit olarak görmeyip umursamaz bir tavır takınmadan kısa bir süre önce yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Pek de adil görünmüyordu. Jo da kendince hoş biriydi; eğer kızgın ve sert bir tip hoşunuza gidiyorsa.

“Neyse, birine ihtiyacınız var mı acaba?” diye sordu kız, biraz eğilip göğüs dekoltesini ortaya çıkararak. Dekolteli spor sütyenleri yaptıklarından haberim bile yoktu. Chi de öğrendiği bu yeni şey karşısında şaşırmış görünüyordu, hatta dili tutulmuştu. “Senin takımın için...”

“Hayır,” diye atladı Jo. Rachael onun cevap vermesine şaşırmış görünüyordu.

“Ah, hayır.” Chi kendini topladı. “Zebedee bizim takımımızda.” Küçük sürtüğe sıırttı. “Belki bir dahaki sefere...”

Kız da gülümsemeyle karşılık verdi. “İple çekiyorum. O zaman yarınki egzersizde görüşürüz.”

“Kaçırmam.” dedi Chi. Rachael zarif bir şekilde uzaklaşırken arkasında Jo tarafından patentli ölüm bakışları onu takip ediyordu. Jo’dan kurtulmak yerine onu sinirlendirerek kendisinin gitmesini sağlamak daha kolay olur gibi gözüküyordu. Rachael işin yarısını benim için yapmıştı bile.

Masanın etrafında yürüyordum. “Plan nedir Chi?” diye sordum. Jo’nun ölümcül bakışları bana doğru geçmişti ama bence bu bir alışkanlıktan çok daha fazlasıydı. Hak etmek gerekiyordu. Chi’nin dirseklerinin yönündeki sürtük rolünü ben almıştım ve ona gözlerimi açarak bakıyordum. “Jo’yu ve beni nasıl koruyacaksınız?”

“Seni mi?”

“Beni arkanızda bırakmayacaktınız, değil mi? Yapa-
yalnız...”

“Ah, hayır, tabii ki hayır.” diye kekeledi. Ama bunun aklına gelmediği belliydi.

“Beni öldürmelerine izin vermeyeceksin, değil mi? Yani, ben kendimi koruyamam.” Sanırım Jo’dan bir poflama duymuştum. Ondan almak istediğim tepki bu değildi. Bir elimle Chi’nin pazılarına dokundum. “Sen çok güçlüsün. İkimizi de koruyabilirsin, değil mi?” Kirpiklerim yanaklarıma çılgın kelekler gibi çarpıyordu ama bu onun hoşuna gitmiş gibiydi. Gözlerim Jo’ya kaydı. Onun ise kesinlikle hoşuna gitmemişi.

Bingo... Gitmiyordu. Zaten çetin ceviz olduğu belliydi. En iyi planlar her zaman uzun sürer.

Chi gülümseyerek ayağa kalktı ve svetşörtünü üzerine geçirdi. “Tabii ki... Yakınımda kal. Seni yakalamalarına engel olacağım.”

“Ben de!” dedi Uri diğer yanımdan.

Jo hiçbir şey demiyordu ama ben ve sürtüğün oynadığımız oyundan sonra gitmeyi de reddetmişti.

Bunun yerine sinirden köpürüyordu ve öfkesi son derece belli oluyordu. Neyse ki uzun süredir bu öfkeye maruz kaldığımız için artık bağışıklık geliştirmiştik. Zebede geldi ve çocuklarla yumruklarını çakıştırdılar, beni de kafasıyla selamladı ve umursamaz bir tavırla söylenmekte olan Jo’ya döndü. Öldürme enstrümanlarımızı almak için diğer öğrencilere katılarak metal silahların bulunduğu rafa gittik. Uygulama bıçakları tehlikesiz, lekeli parlak mavi bir kumaşla kaplı ucu kör bıçaklardı. Hançerlerden kılıçlara, her şekilden ve boyuttan vardı. Ama hepsinin de ortak özelliği eski ve çok sert kullanılmış gibi gözükmeydi. Üzerlerinde büyük göçükler ve çatlaklar vardı. Kabzalarındaki parlak renkli desenler de pul pul dökülüyordu. Chi bir hançer ve kılıç seçti. Elinde ağırlıklarını ölçüyor ve havada sallayarak alıştırmaya yapıyordu. Açık mavi tozlu bir çoraba benzeyen bir şey kaptı ve kumaş üzerinde gezdirdi, kumaş daha da mavi bir hâle gelmişti.

“Kireç taşı, öldürdüğüm insanları işaretlemek için...” dedi zevkle. Kireç taşını kaldırdı ve “Kutsal küre!” diyerek diğer üç kürenin bulunduğu cebine koydu.

Silahlara ilgim yoktu ama içimdeki sanatçı tasarımlarını merak ediyordu. Yani, bu kadar kötü kullanılacak bir şey için neden onca sıkıntıya giriliyordu ki? Parmaklarımı kabzasına bir düğüm atılarak asılmış kavisli bir kılıcın üzerinde gezdirdim ve üzerlerinde stil verilmiş yazılar olduğunu fark ettim. İncil’den alıntılar aslında. Öğrencilere ne için savaştıklarını hatırlatmaya çalışıyorlardı. Kendimi tutamadım ve kıkırdadım. Chi kaşlarını nedenini sormuşçasına kaldırdı.

İncil'den ayetleri işaret ettim. “Şimdiye kadar senin yalan söylediğini, çaldığını ve öldürdüğünü gördüm. Bu on buyruktan üçü ve daha sadece öğle yemeğini yedik.” Şikâyet ettiğimden değil, bu günahların çoğu benim için işlenmişti.

Chi hiç de pişman olmayan bir tavırla güldü. “Yani?”

“Yani? Nasıl iyi biri olabilirsiniz?”

“Hepsinden önce, sonuncuya dair özel bir muafiyetimiz var, en azından konu iblisler olunca... Yalan söylemeye ve çalmaya gelince de, evet, hedefimiz bu değil.” Biraz da olsa utanç içinde bakma lütfunda bulundu. “Ama niyetimiz her zaman iyidir. Biraz hırsızlık yaptık ve yalan söyledik ama kimse incinmedi ve sen de kurtuldun; bu daha önemli.” Âmin. Vaaz veriyordu. “Yani önemli olan niyet. İyi niyetler kötülüğü ortadan kaldırır.”

Jo silahları seçtiği yerden bize baktı. Belli ki öfkesi geçmişti ve konuşmamıza dâhil olmak istiyordu. Neredeyse ofluyordum. Bu gidişle çocuklarla yalnız kalmak için onu öldürmem gerekecekti.

“Daha iyi bir örneğim var.” dedi Jo. Eliyle büyük bir bıçağın kabzasından tuttu ve duvardan çekip sallamaya başladı ve göğsüme doğru dayadı.

Hayır, hâlâ öfkeliydi.

Ona ‘*Korkmadım*’ diyen sert bir bakış attım ama sonra insan olan Meda’nın bundan korkup sızlanacağını fark ettim.

“Jo...” dedi Chi ama Jo onu görmezden geldi.

“Bu tarafa bak; birinin göğsüne bir bıçak saplamasını ister misin?” diye sordu, neredeyse tatlı bir şekilde.

Benim mi? Hayır. Ama *seninkine*... Kafamı iki yana salladım. Bir süre sessizlik oldu ve bıçağı yavaşça aşağı indirdi. Bıçak kör bir ahşaptı ve benim de canım kolay yanmazdı, zaten canımı da yakmaya çalışmıyordu. Bu bir uyarıydı. İkimizin arasında sessiz tehditler vardı ve her ne kadar mırıltılarımın altına saklanmış olsalar da benimkileri de duyduğundan emindim.

“Jo...” dedi Chi yine ve bu sefer Jo pek de arkadaşça olmayan bir gülümsemeyle ona döndü.

“Kalp ameliyatı yapan bir doktor olsaydım, o zaman isterdin.” dedi, umursamaz bir tavırla.

Bir kalbim olup olmadığından emin değildim ama ne demek istediğini anlamıştım; her ikisini de...

Niyetini...

Ve beni sevmediğini...

Güzel!..

Birkaç dönümlük ormanlık dağ arazisinde oynuyorduk. Sınırlar neon turuncusu pis iplerle belirlenmişti. Koşuşturan, birbirini korkutan, bıçaklayan ve çığlıklar atan bir sürü insan vardı. Sadece maksimum güvenli bir hapisane ya da banliyödeki bir veli toplantısında görmeyi bekleyeceğim bir kana susamışlıkla dövüşüyorlardı. Tek pişmanlığım etrafımdaki katillere katılmak yerine korkarak Chi'nin kollarına atlayıp elini tutmak zorunda olmamdı. Bu da Chi'nin hoşuna gidiyordu ama bilerek aşırı bir harekette bulunduğumda -mesela karın kaslarına dokunmam gibi- gözlerinin Jo'ya kaydığını görebiliyordum.

Evet dokundum ve harikaydılar.

Jo'ya gelince, bir Beacon'ın kendi koruyucusunu öldürmesi kurallara aykırı olmasaydı beni şişleyebileceğine emindim. Ama ne kadar deliye dönerse dönsün, oradan gitmiyordu.

Zaman azalmaya başlayınca başka bir şey denemeye karar verdim. Eğer o gitmezse, ben gidecektim.

Üç kişilik bir kavgaya yakalandığımızda elime fırsat geçmişti. Chi, ilkokula giden tombul bir Beacon'ı koruyan zayıf ve küçük çocuklarla uğraşırken beni çalılıkların arasına sakladı. Kavgalarından çıkan ses yüzünden üç adet sert görünümlü ve kamuflej giysilerine bürünmüş kızıdan oluşan üçüncü bir takım daha gelmişti. Bizim takımımız -Chi ve Zebedee ile- en büyük tehdit olarak görünüyordu ve bu yüzden diğer iki takım akıllıca davranarak bize karşı birleşmişti. Jo'yu bir ağacın üzerine gelişigüzel fırlattılar ve Chi, Uri ve Zebedee ağacın altında onu savunmaya geçti.

Onlar meşgulken, ben de ağaçların arasından fark edilmeden gözden kayboldum.

Hadi gel, Chi. Gel de beni bul...

Yavaşça koşuyordum, diğerleriyle kendi arama bir mesafe koymak istiyordum. Eğer çok yakın kalırsam Chi diğerlerini de getirirdi. Jo'yu bekleyemeyecekleri kadar uzak bir mesafeye gitmeliydim.

Dallar kıyafetlerimi yırtıp derimi çizmek isteyen pençeler gibi uzanıyordu. Ellerini sıkamak istermiş gibi dallara doğru geri gittim ve onları kırdım, arkamda Chi'nin takip etmesi için harap olmuş küçük bir patika bırakmıştım. Haftalardır dışarı çıkmamıştım; tımarhanedeki hemşireler buna pek de önem vermiyordu. Toprağın ve güneşin hoş kokusunu içime çektim. Önümde küçük bir kaya çıkıntısı vardı. Bir dizi kayadan oluşan küçük bir uçurum hâlini almıştı. Chi'yi beklemek için uygun bir yer gibiydi. Biraz daha hızlı koştum ve küçük kaya parçalarından birinin üzerine atladım.

Bir anda üzerime kireç taşları yağmaya başladı.

Lanet olsun! Diğer hayali düşmanlarımı unutmuş-tum.

Kireç taşının tozu gözlerimi yaktı ve öksürmeye başlamama neden oldu. Tökezledim ve dengemi kaybederek çalılıklarda sırtımın üzerine sertçe düştüm, hafif rüzgâr beni yerle bir etmişti.

İki günde, iki kez...

Yeteneklerimi kaybediyor olmalıydım.

Gözlerimi kırıştıtarak tozdan kurtuldum ve kayanın kenarında bir yüzün belirdiğini gördüm. Kapkara kıvrıcık saçlar, mavi gözler ve saç çizgisine yaklaşmış kalkık kaşlar... Sanırım görmeyi beklediği kişi ben değildim.

“Bu o kız!”

“Kim?” dedi başka biri.

“Hain!”

Belki de bu düşmanlar pek de hayalî değildi.

“Burada mı?” Sesin çıktığı vücut köşeyi dönerek kendi sorusunu cevaplamış oldu. Beni gördüğünde duraksadı. Yüzünde gölgeler geziniyordu ve bunlar sadece yukarıdaki ağaçların gölgeleri değildi. Karanlık düşünceler... İğrenme, nefret, öfke...

Benden daha uzun ama daha zayıftı ve bir süredir hasta olan birisi gibi görünüyordu. Yağlı sarı saçlar, kuru yanaklar ve kısılmış gözlerinin altındaki koyu halkalar... Elindeki oyuncak bıçağı öfkeli bir şekilde tutuyordu.

Kesinlikle hayalî bir düşman değildi.

Siyah saçlı çocuk kayalara tırmanmaya başladığında ölü yaprakların hışırtısı duyuldu.

“Hey, Isaiah!” Omzunun üzerinden bir bakış attı. “Hadi dostum, o işimize yaramaz.” Birkaç adım uzaklaştı ama Isaiah hareket etmiyordu. “Takımı gelmeden gidelim.”

Bu, sarışın çocuğu kendine getirdi ve etrafına bakmaya başladı. "Korumaların nerede?" diye sordu.

"Gelmek üzereler." dedim ayağımın üstünde doğrularak.

"Sahiden mi? Sen de onlardan ayrıldın mı?" Ses tonu şüpheyile doluydu. Kafamı sallayarak onayladım. "Bu çok aptalca."

Düşününce, gerçekten de haklıydı.

Kafasını salladı ve yağlı kıvrıkcık saçları sallandı. "Buna inanmıyorum."

Ah, günlerdir doğruyu söylediğim tek andı.

"Eminim ki senin korumaya değmediğini düşünmüşlerdir." Durdu ve sonra küçük bir gülümsemeyle "Hain!" dedi.

"Isaiah!.." Diğer çocuk yapraklar ayağının altında hıırdarken bir ileri bir geri yürüyordu. "Hadi." Sesi biraz çatlamıştı.

Ama gitmek yerine Isaiah bana doğru bir adım daha attı. "Neden burada olduğunu biliyorum."

Beklenilmedik bir şeydi.

"Yüzündeki yaranın nasıl olduğunu biliyorum."

Bundan da fazlasıyla şüphe duyuyordum.

"Çünkü geldiğin yerde herkes senden nefret ediyor. Biz de senden nefret ediyoruz ve burada istenmiyorsun. Seni bencil, pis korkak!"

Ve bana tükürdü.

Bana... Tükürdü.

Titremeye başladım ve zorlukla derin bir nefes aldım. Aslında benimle bile konuşmuyordu. Nefret ettiği

kişi Emma'ydı. Ama bu sinirlenmemi engelleyemiyordu. Emma, dünyanın en değersiz insanı. Neden? Hayatını canavarları avlayarak geçirmek istemediği için mi?

Bir canavar olarak, onun bu kararının ancak arkasında durabilirdim.

Ama bundan daha fazlasıydı. Olay beni korkutmayacağıydı çünkü bunu yapabileceğini düşünüyordu. Çünkü kimsenin onu durdurmayacağını sanıyordu. Emma karşı koyamazdı. Tanıdık bir sersemlik hissi ağzımda yapmacık bir sırıtmaya neden olmuştu. Samson sayesinde haftalar boyunca bir şey yememe gerek kalmamıştı ama ne diyebilirim ki?

Hatalı sataşma en sevdiğim şeydi.

Neler yapacağımı hayal etmeye başladım. Isaiah'yı yumrukluyordum. Hayır, elimin tersiyle vuruyordum; daha da aşağılayıcı. Sonra da diğerini tekmeliyordum. Belki de kafasından... Böylece yere yapışabilir ve yüz yüze konuşabilirdik. Ya da suratına bir yumruk... Hangisi daha uygun olursa... Sonra da...

Isaiah hâlâ konuşuyordu. "Buraya gelebileceğini mi sandın? Peki sonra? Peki sonra ne olacak Emma?"

Peki sonra, Emma? Öfkeli soruların ardı arkası kesilmiyordu. Gerçekten de sonra ne olacaktı? Emma bu iki tapmak şövalyesi çocuğu bir güzel benzetemezdi. Sonra bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Bundan vazgeçmiştim. En azından bütün şahitlerden kurtulana dek...

Isaiah beni ittirmeye başladı.

"Isaiah!" diye karşı çıktı diğeri.

"Kapa çenen, James!"

“Hadi ama dostum!”

Isaiah kuduz bir köpek gibi hızlıca arkadaşına doğru döndü. “Kapa çeneni dedim.” Sesi kendini kaybetmiş gibi çıkıyordu. “Yoksa onun buraya ait olduğunu mu düşünüyorsun? Yaptığı şeyden kolayca kurtulabileceğini mi sanıyorsun?” Bana doğru tekrar döndüğünde son derece vahşi bakıyordu ve ellerini yumruk hâline getirdiğini gördüğümde sorunun düşündüğümde daha da büyük olduğunu anladım. Beni korkutmaya devam edecekti.

James’e doğru bir bakış attım. Benimle göz göze gelmiyordu. Oradan da bir yardım yoktu.

Hadi, Chi. Hangi cehennemdesin? Cevap sadece kuşların sesi idi ve onlar da bir bok biliyordu.

Dayak yemeyi kaldıramayacağımdan değildi. Uzman falan değildim ama tımarhanede birkaç kez dayak yemiştim. Ama sonrasında ortaya çıkabilecek izler için endişeliydim. Tımarhanede yara izi bırakmamak için dikkatli davranıyorlardı.

Isaiah kendisini bu kadar kontrol edebilecek gibi görünmüyordu.

Emma’nın yara almadığını görünce ne yapacaklardı? Ya da morluk oluşmadığında? Kaçamazdım. Çok hızlı koşmazsam beni yakalarlardı, koşarsam da fark ederlerdi. Kimliğim ortaya çıkar ve herkese anlatırlardı.

Belki de anlatamazlardı.

Şeytani düşünceler beni kollarımdan omurgalarım kadar sarıp ürpermeme neden oldu. Gözlerim, bir yoğun çalılıklarla kaplı boş ormana bir de zorbalığının gururuyla şişmiş iğrenç çocuğa kayıyordu. Korkak arkadaşı da orada durmuş ve olanları izliyordu. Dünya onlar olmadan nasıl olurdu ki? Büyümemiş canavarlardı; her kötü adam,

öncesinde kötü bir çocuktur. Neden genç insanlar onları korumak zorunda ki?

Meda, hayır! Aklıma düşen görüntüde annem ağlıyordu. Gözyaşları öfkemin üzerine düşerek öfkemi kışmen de olsa dindiriyordu ve böylece düşünmek için fırsatım oluyordu. Onları öldürsem bile, yine de kaçmak zorundaydım. Beni ispiyonlayamaz hâle bile gelseler daha çok kaçmam gerekecekti.

Bu da gerçeklere asla ulaşamayacağım anlamına geliyordu.

Şu anda ne yaparsam yapayım, başarısız olmuştum. İşim bitmişti. Bu yenilgi, Isaiah beni yeniden ittirip yere düşmemle sertçe yüzüme çarpıyor.

Her şeyi mahvetmişlerdi. Öfkem kabarmaya başlamıştı ve parmaklarımı ormanın kirli zeminine batırarak, sanki yoğun bir sabunmuşçasına donmuş çamurun ve çakıl taşlarının içinde gezdiriyordum. Göz göze geldik. Yükselen öfkemi ve bir yumruk hâline getirdiğim ellerimi gördü. “Ne? Senin gibi bir korkağın kavga etmek isteyeceği hiç aklıma gelmezdi.”

Ah, evet. İstiyor.

Ayağını kaldırıp geriye doğru götürdü ama bir şey durmasına neden oldu. Gözleri uzağa kaydı, benden ve ormandan da uzağa ve kısa bir süre için fikrini değiştirdiğini sandım. Ama sonra kendine geldi ve atmak üzere olduğu tekmeyle tamamladı.

Tam ihtiyacım olan şeydi. Tekmesi bir kaldıraçmışçasına benim ayaklarımın üstüne düşmemi sağladı.

Isaiah’ın önünden kireç taşı tozları yayıldı ve ikimizin de görüşünü engelledi.

“Yeter!” diye bir tiz çığlık duyuldu yukarıdaki kayaların üzerinden.

Öksürerek ve gözlerimi kırıştıtararak toz bulutunun içinden çıktım. Durumun kontrolünü elime alıyordum. Duygularımın kontrolünü... Bulut dağıldıkça Isaiah’ın da aynısını yaptığını görüyordum. Benim/onun kurtarıcısı üzerimizdeki kayalığı bir maymun gibi tırmanarak aşıyordu. Yüzü çil çil ve karışık kırmızı saçları olan küçük bir kızdı. Yemekhanede gördüğüm onun erkek kardeşi olmalıydı. Akraba olmayan iki çocuğun böyle kötü bir görünüşü bu miktarda paylaşımları imkânsızdı. Umarım bu özel görünümünden sorumlu sadece tek bir gen grubu vardır.

“Ne oluyor, Mags?” dedi Isaiah öksürükler eşliğinde.

“Neler mi oluyor? Sizi öldürdüm, şimdi buradan gidin.”

“Ama...” dedi Isaiah.

“Az önce gördüğüm şeyin üzerine daha fazla düşünmeye başlamadan önce gidin buradan.” Elleri neredeyse var olmayan kalçalarının üzerinde, mavi kireç taşlarının sallandığı kemerinin hemen üzerinde duruyordu. “Siz ikiniz, kendinizden utanmalısınız.”

“Ben...” diye başladı Isaiah, sonra bir rüyadan uyanırmışçasına titredi. “Benim amacım...” Ama yalanını bitirmedi.

Mags ters ters bakıyordu.

Isaiah’ın yüzü kızardı ve hastaymış gibi bir hâl aldı, James ise hâlâ kimsenin gözlerine bakmıyordu. İkisi de mavi kireç tozu ve utanç içindeydi.

“Gidin buradan.” Mags’in sesi bu sefer bıkmış gibi çıkmıştı. James, Isaiah’ın svetşörtünün kolunu çekmişti-

rerek onu uzaklaştırdı. İkisi de beni küçük kurtarıcım la yalnız bırakıp ormanın derinliklerine doğru koşarken bir daha bana bakmadı.

Yüzünü bana çevirdi ve karşımda sarsıcı, parlak mavi gözleri duruyordu. Belki de bütün genleri o kadar kötü değildi. “Seni bir daha rahatsız edeceklerini sanmam.” Duraksadı. “İsaiah... O kadar da kötü biri değildir.”

Yüzümdeki onunla hemfikir olmadığımı belirten bariz ifadeyi fark etmiş olmalıydı. Suratını ekşitmişti. “Birkaç ay önce kız kardeşini kaybetti.”

Şimdi gözündeki delice bakışları anlayabiliyordum. Paramparça olmuş bir banyo aynasından bana bu şekilde bakan yüzlerce bakışı hatırlıyorum. Yas... Nefes alıp veriyorum. Neredeyse bunun yüzünden onu öldürüyordum.

Ama daha da kötü şeyler yapmıştım.

Kız hâlâ konuşuyordu. “Sevdiği biri kendini feda etmişken bu işlere karışmayan birini görmek onun için çok zor.” Sesinde biraz sitem vardı. Beni kurtarmış olabilirdi ama sonuçta arkadaş değildik.

Neden benim için uğraştığını merak ediyordum. “Onlarla aynı fikirdesin.” Bu, bir soru değildi. “Benim bencil bir korkak olduğumu düşünüyorsun.”

Omuzlarını silkti. “Tapınak şövalyelerine sırtını dönmek *bencilce*, özellikle de iblislerin bizden sayıca çok daha fazla olduklarını düşününce.” Kirli pembe ayakkabısıyla ayaklarını yere sürüp kafasını kaldırdı ve beni incelemeye başladı. Sanırım dönek Emma’nın daha fazla üstüne gelinmeyi kaldıramayacağını düşündü. “Ama sen de biraz cesurdun.” Hafif, düşünce dolu bir nefes verdi.

Bütün hayatı planlanmış bir asker olarak doğmak nasıl olurdu merak ediyordum. Muhtemelen pek de uzun

olmayan ve şiddet dolu bir hayat... Chi için bu mükemmeldi. O, kahraman olarak doğmuştu. Onun 9-17 arası çalışan birisi olduğunu düşünmek gülünç bir durumdu. Jo da o kadar ters ve öfkeliydi ki eğer başka bir kariyeri olsaydı bu ancak bir devlet dairesinde olabilirdi. Uri de Chi'nin küçük bir versiyonuydu. Zebedee ise son derece atletikti. Ama Mags? Küçük, çilli, cılız ve belli ki sevmediği birini kurtaracak kadar merhametli. Birbirlerine pek de uyuyor gibi değillerdi.

"Seni gerçekten iblislerle savaştırmayacaklar, değil mi?"

"Hey!" Burnunu buruşturdu. "Göründüğümden daha tehlikeliyimdir."

Peki bu onu hangi konuma getiriyordu? Kızgın yavru kedi mi oluyordu? Ama az önce imdadıma yetişmişti, bu yüzden daha cömert olmalıydım. "Yani, istemezsen diyordum."

"Aslında bunun üzerine hiç düşünmedim." dedi. "Olduğun yerde kim geri dönecek diye beklemektense iblislerle dövüşmek daha iyidir."

Bütün hayatı boyunca da bunu yapmıştı. Davulun sesi uzaktan hoş geliyordu.

"Her neyse..." dedi hızlı bir şekilde. "Sadece seninle aynı fikirde olmasam bile yaptığın seçimi anladığımı söylüyorum." Sonra, alçak bir sesle "Zaten böyle bir hayatı istemen için deli olman lazım." dedi. Yerdeki kireç taşlarını topluyor ve kemerine sıkıştırıyordu.

"Peki sen deli misin, Mags?"

Çok neşeli bir gülümsemeyle cevap verdi. "Çoğu zaman..."

Dikkatimiz ormandaki çalılıkların içerisinde hücu-
ma geçen vahşi bir gergedanın sesi üzerine dağıldı. Chi
çalılıklardan fırladı, bakışları deliceydi. Beni tek parça
hâlinde gördüğünde derin bir nefes verdi.

“Me...” Mags’i görünce “Emma” diye düzeltmeye ça-
lıştı ve dudaklarından çıkan şey “Memma” oldu. Daha
sonra da “Mags!” diye bağırdı.

Chi... Her şeyi bilen kişi... Cebinden bir kireç taşı
çıkardı. Sonuçta Mags başka bir takımdandı.

Mags hareket etmiyordu. “Hey!” dedi bıkkın bir şe-
kilde. “Arkadaşına daha iyi göz kulak olmalısın. Isaiah
onu gördüğüne pek sevinmedi. Ben çaresine baktım ama
başka insanlar da var, sen de biliyorsun.”

Chi gevşedi ve elindeki kireç taşını torbasını bıraktı.
“Teşekkürler Mags.”

“Bir şey değil. Sonra görüşürüz.” Çalılıklara doğru
birkaç adım attı ve sonra “Ah, Chi?” dedi. Chi ona doğru
döndüğünde önünde mavi bir toz bulutu patladı. Kireç
taşının çarptığı burnunu tutarak geriye doğru sendeliyor-
du. “Öldün.”

Chi öksürüp öğürürken Mags sırtıttı ve gözden kay-
boldu. Büyük vücudu iki büklüm olmuş, Mags’in kusur-
suzca aldığı nişan sayesinde tamamen yere yığılmıştı.

Belki de Mags’in hakkını yemiştim.

“Sen iyi misin?” diye sordu yeniden nefes alabilmeye
başladığında. Teri üzerindeki mavi tozun rengini soldur-
muş, saç çizgisi tozdan ötürü leke olmuş ve yaşarmış göz-
lerinin altında çizgi çizgi bir hâl almıştı.

İyi miydim? Sanırım gayet iyiydim çünkü son planı-
mın tamamen başarılı olduğunu söyleyemesem de Chi ile

yalnız kalmayı başarmıştım. Bir kez daha başka bir kötü planım daha gerçekleşirken *etrafta buna şahit olabilecek birileri var mı* diye bakıyordum. Sadece kuşların sesi duyuluyordu.

Svetşörtünü yolda kaybetmiş olmalıydı ve solgun gri tişörtü terden üzerine yapışmıştı. Bir elimle kalın kolunu tuttum ve *'Bana yardım et'* bakışlarımı attım.

"Beni bulduğun için çok mutluyum!"

"Hmm!.." Bana bir bakış attı. "Eğer kaçmış olmasan daha kolay olurdu."

İğneleyici bir şekilde konuşup konuşmadığını anlamaya çalışıyordum. Belli değildi ama pek de mümkün değildi.

"Etraftaki kargaşadan..." Gözlerimi iyice açtım. "Çok korkmuştum."

Alay edip etmediğime dikkat ediyordu. Hiçbir şey bulamamıştı.

"Peki, şimdi güvendesin. Ve..." Önce benim kireç taşıyla kaplanmış tişörtüme, sonra da kendisinininkisine baktı; iki ölü şirin gibiydik. "Oyundan elendik gibi gözüküyor." İç çekti. "Daha fazla dövüş yok."

Üzgünmüş gibi görünmeye çalışıyordum.

Chi saatine baktı (plastik ve dijitaldi). "Oyunun bitmesine hâlâ on dakika var. Gidip diğerlerine de elendiğimizi söyleyip geri dönelim."

Önüme geçmesine izin verdim ve yavaşça takip etmeye başladım. Bu on dakikadan en iyi şekilde yararlanmayı planlıyordum. Kıyafetlerimin, saçımın ve ayağımın her bir dala, çalıya takılmasına izin vererek yürüyüşümüzün temposunu iyice düşürüyordum. Sonra ise levyemi çıkar-

dım ve işe koyuldum. “Bana iblislerden bahsettin. Ama buçukluklar hakkında da bir şey demiştin.”

Doğrulayan bir şekilde oflad, pantolonumdan bazı dikenleri çıkarmaya çalışırken.

“Onlar da benim peşimde mi?”

Kafasını kaldırmamıştı. “Sanırım.” Dikenlerden kurtulmuştu. Doğruldu ve yeniden yürümeye başladık. Dallar arasında sakarca sendeliyordum.

“Bana onlardan bahsedebilir misin? Böylece neye dikkat etmem gerektiği konusunda bir fikrim olur.”

“Merak etme; erkek kardeşim senin arkanı kolluyor olacak.”

Saçlarımı yüzümden attım. “Ama öğrenmek istiyorum.”

Ses tonum ciddi olduğumu söylüyordu, bu yüzden omuzlarını silkti ve cevaplamaya başladı. “Peki, aslında onlar hakkında çok şey bilmiyoruz. Hem insanlara hem de ibislere özgü özelliklere sahipler. Ama tam orandan asla emin olamıyorsun. Daha önce birisinin normal bir silah ile vurulduğunu duymuştum.”

Hmm, bu pek hoşuma gitmemişti.

“Ama onu vurmuşlardı çünkü kutsal su bir işe yaramamıştı.” Bunun inanılmayacak kadar çılgınca olduğunu ifade eder gibi başını salladı. “Farklı bir şey denemek zorundaydılar. Tam bir iblis gibiler, ancak ölü değiller.” Bir ağaç kütüğünün üzerinden zıpladı ve bana da yardım etmek için elini uzattı. Elini tuttum ve ileriye doğru bir adım attım. Yeniden ileri doğru yürümeye başladı. “Ölü değiller, henüz, demeliyim aslında. Genelde öldüklerinde iblis olurlar. Diğerleri gibi ruhlarını satarlar.”

“Aralarında İblis olmayanlar var mı?” Soru hedeflediğimden de daha yumuşak bir şekilde çıkmıştı ağzımdan.

Durdu ve arkasını döndü. Dallarla boğuşuyormuş gibi rol yapıyordum. Yanıma geldi ve dalları kırarak beni serbest bıraktı. “Nasıl yani?”

“Yani içlerinden kötü olmayanlar var mı?”

“Bilmiyorum.” Omuzlarını silkti ve tekrar önüne döndü. “Şimdiye kadar sadece savaşmak zorunda kaldıklarımız hakkında laflar duydum. Ama sanmıyorum. Normal insanlar bile iyi biri olarak kalmakta zorlanıyor. Zaten yarı-iblis olan biri nasıl iyi olabilir ki?”

Çok iyi bir soruydu. Cevabı kesinlikle bilmiyordum.

Başka bir şey sormak için ağzımı açmıştım ki ağaçların içinden Jo’nun sesi duyuldu. Bize doğru geliyorlardı. Tabii ki... Gerçekten Jo’nun sabırlı bir şekilde bekleyeceğini mi düşünmüştüm?

Lanet olsun! Çok az şey öğrenebilmiştim ve Emma rolüm düşündüğümden daha riskli gibi görünüyordu. Tempomu yükseltmem ve Jo’yu küçümsemeyi bırakmam gerekiyordu. Bütün riskleri almalıydım.

Diğerleriyle buluştuk ve mavi tozlarla kaplı Uri büyük bir hevesle yukarıdan gelen acemice bir sürpriz saldırıyla nasıl kurban olduğunu yeniden ve yeniden anlatırken spor salonuna doğru yürümeye başladık. Jo hiçbir şey demiyordu ama topallığı daha belirgin bir hâle gelmişti. Bu da onun enerjik hâliydi sanırım. Zebedee “öldürüldüğüne” beklememeyi seçerek çoktan gitmişti. Boş spor salonuna ulaşan son gruptuk. Jo silahlarını eski yerlerine fırlattı. Oyunu kaybetmesi, aciz kurban rolünde olması, benim kayboluşum ve Chi’nin kollarına sarılı bir şekilde ortaya çıkışım onu neredeyse patlama noktasına getirmişti. Onu

sadece biraz daha zorlamalıydım. Akşam yemeğine hâlâ birkaç saat vardı, yararlanmak istediğim birkaç saat; Chi ile...

Hayır, o şekilde değil, her ne kadar o da kulağa zevkli gelse de.

Her zeki örümcek gibi ağımlı örüyor ve tuzağını hazırlıyordum. Bu fikri bir MTV dramasından çalmıştım; şeytani planlar için beyin fırtınası yapılacak en iyi yer. Jo spor salonundan çıkıp bizi takip etmeye başlayana dek bekledim (kızgın olduğunda sayborg2 bir filmişçesine sessizce hareket ediyordu) ve sonra da harekete geçtim. Chi'yi kulaklarından tuttum ve onu öptüm.

Kötü biri olarak, ilk öpücüğüm çaldığım bir öpücük olmuştu.

Dudakları yumuşak ve tuzluydu -belki de kireç yüzünden- ama son derece durgundu. Bunun oyunun şoku yüzünden olduğunu ve öpüşme yeteneklerinin bir göstergesi olmadığını umuyordum. Tam bir hayal kırıklığı... Birdenbire beyni dudaklarının hızını yakaladı ve sanki elektriğe kapılmış gibi irkilip elini belime koyduğunda -beni daha fazla öpmek ya da itmek için, kim bilir- Jo da içeri girmişti.

Sanki planlanmış gibiydi.

Chi beni ittirdi ve ikimiz de kapının önünde donmuş bir şekilde duran Jo'ya doğru döndük. Etrafta dehşete düşmüş suratlar vardı ve bunlardan ikisi gerçekti. Yüzü bembeyaz olan Jo (sonunda, nihayet) ağır ağır uzaklaşmaya başladı. Şaşırtıcı bir şekilde Chi'nin de yüzü bembeyaz olmuştu. Ağzı açık kalmıştı ve şaşırmış bir hâlde kafasını sallıyordu. Afallamış bir şekilde bana doğru döndü.

2-Biyolojik ve yapay (örneğin elektronik, mekanik veya robot) kısımları olan varlıklara verilen isimdir. Sibernetik organizma teriminin kısaltılmasıdır.

“Hayatta olduğum için mutluyum.” dedim neşeli bir şekilde ve onu bıraktım. Heyecandan titriyordu ve ben de gülmek için kendimi tutuyordum.

“Bana etrafı gösterebilirsen.” diye bir teklifte bulundum.

“Uff!” dedi, her zamanki anlamlı şekilde, Jo’nun çıktığı kapıya bakarak. Ben ise ters yöne doğru elinden çektim.

“Pekii,” diye başladım, sesimin boğuk bir şekilde çıkmasına izin vererek, “madem sayınız az, dışarıya çıkıp, nasıl desem, çoğalmanız gerekmiyor mu?” Kaşlarımı imalı bir şekilde oynattım.

Bu, Chi’nin sersemliğine son verdi ve gülmeye başladı. “Hayır, maalesef o şekilde olmuyor. İblislerle kasti ve sistematik günahlarla savaşma iznimiz yok.”

“Ama yalan söyleyebiliyor ve hırsızlık yapabiliyorsunuz.”

Bir dakikalığına düşündü. “Sanırım bunun kimi nasıl incittiğiyle alakası var, bir de denge... Bir Beacon’ı kurtarmak için küçük bir yalan söylemek başka bir şey, sırf daha fazla askerin olsun diye dünyaya bir sürü ailesiz masum bebek getirmek başka bir şey. Ah tabii, evlilik dışı bebekler de oluyor. Sonuçta biz de insanız. Ama...”

Ona doğru göz kırptım ve yüzü kızardı. “Biliyorum, biliyorum. Önemli olan niyet.” dedim.

“Anlamaya başlıyorsun. İçindeki Beacon’dan dolayı olsa gerek.”

Bundan büyük bir şüphe duyuyordum. Gerçi konuyu değiştirmek için işime yarardı. “Peki benim Beacon olup olmadığımı anlamak için ne yapacaksınız?”

Bana baktı ve yüzü Jo’nunki gibi bir şekil aldı. Ya

öpücük onu şüpheye düşürmüş olmalıydı ya da Jo ile olan çekişmeler onu benden şüphe duymasını sağlayacak kadar rahatsız etmişti.

Sesimi titreterek sordum, “Canım yanacak mı?”

Gülümsedi ve kafasını iki yana doğru salladı. “Hayır, aslında sana yapacağımız bir şey yok. Bir Beacon haritası olarak çalışan insan yapımı bir şey.” Göğsü biraz kabarmıştı. “Bizim bölümümüz dünyanın en güçlü Beacon haritasına sahip. Birçoğu sadece belirli bölgeler için çalışır ama bizimki tüm dünyayı gösterebiliyor.” Bunun benimle hiç alakası yoktu ama gururlanmış gözüküyordu. Ben de devam etmesine izin verdim.

“Neyse, haritada bir ışık olarak belireceksin.”

Pek olası değildi.

“Peki harita şu an nerede?” Kolay ulaşılabilir bir yerde miydi? Belki de bir çöp yakma fırınının yanındaydı?

“Başka bir bölüme ödünç verdik.” Burada olmaması daha iyiydi. “Kuzey Amerika son zamanlarda iblisler ve şövalyelerin savaş alanı hâline geldiği için burada yapılmış çok el yapımı eşyamız yok. Bizim Beacon haritamız bütün dünyayı gösteren tek harita olduğu için aynı zamanda Kuzey Amerika’da da çalışan tek harita. Ara ara diğer bölümlere Beaconlarını kaybettiklerinde ya da yeni bir Beacon’ın izini bulmaya çalıştıklarında ödünç veririz. Senin de Beacon olup olmadığını anlamamız için haritanın geri gelmesi lazım. Ama ellerinde çok uzun tutmazlar.”

Ah!.. “Genelde ne kadar tutarlar?”

Omuzlarını silkti ama yeniden Jo gibi bakmaya başlamıştı. Konuyu değiştirdim. “Peki Beacon haritasını senin bölümünün saklamasına nasıl karar verildi?” Sorunun aşağılayıcı bir şekilde algılanabileceğini biraz geç fark et-

tim ama Chi alınmış gibi gözüküyordu. Hatta sırtıyordu.

“Kuzey Bölümü haritayı kaybetti.” Bana yandan bir bakış attı. “Orası gerçek Kuzey Amerika bölümü -New York’un iblislerin karargâhı olduğu zamanlardan beri- bizim de bir üst bölümümüzdü.” Homurdandı. “Hâlâ öyle olduklarını düşünüyorlar. Yüzyılın başlarında Beacon haritasını kaybettiler ve haritayı iblisler ele geçirdi.” Kendini beğenmiş gülümsemesi sönmüştü. “Sonuç ise neredeyse bütün bir Beacon neslinin kaybı oldu. Onlar yoktu ve... İki dünya savaşı, bir soykırım, Nankin Katliamı, Soğuk Savaş, Stalin, İspanyol gribi gibi şeyler vardı.” Sesi yavaşça kısıldı ve kafasını sallamaya başladı. “Dünya tarihinin en kanlı dönemi. Bu döneme *Kan Banyosu* derler.” Soluklandı. “Her neyse, bizim kurucumuz ise Beacon haritasını iblislerden kurtardı. Büyük bir olaydı, aslında dünyayı kurtarmış oldu.” Chi yeniden övünmeye başlamıştı. “Bu yüzden bağımsız bir bölüm kurup Beacon haritasından sorumlu olmak istediğinde de ona izin verdiler.” Gülümsemi ve kollarını dışarı doğru açtı. “İşte buradayız.”

“İlginç!” dedim. Çok işe yarar olmasa da yine de ilginçti. “Peki, bir tapınak şövalyesi olmak nasıl bir duygu?”

“Harika!..” Sırtıyordu.

“En çok neyi seviyorsun?”

“Kötü adamları öldürmeyi...”

Harika bir cevaptı. Yaramazca gülümsüyordu, gözleri suratına düşmüş saçları arasında parılıyordu. Bir zamanlar bir kalbim olduğunu düşündüğüm yerde beklenmedik bir kıpırdanma hissettim. Kafamı çevirdim.

“Peki başka?”

“Kazandığımız güçler de oldukça havalı.”

Ona ilgi dolu bir şekilde bakıyorum ama o ise tereddütlüydü.

“Muhtemelen bana bunlardan bahsetmemen gerek.” dedim. “Jo bahsetmemeni söylemişti.” *Ama hiç kimse senin patronun değil...*

Çenesi gerilmişti ve dökülmeye başladı. “Bir tapınak şövalyesi Miras’ı kabul ettiği zaman süper kuvvet ve hız, çok hızlı iyileşme ve iblisleri arındırma yeteneklerini kazanır. Bazıları ise şanslıdır ve fazladan birkaç şey daha kazanırlar ama bunlar kazara ortaya çıkar.” Sanki bir sihir numarası yapıyormuş gibi sırtıyor ve parmaklarını oynatıyordu. “Zeke parmaklarından iblis öldüren bir ateş çıkarabiliyor. Bunu keşfettiği an oldukça heyecanlıydı.”

Eminim öyledir. Zeke’ye dikkat etmem gerekiyordu. Devam etmesi için ilgileniyormuş gibi bir ses çıkardım.

“Büyülerimizin birçoğu kara büyü kitaplarından gelir; iblislere karşı kullandığımız büyü kitaplarımızdan. Ancak mezun olmadan bu kitapları kullanamayız.” dedi ve ona kuşkulu bir bakış attım. Kurallara uyan biri olduğuna inanmam için bana hiçbir neden vermemişti. Bakışımı gördü ve haylazca sırtıttı. “Daha önce biraz göz atmayı denedim ama hepsi eski dillerde yazılmıştı ve ben de onları okuyacak kadar ileri seviyede değilim. Ama el yapımı eşyalar daha nadir olmalarına rağmen Miras’ı kabul eden herhangi biri tarafından kullanılabilir.” Bana göstermek için cebinden bir şey çıkardı. Zincire asılı bir tütsü kabına benziyordu. “Bu bir iblise yakın olduğumda ısınmaya başlıyor.” Jo yarı iblislerde işe yaramadığını söylemesine rağmen her ihtimale karşı belirsizce geri gittim. Chi ise kabı cebine geri koydu.

O ana kadar amaçsızca dolaştığımızı sanıyordum ama sonra beni yer altına inen bir merdivene götürdü. Yüksek

teknolojiyle yapılmış güvenlik kapısına ulaştığımızda meraktan yerimde duramıyordum.

“Neredeyiz?” diye sordum.

Tatlı ve yaramaz sırıtmaları yüzünde yeniden belirmişti. “Çok gizli.” *Şifreyi* girerken güvenlik sensörünü gizlemeyi bile. Çünkü muhtemelen sensör parmaklarındaki kanı çekiyordu. “Şövalye kanı” diye açıkladı. Pin kodunun aksine, sanırım kanını çalamayacağımı sanmıştı.

Aptal!..

Kapı bir tıkırtıyla açıldı. Chi kapıyı çekti ve neredeyse bir ayak kalınlığında olduğunu ve banka kasalarındaki gibi sağlam bir çelikten yapıldığını fark ettim. İçerisi beklediğim gibi değildi; her ne kadar ne *beklediğimden* emin olmasam da. İblislerle savaşan bu gizli toplulukla olan deneyiminin belirli sınırları vardı.

Kilitli kitaplıklarla ve camdan dolaplarla dolu; uzun, dar bir müzeydi. Zemin cilalı ahşaptandı ve duvarlar soluk gri ve turuncu ile boyalıydı. Şimdiye kadar bu pis okulda gördüğüm en güzel yerdi. Chi kara büyü kitaplarının olduğu yeri gösterdi. Farklı şekil ve boyutlarda çok eski bir görüntüsü olan bir düzine kitap... Tapmak şövalyelerinin tarihi hakkında daha geniş bir kitap koleksiyonu ise birçok kitaplığı doldurmuştu.

Cam dolapların içinde “*Çarmıhın Parçaları*” , “Örtüdeki Döküntüler” gibi levhalarla etiketlenmiş el yapımı eşyalar vardı. Amaçları da kısa bir şekilde yazıyordu. “Kutsal Bıçak Oluşturmak” , “Su Kutsamak” , “Şeytan Kovmak.”

Chi başıyla boş cam dolaplarından birini gösterdi. “Beacon haritası...”

Etiketi okudum. “St Christopher’ın Kafatası.”

“Evet, çok harika! Kalıcı olarak Google Earth’e ayarlanmış bir iPad gibi çalışıyor.”

“Ama bir kafatası...”

“Yani, evet.”

Birden aklıma bir fikir gelmişti. “Steve Jobs, Larry Page ve Sergey Brin birer Beacon mı?” Apple’ın ve Google’ın kurucuları... Chi sadece gülümsedi.

Diğer kutsal emanetlere bakarak gezinmeye devam ettik. Muhtemelen iki düzineden daha fazla dolap vardı, ancak birçoğu boştu ve içlerinde sadece levhalar vardı. Bu emanetlerin bir yerde kullanılmakta olduğunu düşünüyordum. Chi içinde birkaç tütsü kabı olan bir dolabın önünde durdu ve muhtemelen bu iki düzine dolapta çok daha fazlası da vardı. Kilit zaten açıktı ve Chi cebindeki tütsüyü çıkarıp geri koydu ve dolabı kilitledi. “Tütsü Kapları, San Giovanni,” yazıyordu açıklamada. Altında ise daha küçük bir şekilde “İblisleri Algılar” yazıyordu.

“Dün gece ödünç almıştım.” dedi.

Başka bir dolapta ise sadece küçük bir deney tüpü vardı. “İblis Yakıcı” yazıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama mesafemi korudum.

İblisleri bulup öldürmeye yarayan araçlarla dolu bir oda... Burada bir yangın çıkmasının güzel olabileceğini düşünüyordum; en azından böcekler temizlenirdi. Ama tavanda su püskürten başlıklar olduğunu fark ettim.

O zaman belki bir patlama...

Düz ve işaretsiz kapılar odanın her yerine dağılmıştı. Ancak bir tanesi hepsinden farklıydı; büyük, ahşap ve değişik bir biçimde oyulmuş bir kapı...

“Bu nereye çıkıyor?” diye sordum ve Chi’nin neşesi

kayboldu. Yüzünün ciddi bir hâl alabileceğini düşünmemiştim. Cevap vermedi ama kapıyı açtı.

Yapay mumlarla aydınlatılmış, uzun, karanlık bir koridora çıkıyordu. Koridor çok uzundu ve mumlar rastgele yerleştirilmişti. Gümüşü parıltılarla donatılmış karanlık bir gökyüzünden bir parçayla dekore edilmiş bir tünele aşağıdan bakmak gibiydi.

Gözlerim karanlığa alıştığında, her bir mumun bir tablonun altında durduğunu fark ettim. Her bir mumun üzerinde bir insanın resmi vardı ve isimleri ile tarihler yazıyordu.

Şimdi parçaları birleştirmeye başlamıştım.

Ölü şövalyeler için yapılmış bir mabette duruyordum.

Her bir büyük fotoğrafın etrafında düğünlerin, bebeklerin, pikniklerin ve edilen dansların yer aldığı daha küçük fotoğraflar yer alıyordu. En mükemmel anlarının yer aldığı kareler... Mektuplar da vardı. Bazıları zarıfçe, bazıları ise çocuksu bir el yazısıyla yazılmıştı. Çocukların çizimlerinde madalyalar ve ayıcıklar vardı. Ölen kişinin arkasında kalan, sevilen herhangi bir şey... Bazılarında cansız çiçekler varken, bazılarında ise daha yeni koyulmuş çiçekler vardı. Sonsuzluğa kadar uzanan anıların yığılması...

Ben öldüğümde, bunu belirten hiçbir şey olmayacak. Kimliksiz cesetleri hâlâ bilimsel amaçlarla kullanıyorlar mıydı? İronikti ama dünyaya ölü bir hâlde daha fazla faydamın olacağı da şaşırtıcı bir şey değildi.

Koridorda yürürken Chi hiç konuşmuyordu, adımlarımız sessizliğin içinde yankılanıyordu. Bu ölümler geçidi hiç bitmeyecek gibi görünüyordu. Bir tablonun önüne geldiğimizde Chi durdu ve haç çıkarıp kafasını eğerek dua

etmeye başladı. Tablonun altında mutlu bir şekilde gülümseyen çiftin farklı anlarından fotoğraflar vardı. Jo'nun annesi ve babası olduklarını fark ettim.

Onları tanıımıyordum ve kızlarını da istemsiz bir şekilde seviyordum. Bu yüzden saygımı göstermek için beni iten bir şey yoktu. Kesinlikle dua etmiyordum. Tanrı ve ben pek de konuşmazdık. Dua etmek yerine yakınlardaki tabloları incelemeye başladım. Bir motosiklet üzerinde yirmili yaşlarda bir adam ve altmış yaşlarına gelmiş bir kadın vardı; diğer fotoğraflardan anladığım kadarıyla bu, tapmak şövalyeleri için muhtemelen büyük bir başarıydı. Chi hâlâ dua ediyordu. Emanet spor ayakkabılarımı yerde sürterek biraz daha ilerledim. Sanki tezimi kanıtlarcasına, bir sonraki tablo da genç birisinindi; bu sefer bir kadındı, yirmili yaşlarına henüz ulaşmış bir kadın... Bir adım yakınlaştım. Derin ve zamansız bir şaşkınlıkla onu tanıdığımı fark ettim.

Annem...

SEKİZ

11yaşındayken, apartman dairesinin ikinci kat penceresinden beton zemine düşmüştüm. Annem eli poşetlerle dolu bir hâlde kapının kilidini açmak için uğraşırken bir yandan da benimle tartışıyordu. Tartışmamız tam bir çocuk-ebeveyn tartışmasıydı. Bana koyduğu kısıtlamalar hoşuma gitmiyordu: Okul yok, arkadaş yok, yaş sınırı olan filmleri izlemek yok, rastgele insan öldürmek yok...

Bilirsiniz, sıradan şeyler...

Gülümseyerek sakinliğini koruyup, mantıklı davranarak düşüncelerimi ("Ama istiyorum"un uzun soluklu versiyonları) çocuksu bir hâlde getiriyordu. Köşeye sıkışmış bir hâldeydim ve kendimi kaybettim. Elimdeki poşetleri fırlattım, cam şişeler tatmin edici bir şekilde parçalanmıştı. Sonra duvarı tekmeleyerek bir delik açtım ve tırabzana vurup ittirdim.

Çok iyi şeyler yapmamıştım ama cezamı da çektim.

Tırabzan düştü ve ben de kafamın beton zemine çarpacağı bir şekilde düşmeye başladım. Yerde kafam karışmış ve nefes alamaz bir şekilde yatıyordum.

Annem elindeki poşetleri attı (bu sefer kırılan şişelerin sesi pek tatmin edici değildi), sonra merdivenlerden koşarak inmeye başladı. Ciddi bir şekilde yaralanmış ya da ölmüş olmamdan korkuyordu.

Daha sonra bir şey olmadığı için de dehşete kapıldı.

İşte şu an böyle hissediyordum. Altımdaki zemin yarılmış gibiydi. Sanki kafatasıma çarpıp çatlayan beton gibi... Ciğerlerimdeki hava çekilmiş gibi... Ama bu sefer, onun gerçek dünyası üzerine ben dehşete kapılmıştım.

“Meda?” Chi’nin endişeli sesi çok uzaklardan geliyordu.

Onun yerini ben almıştım. “Ah...”

“Meda, ne oldu?”

Resmi gösterdim. Gerçek sonunda beynime giriyor ve ağzımdan dökülüyordu. “Annem.”

Chi önce resme, sonra bana baktı. Gözlerimi annemin gülümseyen gözlerinden çekmemiştim, Chi’nin de benim kadar şaşırdığını bilmeme gerek yoktu. Tamam, belki de benim kadar değil. Hiç kimse *o kadar* şaşıramazdı.

Hemen bir şey söylemedi. Çok zeki olmayabilirdi ama insanların tepkilerini okumakta iyiydi. Dünyamın sarsıldığını fark etmişti. Annem bir tapınak şövalyesiydi. Hayır, bir *Haçlı*.

Babam da bir iblis miydi? İşler son derece karışmıştı. Ben ise hâlâ düzgün bir hâl almasını bekliyordum. Şu an hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

İğrenç ayrıntılarla da dolu olsalar onun hakkındaki anılarımı düşünmeye başladım. Hiç paylaşmadığım, varlığını bile bilmediğim bir hayat... Tanıdığımı sandığım tek insan aslında tam bir yabancıymış. Gülen ve mutlu bir yabancı... Daha önce annemin hiçbir çocukluk fotoğrafını görmemişim. Beni çok fazla etkilemese de, şimdi-

ye kadar hiç fark etmemiştim. Kızıl-kahverengi, kıvrıkcık saçlar, kahverengi gözler, geniş bir ağız, kısmen yamuk alt dişler... Bu benzer özelliklerimi, genç, taze bir suratta görmek çok ilginçti. Genç hâliyle beni andırıyordu. Çok değil, ama biraz. Yüksek, yuvarlak elmacık kemikleri, badem şeklinde gözler... Ama onunki kızıl kahverengiydi ve sıcak bir samimiyeti vardı. Benimkiler ise ruhum kadar kapkaraydı.

Arkadaşlarıyla olduğu fotoğraf yığınları, bir bilim yarışmasında aldığı birincilik ödülü... Bu beni şaşırtmamıştı, beni hep bilime yönlendirirdi ama ben sanatı tercih ederdim. İsmim -Andromeda- bile onun bilime olan düşkünlüğünün bir göstergesiydi. Resminin altında oval, safir mavisi bir yüzük duruyordu. Titreyen elimi yüzüğe doğru uzattım ama daha dokunmadan durdum.

Bana bir köyde büyüdüğünü söylemişti ve sanırım doğrudu. Buradan daha fazla köy gibi bir yer olamazdı. Büyükanne ve büyükbabamın öldüğünü söylemişti. Araba kazasında... Onların da belalı iblis avcıları olduğunu öğrenince bu, pek de olası gelmiyordu.

“Meda, sen ne zaman doğdun?” diye sordu Chi ama bu soru bile o anki durumum için çok karmaşıktı. Bir dakika düşündüm. Benimkilere benzeyen kahverengi, neşeli gözlere baktığım bir dakika... Beynim o neşeli bakışları suçlayıcı bakışlara çevirmeye başlamıştı. Kafamı çevirdim.

“1994...” Sonunda cevaplayabilmişim ama neden sorduğunu merak ediyordum. Gözlerine bakmamaya çalışarak yazıların olduğu levhaya tekrar baktım. *Mary Porter 1974—1993* yazıyordu. Bildiğim ismi *Mary Melange* değil. Ben doğmadan bir yıl önce ölmüştü, onların düşündüğü kadarıyla. Yanıldıklarına dair oldukça ciddi kanıtlarım vardı. Aslında sadece iki yıl önce öldürülmüştü. Üzerinden hiç de o kadar zaman geçmiş gibi gelmiyordu. Daha dün olmuş gibi gözlerimi kapattığımda, korkunç

olayı mükemmel ve göz alıcı ayrıntılarla aklımda canlandırabilirdim. Cansız elini tuttuğumdaki hissi yeniden yaratabilirdim.

Ama yapmadım. Kalpsiz bir canavarın ona yaptığı şeyi hatırlamaya dayanamıyordum.

Fotoğrafların çoğunda saman sarısı renginde ve dik saçlı bir çocuk vardı. Birbirlerine sarılmışlardı. Yedi yaşlarında, kameraya doğru sırttan, bazı dişleri olmayan bir çocuk... Bir grup fotoğrafında ise annem ona bakarken, o da anneme bakıyordu. Başka bir fotoğrafta ise 1980'lerin korkunç balo kıyafetleri (kabarık kollar-ıyy) içindeydiler. Ve yine, mayolarını giymiş gençler... Yine, yine, yine...

Bir fotoğrafta ise kafasını geriye atmış ve gülüyordu, mutluluğunun içinde neredeyse tanınmaz bir hâle gelmişti. Dünyanın en küçük elması parmaklarındaydı ve bir adam önünde diz çökmüş, ellerini kalbinin üzerine koymuştu. Yeni yapılan bir evlenme teklifinin gülünççe yeniden canlandırılması. Titreyen parmağımla fotoğrafa dokundum.

"Bu kim?" Bu kimin sesiydi? Benim olamayacak kadar boğuktu.

Chi fotoğrafa gözlerini kısarak baktı. "Luke Bergeron," dedi dikkatli bir şekilde, sanki beni kırmaktan korkmuşçasına. Kırılabilirdim de. Yanlış bir söz paramparça olmama neden olabilirdi.

"Hâlâ hayatta mı?"

"Evet, ama dışarıda, bir görev başında." Duraksadı ve sonra heyecanlı bir şekilde devam etti.

"Meda, bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Anlamsızca ona bakıyordum. Annemin yalan söylediği anlamına mı geliyordu? Ya da onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığı?

“Sen de bir tapınak şövalyesisin.”

Bir de bu... Açıkçası bunu düşünememiştim. Hem yarı-iblis, hem de yarı-şövalyeydim. Yani annem türümün tek örneği olduğumu söylerken yalan söylemiyormuş. Doğuştan düşmanların melez yavrusu, iyi ve kötünün bir karışımı... Ama bu nasıl olmuştu ki? Neşeli gözlerine yeniden baktım, cevaplara sahip olan tek insanın gözlerine...

Belki de tek değildi. Yeniden Luke’u gösterdim.

“Şimdi nerede?”

Ancak Chi’nin cevap vermeye fırsatı olmadı. Tiz bir siren mabedin sessizliğini öldürdü. Oda kırmızı bir hâl almıştı, mum ışıklarının yanında kırmızı acil durum lambaları da yanıyordu. Biz daha bir tepki veremedен yukarıdan şiddetli bir patlama sesi geldi ve bina ayaklarımızın altında titredi. Chi ve ben hemen siper aldık ve yukarıya bakmaya başladık. Kocaman bir hâle gelmiş olan gözlerim onunla buluştuğunda soru bariz bir şekilde ortadaydı. Cevap verirken de gözleri en az benimkiler kadar büyüdü.

“Meda, okul saldırı altında.”

DOKUZ

Tuzağa düşmüş birer geyikmişçesine fal taşı gibi açılmış gözlerimizle kalakalmıştık. Daha sonra Chi kafasını salladığında üzerindeki şoku bir köpeğin sudan kurtulması gibi attığını fark ettim. Kendine geldi ve üzerindeki şokun yerini bir cesaret aldı, belki de küçük bir coşku... Bir patlama sesi yeniden etrafı titretti ve ikimiz anında eğilerek siper aldık. Çatlak olup olmadığını görmek için tavana bakmıştım. Bu metruk bina yıkılmadan daha ne kadar dayanabilirdi? Çöken ağırlık beni öldürür müydü? Ya da daha da kötüsü; sıkışmış, kapana kısılmış ve aç bir hâlde hayatta mı kalırdım?

“Burada kal!” diye bağırdı Chi siren sesini bastırmaya çalışarak. Bir cevap beklemeden o kadar hızlı arkasına döndü ki spor ayakkabılarından bir ses çıktı ve hemen koşmaya başladı.

Cehennem gibiydi. Annemin yüzüğünü ve komik evlenme teklifinin fotoğrafını kaparak ikisini de cebime attım ve Chi’nin arkasından koşmaya başladım. Ölümü bekleyecek bir tip değildim. Daha çok *‘önce onu sen bul*

ve kıcıını tekmele' tarzında biri ydim. Bir patlama sesi daha binayı titretti ve tavandan yağmur yağarcasına beton parçaları dökölmeye başladı. Hemen çömelerek kafamı ellerimin arasına aldım.

Tamam, belki de 'ölümden gizlice kaç' tarzında biri ydim. Yine de binanın altında kalmak için karanlıkta çömelerek bekleyecek değildim.

Mabetten hızlıca çıktım ve kapılar duvara büyük bir sesle çarptı. Chi'den hiçbir işaret yoktu ve müzenin giriş kapısı kapanıyordu. Şifreli bir kilidi olan kapı... Lanet olsun! Yetişmek için hızlıca koşmaya başladım ama elim kapının koluna ulaştığında kapı bir tık sesiyle kapanmıştı.

Lütfen içeriden kilitli olma, lütfen içeriden kilitli olma.

Lanet olsun Chi! Aptal kapıyı tekmeledim ve avuç içimle vurmaya başladım. Birkaç iz çıkmıştı. Lanet olası kapı otuz santim kalınlığında dayanıklı çelikten yapılmıştı ve ben bile kıramazdım. En azından hemen şimdi... Etrafta bir silah, herhangi bir şey aradım ve gözüm şifre kısmına kilitlendi. Chi'nin çoktan gitmiş olması iyi bir şeydi yoksa salağı boğazlayıp lanet olası şifre sensörünü şövalye kanma boğardım.

Şövalye kanı...

Oh!..

Parmağımı dişlerim içine girip derimi yaktığını hissedene kadar ısırđım ve kanayan yeri sensöre değdirdim. Kapı bir tıkırtıyla açıldı.

Lezzetliydi.

Merdivenlere doğru koşmuşum ki başka bir patlama daha binanın sallanmasına neden oldu ve merdiven aralı-

ğındaki duvara çarptım, tırabzan kalçama sert bir şekilde çarpmıştı. Tekrar koşmaya başladım ve tek seferde atabildiğim kadar çok adım attım. Sadece tek bir şey olabilecek, artmakta olan bir güç hissediyordum: iblisler...

Chi hâlâ ortada yoktu ama dördüncü dönemeci de döndüğümde aşağı doğru inmekte olan bir çocuk grubuyla karşılaştım. Ani bir şekilde durdum. Siren sesinden dolayı ayak seslerini duymamıştım ve onlar da şaşırtıcı derecede sessiz ve sakindi, fısıldayarak konuşuyorlardı. Bütün hayatlarını burada geçirmiş oldukları göz önüne alınınca ölümcül durumlar için eğitilmiş olduklarına hiç şüphe yoktu. Beni gördüklerinde irkildiler. Zoraki sakinliklerine rağmen benden korkmuşlardı. El ele tutuşuyorlardı ve büyük çocuklar bazı küçük çocukları kucağına almıştı. Saklanmak için yer altına iniyor olmalıydılar. Başka bir şansları yoktu; benim yeteneklerime sahip değildiler. Benim kaçtığım yer onların en iyi seçeneği idi.

İçlerinden en büyük görünenle göz göze geldim, siyah ve yer yer mavi saçlı, on üç yaşlarında bir kız... Kıvrıkcık, sarı saçları olan küçük bir çocuk yüzünü kızın omuzlarına gömmüştü. Çocuğun pijamalı sırtını okşuyor ve her şeyin düzeleceğini söylüyordu. Bana ise bunun doğru olup olmadığını sorar gibi bakıyordu.

Omuzlarımı silktim. Nerden bilebilirdim ki? Yukarı doğru onların yanından çıkabilmek için sağ tarafa geçtim. Son köşeyi döndüğümde az miktardaki çocuk sayısı bir sel hâlini almıştı. Başka bir patlama daha binayı titretti ve çocukların boğazlarından istem dışı, gönülsüz bir bağırsıma çıktı. Onları suçlamıyordum çünkü benden de çıkmıştı. Yukarı doğru yüzen bir somon balığı gibi onları geçtim, ta ki merdivenler bitip lobiye ulaşana kadar. Etraf otuzlu

yaşlarda; kısa, sarı saçları olan hamile bir kadın tarafından gülünç bir şekilde sıraya sokulan çocuklarla dolup taşmıştı. Gözlerimi her yerde gezdirdim ama herhangi bir tahribat göremedim. Ama odanın diğer tarafında, çocukların arasından yürüyen ve etrafındaki herkesten en az altmış santim daha uzun olan Chi'yi gördüm.

“Chi!” diye seslendi sarışın kadın. Kadına bakmak için arkasını döndü ve gölgelere saklanarak izlemeye başladı. Yüzünde saldırı yüzünden kızgın bir ifade vardı ama aynı zamanda coşkuluydu. Yırtıcı bir ifadesi vardı.

“Üst sınıflar emirler için spor salonuna!” diye bağırdı sarışın kadın. Yanlış yöne doğru giden küçük bir çocuğu yakalamak için arkasını döndü ve Chi'nin kafasıyla onay verişini göremedi. Chi kalabalığı yararak spor salonuna doğru gitmeye başladı.

Onu takip etmeli miydim? Eğer beni yakalarsa yenisinden bodruma götürebilirdi. Ama hiçbir bilgim olmadan da okuldan kaçmak istemiyordum ve spor salonunda da durum hakkında bilgi vermeleri çok yüksek ihtimaldi. Ve en önemli olan hayatta kalmak olsa da, Tapınak şövalyelerini terk etmek istemiyordum. Az önce öğrendiğim şeyden sonra olmazdı. Kesinlikle gerekene kadar gidemezdim.

Peşinden gizlice gitmeye başladım.

Koridora ulaştınca hızlıca koşmaya başladı ve ben de tempomu arttırdım. Yavaşlamalıyım, normal bir insan Chi'ye yetişemezdi ama şimdiye kadar spor salonuna iki kez gitmiş olsam bile, okul tam bir labirentti ve yalnız başıma bulabileceğimden emin değildim. Daha önce yola dikkat etmediğim için aptallığıma bela okuyordum ve bu sefer dikkat ediyordum. Etrafta başka öğrenciler olup ol-

madığını görmek için gözümü dört açmıştım ama kimseyi görmüyordum. Bodrum gibi uzak bir yerden gelmek bizi spor salonuna son gelenler hâline getirmiş olmalıydı.

Siren birdenbire durdu ve bu ani sessizlik beni aynı ani gürültünün soktuğu gibi bir şoka soktu, hafifçe sendeledim. Beşinci duyuma yeniden kavuştuğum için mutluydum ve zamanlaması da çok iyiydi; şimdi sol yanımdan bana katılmak için gelmekte olan ayak seslerini duyabiliyordum. Gelenin Jo ya da Zebedee olmamasını umarak yavaşladım. Boş bir sınıfa gizlendim ama gelenler yüzlerinde Chi'de gördüğüm coşkulu ifadeler olan on beş yaşlarında çocuklardı. Onları daha yavaş bir şekilde takip ettim. Artık duyabildiğim için onlara çok yakın kalmam gerekmiyordu.

Geldiğimde spor salonu çoktan öğrencilerle dolmuştu. Çocuklar ayak uçlarında zıplayıp koşturuyor ama heyecanlı bir fısıltıyla konuşmaya devam ediyorlardı. Jo'yu bulma amacıyla ileri doğru gittim. Kimsenin beni bodruma yollayacak olmasından endişelenmiyordum çünkü Emma'nın güvenliğinin öncelik listelerinde ilk sırada olmadığını çoktan belli etmişlerdi. Chi'nin öğrencilerin içinden spor salonunun önüne doğru ilerlediğini gördüm. Ona doğru döndüklerinde Chi onları kafasıyla rahatlatıcı bir şekilde selamlıyor, omuzlarına hafifçe vuruyor ve ellerini sıkıyordu. Rahatladıklarını görebiliyordum; Chi'nin özgüveni bulaşıcıydı. Ne yazık ki beynim beni buna karşı bağışıklı bir hâle getirmişti.

Salonun bir diğer tarafında, tribünlerde uzun favori sakalları olan bir adam duruyordu. Bir grup öğrenciye metal kasadan kılıçları, hançerleri ve bıçakları alıp dağıtmaları için emir verirken herkes ona bakıyordu. Okuldaki

hamile olmayan herhangi bir yetişkinden daha gençti ve şövalye ceketinin bir kolu boştu. Sakatlardan bahsetmişken, yeniden parmak uçlarımda doğruldum ve Jo'yu aramaya başladım. Eğer orada olduğunu bilseydim kendimi daha güvende hissederdim. Planımın ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama zaten planımı bozmak için bir şeyler yapacağına emindim. Hâlâ bulamamıştım. Zebedee'yi görüyordum, siyah kafası kalabalığın içinde yükseliyordu.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Favori sakallı adamın gelip her şeyi açıklayacağını umuyordum ama hiçbir zaman sabırlı biri olamadım. Hemen sağımdaki duvarda ve solumdaki uzak olan duvarda pencereler vardı. Tahtalarla kapatılmışlardı; fakat içeriden... Dışarıdan birinin onları sökmesi riskini göze alamazlardı. Büyük salonun diğer tarafındaki dövüş pistinin arkasında bir pencere vardı, zincirler çok iyi olmasa da bir koruma sağlıyordu. Chi'ye hızlı bir bakış atarak kalabalığın içinden geçtim ve pistin arkasına gittim. Pencereyi kaplayan ahşap eski bir suntaydı ve kenarına parmaklarımı geçirdim. Bir sonraki patlamada elimi geriye doğru çekerek köşeyi kopardım ve yaklaşık on santimlik bir delik açtım. Etrafa bir göz attım, kimse fark etmemişti. Tatmin olmuş bir şekilde gülümsemem ve pencereden gizlice dışarıyı izlemeye başladım.

Gülümsemem sönmüştü.

Bazen cehalet *mutluluktur*.

Görebildiğim kadarıyla okul Wall Street hâline gelmişti. Siyah takım elbiseli, ruhsuz adamlar ve kadınlar...

İblisler... Yüzlerce...

Yarı çömelmiş bir şekilde ve her an saldırmaya hazır durarak tıslayıp öfkeyle konuşuyorlardı. Klasik takım el-

biseleri içindeki kırk yaşındaki bu bedenler aslında komik gözüküyordu. Ama gülmüyordum. Okulun önündeki alanı ve karavanlar arasındaki boşlukları doldurmuşlardı. İnsan suratları titriyor ve bunun yerine gri canavar suratları ortaya çıkıyordu. Siyah, çukur gözler, solmuş ve kıvrımlı bir deri, çökük yanaklar ve keskin dişlerle dolu dudaksız ağızlar...

Onlara yakalanmadan gizlice kaçmamın hiçbir yolu ve mümkünatı yoktu. Bodrumda kalmalıyım.

İblislerle aramızda duran tek şey eli ayağı tutmayan, emeklilik zamanları gelmiş Haçlılardı. Mavi, denizci tarzındaki elbisesi içinde Bay Lee'yi ve yemekhanedeki üç ihtiyarı fark ettim. Ama müdür yoktu. Yaklaşık bir düzine Haçlının da aralarında birkaç santim mesafeyle sıraya dizildiğini görüyordum. Okulun her yerine ulaşmaları için geniş bir şekilde dağılmışlardı. Birkaçını bulduğum yerden zorlukla görebiliyordum ve destek almak için okulun duvarlarına yaslandıklarını fark ettim.

Koruyucularımız *bunlar* mıydı? Ah, bir de yarı eğitilmiş liseli ordusu... Kendim katıldığımı fark edince dehşete düşmeme neden olan bir ordu... Bebeklerle birlikte saklanıyor olmalıyım.

Kazanamazdık. Sonumuz gelmişti.

"Kazanamazsınız." diye yüksek bir tıslama sesi duyuldu. "Sonunuz geldi."

Lanet olsun!

Düşman ordusuna bakarak sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştım. Tekrar konuştuklarında sesin tek bir kişiden çıkmadığını fark ettim. Hepsi tek kişiymiş gibi konuşuyordu.

“Ama pazarlık yapmaya açığız.” diye tısladılar.

Lütfen pazarlık edin! Yanlış zamanda, yanlış yerde ölen biri olmaya niyetim yoktu.

“Asla!” diye boğukça bağırdı moruklar. İhtiyarların hepsi aynı anda cevap vermişti ama karşı taraftaki ürkütücü, etkileyici birliktelik yoktu. Bir de hırıldıyorlardı. Tanrı’m, gözüme bir yürüteç takıldı.

Temel kural: Yetişkin bezi kullananların ölüm kalım meseleleri hakkında karar vermesine asla izin verme.

Kalabalığın arkasındaki iblisler ellerini kaldırıp indirmeye başladı ve bunu öndeki iblisler de izledi. Bir spor müsabakasındaki *dalga* hareketini andırıyordu.

Hareketi sürdürmeye devam ettiler ve ellerinin üstünde okula doğru gelmekte olan siyah bir bulut belirdi. Etrafındaki hava sıcak çimentodan çıkan bir hava gibi titreşiyor ve parıldıyordu. Bulut dalgalar hâlinde yükselip titreşmeye başlayana kadar bize doğru gelmeye başladıkça daha da büyük ve net bir hâle geldi.

Önümdeki şey karşısında gözlerimi kırıştırdım. Ateşten bir duvardı, gri ve siyah olmasının yanı sıra, okuldan da daha uzundu. Ve bize doğru geliyordu.

Gözlerim yaşlı Tapınak şövalyelerine kaydı ve onların metin duruşu beni rahatlattı. Belli ki durdurmak için bir planları vardı.

Ama belki de demans hastasıydılar ve bunun bir problem olduğunun bile farkında değillerdi.

Ateş bize en yakın duran iblisleri de geçmişti ve bize doğru yönlendiriyordu. Kafamı ellerimin arasına alarak eğildim ama sadece büyük bir patlama sesi duyuldu ve

bina titredi. Kısa bir süre şok hâlinde kaldıktan sonra yeniden pencereden baktım. Dışardaki yaşlı şövalyeler kendi yarattıkları bir bulutla siyah alevi uzak tutmayı başarmışlardı. Okulu koruyucu bir pamuk gibi çevrelemişti. Siyah dalga yok olurken o da sönmüştü.

Sonsuza kadar gitmemiş olduğunu umuyordum çünkü arkadaki iblisler ellerini yeniden kaldırarak siyah bulutu geri getiriyordu. Hızlanarak ve belirgin bir hâl alarak bize doğru geliyordu. Alev yaklaştıkça eğilme isteğimi bastırıp ne olduğunu görmeye çalıştım. Son anda şövalyeler ellerini kaldırdı ve beyaz pamuk yeniden ortaya çıkarak büyük bir gürültüyle alevi durdurdu. Çatıdan tozlar düşüyordu.

“Öğrenciler!” İçerideki iri yarı, sakat adam dikkatimi kendisine çekmişti. Hâlâ onu herkesin görebildiği tribünlerde duruyordu ama şimdi onu izleyen herkese hitap ediyordu. Talimatları dinlemek üzere diğerlerinin arasına girerek onlara katıldım. Siyah saçlı bir çocuk beni gördü ve şaşırıp, belli belirsiz, onaylayıcı bir şekilde gülümsedi.

Emma’nın yeni bir sayfa açtığını ve savaşa katılmaya geldiğini sanıyordu. Aptal!..

Sakat Haçlı hâlâ konuşuyordu. “Büyülü koruma sonsuza kadar dayanamaz ve bu koruma ortadan kalktığında savunmaya siz geçeceksiniz. Bölükler geri çekil emrini duyanaya kadar alanlarını savunsun.” Kulaklığına dokundu ve kalabalığın içinde kutular içinde dolaşan başka kulaklıklar gördüm. Bir kutu geldiğinde içinden bir tane kaptım ve kulağıma yerleştirdim. Şu an için bir şey duyulmuyordu ama işe yaramasını umuyordum.

Öğrenciler mırıldanıyor ve şikâyet edici sesler çıkarıyordu, bunun geri çekileceklerini düşünmelerinden kay-

naklı olduğunu fark ettim. Haçlı, kafasını salladı ve sessiz olmaları için elini kaldırdı. Daha sonra ise düz bir şekilde “Okul kaybedildi.” dedi.

Kalabalıktan derin bir nefes ve haykırma sesi duyuldu. Birkaç öğrenci buna itiraz eden bir şekilde bağırды ve önümdeki kız da eliyle ağzını kapatmıştı. Bu onları nasıl şaşırtabiliyordu? Dışarıya bakmamış olmalıydılar.

Haçlı devam etti. “Tek yapabileceğimiz genç öğrencilerin tahliyesi için imkân sağlamak.”

Tahliye mi? Genç öğrenciler kaçıyor muydu?

Devam ediyordu , “Düşmanı yavaşlatın, hayatta kalın.” Sonunda uyabileceğim bir emir; yani ikinci kısmı... “Çocuklar çıktığında siz de onları çocuklardan uzaklaştırmak için güney tünellerinden kaçacaksınız.” Hepsi düz bir şekilde söylenmişti ama şu an kumandan sert bir duruş sergiliyordu. Düşündüğümden daha da uzundu ve öğrencilerin kafasının üzerinde bir yere bakıyordu. Yüzündeki ifade güzel bir şeye bakıyormuş gibiydi. Çenesi sabitleşmişti ve gururlu görünüyordu; artık yaşlı bir sakat değildi, yaşlı ve bir kolu olmayan soylu bir şövalyeydi.

Kuvvetli ve güzel, onur ve amaç dolu bir cesaret konuşmasına başladı. Gözleri -insanı delip geçen keskin mavi gözleri- öğrenciler üzerinde geziyor ve onlarla sanki kutsal görevini devrediyor gibi göz göze geliyordu. Bir orkestradaki kemancının ustalığıyla onların kalbiyle oynuyordu. Göğsümün altındaki gizemli şey bile bizi parmaklarıyla çaldığında hafifçe titremişti. Şarkısının sözleri kahramancaydı ama ben ana fikri anlamış gibiydim: intihar.

“Bu birçoğunuzun ilk savaşı olacak. Gençsiniz ama çok cesursunuz ve hayatınız boyunca bunun için hazırla-

nıyordunuz. Bu, Tapınak şövalyelerinin görevidir.” Gözleri âdeta amaç dolu alevler yayarak odada bir patika oluştuyordu. “İblislerden korkuyor muyuz?”

“Hayır!” diye bağırdı salondakiler. Lanet olsun! O *benim* sesim miydi?

“Ölümden korkuyor muyuz?”

“Hayır!” Bu sefer kendimi tutmuştum.

Konuşması boyunca bina defalarca titredi. Etrafımdaki öğrencilerin suratları ciddi, azimli ve kahramancaydı. İntihara meyilli suratlar... Ben öyle biri değildim. Bu sıçanın batan gemiyi terk etme zamanı gelmişti. Genç öğrenciler aşağıya doğru inmeye başladılar, büyük ihtimalle kaçış tüneli müze ile bağlantılıydı. Sadece çıkış kapısına gidip yolumu bulmam gerekiyordu.

Pencere sayesinde zaten kalabalığın kenarındaydım, bu yüzden tüymek kolay olacaktı. Chi’yi onu bıraktığım yere yakın bir yerde gördüm, kalabalıkta birini arıyordu. Göz göze geldik ve gözleri şok içinde açıldı. Öğrencilerin arasına karıştım.

Salona girdiğim kapılar arkamdaki duvarın köşesindeydi. Chi kafasını çevirerek kalabalığı tarıyordu. Beni kaybetmiş olmalıydı. Güzell.. Beni yakalarsa ne diyeceğinden korkmuyordum, sadece öğrenmek umurumda değildi. Daha da hızlı hareket etmeye başladım. Emirler sona ermişti, öğrenciler ölümlerine gönderilmek üzereydiler; yani vazifelerine... Son istediğim şey herkes savaşmak için toplanırken benim yakalanmamdı. Hızımı fark edilmeyecek kadar yavaş tutmak çok zordu; bir an önce fırlayıp kaçmak istiyordum ama öğrencilerin korkak Emma’nın orduyu terk edişini fark edince verecekleri tepkileri gör-

mek istemiyordum. İşler çirkinleşebilirdi ve benim de zamanım yoktu. Üç metre, iki metre... Chi'nin beni görüp görmediğinden emin değildim ama bu tarafa doğru geliyordu. Önemli değildi; çıkış kapısına ulaşmıştım. Kapıyı açtım. Dışarı çıkmıştım. Beş dakika içerisinde tünellerde, yaklaşan katliamdan uzakta olacaktım. Son hızımla koşmaya hazırlanmak için iki adım attım.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Donakalmıştım.

Bu Jo'ydu ve boğazıma bir bıçak dayıyordu.

ON

“J o!” Harika bir tepki değildi ama şok içindeydim. Yirmi santimlik pis bıçakla boğazımın arasına biraz mesafe koymak için bir adım geriye gittim. Eğer yeterince uzaklaşırsam bıçağı onun elinden kapabilir ve...

Ve ne? Onu bağlayıp bir yere gizleyecek zamanım yoktu. Onu bayıltabilirdim ama diğer öğrenciler bir dakika sonra büyük bir gürültüyle salondan çıkacaktı ve onu uyandırırlardı. O da her şeyi anlatırdı. Benim hakkımdaki gerçeği öğrenir ve beni avlardı. O beni avlardı. Sadece tek bir seçeneğim vardı.

Onu öldürmeliydim. Benim olduğumu anlayabilirlerdi ama o zamana kadar çoktan gitmiş olurdum. Aramızdaki ince boşlukta gözlerim onun kısık gözleriyle buluşmuştu. Gözlerime onun gözlerinde gördüğüm nefret ifadesini toplamaya çalıştım. Bu, işleri kolaylaştırırdı. Ama ondan nefret edemiyordum, onun yerine kendimden daha çok nefret ediyordum.

Bana gereken mesafeyi sağlamak için bir adım daha geriye attım. Çok zekiydi ve beni takip ediyordu, jilet gibi keskin bıçak boğazımın önünde sabit bir şekilde duruyordu.

“Tekrarlıyorum: Bir yere mi gidiyorsun?” diye tısladı. Bıçağı indirmesi için onunla konuşmam gerekiyordu. Chi’de yapacağım gibi sızlanıp aptalca gülme zahmetine girmedim. Eğer yapsaydım büyük ihtimalle bana iğrenerek saldırırdı. Onun yerine dürüst davrandım, en azından duygularımı gösterdim. “Evet! Bilmem farkında mısın ama iblisler okula saldırıyor! Ben Haçlı değilim, kaçmam gerek!”

“Ah, farkındayım. Seninle bir alakası olabilir diye düşündüm.” diyerek suçlamada bulundu bıçağı derime bastırarak.

Demek bu ani öfke bundan kaynaklıydı. Tamam, belki çok da ani değildi; benden nefret etmesini sağlamıştım. Abartılı bir öfkeydi.

“Benim bu olayla hiçbir alakam yok! Hiçbir şey bilmiyorum!” Hepsi de doğruydı.

“Çok tesadüfi görünüyor.” diye homurdandı, yüzlerimiz arasında birkaç santim vardı. “Bir şövalye topluluğuna daha önce *asla* direkt olarak saldırılmadı. Sen geldin ve birkaç gün sonra da büyük bir kalabalıkla kapımızda belirdiler.”

Bu şekilde deyince, cidden büyük bir tesadüf gibi görünüyordu. Yüzüm şaşkın bir hâl aldı ve o da kafa karışıklığımdaki dürüstlüğü fark etmiş olmalıydı. Dikkatli bir gözlemciydi. Bıçağı birkaç milimetre geriye çekti.

Şaşkınlığım son derece dürüsttü. Ben ise değildim. Aramızda biraz daha mesafe oluşmasına ihtiyacım vardı, sonra hatasından yararlanmak için harekete geçecektim. Bıçağı kendi kalbinde olacaktı ve ben de daha o Chi’ye “*Ben demiştim.*” diyemeden kendi yolumda olacaktım.

Ne yapacağına dair bir karar verirken zihninden bir sürü fikir geçtiğini görüyordum. Hayrete düşmüştü. Kas-

larımı sakın bir şekilde tutmaya çalışıyordum; niyetim ortaya çıksın istemiyordum.

Gözleri benim gözlerimle buluştu, şaşkınlıkla bakıyordu. Büyük ihtimalle beni öldürmek için bir bahanesi kalmadığıındandı. Biraz daha geriye gitti. Tam zamanı!..

Tereddüde düşmüştüm.

Pat!.. Spor salonunun kapısı açıldı ve öğrenciler koridora doğru yığılmaya başladı. Başlarında da Chi vardı.

Lanet olsun!

“Meda? Jo?” Cinayeti neredeyse benim işleyecek olmama rağmen, elinde boğazıma doğru bir bıçak tutan Jo’ydü ve Chi ona dehşete düşmüş bir şekilde bakıyordu. Chi önümüzde durduğunda bıçağı indirdi. Gençlerden bir grup, moruklar pes etmeden önce pozisyon almaya çalışıyorlardı. Koridor dardı ve biz de öğrencilerin geçmesi için kenara doğru itilmiştik. “Neler oluyor? Burada ne yapıyorsunuz?”

Nereden başlamalıydım? Bina yeniden sarsıldı, öncekilerden daha güçlüydü ve ben de beni buradan en hızlı çıkaracak şeyle başlamaya karar verdim. Jo’yu ispiyonlamak çok keyifli olurdu ama pek işime yaramazdı.

Ağzımı açmıştım ama Chi hâlâ konuşuyordu. “Neden hâlâ kaçmadın?”

Mükemmel... Tam da konuşmak istediğim şey... Ama sonra benimle konuşmadığını fark ettim; Jo ile konuşuyordu.

Jo ona ters ters bakıyordu. *O çok nankör, Chi, onunki yerine benim kaçışıma odaklanalım. Beni buradan çıkarmak için yapacağın her şeye minnettar kalırım.*

“Gitmiyorum.” dedi Jo, kararlı bir şekilde.

Kesinlikle kaybedilmiş bir davaydı. *Hadi Chi, benim hakkımda konuşalım.*

“Diğerleriyle birlikte gitmen gerekiyordu!”

“Hangi diğerleriyle? Bebekler ve çocuklarla mı? Bunun için biraz büyüğüm.” İmalı konuşuyordu. Bina bir patlamayla tekrar sarsıldı ve köşeden bir siva parçası düştü. İhtiyarlar pes ediyor olmalıydı.

“Hayır, diğer...” Chi bunun rahatsız edici bir hâle geleceğini anlayarak sustu. Artık çok geçti.

“Diğer ne, Chi? Diğer sakatlarla mı?” Öfkelenmişti ve yüzüne doğru bağıırıyordu. “Birçoğu arkada kaldı ya da Kumandan Heron’un tek kolu olduğunu görmüyor musun?”

“*Onlar* Haçlılar, *onlar* kendilerini koruyacak büyülere sahip. Şimdi Chi de kızmış ve bağıırarak karşılık veriyordu. “*Onlar* savaş konusunda deneyimli...”

Eğer araya girmeseydim Jo da Chi üzerinde savaş deneyimi kazanacaktı. Hem unutmayalım; hâlâ kaçmam gerekiyordu, tercihen de bana eşlik eden ve silahlı biriyle çünkü Emma’dan nefret eden herkes etraftaydı. “Odaklanın!” diye bağırdım ve ikisi de bana doğru bakarak gözlerini kırıştırdı. Orada olduğumu unutmuşlardı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Siz ikiniz gidiyorsunuz. Şimdi!..”

Hoşuma gitmişti. *Devam et Chi.*

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.” dedi Jo, kollarını birleştirerek. Bina tekrar sallanınca bir koluyla duvardan destek almak zorunda kaldı.

“Evet, gidiyorsun.” Chi ayaklarını açmış, dik bir şekilde duruyordu.

“Hayır...” diye başladı Jo.

Tanrı'm, çocuklar!.. Önemli olan şeye odaklanabilir miyiz? Bana...

“İyi.” Chi eliyle saçını ittirdi ama saçında bir toka olduğunu unutmuştu, saçının yarısını tokadan çıkararak dağınık bir hâle gelmesine neden olmuştu. Sinirle mırıldandı ama sonra aklına bir fikir geldi ve kafasını kaldırdı.

“Kendin için yapma ama Meda'nın tünellere gitmesi gerek; biri de ona eşlik etmeli.”

Ne? Cidden pek dikkatini vermiyordu. Benim can güvenliğim Jo'nun pek de öncelikleri arasında değildi.

“O bir Beacon.” dedi Chi.

Jo gözlerini devirdi. “Bilmiyor...”

Chi onun sözünü kesti. “Tamam, bundan tam olarak emin değilim.” Bu, senaryoyu biraz değiştirmişti. “Ama o bir Tapınak şövalyesi.”

“Ne?” Jo saldırı modundan şok olmuş bir hâle girmişti. Chi omzunun üzerinden etrafı kontrol ederek hızlıca açıkladı. Gelen gençlerin sayısı azalmıştı. Bina arka arkaya iki patlamayla daha sarsıldı.

“Mabetteydik. Annesi, Mary Porter'miş.”

“O kim?” diye sordu Jo.

“Bir Haçlı. Biz doğmadan, on sekiz yıl önce öldüğünü sanıyorlarmış. Mabette onun adına bir anıt var.”

Jo ağzı açık bir şekilde bana doğru döndü.

“Bilmiyormuş.” dedi Chi, Jo'dan önce davranarak.

Jo doğru olup olmadığını anlamak için beni inceliyordu. Gerçeğin açığa çıkmasıyla annemin sırrının gözle-

rinin önünde belirmesine izin verdim. Bu durum ikimiz için de çok sarsıcıydı.

“Onu buradan götürür müsün? Lütfen!..”

Bu durum Jo’nun hoşuna gitmemiştir, kesinlikle gitmemiştir. O iblisleri öldürmek istiyordu, vücudunun her bir noktasından bunu görebiliyordum. Lanet olsun, beni öldürmek istiyordu. Çocuklarla ve sakatlarla güvenli bir yere gönderilen yardıma ihtiyaç duyan kadın olmak istemiyordu.

“Tamam.” dedi, omuzlarını gevşeterek. Mücadelesi bitmişti.

Chi az da olsa rahatlamıştı. “Sizi batı girişine kadar götürebilirim, burada zemin girişini koruyacağım.”

Üçümüz koşmaya başladık, her zamanki gibi Jo geride kalmıştı. Sersemlemiştim; beni oraya götürebilecek en gereksiz kişilerden biriyle kaçacaktım. Kaçıp ortadan kaybolacaktım. Doğru, Tapmak şövalyelerinin benim türüme dair öğretebileceği her şeyi öğrenmemiştim, daha doğrusu *türlerime*... Çünkü ben de bir şövalyeydim. Ama benim bir hedefim vardı ve buradan çıktığımda onu haklayacaktım.

Luke Bergeron...

İzini nasıl bulacağım daha sonra için endişeleneceğim bir şeydi, iyilerin ve kötülerin savaş alanından kaçtıktan sonra...

Bina artık ciddi bir şekilde sallanıyordu ve duvarlarda çatlaklar belirliyordu. Okulun ana binaya gidiş için direkt bir yol ve tünellere giden merdivenler içermeyen saçma inşasına sövüyordum.

“Daha kestirme bir yol yok mu?” diye sordum, başka bir köşeden dönerken.

“Hayır.” dedi Chi kolayca, yüksek tempomuza rağmen nefesi gayet normaldi. “Önemli olan her şey ana binada -büyü kitapları, eşyalar ve kaçış yolları- bu yüzden oraya giden direkt bir yol yok. Savunmasını daha kolay bir hâle getiriyor.”

Mantıklıydı. Belki de bu salakları fazla ciddiye almamıştım. Ama küçük bir sorun vardı. “Hmm, peki ön kapı?” Ön kapı doğruca ana kapıya çıkıyordu.

Chi hafifçe gülümsedi. “Ön kapı şimdiden çok kalın bir çelik kapıyla kapatıldı. İblisler kapıyı eninde sonunda geçecektir ama önce diğer girişleri denerler. Biz de onları bekliyor olacağız.” Sırıltması seksi bir şekilde çirkindi.

Kulaklığın cızırtısı kulaklarımı tırmaladı. “Ekipler, geri çekilmekte olan Haçlıları korumaya hazırlanın. Haçlılar, ben geriye doğru sayarken emirlerim için hazırlanın. On. Dokuz...” Kulaklıktaki adam geriye doğru saymaya devam ederken Chi, Jo’ya bir bakış attı ve Jo temposunu hızlandırdı. Ben ise yetişmeye çalışıyor gibi rol yapıyordum, şimdi kimliğimi açığa çıkarmanın sırası değildi.

Kulaklarımdaki ses sona eriyordu. “Bir! Şimdi!”

Uzaktan şiddetli bir şekilde çarpan kapıların sesini duydum. Ardından ise bina o kadar kuvvetli bir şekilde sarsıldı ki dengemi kaybettim ve yere yuvarlandım. Arkamda olan Jo ise beni yakalamaya çalışırken kendisi de düştü. Küfürler ve ayaklarımız birbirine düğümlenmiş şekilde yere düşmüştük. Binanın bazı kısımları yıkıldığı için uzaktan çatırtı sesleri geliyordu. Ayrıca haykırıışlar da duyuluyordu. Chi bize doğru geri gelirken tökezledi, ayakları genişçe açılmıştı ve dağınık, hafif kalkık saçları gri tozlarla kaplanmıştı. Binanın sarsılması geçtiğinde her birimize uzattığı damarlı kollarıyla bizi yerden kaldırdı.

Ya iblisler hâlâ büyü kullanıyorsa? Neden binayı ve

bizi toz hâline getirmesinler ki? Sormak için ağzımı açmış-
tım ki dışarıdan inleme dolu bir çığlık duyuldu. Binlerce
şeyin aynı anda gıcırdaması kadar tiz bir haykırıştı. Kara
tahtaya vurulan tırnaklar gibi sinirlerimi yıpratmış ve elle-
rimi kulaklarıma götürmememe neden olmuştu.

Chi çığlığın geldiği yere bakarak arkasını döndü ve
sonra Jo ile bakiştılar. Sonra bana döndü. “Savaş çığlığı!”
dedi. “Acele etmeliyiz.”

Gerçekten mi? *Biraz daha takdırız* diye düşünüyor-
dum.

Elimi tutup beni nerdeyse çekercesine koşmaya başla-
dı. Jo da her zamanki gibi geride kalmıştı. Savaş okulun
her yerine yayılırken davula benzeyen sesler ve çığlıklar
duyuluyordu. İki kere önümüzde dövüş sesleri duyduk ve
Chi rotamızı değiştirerek bizi üçüncü kata gelene kadar
yukarı çıkardı. Bu şekilde yolumuz daha da uzamıştı ama
bütün dövüş zemin katta, girişlerdeydi.

Boş koridorda koşup tekrar ikinci kata indik. Merdi-
venden inip ikinci kata ulaştığımızda koridorun sonunda
orta yaşlarda bir adam gördük; tam da gitmemiz gereken
yer... Şık, siyah takım elbisesi bana onun bizim tarafımız-
da olmadığını söylüyordu. Her nasılsa en azından bir tane
iblis savunma hattını geçmişti. Bizi gördüğünde yüzünde
vahşi bir sırıtişla üstümüze doğru koşmaya başladığında
ayakkabıları muşambada çat çat sesleri çıkararak ilerliyor-
du. Chi de en az onun kadar iğrenç bir şekilde gülüp ona
doğru koşmaya başladı.

Jo ve ben sakın bir şekilde bekliyorduk.

Birbirlerine doğru koşuyorlardı ancak Chi'nin onun-
la dövüşme gibi bir planının olduğundan emin değildim.
Ama hayır, son anda, tam ikisi çarpışmadan önce Chi
ayaklarını öne doğru çıkarıp iblisin hemen yanından yere

doğru kaydı. İblisin kolu Chi'nin kafasını teğet geçmişti. Chi yerde kayarken, kılıcını iblisin dizlerinin arkasından, bir yandan diğer yana doğru geçirdi. İblis çılgık atıp düştü ve Chi dizleri üzerinde doğrulup kılıcını iki eliyle tutup iblisin kafasını kolayca yerinden kopardı. Kan duvara kavis çizerek sıçradı ve iblisin kafası bir süre yerde yuvarlandı.

Chi bana doğru baktı, sanırım iyi olup olmadığımdan emin olmak için. Gözleri genişçe açılmıştı.

Dudaklarım kötü bir sırıtmayla kıvrılmıştı; eyvah! Kafa kesme karşısında verilecek pek de masum bir kız tepkisi değildi. Bayılmak için çok mu geçti? Öğrenmek için çok geç değildi. Gözlerimi devirdim ve yere doğru yığılmaya başladım, bir yandan da yere düşmekten vazgeçmemek için kendimi zor tutuyordum; kendimi korumak her zaman en büyük hatalarımdan biri olmuştu.

Jo ben düşmeden beni kollarımdan yakaladı. “Kes şunu, buna zamanımız yok.” dedi ve gözlerimi açtım. Chi dikkatini koridora doğru koşmakta olan yeni bir iblise vermişti. Omuzlarımı silktim ve ayağa kalktım. Chi yeni geleni de ustaca bir çalım ve vuruşla halletti ve yolumuza devam ettik.

Chi ve benim daha önce de gelmiş olduğumuz batı merdivenlerine ulaştık. Çok şanslı bir şekilde hiçbir dövüşme sesi duymadan hızlıca aşağıya doğru inmeye başladık. Zemin kata ulaştık ve kapılara doğru hızlıca koşmaya başladık. Ana binaya sadece bir koridor kalmıştı, sonra ise bodrum merdivenleri ve özgürlüğüm...

Chi aniden durdu. Sırtına çarptım ve Jo da arkadan benim sırtıma çarptı, ortaya morarmış bir Meda sandviçi çıkmıştı. Bir şeyler olduğunu anlayarak Jo'ya çaktırmadan baktım ve o zaman neden hiç dövüşme sesi duymadığımı-zı anladım.

İblisler bu savaşı çoktan kazanmıştı.

Koridoru tutmuşlardı. Üç adam ve uysal görünümlü kilolu bir kadın öğrenci şövalyeler ve erimekte olan iblislerden oluşan bir yığının önünde duruyordu. İblisler kanla kaplıydı; beyaz ciltleri ve şık gömlekleri kırmızı lekelerle kaplıydı. Takım elbiselerine de tabii ki kan sıçramıştı ama siyah üzerinde pek belli olmuyordu. Bizi de girdiğimizde fark ettiler ve hepsi birden aynı anda bize bakmaya başladı, kafaları boyunlarının üzerinden bir yılan gibi bize doğru kıvrılmıştı.

Chi olduğu yerde duruyordu. Donakalmıştı. Kavisli kılıcı elinde gevşek bir şekilde duruyordu ve gözleri cesetlere kilitlenmişti. Öğrencilerin ölebileceğini biliyordu ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyordum. Arkadaşlarının cesetleri muşamba üzerinde hareketsiz bir şekilde duruyor ve genç işi tişörtlerinin içinde gözleri açık, anlamsızca bakıyorlardı. Sonuçta tek bildiği şey iblislerle verdiği son mücadelenin iyi gitmiş olduğuydu.

Ben ise o kadar naif değildim ve hemen yakınlardaki boş bir sınıfa doğru koştum. Jo da değildi ve Chi'yi erkeklerden biri onlara doğru atladığında yan tarafa doğru itirdi.

Chi'nin duvara çarpması kendisine gelmesini sağlamıştı ve bir kedininki gibi büyük bir incelikle doğruldu. Jo'nunki pek ince olmadı ama onun düşüşü daha kontrollü olduğu için Chi'den hemen sonra ayağa kalkmayı başarmıştı. Bense sınıfta onların yolumuzu açması için saklanmış, bekliyordum.

Chi'nin kemerinde kavisli bir kılıç daha vardı ve onu da çıkardı. Artık her elinde bir tane kılıç olmuştu. Jo'da da daha önce tanıştığım bıçak haricinde bir kılıç daha vardı. Sırt sırta vermiş bir şekilde ayakta duruyorlardı ve iblislerle

çarpmaya hazırıldılar. İblisler etrafa yayılarak çevrelerini sarmıştı. İblisler ve Chi, güçlerinin ciddiyetini anlamak amacıyla birbirlerine vuracakmış gibi yapan hareketler yapıyorlardı. Sonunda tombul kadın yapabileceğini düşündüğümünden daha da hızlı bir şekilde koştı ve dövüş ciddi anlamda başlamış oldu.

Ölüm benim sanatımdı; dövüştüğüm zaman, bir balerin gibiydim. Zarif bir balerin... Chi de ise benim zarafetim yoktu ama enerjisi ve coşkusuyla bunu telafi ediyordu. Dövüşme tarzı breakdance gibiydi; gerçekten güzel hareketlerin eşlik ettiği güçlü ve coşkulu bir tarzdı. Jo'nunki ise Macarena dansı gibiydi. Çirkindi ama işini hallediyordu. Her birinin karşısında iki kişi vardı ama dayanabiliyorlardı.

Ama ince çizgili bir takım elbise içinde iri yarı, siyahi, beşinci bir iblis daha çıkagelmişti. Lanet olsun! Ölmelemini istemiyordum. Şimdi değil. İblis dikkatini kavgaya vermişti ve karanlığın içinde gizlendiğim yerden beni fark edemiyordu. Bulunduğum sınıfın kapısı ile önümdeki sınıfın kapısının arasına gelene kadar bekledim. Şimşek gibi koştum ve onu boynunu zayıf bir çıtırtı eşliğinde burkarak karşı sınıfa doğru ittim. Karanlık ruhu vücudundan süzülüyordu, normal insanların gümüş rengi ruhlarından daha karaydı. Aç değildim ama hızlıca geriye doğru bir adım attım. İblislerin ruhlarını yiyebileceğimden emin değildim ve şimdi de deneyerek risk almanın sırası değildi.

Bu daha fazla iblis içeri sızdıkça üç kere daha tekrarlandı, bir o sınıfa, bir diğer sınıfa... Koş, kır ve çat sesi... Koridora doğru gelen yeni bir hedef kalmadığında Chi ve Jo'nun yanına gidip gölge boksunu çok az andıran bir şekilde dolaylı olarak onların yanında dövüşmeye başladım. Kulaklığımdan arada sırada yeni gelişmeler duyuluyordu. Kazanmıyorduk ama şu anki durumumuzu da koruyorduk.

Sonunda, kör edici derecede hızlı bir dönüşle Chi bir iblisi devirdi ve sonra Jo'nun dövüştüğü iblislerden birine saldırdı. Jo iblisin anlık dikkat dağılmasından yararlanarak bir kutsal su şişesini iblisin suratında paramparça etti. Chi üçüncü iblise de kılıcını geçirdi ve ben de yumruğumu havaya kaldırarak bir sevinç gösterisinde bulundum.

Ama bu bir hataydı. Kendimi dövüşe o kadar çok kaptırmıştım ki koridora doğru gelmekte olan diğer iblisleri fark edememiştim.

Onlar ise beni fark etmişti.

Geldikleri gözüme çarptığında elim hâlâ havadaydı. Kafamı onlara doğru çevirdim. Sekiz kişiydiler, yarısı kadın, yarısı erkek, hepsi bana bakıyordu. Bir tanesi kıpkırmızı dudaklarından parıldayan beyaz dişleriyle gülümsüyordu.

Sınıfa geri kaçtım ve kapıyı çarptım ama hiçbir anlamı yoktu. Kapı, iblislerin tekmesiyle menteşelerinden sökülmüştü. Bir değil, iki değil, tam üç tanesi arımdan gelmişti; iki erkek ve Kırmızı Dudaklı... Beş tanesi ve bir de daha öldürmedikleri bir tane iblis de Jo ve Chi'ye kalmıştı. Onlar hakkında endişeleniyor değildim, şu an benim de kendi problemlerim vardı.

Duvara doğru gidip pencereden dışarıya hızlıca baktım ama dışarıda sadece daha fazla iblis vardı. Kaçış yoktu, dövüşmek zorundaydım.

Peki, öyle olsun.

Ölecek olmam, beni, verebileceğim kadar hasar vermekten, eğlenmekten alıkoyamazdı. Ne diyebilirim ki? Bardağın dolu tarafını gören bir kızdım.

Yere doğru çömeldim ve yaklaşmakta olan katliamın sıcak hazzının vücudumu doldurmasına izin verdim. Di-

ğerleri oyun oynuyorken benim sıkı bir tasmayla içimde tuttuğum canavar büyük bir zevkle dans ediyordu. Bütün dişlerimi göstererek sırıtıyordum. Onlar da çömeldi, takım elbiseleri içinde gülünç duruyorlardı. Hatta kadın topuklu ayakkabı giymişti.

İblislerle son dövüşümde zorlukla öğrendiğim dersi hatırladım ve bu sefer aldatmaca hareketlerle başlamaya karar verdim. Sağdaki kadına doğru fırladım ama son saniyede döndüm ve ortadaki adamın üzerine atladım. Ben yüzünü tırnaklarken çığlık atmaya başlamıştı. Debelenip benden kaçmaya çalışırken elim saçlarına gitmişti. Bir avuç dolusu saçla yerimden kalktım. Hiç duraksamadan döndüm ve kadına doğru koşarak onu duvara çarptım. Elimi boğazına geçirmişken üçüncüsü beni ondan çekti. Boğazı da benimle birlikte gelmişti.

Biri gitmiş, ikisi kalmıştı ama bundan sonrası maa- lesef zorlu olacaktı. Beni tutan adamın kollarında vahşi bir şey gibi dönmeye başladım ve dişlerimle elinden bir parça koparmayı başardım. Beni aniden bıraktı ve geriye doğru, dengemi kaybederek sendeledim. Diğer adam bana arkadan koşarak belimden yakaladı ve muhtemelen kafatasımı çatlatacak kadar sert bir şekilde beni duvara çarptı. Tapmak şövalyelerinin mabedindeki titrek mum ışıklarını görebiliyordum: yıldızlar...

Gözlerimi kırıpıştırarak gerçek hayata geri döndüğümde her ikisi de beni bir kolumdan tutmuştu. Ortadan yarılmaya hazır bir şekilde gerilmiştim. İkisinden uzun ve saçında az önce bir boşluk oluşmuş olan, bana doğru hırıliyordu. Bombeli burnundan akan kanlara odaklanmışım.

“Kızları öldürmemiz yasak olduğu için şanslısın.”

Yasak mıydı? Canlanmışım. Bir kız olduğum için daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

İğrenç bir şekilde sırtıyordu ve bu ifade o sıradan, orta yaşlı suratında neredeyse komik bir hâl almıştı. “En azından *henüz* öldüremiyoruz.”

Tamam, çıkmadık candan umut kesilmez. Elimden geleni deneyecektim.

Her biri bir kolumdan beni dövüşün hâlâ devam etmekte olduğu koridora doğru sürüklediler. Kurtarılmayı bekliyordum ama hayal kırıklığına uğradım. Jo da benim gibi esir düşmüştü ve çok da kötü dayak yemişti. Ben enerjimi harcamak zahmetinde bulunmamıştım. Benden daha güçlüydüler, bu yüzden uygun bir an bekliyordum.

Chi üç tane iblisle tek başına dövüşüyordu. Saçları, teri yüzünden saçma yapışmış ve bir zamanlar beyaz olan tişörtü kırmızı ve pembeyle boyanmış bir hâle gelmişti. Gittikçe gücünü kaybettiğine göre kanın çoğu onun olmalıydı. Bir kız değildi, bu yüzden onu öldürmemeleri için hiçbir neden yoktu. Eğer onu öldürürlerse kurtulmamız için bütün umutlar kaybolurdu. Bitmiştik, hepimiz ölmüştük.

Ve iblisler de kazandıklarının farkındaydı. Chi’nin etrafında dans edip kıkırdarak ciyaklıyorlardı. Erkek bir iblis Chi’ye doğru bir hamle yaptı. Chi sol elindeki kılıcını onu durdurmak üzere aşağı indirirken sağ elindeki kılıcı ise hâlâ oradan gelebilecek başka saldırıları engellemek için rastgele sallıyordu. Kızıl saçlı, başka bir kadın iblis ise zikzak çizerek Chi’nin kılıcı salladığı taraftan uzaklaştı. Bunun üzerine Chi’nin dikkati dağılmıştı ve ilk iblis yeniden bir hamle yaparak Chi’nin kaburgalarına pençesini geçirmeyi başarmıştı. Chi’den bir hırıltı çıktı ve Jo daha da çılgınca debelenerek çığlık attı. Chi kendini korumak için kılıcını sallıyordu ama o kadar tükenmişti ki denge de duramıyordu. Kendisini doğrultarak geriye doğru gitti

ama dengesini bulmak için kollarıyla yerden destek almıyordu.

Bunu yaptı ve ne olacağını biliyordu. Bakışları Jo'ya kaydı.

Bir iblis Chi'nin korunmasız kalmış boğazına doğru atıldı. Jo çığlık attı.

Ben de çığlık attım.

Bir anda bütün iblisler donakaldı.

Hepsi birden donakalmıştı.

Chi'ye doğru hamle yapan bir anda yere düşmüş, beni esir alanlar ise heykel gibi hareketsiz kalmıştı. Chi'nin yüzündeki ifade paha biçilemezdi ve sanırım benimki de öyleydi. Arkamı döndüm; Jo'nunki de kesinlikle öyleydi. Bütün binadan zafer sesleri yankılanıyordu. Bütün iblisler donakalmıştı, biz kazanmıştık! Her nasılsa, birisi iblisleri dondurmayı başarmıştı.

Jo iblisin ellerinden kurtuldu ve iki büyük adımla kendini Chi'nin kollarına attı. Sanırım bu Chi'yi donakalmış iblislerden daha da çok şaşırtmıştı. En az onlar kadar kaskatı kesilmişti ve kaşları yukarıya kalkmış, ağzı şaşkın bir şekilde açık kalmıştı. Jo'nun ne yaptığını fark ettiğinde kollarını onun etrafında sardı ve eğer yanılmıyorsa elleriyle Jo'nun gözünü sildi.

Daha sonra Jo gözünü iblislere dikmeye başladı. Vahşi bir hırlama ile yerden kılıcını kaptı ve onu esir alan iblislerden birinin kafasını kesti.

Bu, tanıdığım Jo'ya daha çok benziyordu. Daha sonra onu esir alan diğer iblisi ve beni esir alan iki iblisi daha öldürdü.

Chi son birkaç dakika içerisinde birçok kez şok olmuştu ve neler olduğunu anlaması için biraz zamana ih-

tiyacı vardı. Neler olduğunu anladığı zaman da karşı çıkmaya başladı. “Jo, ne yapıyorsun? Karşılık veremiyorlar.”

Jo ona sadece baktı, göğsü hızlıca yükselip alçalıyordu ve gözlerinde çılgın bir vahşilik vardı. Eli kılıcının kabzasındaydı. Sanırım iblislerden gerçekten, ama *gerçekten* nefret ediyordu. Bir düşman savaşı tarzından daha çok *onları parçalara ayırıp cesetleri üzerinde dans etmek için hiçbir engel yok* tarzında.

Bunu unutmamalıydım.

Ama şimdilik düşmanlarımızı öldürmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum. Onun tarafına doğru yöneldim. “Ama onları gerçekten öldürmüyor, değil mi? Eğer onları arındırmazsa yeniden doğarlar?”

Chi bunun üzerine bir süre düşündü, sonra omuzlarını silkip kılıcını sallayarak başka bir iblisin daha kafasını kopardı. İçimdeki kan son derece ısınmış ve şiddetle dolmuş olsa da onlar bu kıyımı yaparken kendimi geride durmaya zorladım. İblislerin cesetlerinden çıkan kara ruhlar havaya karışıp yok olurken başka bir tarafa doğru bakıyordum.

Kulaklıkta insanlar iblisleri kimin ve nasıl durduğunu soruyordu ama benim tek umurumda olan bunu yapmaya devam edebilecekleri miydi, kimin nasıl yaptığı umurumda değildi.

Ama olmalıydı.

Sonrasında alkış sesleri duyduk. Bizim tarafımızdan değil, duvarların dışından geliyordu. Birbirimize şaşkınlıkla baktık ve sonra en yakın sınıfa doğru koştuk, büyük pencereden dışarıya bakmak için sıraların üzerine çıkmıştık. Dışarda, bütün iblisler sanki opera izleyicileriymiş gibi kibarca ellerini çırpıyordu. Hâlâ yüzlerce iblis vardı. Belki bin tane... Chi, Jo ve ben bir açıklama için birbirimize

baktık ama kimsenin bir şey bildiği yoktu. Daha sonra iblisler aynı anda konuşmaya başladı.

“Daha yetmedi mi?” Ses kuru, soru ise küstahçaydı.

Olayın farkına varmak bana büyük bir darbe vurmuştu ve birkaç adım geriye sendeleyerek bir sıraya çarptım. Kazanmamıştık çünkü iblisleri biz dondurmamıştık. Ya kendilerini dondurmuşlardı ya da ses onları dondurmıştu. Çünkü öldürdüğümüz birkaçının yerini alabilecek yüzlercesi dışarıdaydı. Eğer bu ses sırf bizim dikkatimizi çekmek için kendi adamlarını öldürebiliyorsa, kim bilir bize neler yapabiliirdi? Amaç bizi korkutmaktı. İşe de yarıyordu, en azından benim üzerimde.

“Şimdi pazarlık etmeye hazır mısınız?” diye sordu ses.

Chi ve Jo’ya baktığımda aynı şeyi onların da fark ettiğini anladım. Biraz paniklemişim çünkü onlar çok sakin duruyordu.

“Pazarlık edecekler, değil mi Chi?” diye sordum ama cevabı çoktan biliyordum.

“Hayır.” dedi Jo.

“Asla.” dedi Chi.

“Ama hepimiz öleceğiz!” Sanki kararları veren onlar-mış gibi karşı çıkıyordum.

Chi bana baktı ve dudaklarını belli belirsiz kıvrarak hafifçe gülümsemeyi başardı. “Sana kimse şeytanla anlaşma yapmaman gerektiğini söylemedi mi? Kazanan asla sen olmazsın.”

Sadece onaylayan sesler çıkarabilmişim.

“En azından bütün çocuklar kaçtı. Önemli olan da bu.” dedi Jo kafasını sertçe sallayarak.

Çocuklar umurumda değildi. “Ölmek mi istiyorsun? Bu şekilde mi?”

Jo bana doğru döndü. Sesi sakindi ama gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyordum. Ölmek istemiyordu ama inandığı şey için ölecekti.

Yeni arkadaşlara ihtiyacım vardı.

“Elimizde hâlâ birkaç numara var.” dedi Chi, omzuma dokunarak. “Kaçmak için hâlâ bir şans var.”

“Nasıl?” Savaş neredeyse çoktan kaybedilmişti ve iblisler bizimle oynuyordu. Çıldırılmış olmalıydı. Chi gülümsemi ve tavana doğru bakmaya başladı. “Öncelikle, hâlâ kutsal su püskürtücülerimiz var.”

“Ne?” Keskin bir acı hissiyle omzumdaki yanık aklıma gelmişti. Dalga geçtiğini umuyordum. Yukarıdaki bozularda bir gıcirtı duydum. Hayatımda ilk defa, bayılacak gibi hissediyordum.

Pencerenin dışından gelen ses yeniden dikkatimizi çekti.

“Sonuç?” dedi bin tane ağızdan çıkan ses. “Pazarlık ediyor muyuz?”

“Asla!..” diye fısıldadı Chi yeniden. İkisinin de çenesi kilitlenmişti ve öfkeli bir şekilde bakıyorlardı.

“Senden daha fazlasını öldüreceğime bahse girerim.” diye sataştı Jo, Chi’ye.

“Hadi bakalım.”

Çıldırılmışlardı.

Ama hoparlörlerden hepimizi irkilten bir ses duyuldu.

“Evet, pazarlık yapacağız.” diyordu ses. Chi ve Jo öfkeli bir nefes verdiler, kulaklığımda ise insanlar bunu onaylamadıklarını bağırarak dile getiriyordu. Hepsi aynı

anda konuşamazdı çünkü kulaklığım farklı seslere odaklanıp duruyordu.

“Ne...”

“Hayır...”

“Ama...”

Sonra kulaklığımdaki sesler kesildi. Duyulan tek ses az önce hoparlörlerden duyulan, perde ardındaki esraren-giz liderimizin sesiydi. Şimdi doğrudan kulaklarıma konuşuyordu. “Kaçış planı başarısız oldu, tünel bloke edilmiş. Bütün çocuklar geri dönüyor.”

Chi’nin yüzü bembeyaz oldu ve Jo dizlerinin üzerine çöktü, içindeki alev sönmüştü. Yeni haberlerin üzerine etrafta sessizlik yankılanıyordu.

Ses kulaklıklarımızdan çıkıp yeniden hoparlörlerden konuşmaya başladı. “Şartlarınızı dinleyeceğiz.”

“Mükemmel...” diye tısladı iblisler. “Oldukça basit. Hepinizin hayatına karşılık sadece birisi... Hepsi bu, sadece bir kişi... Kesinlikle adil bir anlaşma. Öyle ya da böyle alacağımız biri; size ise ölü bedenler isteyip istemediğinize karar vermek kalıyor.”

Kızları öldürmemeleri emredilmişti ve benim gelişimden hemen sonra saldırmışlardı. Daha cevap bile gelmeden buz kesilmiştim.

“Bize kızı verin. Bize *Meda*’yı verin.”

ON BİR

Ilk tepkim koşmaya başlamak oldu. Jo'nunki ise beni durdurmak... Kapiya doğru koşarken beni sıkıca yakaladı. Jo sırtımda, ikimiz de yere düştük ve bıçağını boynumda hissedebiliyordum. Hareket etmeyi bıraktım ve içimden lanet okuyordum.

"Meda, Jo! Durun!" dedi Chi, beni kolumdan tutup Jo'nun altından çekerek. Jo da izin verdi ama kılıcını çekti ve göğsüme doğru tutmaya başladı. "Meda, sakın ol. Seni teslim etmeyecekler!"

Gözlerim açılmıştı ve kaçmak için bir yol arıyordu. Onlarla savaşmak zorundaydım. Ama kazanabileceğimden emin değildim. Oldukça serttiler ve Jo da bu anı bekliyordu.

"Meda..." Chi ona bakana kadar kolumu sarstı. "Söz veriyorum, zaman kazanıyorlar; seni asla teslim etmezler. İblislerin seni bu kadar çok istemesinin bir nedeni olmalı. Sana dedim, şeytanla anlaşma yapmamalısın, asla kazanan sen olmazsın."

Söyledikleri aklıma girmeye başlamıştı. Tapınak şövalyeleri dünyasında gayet mantıklıydı. Gözlerim Jo'ya kaydı.

“Haklı.” Hayal kırıklığına uğramış gözüktüyordu, yani ciddi idi. “Planları ne bilmiyorum ama seni teslim etmeyecekler.”

Chi beni yavaşça bıraktı ve ben de kaçmadım. Zaten nereye gittiğimi de bilmiyordum, etrafım bir ortak düşmana sahip iki ordu tarafından sarılmıştı: ben...

Bir yandan da kulaklığım bu gizemli Meda'nın kim olduğunu anlamaya çalışanların sesleriyle cızırdıyordu. Chi bu tartışmalara bir tuşa basıp birkaç kelime söyleyerek son verdi. “Efendim, ben Malachi Dupaynes. Meda bizimle.”

“Onu karargâha getirin.” Başka da bir şey duyulmadı. “Hepimiz ölsek de onu güvende tutabiliriz.” tarzında bir ima sezmiştim. Bu yüzden çok çıldırmadım.

“Tamam efendim.” Chi en önden ilerlemeye başladı; o savunmasız sırtını bana dönmeyi kesinlikle çok seviyordu. Jo ise sevmiyordu, arkamdan geliyordu ve omurgama doğrulttuğu kılıcının da kesinlikle farkındaydım. Kori-dordan aşağı doğru ilerlemeye başladık, büyü saldırılarıyla hasar görmüş lambalar titreşiyordu. Şövalye öğrencilerin cesetlerinin yanından geçerken Chi ve Jo'nun gözlerini başka bir yöne doğru çevirdiğini fark ettim. Ben çevirmiştim. Onları inceledim ve içlerinde açık kızıl saçlı ya da kahve tonunda bir cilde sahip olan birini görmeyince rahatladım. Chi küçük kavgamın izlerini bıraktığım odaya bakıyordu. İki kafasız ceset odada sere serpe uzanıyordu ve boğazsız bir ceset de duvara karşı sarhoş gibi yaslanıyordu, kanla kaplı gömleği en az dudakları kadar kırmızı bir hâl almıştı.

Chi aniden durdu ama neyse ki sırtına çarpmayacak kadar dikkatliydim. Tanrı'ya şükür Jo da öyle.

“Bunu sen mi yaptın?” Sesindeki kafa karışıklığını duyabiliyordum ama bana doğru dönmemişti.

“Hayır...” Öteki adam mı yapmıştı?

İnanıp inanmadığını bilmiyordum ama yoluna devam etti ve biz de takip ettik. Gözlerim duvarların üzerinde geziniyordu ve kapılara gizlice bakıyordum, hem gelmekte olan tehditleri hem de olası kaçış yollarını arıyordum. Koridora cesetler yığılmıştı, hem iblisler hem de şövalyeler ilerledikçe hayatta kalanlar da bize katıldı. Haçlıların geri kalanları Chi gibi kendilerini tutamamıştı ve iblisler lime lime doğranmış, sahte hayatları boşaltılmıştı, artık asla yeniden doğamazlardı. Kulaklık daha fazla gelişmeler ve eğer iblisler yeniden saldırırsa uygulanacak savunma stratejileri ile çıkartıyordu. İnsanlar koridor boyunca bizimle yürümeye başlamıştı. Savunma hattından birçok kişiyi kaybetmiştik, hayatta kalanlar ise ana binayı korumak için bir araya getirilmişti. Etrafımızdaki insan sayısı arttıkça tempomuz da arttı. Meraklı bakışların odak noktası olmuştum; belli ki herkes Chi’nin kız hakkında dediklerini duymuştu. Üstü kanla kaplı olan bir çocukla göz göze geldim; ifadesi şaşkıncaydı. Belki de bütün bunlara değer miyim onu anlamaya çalışıyordu.

Basit bir soruydu. Değmezdim.

Yüzümü ondan kaçırdım.

Karargâh, binanın merkezinde, zemin kattaydı. Güvenlik kilidine ulaştığımız zaman Chi başparmağını kılıcına doğru götürdü. Kesiği biraz abartmıştı ve küçük cam ekranda bir kan lekesi bıraktı.

Penceresi olmayan ve okulun zemin katlarından görüntüler yayınlayan düz ekranlarla kaplı duvarlardan oluşan küçük bir odaya girdik. Her bir ekranda siyah takım elbiselilerden oluşan bir okyanus vardı. Ekranların altında, duvara dayanmış masalar ve üzerlerinde bilgisayarlar vardı. Odada altı yetişkin vardı; iki kadın ve dört erkek. Hepsi orta yaşlarına o kadar uzun süre önce veda etmişlerdi ki muhtemelen o zamanları unutmışlardı bile. Dört

tanesi bilgisayar ekranlarını izleyip kulaklıklarla konuşuyor ve bu ölüm maçında doğrudan talimatlar veriyorlardı.

Müdür ve Çavuş, odanın ortasında bir masaya açılmış haritanın önünde duruyorlardı. Kıvrıkcık saçları beceriksizce topuz yapılmış ve yüzünü kaplayan değişik yara izini belirgin bir hâle getirmişti. Müdür burnuna yarım ay şeklindeki gözlüklerini yerleştirmişti. Sakalı ve motosikletçi tarzıyla kötü niyetli Noel Baba'yı andırıyordu. Dudakları çok hızlı hareket ediyordu; ne dedikleri anlamakta zorlandığım kadar hızlı. Chi boğazını temizledi ve bize doğru bir hamle yaptılar. Yani bize *doğru* döndüler. Ağır ağır kapıyı kapattım.

“Malachi, açıkla.” dedi adam ve bunun az önce hoparlörden gelen ses olduğunu anladım, perde arkasındaki adam...

Lütfen Bay Büyücü, sadece bir kalp istiyorum!

Chi ağzını açtı ve gerçekleri döküldü. (*Ve Bay Büyücü, belki bir de arkadaşşıma bir beyin?*) Hiçbir şeyi atlamadı, kuralları çiğnemeyi, yalan söylemeyi ya da kılığını değiştirip beni gizlice içeri sokmalarını... Biraz müdahale edilebilir gibi hissediyordum. Müdür sinirden kıpkırmızı ve Çavuş dudaklarını yer bir hâle gelmiş olsa da Chi'nin sözünü kesmediler. Chi annem hakkındaki gerçeği de söyleyerek konuyu bitirdiğinde müdür bariz bir şekilde şok olmuştu. Bilgisayar ekranları başındaki birkaç yaşlı insan da şaşkınlıklarını gizleyememişti. Diğerleri ise muhtemelen duyamayacak kadar sağırdı.

Chi utangaç bir şekilde hikâyesini bitirdi: “Üzgünüm efendim.”

“Olmalısın da. Beni hayal kırıklığına uğrattın Malachi. Ve sen, Jo.” Ona sert bir şekilde bakmaya başladı. Hepimiz onun orada olduğunu unutmuştuk, arkada sak-

lanıyordu. Muhtemelen onu fark ederlerse gönderileceğini anlamıştı.

“Ama efendim! Chi’yi geri getirmek için gitmiştim!” diye savundu kendini.

Elini havaya kaldırarak Jo’yu susturdu. “Her ne kadar çok genç olsan da iblislerle savaşmak için kaçmana kızmadım. Kesinlikle yeteneklerini biraz erken kullanmak için kaçan ilk öğrenci değilsin.” Yaşlı kadınla göz göze geldiklerinde ortak anıları olduğu belliydi. Sonra yüzü yeniden sertleşti ve burnunun üzerinden iki küçük suçluya sert sert bakmaya geri döndü. “Biraz erken olsa da iblislerle savaşmak istemek iyidir. Ama onun bir Beacon olduğunu öğrenip okula getirdiğinizde, neden kim olduğunu gizlediniz ki?”

Jo yere bakarken Chi bembeyaz olmuştu. Müdür cevaplamalarını bekliyordu.

Şimdi gerçekten ahlak dersi vermenin sırası mıydı? Bu ergenler daha sonra azarlanabilirdi; tabii o kadar yaşarsak.

Ama Chi sonunda cevap verene kadar bekledi. “Başımızın derde girmemesi için...”

“Belli. Başka kim yardım etti?”

“Hiç kimse... Sadece bizdik.”

“Kesinlikle... Başınızın derde girmemesi için gerçeği gizlediniz. Çok korkakça. Eğer gelip bize kampüste olası bir Beacon olduğunu söyleseydiniz önlemlerimizi arttırmamız gerektiğini bilirdik.”

Chi kusacakmış gibi görünüyordu. Jo hâlâ yere bakıyordu ve bu yüzden ifadesini göremiyordum.

Adam sert bakışlarını onların üzerinde gezdirirken bir süre daha sessiz kaldılar. “Umarım bu olaydan bir ders çıkaracak kadar uzun yaşayabilirsiniz.”

“Şimdi...” diye araya girdi Çavuş, aceleyle. “Şimdi ne yapacağız?”

Tam zamanında...

Bana doğru döndü ve gök mavisi gözü bir lazer ışığı gibi üzerime geliyordu. Neyse ki sadece bir gözü vardı. “Sen Mary Porter’ın kızı mısın?”

“Evet.”

“O zaman o ölmemiş.”

“O zamanlar ölmemişti.” diye cevapladım dikkatlice.

Gözleri yaşlı adama doğru kaydı ve sonra bana dönerek kaldığı yerden devam etti. “Ne zaman ve nasıl öldü?”

Yutkundum. “İki yıl önce. O... Saldırıya uğradı.” Olayın görüntüsünü düşünmemeye çalışıyordum. “Şimdi bunu şeytani bir şeyin yaptığını biliyorum ama o zamanlar bilmiyordum.” Hepsi de gerçektir. Buz dağının görünen ucu kadar gerçek.

“Üzgünüm, evladım.” dedi Çavuş. Gök mavisi gözü soluklaşmıştı. “O, muhteşem bir kızdı.”

Kafamla onayladım. Evet, muhteşemdi. “Onun nasıl öldüğünü düşünüyordunuz?” diye sordum.

“Hocasıyla bir devriyedeysen esir alındı. Hocasıysa öldürülmüştü.” Derin bir nefes verdi. “Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bu yüzden böyle durumlarda her zaman yaptığımız gibi onun için bir anıt yaptık ve bir gün, mumu yanmaya başladı.”

Bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım ve o da yüzümdeki kafa karışıklığının farkındaydı.

“Mumlar, Miras tarafından aydınlatılır.” dedi. “Bir Tapmak şövalyesi öldüğünde, Miras onun vücudunu terk eder ve mumu aydınlatmaya başlar.”

Ama annem ölmemişti, o zaman hâlâ hayattayken

mum nasıl oldu da yanmıştı? Ama Çavuş çoktan Müdür'e dönmüştü ve birbirlerine fikirlerine ait cümleleri söylemeye başlamışlardı. Birbirlerinin akıllarını okuyabilecekken neden sesli konuştuklarını merak ediyordum. Ama memnundum da. Onların aksine, ben zihin okuyamıyordum.

"Bütün bunlar..." diye başladı Çavuş.

"...o bir Tapınak şövalyesi diye olamaz." diye tamamladı Müdür.

"Yüz adet silahı..." dedi Çavuş.

"Sadece biriyle değiştirmezlerdi." dedi Müdür.

"Bir atom bombası olmadığı müddetçe..." dedi Çavuş.

İnsanlar birbirlerinin cümlelerini böyle tamamlamak için ne kadar yılı birlikte geçirmeliydiler?

"Onun özel bir yanı olmalı." dedi Müdür.

"Bu yüzden onu bu kadar çok istiyorlar."

"Bu yüzden onu almalarına izin veremeyiz."

Evet! Evet! Evet! Neredeyse dans edecektim.

Jo paniğe kapılmış bir şekilde araya girdi. "Ama çocuklar..."

Kapa çeneni, Jo! Geldikleri yerde daha fazlası da vardı.

Çavuş'un dudakları gerildi ve sonra bir nefes verdi. "Jo, kulağa kötü geldiğini biliyorum ama iblisler ile bir anlaşma yapamayız. Uzun vadede kaybeden tarafın biz olacağını sana garanti edebilirim."

Jo bağırarak için kendini hazırlamak üzere doğrulmuştu ki kadın bir elini havaya kaldırdı. "Bir planımız var. Aslında bir kaç tane... Mücadele etmeden gitmeyeceğiz."

Müdür açıklamaya başladı. “Şu an öğrenciler okulun altında. Başka bir tünelden dışarı çıkacaklar; öncü birlikler hangilerinin hasar gördüğünü tespit etmeye çalışıyorlar. Şimdilik zaman kazanıp kaçmaya çalışacağız. İblisler eninde sonunda seni vermeyeceğimizi anlayıp tekrar saldırıya geçecektir. Umarım o an geldiğinde takviye birlikler yardım için gelmiş olur.”

“Biz nasıl yardım edebiliriz?” Bunu soran tabii ki de Chi’ydi.

Müdür ona gurur dolu bir şekilde bakıyordu. “Meda’yı buradan çıkarmalısın. Eğer takviye birlikler zamanında gelemezse...”

“Ben mi efendim?”

“Gençsin ve diğer herkesten daha hızlısın. Okuldan nasıl kaçacağını da biliyorsun.” Gerçekten şu an bir şaka mı yapıyordu? “Ayrıca geri kalan herkesin de okulu mümkün olduğunca uzun süre savunmaları gerek.”

“Neden onu çocuklarla yalnız yollamıyoruz?” diye araya girdi Jo.

Müdür kafasını iki yana salladı. “Bütün yumurtaları tek bir sepete koymak istemiyorum.” Chi’ye bakıyordu. “Peşinde oldukları asıl şey Meda... Sanırım senden istediğim şey son derece tehlikeli olabilir.”

“O zaman ben de gitmek istiyorum.” Bu, şaşırtıcı bir şekilde Jo’dan gelmişti. Bu kadar iyi arkadaş olduğumuzu hiç bilmiyordum.

“Çok tehlikeli.” dedi Chi ve aynı anda “Ama ayağın...” dedi Müdür.

Jo fikrini desteklemeye devam etti. “Ayağım beni çok da yavaşlatmıyor; bir insana yetişebilirim.”

Tabii ki de bana yetişemezdi ama bunu kimse bilmiyordu.

Jo, Chi'ye döndü. "Hem bir kişidense onu koruyan iki kişi olması daha iyi. Zaten bugün bir kere senin hayatını kurtardım." Chi'nin yüzü kızarmıştı. "Eğer orada olmasaydım, ölmüş olurdun."

"Üzgünüm Jo!" dedi Müdür, "Ama bu hâlinle savaşamazsın." Jo bir şeyler demeye çalıştı ama Müdür bir elini havaya kaldırdı. "Yardım etmek istediğini biliyorum ama kaçarken çocukların sakın kalmasına yardım edebilirsin."

Müdürün Jo'nun egosunu tren raylarına bağlamasını izliyordum ve sonra Çavuş gelerek treni sürmeye başladı. "Aslında diğer savaşamayanlarla çoktan kaçmış olman gerekiyor."

Savaşamayanlar sözcüğü beni biraz korkutmuştu. Jo sinirden patlamak üzereydi.

Ama neden gelemiyordu ki? Onu dövüşürken görmüştüm ve bacağına rağmen çok da iyiydi. Biraz kız, biraz makine; bütün olarak da bir Ninja... İki koruyucu bir kişiden daha iyiydi. Bizi biraz yavaşlatabilirdi ama iblislerden kaçmamız gerekirse onu her zaman geride bırakabilirdim. Bir ayıdan kaçmak üzerine olan atasözü ne diyordu? *Ayıdan daha hızlı koşmana gerek yok, diğer insanlardan daha hızlı koşman yeter.* Jo'ya bir bakış attım; yanımda sakat birini bulundurmak işe yarar gibi gözüküyordu.

"Onun gelmesini istiyorum." Hepsi şaşırmıştı, özellikle de Jo.

"Ama Meda..." dedi Müdür.

"Hayır. Gelmesini istiyorum. Onun nasıl dövüştüğünü gördüm ve gayet iyi." dedim. Müdür ve Çavuş birbirlerine bakarken Jo'nun yüzünde bir umut belirmişti. "Kesinlikle bana yetişebilir ve ona güveniyorum."

İki yaşlı insanın birbirlerinin gözlerine bakarak konuştuklarını görebiliyordum. Ama Jo'nun gözleri benim-

kilere bakıyordu ve o minnettarlık ifadesi neredeyse utanç vericiydi.

“Eğer gelmezse burada kalırım.” Boş bir tehditti (çok ama çok boş) ama bunun farkında değillerdi.

“Peki,” dedi Çavuş sonunda ve bilgisayarların olduğu kısma doğru döndü. “Christophe?”

Ekranların önünde oturan bir adam hiçbir şey sorulmadan cevap verdi. “Beth doğu tünelinin temiz olduğunu söylüyor ve Hez de Sylva kanalına neredeyse vardı ve şimdilik karşısına bir engel çıkmadı. Kaçış büyük ihtimalle gerçekleşecek.”

Ekranlarda ağızlarını aynı anda açmış iblisleri görüyorduk ve duvarlardan gelen seslerini duymaya başladık. Ancak sözleri seçebileceğimiz kadar net değildi, bu yüzden bilgisayar başındakilerden biri bir düğmeye bastı ve ses hoparlörlerden gelmeye başladı.

“Karar?” diyorlardı. Kelimeyi o kadar çok uzatmışlardı ki “rrr” sesi hiç bitmeyecek sanmıştım. Müdür kafasını Çavuş’a doğru hafifçe salladı ve o da kafasını sert bir gülümsemeyle sallayarak karşılık verdi; birkaç kelime içermeyen bir konuşma daha... Sonra onun yaşındaki birinin o şekilde hareket bile etmemesi gereken bir hızda koştu ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Müdür, Çavuş bizi kapıdan çıkarıp arkamızdan gelirken gülümsüyordu.

Hoparlörlerden Müdür’ün sesi duyuluyordu. “Kızı arıyoruz. Ya ölü ya da gizleniyor.”

“Onu bir an önce bulsanız iyi olur yoksa sizin için biz aramaya başlarız.” diye tehditte bulundu iblisler.

“Sizinle dövüşürüz ve o da ölür. Ölmesini istemezsiniz, değil mi?” Bir cevap gelmemiştii ama bu kötü bir cevaptan daha iyiydi.

“On beş dakikanız var.” diye cevapladılar.

“Burası büyük bir okul. En azından bir saate ihtiyacımız var. Herhangi bir yerde gizleniyor olabilir.”

Biz okulun içinde koşarken pazarlık hâlâ devam ediyordu. Bu sefer Jo öndeydi, muhtemelen Çavuş’a bize yetiştirebileceğini ispatlamaya çalışıyordu. Bir yandan da Çavuş büyük bir hızla talimatlar veriyordu. Sylva kanalına giden tünellere gitmeliydik. Kullanabileceğimiz düzinelerce çıkış vardı ama sadece haç resmi ile işaretlenmiş kapılar kontrol edilmişti ve iblislerin olmadığı düşünülüyordu. Birkaç motosiklet barın önüne atılmıştı ve anahtarları da erkekler tuvaletindeki su tankındaydı (ıyy). Birkaç çocuğu Chi’nin ve benim kanlı kıyafetlerime karşılık temiz kıyafetlerini vermeleri için durdurduk. Kıyafetini çaldığım kızın iğrenç bir zevkinin olmasının yanı sıra vücudu da benden küçüktü. Bu yüzden yeni pembe ayıcıklı tişörtüm isteyebileceğimden çok daha rahatsız ediciydi. Ama deri ceketini havalıydı. Çavuş yer altına kadar bizimle gelmedi ve köşeyi dönüp son talimatını da verdikten sonra savaşı yönetmek için geri koşmaya başladı.

Daha önceden müzeye giden yola girmiştik ama bu sefer kaçmakta olan insanlarla dolu bir arı kovanı gibiydi. Acil durum ışıkları hâlâ yanıyordu ve etrafı iğrenç bir kırımla renge bürümüştü. Çocuklar ağlayıp sızlanıyor ve sırt çantalarını sanki can yeleğiymiş gibi sıkıca tutuyorlardı, onları merdivenlerde gördüğümünden daha da paniklemiş bir hâldeydiler. Sanırım kaçış yolunuzun kapalı olmasının ne kadar kötü bir şey olduğunu altı yaşındaki biri bile anlayabilirdi. Yaklaşık bir düzine hamile kadın, çocukları dar bir tünele doğru yönlendiriyordu. Sadece birkaç adım genişliğindeydi, bu yüzden tek bir sıra hâlinde ilerlemeleri gerekiyordu ve bu da kaçışlarını dört yaşındaki bir çocuğun temposuna düşürüyordu.

Chi bizi kalabalığın gittiği yönün tersine iterek kendi kaçış tünelimize doğru yönlendiriyordu. İlerledikçe, ço-

cuklardan bazıları Chi ve Jo'ya tutunuyordu. Yol arkadaşlarım canlı bir şekilde gülümseyip her şeyin düzeleceğine dair yalanlar atıyordu. Büyük gözlü, yüzünde gözyaşları olan başka bir küçük çocuk da bana tutundu. Kafasını hafifçe okşadım.

Kitaplıklarla kaplı duvarlardan geçerek odanın hareket etmenin biraz daha kolay olduğu kısmına, köşesine doğru gittik. Kitap rafları artık boştu ve cam dolapların da boş olduğunu fark ettim; insanlarla beraber el yapımı eşyaların ve büyü kitaplarının da uzaklaştırıldığı belliydi. Chi aniden durdu ve Meda yeniden bir sandviç oldu.

“Jo, sen onu dışarı çıkar. Ben size yetişirim.” dedi ve ters yöne doğru zikzak çizerek gitmeye başladı, akıntıya karşı yüzen bir somon balığı gibiydi.

“Sen ne yap...”

“Jo, sadece *git*. ” dedi omzu üstünden. “Ben size yetişirim.”

Şu an tartışmanın zamanı olmadığını fark etti -*zeki kız*- ve kendisini ağzından çıkardığı en umursamaz “Peki!” ile sınırladı. Chi gözden kaybolmuştu ve biz de kalabalık içinde ilerliyorduk. Sonunda bir koridora çıkan kapıdan geçtik ve bütün kalabalığı arkamızda bıraktık. Betona benzeyen sığınak duvarları kalabalığın sesini neredeyse sıfıra indirmişti. Hızlı bir şekilde yürüyorduk, Jo arada bir omzu üzerinden arkaya bakıyordu, muhtemelen *Chi geldi mi* diye kontrol ediyordu. Aramızdaki tek konuşma ayak seslerimizi.

Pat pat, diyordu benimkiler.

Pat çat, diye cevaplıyordu.

Pat pat, diye diretiyordum.

Pat çat, sesi ise kesilmemişti.

Pat; sürtünen ayak sesleri.

Küçük sıçramam ve kayışım Jo'nun komik bir şekilde bakmasına neden olmuştu.

Ne? Adımlarımızın konuşması çok sıkıcıydı.

“Meda...” dedi Jo sessizlik içinde garip bir şekilde. “Orada yaptığın şey için teşekkür ederim.” Genel öfkesi ya da imalı sözlerinden hiçbir iz yoktu; bunlar olmadan onun sesini neredeyse tanıyamıyordum.

Onu sadece benim işime yarayacak muhtemel bir in-tihar görevi için seçtiğimi fark etmemiş olmalıydı.

“Bir şey değil.”

Sesimdeki ironiyi gizleyememiş olmalıyım ki gözle-rini devirdi ve durarak benim de durmama neden oldu. “Aptal değilim, tehlikeli olduğunu biliyorum.”

Ah, işte tanıdığım Jo! Ama sonra öfkesi yeniden sön-dü. “İblislerle savaşmanın tehlikeli olduğunu biliyorum.” Kafasıyla, kaçmakta olanların yönünü işaret etti. “*Hep-sinden* daha iyi biliyorum.” Gözlerini uzaklaştırarak yere doğru bakmaya başladı. Sonra kafasını kaldırdı ve yü-züme kilitlendi. Elleri yumruk hâlini almıştı. “Ama ne olursa olsun savaşmak istiyorum. Savaşmak *zorundayım*.” Elleri gevşemişti. “Neyse, bir şeyler başarabileceğimi dü-şünmemi sağlayan ilk insansın.” Kızgın bir kahkaha attı. “Bebekleri sakınleştirmek dışında... Bu yüzden teşekkür-ler...”

Doğruydı. İyi bir dövüşçü olduğunu söylediğimde samimiydim ve beni de koruyabileceğini düşünmüştüm. Ne diyeceğimi bilmiyordum ve gerçekten de bu şekilde devam edersek arkadaş olabilirdik ve onu ayıyla baş başa bırakma planım tehlikeye girebilirdi. Bu yüzden sadece kafamı salladım. Bana hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. Gerçek bir gülümseme...

Ben de bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Paslanmaz çelik ile kaplı bir kapiya ulaşmıştık, ortasında bir çark olan cinsten... Kapi her iki tarafından da sırt çantalarıyla dolu raflarla çerçevelemişti. Jo çarkı çevirdi ve kapının kilidi hafif bir tıs sesiyle açıldı. Kapiyu küçük bir hırıltıyla içeriye doğru çekti; kapi neredeyse otuz santim kalınlığında ydı. Karşı taraf kapkaranlıktı. Gözlerimin alışması için birkaç kez kırıştırdım ama tek görebildiğim şey karanlıktı.

Jo hızlı bir şekilde “Araç gereç...” diyerek raftan aldığı sırt çantalarından birini bana uzattı. Nereye doğru gitmemi istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de bir uçuruma doğru...

“Merdivenden aşağı doğru in.” dedi. Kafamı kapıdan uzattım ve duvara tutturulmuş metal bir merdiven gördüm. Bir ayağımı ileri attım ve aşağı doğru inmeye başladım. Arkamdan geldi ama sonra kapiyu kapatmak için durdu. Yavaşlayıp onu beklemeliydim ama umurumda değildi. Chi’nin bir an önce bize yetişmesini umuyordum.

Merdiven hiç bitmeyecek gibiydi ve hava basıncı da biz aşağı indikçe düşüyordu. Kulaklığımdaki sesler bir anda yeniden belirdi ama sonra hepsi birden kesildi. Başka bir basamak için adım atmıştım ki ayağımın zemine ulaştığını fark ettim. Merdivenden indim ve ayağımın altındaki çakıl taşlarının ve kumların çıtırdamasını hissettim. Zifiri karanlıktı. Elimi ileriye doğru götürdüm. Hiçbir şey yoktu.

Jo ilginç bir şekilde merdivenlerden inerken ayak sürüme sesleri duydum, sonra da fermuar sesleri... Bir el feneri kör edici şekilde yandı.

“Senin çantanda da bir tane var.” diye fısıldadığında güvenli okul alanından çıktığımızı anlamıştım. Çantamdan çıkarabilmem için feneri bana doğru tuttu.

“Neredeyiz?”

“Eski bir maden... Okul kurucuların da burayı seçmesinin nedenlerinden biri... Burada bir sürü maden var.”

Fenerimi etrafa doğrulttum ve içinde farklı yönlere giden küçük tüneller olan büyük bir mağarada olduğumu fark ettim. Sağımızdaki tünellerden birine doğru gitmekte olan Jo’yu takip ettim ve fenerini sade, gelişigüzel oyulmuş bir haç işaretine doğrulttu. Neredeyse fark edilmiyordu; bir duvardaki doğal bir çatlak bile olabilirdi.

“Eğer birbirimizi kaybedersek bunları takip et, seni kanalizasyona çıkarırlar.”

Kafamla onayladım ama sonra beni göremediğini fark ederek ona cevap verdim. Dar tünele doğru eğilerek girdik, çocukları neden buradan götürmediklerini anlamıştım; uzun olmasının yanı sıra sert bir kayanın üç yüz metre üzerine yerleştirilmiş tehlikeli bir merdivenden dolayı... Zemin engebeliydi ve taşlar ayağımızın altında yuvarlanıyordu ama girintili çıkıntılı tavana kafamızı çarpmadan da feneri sürekli zeminde tutamazdık. Bunun yanında çocukları ferah bir koridor gibi kalıyordu. Jo düz zeminde yeterince iyiye eğimli zemin ise dizini bükemediği için onun işini zorlaştırıyordu. Yavaş gidiyorduk ama Chi hâlâ bize yetişememişti.

Tünelde bir ses duyduğumuzda neredeyse yirmi dakikadır yürüyorduk, hızlı bir şekilde yürümekte olan ayakların ritmik çarpma sesleri... Bir an umutlarım Chi’nin bize yetiştiğini düşünerek yükseldi ama çok geçmeden de yıkıldı. Ayak sesleri yanlış yönden geliyordu. Önümüzde başka birisi vardı ve bize gittikçe yakınlaşıyordu.

İblisler tüneli bulmuştu. En son nereden döndüğümüzü anlamak için telaş içinde feneri arkamıza doğru tuttum. Yakın değildi ve görünmüyordu da. Jo da aynısını yapıyordu, sadece önümüzdeydi. Kolumu tuttu ve feneriyle yaklaşık yirmi metre ilerimizde olan duvardaki bir deliği gösterdi. İleriye doğru topallayarak yürümeye başladı

ama ben tereddütle duraksamıştım. Dar tünelde Jo'nun yanında yürüyemezdim ve bu yüzden onun temposuna ayak uydurmak zorunda kalmıştım. O olmasaydı yeni gelenler bize ulaşmadan son döndüğümüz yere doğru geri koşabilirdim.

Karanlıkta bir ışık gördüm. Yeni gelenin el feneri karanlıkta parılıyordu ama tam olarak görüş alanımda değildi, sahte bir şafak gibiydi. Yaklaşmıştı; Jo başaramayacaktı. Hâlâ da benim gelip gelmediğimden emin olmak için arkasını dönerek değerli saniyelerini boşa harcıyordu.

Geliyordum.

İleri doğru koştum ve ona yetiştim. Kendimizi belli etmemek için fenerlerimizi kapattık. Davetsiz misafirin ışığı sayesinde önümüzü görebiliyorduk. Eğilmiş bir şekilde, elimizden geldiğince koşuyorduk. Jo'nun kolundan tutuyor ve zayıf tarafından ittirerek destek oluyordum. Hızlıca ilerliyorduk ama yeterince hızlı değildik. Işık gittikçe parlak bir hâl alıyordu; tünele girişe üç metre kalmıştı; iki, bir... Davetsiz misafirimiz köşeyi döndüğü anda biz de delikten içeri girmiştik.

Yakalanmıştık, el fenerinin kör edici parıltısının tam ortasındaydık.

"Jo?" Bir erkek sesiydi. İblis değildi. Jo ona doğru döndü ve eliyle gözlerine gelen kör edici ışığı engellemeye çalıştı. Yeni gelen ne yaptığını fark etti ve feneri Jo'nun suratından çekti.

"Orada kim var?" dedi Jo. Artmakta olan paniği, sesi ne sert bir hâl vermişti.

"Hez..." diye cevapladı ses.

"Hezekiah?" dedi Jo karanlığa doğru gözlerini kısarak.

Şimdi onu görebiliyordum, on dört ya da on beş yaşla-

rında, çok uzun dağınık saçları olan ve diğer elinde büyük bir bıçak tutan bir erkek çocuğu...

“Şükürler olsun!” dedi Jo. Sözler ağzından dökülüyormuştu.

“Çavuş beni tünelleri keşfe çıkmam için yolladı. Sanırım sizin için...”

“Seni mi yolladılar?” dedi Jo, elini kalbinin üzerinde tutarak. Benim de kalp atışlarım biraz hızlanmıştı.

“Yaşlı ya da çift canlı birinden daha hızlıyım.”

Çift canlı mı? Ah, hamile kadın yani!

Bu gurur duyulacak bir şeymiş gibi sırtıyordu. “Tamam, şimdi geri dönmem lazım, çocukların korunmasına yardım etmeliyim.” dedi önemle. Yanımızdan geçebilmesi için girintiye yeniden girmiştik ama Jo bir elini çocuğun omzuna koyarak onu durdurdu.

“Dikkatli ol, Hez.”

“Tabii ki...” dedi çocuk rahatça ve Jo elini çekti. “İyi şanslar...” dedi neşeli bir şekilde elini sallarken.

Jo da neşeli bir şekilde yanıt verdi. O eski kederleri yüzüne kırışıklıklar hâlinde yansımıştı. “Sana da...”

Gitmemiştik, onun yerine Jo onun küçük bedeninin gözden kayboluşunu izlerken olduğumuz yerde kaldık, si-lueti fenerin hareketli ışığı ile çerçevelenmişti.

Onca korkudan sonra, hayal kırıklığına yol açan bir karşılaşmaydı ama umursadığımı söyleyemem. Jo sırtını duvara yasladı ve birkaç derin nefes alıp verdi. Ben de aynısını yaptım. Yeniden yola koyulduk ama tünelde arkamızdan yankılanan sesleri duyduğumuzda çok uzaklaşmamıştık. Sesler Hez ve Chi’ye aitti. Yürümeye devam ettik ve çok geçmeden Chi de bize yetişti.

“Neredeydin?” diye sertçe fısıldadı Jo.

“Malzemeleri almaya gittim.”

“Kapıda malzemeler vardı.”

“Diğer malzemeler...” dedi gizemli bir şekilde.

“Cidden harika...”

Ah, Tanrı aşkına!.. “Şşş! Güvenli bir yere gittiğimde istediğiniz kadar kavga edebilirsiniz.” İkisi de sessizleşti ve yürümeye devam ettik.

İlerledikçe yolumuz daha da karmaşık bir hâle geldi ve dönemeçlere de dikkat etmek zorundaydık; çok fazla dönemeç vardı. Dağın etrafında iki kez döndüğümüze yemin edebilirim. Zemin yukarı doğru eğimli bir hâl almaya başladı ve etraf daha da sıcak olmuştu, bacaklarım harcadığım güçten dolayı yanmaya başlamıştı. Kulaklıktan yeniden cızırtılar duyuluyordu ama kimse duyulmuyordu.

En azından bir süre için...

“Meda...” dedi biri, tekdüze bir ritim ve düz bir şekilde. Sendeledim ve Chi destek olmak için beni kolumdan tuttu. Kafamı kaldırdım; sert bir ifadesi vardı. Jo’nun durduğu yere doğru baktım. Dimdik duruyordu ve ellerini yumruk yapmıştı. Yüzünü bize doğru çevirdi. Gözleri parlıyordu.

“Meda, geri geeel!” diyordu ses. “Okulu ele geçirdik. Arkadaşlarını ortadan ikiye ayıracağız ve onları sadece sen kurtarabilirsin.” Arkadan çığlık sesleri geliyordu. Chi’nin kolumdaki elleri titriyor; Jo ise büyük bir kederle ağzını eliyle kapatıyordu.

“Belki de umurunda değildir, ama yalnız mısın ki? Belki arkadaşlarının umurundadır...” Daha çok çığlık... Jo’nun yanaklarından gözyaşları süzülüyor ve kontrolsüzce titriyordu. Chi yanımdan hızlıca geçti ve kollarını Jo’ya sardı. Jo yarım saniyeliğine Chi’ye doğru yığıldı ama sonra yanımaşasına geri çekildi. Hüsran dolu bir çığlık eş-

liğinde kulaklığını çıkardı ve ayağıyla öfkeli bir şekilde ezmeye başladı.

Chi taş kesilmişti. Çenesi sertleşmiş, gözleri kömür kömür olmuş, sırtı kaskatı kesilmişti. Bitkin bir şekilde kulağından kulaklığı çıkardı ve cebine koydu. Ben de aynısını yaptım. Jo'yu takip etmeye başladık.

Arkamızdan bir ses geldiğini düşünerek iki kez durduk ama hiçbir saldırı olmayınca yürümeye devam ettik. Sonunda başka bir yarım yamalak, neredeyse fark edilemez şekilde bir haçla işaretlenmiş tonoz tarzı başka bir kapıya ulaştık. Chi kapının çarkını çevirirken Jo da görebilmesi için el fenerini tutuyordu. Ben ise herhangi bir takipçimiz olup olmadığını anlamak için fenerimi arkamızdaki tünele tutuyordum. Kapı gıcırdayarak açıldı ve kanalizasyona doğru onları takip ettim.

Kanalizasyon tamamen yuvarlaktı; tuğla duvarlı, büyük bir boru gibiydi. Bizim olduğumuz boruya daha fazla boru giriyor ve yere doğru düşen pis sızımlar, dipteki bulanık, kahverengi lağım pisliğinden oluşan altmış santimlik bir havuza düşüyordu. Pisliğin içinde kocaman parçalar yüzüyor ve su yolundaki duvara yapışıyordu. Suyun en yüksek noktaya ulaştığı noktada duvardaki yığınlar daha da fazlaydı; tam da dengemi sağlamak için elimi koymak istediğim yer. Çok da kötü kokuyordu. Ah Tanrı'm, çok kötü kokuyordu! Öğürdüm ve burnumu tişörtümün içine soktum.

Ergen mutant Ninja Kaplumbağalar bana yalan söylemiş. Kanalizasyon kesinlikle yaşayıp pizza yemek isteyebileceğiniz bir yer olamazdı. Oldukça yüksek bir iğrençlik toleransım olduğunu sanırdım ama bu beni aşıyordu. İğrenç şeylere değmemeye çalışarak borular içerisinde yürüdük.

Arkamızdan gelen tiz çılgılığı duyduğumuzda ilk dönemeci daha yeni dönmüştük. Tanıdık, kulak tırmalayıcı tiz bir çılgılık...

Biri bizi takip ediyordu.

Hepimiz birbirimize aynı ifadeyle baktık ve sulu pisliğin içinde sıçramalar eşliğinde dikkatsizce koşmaya başladık. Gözlerimiz haç işaretlerini arıyordu ve ilkinin görür görmez girdik ve ardından ikinci bir dönemece daha girdik. Dönemeçleri artık seviyordum, takip edilmemizi zorlaştırıyorlardı.

Ama her nasılsa ayak sesleri hâlâ ısrarcıydı.

Başka bir haç işaretli köşeden daha girdik ama çıkmaz bir yoldu. Metal ızgaraları tekmeleyerek parçalamayı başarsak bile dışarıya çıkan tek tünel bizim sığamayacağımız kadar küçüktü. Chi parmağıyla yukarıyı gösterdi. Yukarıda bir haç işaretiyle işaretlenmiş bir yağmur suyu ızgarası vardı. Etrafta merdiven aradım.

Ama tek sorun, bir merdiven olmamasıydı. Kapana kısılmıştık.

ON İKİ

Chi kendini duvara yaslamıştı (iğrenç), iki kılıcı da ellerindeydi. Ben Jo'nun arkasına sokulmuş, girişten olabildiğince uzak kalmaya çalışıyordum. Fenerlerimizi kapatmıştık ve hiçbir şey göremiyordum; bu şekilde burnum daha da hassaslaşmıştı ve zaten iğrenç olan koku daha kötü bir hâl almıştı. Karanlıkta çömelmiş, bekliyorduk. Takipçimiz köşeyi döndüğü anda Jo ve ben onu el fenerlerimizle kör edecek, Jo ise saldıracaktı.

Fazla beklemek zorunda kalmadık. Bir el fenerinin hareketli ışığı küçük tünelimizi pislikte hızlıca hareket eden ayak sesleriyle aydınlatmaya başlamıştı. Sadece tek bir kişinin ayak sesleriydi ve gülümsemeye başladım. Işık gittikçe parlaklaşıyordu ve Chi'yi belli belirsiz görebiliyordum. O da gülümsüyordu; sevdiğim o şiddet dolu, vahşi gülümsemesi... O da tek bir kişiye ait ayak sesi duymuş olmalıydı.

Takipçimiz köşeyi döndü. Biz fenerimizi tutarken Chi de ona doğru sıçradı; sonra durmaya çalışarak silahlarını ve bıçaklarını bıraktı. Duramayıp iblis olmak için çok küçük olan o bedene çarptı ve ikisi de bir feryatla yandaki duvara çarptı ama neyse ki pisliğin içine düşmediler. Chi geri çekilerek Uri'yi, profesyonel takipçiği bıraktı.

Korkunç olmasından daha çok rahatsız ediciydi ama yine de kendimi onu öldürmekten alıkoymalıyım. Aslında adil görünüyordu; beni korkutarak ömrümden on yıl almıştı, ben de ondan on yıl almalıyım. O kadar rahatsız ediciydi ki zaten birisi yirmi iki yaşma gelmeden onu öldürmeliydi, yani onu şu an öldürerek ödeşebilirdik. Aslında, on üç yaşında bile olabilirdi, yani bir yıl fazlası vardı. Ne diyebilirim ki? Cömert bir ruha sahibim.

Ama öldüremezdim, bu yüzden ona karşı sadece hor-murdandım. Jo onu ağır bir biçimde uyardı ve Chi ise onu uzun süredir görmediği bir kardeşi gibi karşıladı.

Çantamızda halatlar vardı ve Chi, Uri'yi ızgaraya doğru ittirdi. Halatı yukarıda bir yerlere bağladı ve yukarı tırmandık. Kanalizasyondan sonra dağların taze akşam havası çok güzel kokuyordu. Mevsimin ne olduğu önemli değildi, aklıma elmaların gelmesine neden olmuştu.

Alaca karanlıktı ve Sylva kasabasına gittiğini düşündüğüm sessiz bir ara sokaktaydık. Tek görebildiğim kubbesinin üzeri bir heykelle tamamlanmış, beyaz bir binaydı. Kesinlikle şehirlerdeki binalara benziyordu. Cırcır böceklerinin şarkıları ve uzaktaki arabaların vızıldamaları duyabildiğimiz tek sestiydi ve konuşmayıp çok dikkatli hareket ederek bunun bu şekilde kalması için uğraşıyorduk. Birkaç kilometre uzaklıkta kocaman bir iblis ordusu vardı ve kasabada birilerini bırakıp bırakmadıklarını anlamamanın yolu yoktu. Tapınak Şövalyelerinin tünelleri olduğunu biliyorlardı; bir tanesini de tutmayı başarmışlardı.

Chi ve Jo küçük kasabanın düzenini ezberlemek için otuz saniyelerini daha önceden harcamış olmalıydılar ki bizi Demir Yılan'a doğru götürmekten çekinmiyorlardı.

Demir Yılan, tuğlarla döşenmiş, yeşil bir şerit alışveriş merkezindeki küçük bir batakhaneydi, neon rengi yön işa-

retleriyle tamamlanmış ve tabii ki de “*Motosikletçiler Her Zaman Gelebilir*” yazılı bir karton, pencerede eğri büğrü duruyordu. Neyse ki hem bar hem de et lokantasıydı, bu yüzden reşit olmamamıza rağmen girebilmiştik. Karanlıkta, içeride ilerlerken hâlâ insanlar bize bakıyordu ama belki de dikkatleri çeken şey yaşımız değil, bize eşlik eden kötü kokuydu. Müşteriler biralarıyla birlikte hamburgerlerini yiyor olsalar da pek de bir aile yeri sayılmazdı. Aslında yemekler gayet güzel görünüyordu ve akşam yemeğini kaçırdığımız aklıma gelmişti. Umarım Chi ve Jo’nun bunun için bir planı vardı; aç olduğum zaman çok öfkeli oluyordum. Beni öfkeliyken görmek istemezsiniz. “Aç ve sinirli...” derdi annem; her ne kadar bana bunu her dediğinde zekâsını takdir etmek için ne kadar aç ve sinirli olsam da.

Doğruca tuvaletlere doğru giderek barmenin şüpheli bakışlarını üzerimize çekmiştik. Jo ve ben kadınlar tuvaletinde kanalizasyon pisliğinden temizlenirken Chi ve Uri de motosiklet anahtarlarını getirmişti. Bütün ayağımı ve ayakkabımı lavaboya sokup musluğu açtım, sonra diğeri için de aynısını yaptım. Koridorda yeniden buluştuk, Chi zafer dolu bir şekilde anahtarları sallıyordu ve arkadaki acil çıkış kapısından çıktık.

Barın arkasında koyu yeşil bir brandanın altına gizlenmiş altı tane motosiklet vardı. Anahtarları bırakan bütün zekâlı onları etiketlememişti ve bu yüzden anahtarların uyduğu iki motosikleti bulmak için hepsini denemek zorunda kaldık. Sadece iki tane çünkü Jo için üç tekerlekli bir motosiklet yoktu ve ben de sürmesini bilmiyordum. Daha önce dediğim gibi, asfalt önemli bir düşmandı ve benim de düşmek gibi bir niyetim yoktu. Ceketinin arkasından yayılan koku nedeniyle suratımı yana çevirerek Chi’nin arkasına tırmanmaya başlamıştım ama uzaktan

gelen bir gürültüyle duraksadım. Jo ve Chi'yi gülümserken gördüğümde sesin ne olduğunu anladım.

Uzaktan gelen bir sürü motosiklet sesi... Takviye kuvvetleri okula ulaşıyordu. Chi ve Uri'nin motosikletlerini çalıştırmasıyla toz olup gittik.

Bir kez daha kendimi bir motosiklette, insan-iblis kıyımından kaçarken bulmuştum. Bir alışkanlığın ortaya çıkmakta olduğunu hissediyordum ve onu daha da fazla ilerlemeden, daha tomurcukken koparmalıyım.

İblisler beni istiyordu çok fena bir şekilde. Timarhanede bir iblis kanımı yalamış ve şok olmuştu. Kanımda bir şeyler ona yarı-şövalye olduğumu söylemiş olmalıydı; ya da başka bir şey vardı. Ama asıl soru bunun neden beni istemelerine neden olduğuydu. Daha da önemlisi, beni istememelerini nasıl sağlayabilirdim?

Çavuş bize Wisconsin kırsalında bir şövalye üssüne gitmemizi söylemişti ama bunun en iyi plan olduğuna emin değildim. Eninde sonunda bir Beacon olduğumu anlayacaklardı ve soruların ardı arkası kesilmeyecekti; cevap vermek istemediğim sorular... Wisconsin'de birinin Beacon olup olmadığını anlamak için kendilerine özgü yöntemleri bile olabilirdi. Chi, Amerika'daki diğer birliklerde Beacon haritası olmadığını söylemişti ama bu hiçbir şeyleri olmadığı anlamına gelmiyordu. Ayrıca iblisler bu yaptığımız şeyi tahmin edemez miydi? Başka bir şövalye sığınağına gitmek?

İki düşman ordum için de kolay bir hedef hâline gelmek istemiyordum. Bu yüzden daha önceki planıma döndüm; geçmişim hakkında mümkün olduğunca fazla şey öğrenip gidecektim. Muhtemelen sonsuza kadar saklanacaktım. İlk adım basitti: Luke Bergeron'ı bulmak.

Motor üzerinde popomu titreten iki saatten sonra bir Wal-Mart'ın önünde durduk. Uri en temiz olanımızdı, bu yüzden onu kıyafet alması için içeri yolladık. Şimdiye kadar giydiğini gördüğüm her şeyin gizli bir şaka olmasını umuyordum. Giymekte olduğum şeyin neredeyse aynısını aldığını gördüğümde çok hoşnut bir şekilde şaşırmıştım; kot pantolon ve bir tişört, bu sefer *"Ham, ham,"* diyen bir dinazorun olduğu siyah bir tişört... Jo için aldığı pembe tişörtü gördüğümde *kendini mi öldürtmek istiyor* diye düşündüm. Jo'nun gözleri öfkeyle bakıyordu, bu yüzden gülmemi tuttum ve tek kelime etmedim. Hem bir şey de dememe gerek yoktu, çünkü gerçekten, öyle bir tişört yeterince söz söylüyordu. Parmaklarımla hayalî bir kamera yaptım ve her zaman hazine değerinde olacak bir fotoğraf çektim. Jo bana dilini çıkardı. Bunun da bir fotoğrafını çıkardım ve şaşırtıcı bir şekilde, gözlerini devirirken bir yandan da gülümsemesini bastırdığını fark ettim.

Bir sonraki durağımız yemek yiyip plan yapmak için yol kenarındaki bir kafeydi. Diğer müşterilerden mümkün olduğunca uzak bir kısıma oturduk. Restoran yaklaşık olarak bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde olduğu için dışarıya çok yakındık. Neyse ki en yakınımızda bulunan çift, birbirlerinin kökeniyle ilgili hararetli bir tartışmadaydı ve bir grup lise öğrencisi umurlarında değildi. Eğer bu şekilde devam ederlerse, şansımız yaver gidebilir ve yemek ile bir şov izleyebilirdik.

Çok yapraklı menüden, siparişlerimizi ucuz bir restoran lehçesiyle bağırarak ileten garsona verdik. Gittiğinde hiçbirimiz konuşmuyorduk. Dün gece uyuyamamış, adrenalini yığılması ve motor üstünde iki saat boyunca hissizleştirici titreşimler bizi çok yormuştu. Ama onlar için farklı bir şeyler daha vardı. Birbirine yapışmış dudaklar, solgun suratlar, korkunç görüntülerin tekrarlarını izleyen donuk gözler... Jo uzaklara bakıyordu. Chi ise gelişigüzel bir biçimde yüzünü ovuşturuyordu. Uri kafasını masanın

üzerine koymuştu ve Chi de bir kolunu omzuna atmıştı. Bir anda benimle birlikte gelmiş olmalarına sevindiğimi fark ettim, hatta Uri'nin bile, çünkü bu, hayatta olduklarını bildiğim anlamına geliyordu.

Yemek geldi, onlar dua ederken ben bekledim. Yemeye başladım ama onlarsa waffleları sanki karaya vurmuş deniz yaratıklarıymış gibi zorla ağızlarına sokuyordu.

Tennessee'de bir yerde, Wisconsin'e doğru yoldaydık ve geminin yönünü değiştirmem gerekiyordu. Tek sorun ise bana eşlik edenleri nasıl ikna edeceğimdi. Onları geride bırakabilirdim ama birlikte daha güçlüydük ve Luke'u nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim de yoktu. Doğaçlama yapmaya karar verdim.

"Peki... Planımız nedir?" dedim, eziyet edici sessizliklerini bozarak.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Chi, waffleını ağızına sokarken. "Wisconsin'e doğru gidiyoruz."

"Bu sence akıllıca mı?" Farklı bir planla ortaya atlamak istemiyordum; bunu onların yapmasını tercih ederdim. İnsanların benim planımın onların planı olduğunu düşünmelerini sağlamak genelde iyi bir fikirdir. Ödünç vermekte tereddüt etmeyeceğim harika planlarım vardı.

"Sanmıyorum." dedi Jo, düşünceli bir şekilde. Bu beni şaşırtmıştı. Jo şimdiye kadar planlara uyan kişiydi.

"Sence ne yapmalıyız?" Dürüst bir soruydu.

Jo çenesini kilitledi ve hepimizin gözlerine bakmaya başladı. "Bence Meda'nın annesi hakkında daha çok şey öğrenmeliyiz."

Belli ki benim planım *başkasının* planıydı. Hepimiz Jo'ya şaşırmış bir şekilde bakıyorduk. Yani benim hoşuma gitmişti ama bunu neden dediğini bilmiyordum; yarı-iblis olduğum gerçeğini gizli tutmak için olmadığı kesindi.

“Bir düşünün.” dedi, çatalını indirip öne doğru eğerek. “İblisler muhtemelen bir Beacon olduğu için Meda’yı istiyor.” Bu kadar kanıta rağmen benim kutsallığımdan şüphe ediyordu; zeki kız. “Onu o kadar çok istiyorlar ki daha önce hiç yapmadıkları bir şekilde ana üssümüze saldırdılar. Eğer onu başka bir üsse götürürsek oraya da saldırırlar.”

“Ama bu sefer hazırlıklı olacağız.” diye masaya yumruğunu vurdu Chi.

“Yani?” dedi Jo, Chi’nin hareketini anlamsız bir hâle getirerek. “Yine büyük bir savaş olur ve birçok insan ölür; ya sonra? Başka bir yere gideriz ve bize yeniden saldırırlar.” Jo kafasını iki yana salladı. Mantıklı olan tek şey ne tür bir Beacon işleri yapmasını anlamasına yardım etmemiz ve yaparken de ona destek olmamız. Herkesin güvende kalmasının tek yolu bu.” Gözleri benimkilerle buluştu, “Meda da dâhil.”

Hepsi birden bana bakıp tehlikeli yüceliğimi incelerken sessizlik olmuştu. Keşke saçımı tarayabilmiş olsaydım.

“Bunun geçmişiyle ne ilgisi var ki?” diye sordu Uri.

“Meda’nın hem bir şövalye hem de bir Beacon olmasının çok büyük bir tesadüf olduğunu düşünmüyor musun? Daha önce her ikisi de olan biri hiç duymadım. Hem annesi ona bir şövalye olduğunu neden söylememiş ki? Mary neden kendisi için sahte bir ölüm hazırlamış? Hiçbiri mantıklı değil.” Omuzlarını silkti. “Bu her hâlükârda buradan başlamamızı gerektiriyor. Bana doğru döndü ve “Tabii bizimle paylaşmak istediğin Nobel Barış Ödülü’ne layık planların yoksa?” diye sordu alaycı bir şekilde.

Hayır, hiç de yoktu. Kafamı iki yana doğru salladım.

Chi bunun üzerine düşünmeye başladı ve hoşuna gitti. Onun hoşuna giden kahramanca ve tehlikeli türden bir plandı. Sonunda kabul etti ve tahmin edilebileceği gibi Uri de kabul etmişti.

“Peki Meda. Bize bildiklerini anlat.” dedi Jo ve hepsi bana döndü.

Düşünmeye başladım. “Pek bir şey bilmiyorum. Annem ve ben sürekli olarak taşınıyorduk, bir apartmandan başka bir apartmana. Önemli işlerde çalışıyordu ve ben de evde eğitim görüyordum.”

“Hiç arkadaşı var mıydı?” diye sordu Jo. “Birlikte çok zaman geçirdiği birileri? Bir şey bilebilecek birileri?”

Kafamı iki yana salladım. “Pek arkadaşı yoktu.” Parmagımla çeneme vuruyordum. “Aslında şimdi düşünüyorum da, hiç arkadaşı yoktu.” Bu, bana zamanında çok da garip gelmemişti. Sonuçta, benim de hiç arkadaşım yoktu. Annem yavaş yavaş başlatmayı planlamış olsa da, diğer insanlarla sosyalleşmem yasaktı. On beş yaşında, karanlık dürtülerimin kontrolünü iyice kazanmaya başlamıştım. Ama bu, onun neden hiç arkadaşı olmadığını sorgulama neden olmamıştı. Ya da neden bu kadar sıklıkla taşındığımızı...

Sunmuş olduğum bilgilerin miktarından pek de etkilanmemiş görünüyorlardı.

“Ve öldürüldüğünü mü söylemiştin?” dedi Jo ve kafamla onayladım. “Sen de onu bulanlardan biri miydin?”

Bu anı ağzımın kurumasına neden olmuştu. Kafamla onayladım ve cevap vermeden önce bir yudum su içtim. “O zamanlar Londra’da yaşıyorduk. Bodrum katında... O, ligme ligme edilmişti. Hiçbir şey çalınmamıştı.” Görüntüler gözlerimin önünden hızlıca geçiyordu. Kırmızı bir havuz, hareketsiz kahverengi gözler, ellerimin içindeki

eli... Ve neredeyse apartmanın çökmesine neden olacak öfkem... Birisi yumruğumun üzerine elini koydu. Jo'ydu.

"Bir iblis gibi görünüyor. Ruhlarını yemek için insanların içini açarlar." dedi kibar bir şekilde. Sanki bilmiyormuşum gibi.

"O zamandan beri neler yaptın?" dedi Chi, konuyu değiştirerek.

"Pek bir şey değil." Hayaletlerle konuşmuş, kötü insanları öldürmüştüm. "Etrafta gezdim, geçinebilmek için birkaç işe girdim." Kurbanlarımın paralarını çalmıştım. Kendimi tımarhaneye kapattırmıştım. "Öylece sürüklendim." Gülümsüyordum. "Maalesef pek de Nobel'e layık şeyler değil." Şimdi teklifimi yapmanın zamanıydı. "Sanırım nereden başlamamız gerektiğini biliyorum." Annemin ve Luke'un fotoğrafını çıkarıp görebilmeleri için masaya koydum. "Annemin anıtından yola çıkarak, bu adamın onu herkesten daha iyi tanıdığını düşünüyorum." Sonra daha da çekici bir hâle getirmek için ekledim, "Ve ben babamın kim olduğuna dair hiçbir şey bilmiyorum." Bu adamın olmadığına dair yeteri kadar şey biliyordum ama kendilerinin bir sonuca varmasını istedim.

Jo onu tanımadı ve Chi'ye bakmaya başladı.

"Luke Bergeron... Üsse çok fazla gelmezdi. Evli değildi, çocuğu yoktu, sadece sahada çalışıyordu."

"Sahada nerede?" diye sordu Jo ama kimse cevaplamadı. "Peki onu nasıl bulacağız?" Geriye yaslandı ve tabağına çatalıyla düşünceli bir şekilde vurmaya başladı.

Düşünmekte olan Uri'nin gözleri kısılmış ve dili ağzının kenarından dışarı çıkmıştı. "Çavuş onun nerede görevli olduğunu bilir."

"Okulu arayabileceğimizi sanmıyorum. "Ya hâlâ savaşıyorlardır ya da herkesle birlikte okulu boşaltıyorlardır." Ya da ölmüşlerdir ama Jo bunu söylememişti. "Hem

ona ulaşabilsek bile bu birisinin bizi Wisconsin'e götürmesi için gelmesine neden olur."

"Konserdeki herhangi biri biliyor olabilir." dedi Chi.

"Peki onlara nasıl ulaşabiliriz?" diye sordu Jo.

"Cep telefonları yok mu?" diye sordum.

"İhtiyaçları yok; büyü kullanıyorlar." diye açıkladı Chi. "Haçlı olana kadar sahip olamayacağımız büyüler..."

"Anne babalarınız sizi hiç aramıyor mu?"

"Evet ama oda telefonunu arıyorlar."

"Sabit hat gibi bir şey mi?" Şövalye gençlerin hiçbirinin sıradan ergenlerin dertleriyle uğraşmadığını fark ettim. "Sizin cep telefonunuz yok mu? Gerçekten mi?"

"Yoksulluk yemini, hatırladın mı?" dedi Chi.

"Senin de taşıdığını görmedim." dedi Jo.

Yemin yoktu ama yoksulluk vardı. Bir de arayacak kimse yoktu.

"O zaman anne babanızı nasıl arıyorsunuz?" diye sordum.

"Aramıyorum." dedi Chi. "Bir telefon taşımaları çok tehlikeli. Onun yerine bir Haçlının anne babama beni aramalarını söylemesini istiyorum. En kısa sürede de bana geri dönüyorlar."

Uri de kafasıyla onaylıyordu ama Jo başka bir yöne bakıyordu. Bende de olduğu gibi, ebeveynler ya da eksiklikleri, hassas bir konuydu. "Yani Luke ile iletişime geçmek için kıdemli bir şövalye bulmalıyız." dedim.

Jo cevapladı. "Tanıdığım hepsi savaştaydı ama okul şimdiden boşaltılmıştır ve çoktan gitmişlerdir." Ya da ölmüşlerdir ama yine bunu söylememişti.

“Bu durumda Wisconsin’e gitmek tek şansımız. Şövalyeleri bulabileceğimizden emin olduğumuz tek yer.” diye toparladı Jo, mutsuz bir şekilde.

“Tahmin edeyim, onların da telefonu yoktur.” dedim ve Jo cevap verdi.

“Ah, var!” Şükürler olsun, nihayet! “Ama numarayı bilmiyoruz ve rehberde bulabileceğimiz bir şey de değil.”

Kafamı masaya vurdum.

Uri bir anda kafasını kaldırdı. “Bekleyin!” Hepimiz ona bakıyorduk. “Çavuş, bilinen bütün Beaconların ve onları korumakla görevli olanların bir listesini tutuyordu. Geçen yaz onun ofisinde çalışmıştım. Ona ihtiyacımız yok, sadece o listeyi almamız gerek.”

“Uri, bu dâhice!” Jo’dan zor duyulabilecek bir iltifat. Uri heyecanından yerinde duramıyordu ve oturduğumuz sentetik kumaştan koltuğun gıcırdamasına neden oluyordu. “Eğer Luke’un kimi koruduğunu bulabilirsek, onu nasıl bulabileceğimizi de öğreniriz.”

“Peki liste nerede?” diye sordum, bariz olan cevabın yanlış olması için dua ederek.

“Çavuş’un bilgisayarında. Şifre korumalı ama ben şifreyi biliyorum.” Zafer dolu bir şekilde sırtıyordu. Uri’nin keyfini kaçırmak istemiyordum, bu yüzden ortadaki soruna değinmedim.

Çavuş’un bilgisayarı okuldaydı ve orası şu an bir savaş alanıydı.

ON ÜÇ

Iyiliğin ve kötülüğün savaş alanından kutsal bir listeyi ele geçirmek için ölüme meydan okunan, cüretkâr bir macera... Bu daha çok...

Başkasına uygun gibiydi.

Neyse ki, kendini feda etmekte hiçbir problem görmeyen delilerle birlikteydim. Daha da iyisi, benim onlarla gelmemi istemiyorlardı. Çok değerliydim. Tartışma şu şekilde ilerliyordu:

“Dünyayı kurtarmak için her şeyin riske atıldığı ahmakça bir tek kişilik plan!” Chi.

“Kaba bir yorum.” Jo.

“Tehlikeli görevde yer alabilmek için yapılan sahte girişim.” Ben.

“İkimizin yer aldığı daha az ahmakça bir plan.” Uri.

“Kaba yorum. Chi’nin ve benim yer aldığım neredeyse mantıklı bir plan.” Jo.

“Aşırı korumacı bir tepki.” Chi.

“Geerçekten kaba bir yorum!” Jo.

“Jo’nun bacağı hakkında utandırıcı bir yorum.” Chi.

“Öfkeden deliren ve cinayet işlemek üzere olan bir Jo.”

“Tartışmaya son veren ve herkesin Jo’nun planında hemfikir olmasını sağlayan hayat kurtarıcı bir müdahale.” Ben.

Ve manyağa bağlayan kalabalık!

Sonuncusu biraz abartı olabilir. Ama onları Jo’nun planının en mantıklısı olduğuna ikna etmiştim. Chi ve Jo suçlu gençliklerini okuldan kaçıp gizlice girerek geçirmişlerdi, hem bir saldırı olursa iki kişi olması daha iyiydi. Okula giden iki saatlik yolun sonunda savaşın bitmiş olmasını diliyordum. Okulu şu an kimin kontrol ettiği en önemli soruydu; ölüm tutsak olmaktan daha kötü bir şey olduğu için kontrolde olanların şövalyeler olacağını umuyorlardı.

Uri planda yer almadığı için hayal kırıklığına uğramıştı, ama egosu (benimki de) birinin bu paha biçilemez kargoyu korumak zorunda olduğunu söyleyince çok yükselmişti.

Planımızı bitirip restoranı terk ettiğimizde saat on biri geçiyordu. Hesabı ödemedi kaçacağımızı düşünüyordum ama bu da sıırım gibi durup kötü kötü bakan garson yüzünden beni korkutuyordu ama neyse ki her bir çantaya para koyulmuştu. Kıyafetleri de bu şekilde almıştık. Uri ve ben önemli bir uyku göreviyle ucuz bir motele saklanmıştık. Gerçekten de destekleyebileceğim bir iş bölümüydü.

Motel çok iğrençti ama ergenlere oda veren bir yer olduğu için tek şansımız buydu. 50’li yıllarda yeni olduğu belliydi ve o zamandan beri sadece gönülsüzce bir bakım girişimi ve tamamen gönülsüzce bir şekilde dekorasyon

girişimi yapılmıştı. Duvar kâğıdı sökülüyordu, banyo küflenmişti. İki büyük boy yatak cam mavisi ve pembe çiçekli yatak örtüleriyle kaplanmıştı ve bir bağımlıdan daha çok sigara külüyle doluydu. Televizyon yoktu. Ve koku... Bunu tarif edebilecek kadar zalim değilim.

Chi ve Jo da odaya bizimle geldiler ve çantalarımızı yeniden düzenledik. Çantalarda işaret ışıkları, el fenerleri, termal örtüler (soğukta kaldığınızda vücudunuza sarabileceğiniz alüminyum folyo gibi bir şey), halatlar, bıçaklar, gofretler, dağların bir haritası, 500\$ nakit ve 9 mm bir silah vardı. İblislerin işine yarayan bir şey yoktu ama dışarıdaki tek kötüler de onlar değildi.

Jo yola çıkmak için çantasını aldı ve Chi'ye döndü. "Hazır mısın?"

"Ah, evet. Bir dakika..." Etrafına bakınıyordu. "Tuvalete girmem lazım." Berbat bir yalancıydı. Bir şeyler çeviriyordu. "Sen dışarı çık, Uri, onun için motosikleti çalıştırabilir misin?"

İkimiz yalnız kalmıştık. Çevirdiği iş benimle alakalı olmalıydı.

Kapıyı kapatmasıyla şüphelerimi doğruladı. Bana doğru döndü, mavi gözleri çok keskindi ve hızlıca konuşmaya başladı. "Bak Meda, görüldüğün kadar savunmasız olmadığını biliyorum."

Kahretsin, belki de *göründüğü* kadar salak değildi. Okulda gördüğü cesetlerden dolayı olmalıydı. Kaçıp koşmak istedim ama olduğum yerde durdum. Ortaya çıkan sessizlikte kafamda yalanlar doğuyor ve örümcekler tarafından dokunarak ağızımdan çıkmayı bekliyorlardı.

Ama beni şaşırttı. "Benim için Uri'ye göz kulak olur musun? Güçlü biri ama daha sadece bir çocuk. Ona sen-

den bunu istediğimi de söyleme.” Yarım ağız gülümsüyordu. “Bu onu incitir.”

Hayır, gerçekten de salaktı.

Dışarıda çalışan motorun sesi duyuldu. Jo onu bekliyordu. Kafam karışmıştı ve rahatlamamıştım da. Bir şeyler gizlediğimi biliyor ama bebek bakıcılığı yapmamı mı istiyordu?

“Neden?”

“Çünkü sana güveniyorum.”

Şaşırmıştım, sözler ağzımdan istemsizce çıktı, “Neden?”

Omuzlarını silkti. “Yanlış bir karar vererek sana güvenmeyip sırtımı yardıma ihtiyacı olan birine dönmektense yanlış bir karar vererek sana güvenip ölmeyi yeğlerim.” Üzerine düşünmesine bile gerek yoktu.

Chi bir salak olabilirdi ama kahramanca bir salaklıktı.

“Chi!” diye bağırdı Jo, dışarıdan, sabırsız bir şekilde. “Büyük tuvaletini yapıyor olduğunu bilseydim motorun gazını harcamazdım!”

Klas bir kızdı.

“Yani?” diye sordu Chi.

“Tabii ki.”

“Teşekkürler...” dedi ve çantasını alıp odadan çıktı. Motosiklette Jo’nun önüne geçti ve yola koyuldular.

Okula gitmek iki saat sürüyordu, muhtemelen gizlice girip çıkmak da bir saat sürecek ve iki saat de tekrar buraya gelmeleri sürecekti. Gece yarısından önce sabah beş gibi geleceklerini söyleyerek gittiler.

Eğer altıya kadar gelmiş olmazlarsa, Wisconsin'e gidecektik.

Uri ve ben sırayla duş aldık. Uri herkese eşofman takımını almıştı, ben de bir çift aldım ve bir de siyah bir tişört aldım. Uri'nin görmüş olduğu tek kadın iç çamaşırı annesininkiler olmalıydı çünkü Jo ve bana paraşüt tarzında külotlar almıştı. Yine de ona bulaşmadım; muhtemelen kadın bölümünden iç çamaşırı almak, iblis kuşatmasından kaçarken daha az bir cesaret gerektirmişti.

Günlerimiz çok yoğun geçiyordu ve son kırk sekiz saatir de sadece birkaç saat uyumuştuk. Jo ile paylaşacağım pis yatakta uzanıyordum ama uyuyamıyordum. Onun yerine koyulmuşçasına böcekleri sayıyordum, ama bu böcekler gerçektir. Sonra tavandaki su lekelerinin oluşturduğu şekillere bakmaya başladım. Uri'den bir oflama duydum. O da uyuyamıyordu. Saatteki canlı, kırmızı rakamlar çok parlaktı: kanla renklendirilmiş gibiydi. 12.15... Yola çıkmak için beş saat kırk beş dakika kalmıştı.

12.45 olana kadar uzandım, sonra pes ettim.

"Uri, uyudun mu?" Uyumadığını biliyordum.

"Hayır."

"Biraz hava alalım mı?"

Sanki çocuğa bir yardım eli uzatmış gibiydim. "*Evet.*"

Spor ayakkabılarımızı ve svetşörtlerimizi giyindik, Uri silahlarını da aldı ve kapıyı arkamızdan kilitleyip dışarı çıktık. Hâlâ dağlardaydık, bu yüzden hava soğuktu ve nefesimiz küçük bulutlar yaratıyordu. Uri ellerini cebinde yumruk yapmış bir şekilde tutuyordu, muhtemelen kendini sıcak tutmaktansa silahlarını tutabilmek içindi. Koruma görevini çok sevimli bir şekilde ciddiye alıyordu, bir kurdu koruyan ağırbaşlı bir Labrador yavrusu gibiydi.

The Mountain View Moteli sonunda nehir olan dik, kayalık bir yokuştaydı ve gecenin o saatinde kapalı olan küçük, yerel bir benzin istasyonu ile aynı otoparkı paylaşıyordu. Zamanında birileri moteli daha turist canlısı bir yere benzetmek için çocuklar için bir oyun alanı kurmuş olmalıydı. Nehrin aktığı uçurumun hemen yanındaydı, yani motelin sahibi ya salaktı ya da çocuklardan nefret ediyordu. Çoğu şey berbat bir hâldeydi ama salıncaklar oturacak kadar sağlam gözüktüyordu ama hafif bir sallanmadan daha fazlasını yapmayacaktım.

Kimsenin üzerinde konuşmadığı gerçeği açmaya karar verdim, hatta bunu komik bir hâle getirdim.

“Jo’nun ibislere fırsat kalmadan Chi’yi öldüreceğine yirmi dolarına bahse girerim.”

İşe yaramış ve Uri yavaşça gülümsemeye başlamıştı. “Hayır, onu öldürmez.” Benim yanımdaki salıncakta oturuyordu.

“Evet, muhtemelen haklısın.” dedim. “O zaman motosikletle geri dönemez.”

Uri güldü. “Zaten öldürmezdi.”

“Öldürürdü. Ondan nefret ettiğine eminim.” Onu arzulamadığı zamanlarda...

“Birbirlerinden nefret etmiyorlar, sadece birbirlerini incittiler.” On üç yaşındaki bir çocuktan duymayı beklediğim bir şey değildi. Kaşlarımı kaldırmıştım. “Ne?” dedi, savunmaya geçerek, “Uğruna ölebileceğin birinden nefret edemezsin.”

“Anlat bana, O’Sensei, nasıl bu kadar bilge oldun?”

Yüzü kızarmıştı. “Annem bana açıklamıştı, ben...” kafasını eğdi ve saçı yüzüne düştü, “ben ona kızginken...”

Ah, anlamıştım. Ama utanmasına gerek yoktu. Bence

ebeveynlerinize en az bir kere “sizden nefret ediyorum” diye bağırmadıkça bir ergen sayılmazdınız. En azından düzgün bir ergen sayılmazdınız. Konuyu değiştirdim. “Bana Beaconlardan bahset.”

“Nasıl yani?”

“Yani, aziz insanlar mı?”

Kafasını kaldırdı ve bana baktı. “Sen aziz bir insan mısın?”

“Sence ben bir Beacon mıyım?”

Çabucak onayladı kafasıyla. “Evet.”

“Neden?”

Düşünmeye başladı, o büyük kahverengi yavru köpek gözleriyle beni dikkatlice inceliyordu. “Sen özelsin.”

“Özel bir kötü olmadığımı nereden biliyorsun?” Kapa çeneni, Meda.

“Dua ettim. Tanrı senin iyi olduğunu söyledi.”

“Öyle mi dedi?”

“Evet.”

Sanırım hep haklı olduğunu düşünen ben değildim. Tanrı’nın kendisi de öyleydi. “Peki, o zaman Beaconların kesinlikle aziz olmadığını söyleyebilirim.” dedim ve Uri gülmeye başladı. Ayağıyla yere vuruyordu ama salıncak hoş olmayan bir şekilde sallanınca durdu.

“Ama azizler muhtemelen birer Beacon.” dedi Uri. “Ama herhangi biri Beacon olabilir. Kanseri tedavi eden bir bilim adamı ya da yaralı çocuklara yardım eden koruyucu aileler olabilir. Bazen bir insanı hayatı boyunca izleriz ama asla yaptıklarının ne olduğunu asla anlayamayız.”

“Belki de asla yapmaları gereken şeyi yapmamışlardır.”

“Belki de...” diye onayladı Uri. “Onlar da insan ve her insan kusurludur. Bence Beaconların çoğu iyi insanlar ama kimse mükemmel değildir. Örneğin Einstein... O bir Beacondı ama atom bombasını da o buldu.”

“Senin ebeveynlerin bir Beacon koruyor mu?”

“Evet.”

“Onları özlemiyor musun?” Annemle sadece on beş yıl birlikteydim ama bu on beş yılın her anında da onunla idim. Belki de sandığımdan daha şanslıyım.

Uri toprağa sürttüğü ayağına bakıyordu, saçı önüne düşmüştü ve yüzünü göremiyordum. “Özlüyorum. Ama geçtiğimiz yıla kadar çok da kötü değildi. Onları bir yılda üç kez göürdüm, altı haftada bir.”

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

Kafasını kaldırdı. “Bazen... Ancak değerli olan her şey fedakârlık yapmaya değer. Ayrıca buradaki işimiz bittiğinde sonsuza kadar onlarla olacağım.”

Annem gittiğim yerde olmayacaktı. Olsa bile, büyük ihtimalle beni görmek istemezdi. Konuyu değıştirme zamanıydı.

“Kimi koruyorlar?”

“İlaç şirketinde çalışan bir bilim adamını...”

“Hangi hastalık üzerine çalışıyor?”

“Meme kanseri, ama bu bir tedavi bulacağı anlamına gelmiyor. Başka bir şeye yarayacak daha farklı bir şey de bulabilir. Ama belki de bütün bunlarla hiçbir ilgisi yoktur ve yanmakta olan bir binadan bir bebeği kurtarır.”

“Yani neyi koruduğunuzu bile bilmiyorsunuz?”

Omuzlarını silkti. “İyi insanlar, bu yeterli değil mi? Sonuçta *senin* de ne yapman gerektiğini bilmiyoruz.” dedi. Midemde bir bulantı hissettim. Yağlı yemeklerden olmalıydı. Gözüme titrek bir ışık çarptı. Doğrudum ve Uri’nin de benimle birlikte aynısını yaptığını fark ettim. Ama bu bir iblis değildi, bir hayaletti.

Harika!..

“Ne oldu?” diye sordu, ellerini yeniden cebine götü-rerek.

“Hiçbir şey... Hareket eden bir şey gördüm sandım. Beni korkuttu. Neden motele geri dönmüyoruz?” Biraz onu yapmak istediğim şeyi gerçekleştirmesi için korkutma amacıyla, biraz da hayaletin bizi fark etmemesi için sessiz-ce konuşmuştum.

Gümüşi dumandan oluşan kız yedi yaşlarındaydı ya da öldüğünde öyleydi. Saçı küçük örgülerden oluşuyordu ve ayak bileklerine bir kedi gibi dolanmış uzun bir gecelik giyyordu. Dünyalarında kaybolmuş çocuklara özgü gev-şek ve şaşkın bir tavırla hareket ediyordu. Tavşan şeklinde, sarkık kulakları olan bir Paskalya sepeti taşıyordu. Uri ve ben salıncaklardan indik ama eskimiş tahtalar gürültü-lü bir şekilde gıcırdadı. Bize doğru döndüğünde, alarma geçerek meraklı bir şekilde geri çekildim. Hemen onu görmemiş gibi yaparak kafamı çevirdim. Ama bir anlamı yoktu. Her zaman anlarlardı. Sessizce sövdüm.

“Hadi Uri, gidelim.” Motele doğru geri yürümeye başladık. Kız da arkamızdan gelmişti ve parmak uçları üzerinde zıplayarak yürüyordu. Ona bakmıyordum. Elle-rime dokunmaya çalıştı ama ben ellerimi kaçırınca Uri de ürkmeye başladı. Yanlış giden bir şeyler olduğunu anla-mıştı. Daha hızlı yürüyorduk.

Odamıza girdik ve kapıyı kapatıp kilitledim. Onun için değil, bu mantıksız olurdu. İçeriye doğruca daldı. Canlı şeylerin içinden geçemezler ama başka hiçbir şey onları durduramaz. Yatağa oturdum ve ellerimi ceplerime koydum. O da benim yanıma oturmuştu ve o bir kediymiş, cebimdekiler de fareymiş gibi ceplerimdeki kabarıklığa bakıyordu.

Hayaletler konuşamazlar, en azından benimle; ama eğer parmak uçlarınıza dokunurlarsa size hayatlarından görüntüler gösterebilirler. Sadece ev videolarının yayınlandığı ama kumandasının başkasında olduğu bir televizyon izlemek gibi... Favori programları ise *Benim Korkunç Ölümüm'dür*.

Çünkü beni rahatsız eden hayaletlerin hepsi cinayet kurbanıydı ve intikamlarını almamı istiyorlardı.

Ben de hep alıyordum. Bu şekilde yemeğimi elde ediyordum ve başka pek de şansım yoktu. Hayaletler şaşırtıcı bir şekilde rahatsız edici yaratıklardı; onları dışarda tutamazdınız ya da ellerinizi sonsuza kadar cebinizde saklayamazdınız. Ama şimdi zamanım yoktu. Başka birini bulmak zorundaydı.

Daha da yakınımına sokuldu; sıcak, hoş kokulu bir duman vardı yanımda. Uzağa kaydım. O sokuluyor, ben uzağa kayıyordum. Uri de izliyordu.

"Yatak yumru yumru." dedim ama ifadesinden yemediği anlaşılıyordu.

Hayalet kız sabırsız bir hâl aldı ve yüzünü ona bakmak zorunda kalmam için benimkine kilitledi. Gözümü kapattım ve arkaya kıvrılarak geri çekildim.

"İyi misin?" diye sordu Uri.

"Hapşırmam lazım." Belki de şimdiye kadar attığım

en salakça yalandı ama başka neden ellerim cebimde, gözlerim kapalı bir hâlde arkaya doğru kıvrılayım ki? Zıplayarak kalktım ve doğruca banyoya gittim. Kapıyı kapattım ve o da içinden geçerek geldi. Sorun yoktu, bu sefer gelmesini istemiştim.

Her hayalet gibi o da parlak gri ve gümüş rengindeydi, bu yüzden onun siyah olduğunu söylemek bir hata olurdu. Korktuğum gibi, gözleri büyük ve umut doluydu. Ben, onun adalet için tek şansıydım.

“Defol git!” diye tısladım.

Kaşları aşağı indi ve alt dudağı titremeye başladı. Tekmelenmiş bir yavru köpek gibiydi. Sonra kafasını bana doğru salladı ve gülümsedi, mutluydu ve bana doğru yakınlaştı. Sanırım ciddi olabileceğimi düşünmemişti.

“Defol git, dedim.”

“Meda? Bir şey mi dedin?” Uri kapının diğer tarafındaydı. Harika!..

“Hayır. Duvarlar çok ince, ondandır.” Onu kovmak için elimi havada salladım ama bu büyük bir hataydı ve hemen ellerime atladı. Ellerimi cebime geri koydum ve ona doğru hırladım.

“Meda?”

Ah, Tanrı aşkına!

Banyo kapısını açtım, ellerimi ulaşamayacağı bir yerde tutuyordum. Uri de kapının diğer tarafındaydı.

“Ben... Biraz yalnız kalmalıyım.” dedim.

Yüzü yumuşak bir hâl almıştı. “Sorun değil. Ben de onlar için korkuyorum.”

Onu düzeltmek için ağzımı açmıştım ki fikrimi değiştirdim ve banyodan çıkıp yanından geçtim. “Otomattan bir gazoz alacağım. Sen de ister misin?”

Beni takip etmeye başladı -aynı iyi bir korumanın yapacağı gibi- ama sanırım yalnız kalma bahanem fikrini değiştirmesine neden oldu ve durdu. “Olur.”

“Hangisinden?”

“Portakallı...”

“Hemen dönerim.” Ufak kız beni bir gölge gibi takip ederken ellerim cebimde sımsıkı bir şekilde odanın ilerisine doğru yürümeye başladım. Odadan çıkarken Uri’nin pencereye yöneldiğini gördüm. Ana binaya doğru giderken ona tekrar kısa bir bakış attım ve panjurların altından beni izlediğini fark ettim. Köşeyi döndüm, görüş alanından çıkmıştım, ama lobiye gitmek yerine hemen binanın yan tarafına geçtim. Sonra rahatsız edici takipçime doğru döndüm.

“Bak,” dedim hayalete sert bir şekilde, “zaten kendi sorunlarım var. Senin için kötü adamları kovalayamam. Git, başkasını bul.” Cebimdeki ellerime rağmen dediklerimi önemsememişti. Gözleri kocaman ve pırıl pırıldı.

Ona bir kediymiş gibi bir tekme attım. O bir hayaletti, bu yüzden havaya vurmak haricinde hiçbir işe yaramamıştı. Fark etmedi bile. Uzaklaşmaya başladım ve beklediği gibi o da arkamdan gelmeye başladı.

Hayaletler...

Eğer çok zaman harcarsam Uri endişelenirdi. “Peki!..” dedim ve ellerimi cebimden çıkarttım, onlara doğru atılmıştı ki ulaşamadan tekrar cebime koydum. “Ama önce bazı kurallar... Şu an onların peşine düşmem.”

Gözleri yine tekme yemiş bir köpeğinkine benzemişti.

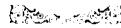
Devam ettim. “Ama uygun olduğum en kısa süre içerisinde yapacağıma söz veriyorum.” Hâlâ hayatta olduğumı düşünmüştüm. Alt dudağı yeniden dışarı doğru

çıkmiş ve pırıl pırıl gözleri gözyaşlarıyla dolmuştu. “Yapabileceğim en iyi teklif bu. Al ya da git.”

Pes etmemi bekliyordu ama ben taştan yapılmıştım. Ellerimi cebimde tutmuş, bana bakması için bekliyordum, ciddi olduğumu anlaması için ona dik dik bakıyordum. Suratı asılmıştı ama kafasıyla onayladı. Ellerimi serbest bırakmadan önce derin bir nefes aldım. Aramızdaki görünmez bir cama dokunuyormuşçasına ellerimi kaldırdım, ölümler ve diriler arasındaki bariyer... Gümüş renkli parmak uçlarını benimkilere değdirdi ve bir tavşan deliğinden içeri düşmeye başladım.

Gözlerim hayaletin gözleriyle yer değiştirmeden önce gördüğüm son şey Uri’nin suratıydı, ay ışığındaki hayaletin suratından bile daha beyazdı.

Hobilerime bakınca hayaletlerin bana gösterdiği şeyleri izlemekten keyif aldığımı düşünebilirsiniz, aynı Outdoor Network kanalında Buck Commander izleyen avcılar gibi... Ama keyif almıyordum ve eğer program geyiğin gözünden çekilseydi muhtemelen avcılar da o programı izlemezdi.

Ve aynı geyik gibi, bu küçük kız da çok ama çok masumdu. Ama en azından geyik, avcılarının onu sevdiğini asla düşünmezdi. Ama bu küçük kız ve katili... İğrenç bir durumdu.

Katili, uygun olmayan bir şekilde davranmıştı.

Başına çok kötü şeyler gelecekti. Bunu ben yapacaktım. Ona yapacağım şey Annabel’in yaptığı şeyi gayet insani kılacaktı.

Ele geçirilmiş bir şekilde yerde yatan bedenime geri döndüm. Gözlerimi açtığımda Uri'nin paniklemiş suratı, su lekeli tavanın önünde, karşımdaydı.

“Meda? Meda?” Sesi çatlıyordu. Gözlerimi kırptıstırdım.

“Uri!” dedim, aptal bir şekilde. Bütün bu olanlar çok anlamsızdı.

“Ambulansı arayayım mı?” Telefonu elinde sıkıca tutuyordu. Kafamı yana çevirip etrafıma bakmaya başladım. Odamıza geri dönmüştük. Uri beni taşımış olmalıydı, böyle küçük bir çocuk için çok etkileyiciydi.

Ambulans mı? “Hayır.” Boğazımı temizledim. Annabel'in çığlıklarından dolayı çok yıpranmıştı. Kendimdeydim, hayalet gitmişti. Beynim yavaşça hareket geçmeye başladı. Uri benim kendi kendime konuşup bayıldığımı görmüş olmalıydı. “Hayır Uri, ben iyiyim.” Doğrudum. Oda başta biraz sallandı ama sonra sabitlendi. “İyiyim.” diye tekrarladım.

Uri ikna olmuşa benzemiyordu. Bir açıklama uydurdum.

“Benim epilepsim var. Nöbetler geçiriyorum.”

Gözlerini kısmıştı. “Hayır yok. Seni biriyle konuşurken gördüm.”

“Hayal görmüşümdür?” Amacım soru sormak değildi ama ağızımdan o tonlamayla çıkmıştı. Uri kafasını iki yana salladı. Hiçbir şey işe yaramazsa, gerçeği dene. “Sır tutabilir misin?”

“Evet.”

“Ölü insanlar görüyorum.” Gülmemişti. “Dalga geçmiyorum. Hayaletler görüyorum. Bana bazı şeyler anlatıyorlar.”

Yüzünü şaşkınlıkla eğmişti. “Ne? Ne gibi şeyler?” Beklediğimden daha iyi karşılamıştı. Sanırım iblislerle savaşıarak büyüdüğünüzde dünya görüşünüz ortalama bir insanınkinden biraz daha esnek oluyordu.

Yatakta dik bir şekilde oturana kadar kendimi yavaşça doğrulttum, sonra yatağın başlığına sırtımı vermek için geriye doğru kaydım. “Nasıl öldüklerini... Katillerini bulmamı istiyorlar.” Onaylamak için kafamı salladım ve Uri bir elini endişeli bir şekilde omzuma koydu.

“Sonra ne yapmanı istiyorlar?”

Ölümüne işkence yapmamı... “Başka kimseyi incitmediklerine emin olmamı...” Uri sesimdeki belirsizliği sezmişti, bu yüzden yalanıma hızlıca devam ettim. “Onları polise ihbar etmemi, kanıtları göstermemi; bu gibi şeyler...” *Karınlarını deşmemi, onları pişmanlık ve kanla boğmamı...*

Uri’nin yüzü aydınlanmıştı. “İşte bu, Meda! Yapman gereken şey bu! Kötü adamları yakalamak!” Durdu, düşünüyordu. “Ama neden bunu saklamak zorundayız? Chi ve Jo’ya söylemeliyiz.”

Hayaletleri nasıl oluyor da görebildiğimi bilmiyordum ama daha önce bunu yapabilen hiçbir tapmak şövalyesi görmediğime göre, bunun iblis tarafımla bir alakası olduğunu düşünmek zorundaydım. Jo’nun bunu öğrenip parçaları birleştirmesi riskini göze alamazdım. Oldukça zekiydi. “Çünkü...” *Hadi beyin, bir şeyler bul!* “Çünkü hayaletler bana kimseye anlatmamamı söyledi.”

“Ama bana anlattın.”

Aptal beyin! Çırpınıyordum. “Ama beni yakalamıştın. Gidip de etrafımdaki insanlara anlatamam.”

Uri bunu hazmederken ben de nefes nefese kalma-

maya çalışıyordum. “Ama onlara söylemeliyiz. Bu, senin Beacon görevini öğrendiğimiz ve Luke’u bulmamıza gerek kalmadığı anlamına geliyor.”

Eeh! Bu olamazdı! “Pek de değil. Jo aynı anda bir şövalye olan ilk Beacon olduğumu söyledi. O zaman, şövalyeliğimin Beacon görevimle bir bağlantısı olmaması da çok düşük bir ihtimal.”

Kafasını kaldırdı. “Ölü insanlar görüp, bunun Beacon görevinle alakası *olmaması* da çok düşük bir ihtimal.”

Kaybediyordum. Zeki, küçük bir herif, değil mi?

“Belki *ikisi de* bağlantılıdır.” dedim.

Uri ayakları üzerinde doğruldu ve çenesine parmaklarıyla vurmaya başladı. Bu sefer sayı Meda’dan gelmişti.

“Başka şövalyeler hayalet görebiliyor mu?” diye sordum.

“Bildiğim kadarıyla hayır.” dedi ama sonra durdu ve düşünmeye başladı. “Ama sanırım iblisler görebiliyor.”

Tehlike!

Yüzü aydınlanmıştı. “Jo büyük ihtimalle bize bir bilgi verir.”

“Jo’ya söyleyemeyiz.” Kesinlikle Jo’ya söyleyemezdik. “Hayaletlere söz verdim.” İkilemde kalmış gibi görünüyordu, belirsizlik onun daha da küçük görünmesine neden olmuştu. “Bence hâlâ annemin geçmişini öğrenmeliyiz çünkü bütün bunlarla bağlantılı olabilir, bu yüzden şu anki planlarımızı değiştirmeyelim, ben de hayaletler sözümünden çıkmama izin verecek mi bir bakayım.”

Uri yüzünü buruşturmuş, düşünüyordu ve ben de vereceği kararın benim için ne kadar önemli olduğunu belli etmemeye çalışıyordum. Sonunda kafasıyla onayladı.

“Söz mü?”

“Söz...” diye onayladı. Rahatlamış bir şekilde yatakta sırtımı arkaya verdim.

“Bana hayaletlerden bahsedebilir misin? Nasıl olsa artık biliyorum.”

Bir şey olabileceğini düşünmedim, bu yüzden anlatmaya başladım. Yatağa uzanmış, elleri kafasının arkasındaydı. Aslında pek de bir şey bilmiyordum. Hayaletler genelde tek bir konuda ısrarcıydı: kötü adamı yakalamak. Genelde hepsi çanta gibi bir şey taşırdı ama Annabel sepet taşıyordu. Bir keresinde bir hayalete bunun nedenini sormuştum. Aslında birçok hayalete sormuştum ama sadece bir tanesi cevaplamıştı. İşte bahsettiğim rahatsız edici hayalet şeyi buydu. Bana nedenini göstermişti.

İzlediğim görüntüler her ne kadar korkunç olsa da, sepet, insanların hayatlarından kaydetmek için seçecekleri sahneler içeriyordu. Doğum günleri ve Noeller, plaja yapılan yolculuklar, yeni yavru köpekler, ebeveynler, çocuklar... Ama anılardan daha fazlasıydı. Anılar düz ve solgundurlar. Bu görüntüleri izlemek ise onları ilk kez yaşıyor gibi hissettiriyordu.

“Bu anıları neden biriktiriyorlar?” diye sordu Uri, kafasını bana çevirerek.

“Bilmiyorum.” diye cevapladım dürüstçe. “Belki de cennete çok erken gitmişlerdir ve Aziz Petrus onları içeri almamıştır.” Birini durdurur yapar gibi ellerimi kaldırdım. “Boş yer yok.” Omuzlarımı silktim ve umursamazca devam ettim. “Zaman geçirmek için bir şey yapmalılar.”

Uri gülmüyordu. Yeniden tavana bakmaya başlamış ve alnını sanki girintili çıkıntılı lekeli tavana oyulmuş ce-yapları okumaya çalışıyormuş gibi buruşturmuştu. Sonra yüzü gevşedi. “Sanırım anladım. Çok korkunç ve erken

bir şekilde hayata veda ediyorlar ve son, kötü anılarının yerine kendilerini iyi anılarıyla avutuyorlar. Herkes son anısının, asla unutamayacağı, iyi bir şey olmasını ister.”

“Öldüğüm an *nasıl olur da* unutmak istemeyeceğin bir şey olur? Benim gördüklerim...” Ürpermişim. “Bunu sürekli olarak yeniden yaşamak istemem.”

“Ah, bilmem. Yaşlısındır ve etrafında ailen vardır ya da kahramanca bir şey yapmışsındır; bir savaşta birini kurtarmışsındır.” Sesi hayal kuruyormuş gibi yumuşamıştı. “Ya da kendini başkası için feda etmişsindir. Bu, asla unutmak istemeyeceğin bir şey olur.”

Aynı fikirde değildim ama Uri’nin biraz içli bir çocuk olduğunu fark etmişim.

Yeniden bana doğru döndü. “Peki onlar insanları duşta izliyorlar mı?”

Belki pek de değildi.

Güldüm. “Sanırım isterlerse evet. Ama hiç röntgenci bir hayalet görmedim. Dediğim gibi, sadece tek bir konuya odaklanırlar. En azından benim etrafımdakiler öyle.”

“Etrafında kaç tane hayalet var?”

“Çok yok. Eninde sonunda gidiyorlar. Katillerini ö...” mmm, “katillerini yakaladıktan sonra onları bir daha görmüyorum.”

“Onları ne zamandır görüyorsun?”

“Çok uzun zamandır. Ama ergenliğime dek bana gözüküyorlardı.”

“Şimdiye kadar kaç tanesine yardım ettin?”

Gözlerimi kapattım. Ruhlarından ayırdığım bedenler zihnimde odun yığını gibi istiflenmiş, ayak başparmaklarına takılı isim etiketleri, kim olduklarını hatırlamama

yardım ediyordu. Bir cenaze töreni hak etmiyorlardı, benim zihnimde bile. Bir tanesi hariç.

Herkes hata yapar.

“Kaç tane?”

Yüzlerce... “Muhtemelen birkaç düzine...”

“Vay canına!..”

Sohbetimiz amaçsızca devam etti, sonra bizi meşgul tutacak oyunlar bulmaya başladık. Sabah 4.00 gibi yeniden acıkmıştık. Yemek otomatı bozuktu, bu yüzden hayalî yemekleri pişirdik ve yedik. Karşı tarafın ne yediğini tahmin edebilen kişi, o yemekten biraz yiyebiliyordu. Ben çok kötüydüm. Neredeyse üst üste on kere hamburger tahmini yapmıştım. Sonunda Uri bir hamburger yaparak beni ödüllendirmişti ama bu sefer de biftek tartar tahmini yapmıştım. Ama o çok iyiydi. Sanırım hile yapıyordu.

“Vanilyalı vişne tatlısı!” diye zafer kazanmış gibi bağıırıyordu, yatakta ayağa kalkmış, ellerini havaya kaldırarak.

“Kafamdan çık!”

Saat 5.00’a geliyordu ve oyunumuz yavaşlamıştı. Oyunu bırakırken gurme yemeklerin yerini fast food yemekler almıştı. Sonunda tamamen bitirdik. Chi ve Jo her an burada olabilirlerdi; tabii her şey yolunda gittiyse.

Uri yatak örtüsü üzerindeki şekilleri izliyordu ve ben de onu durdurmamak için kendimi zor tutuyordum. Bazı şeyler asla tekrarlanmamalıdır. Yelkovan ilerlerken musluk damlaları yankılanıyordu. Pencereyi araladım ve gecenin sesi içeriye girmeye başladı. Odada, kimsenin konuşmak istemediği bir gerçek vardı.

5.00, 5.30 oldu. Uri kendini banyoya kilitledi.

5.30, 5.45 oldu ve Uri dışarı çıktı. Saçlarıyla yüzü-

nü kapatmaya çalışıyordu ama ağladığını görebiliyordum. Saat 6.00'da onlar olmadan gitmemiz gerekiyordu ama ikimiz de çantalarımızı hazırlamamıştık. Pencereyi iyice açtı ve oda soğuk bir hâl aldı ama kapatmadım. Sabah kuşlarının ve yollardaki arabaların sesi kulaklarıma hücum ediyordu.

Sonra bir motosikletin gürültüsünü işittik. Kapiya Uri'den önce ulaşmıştım ama çok da önce değil. Büyük bir uğraş vererek kilidi açtım. Jo motosikletinden iniyor ve Chi de kaskını çıkarıyordu. Tutmuş olduğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. İyidiler ve tek parça hâlindeydiler.

Ta ki Jo, Chi'nin suratına bir yumruk atana kadar...

ONDÖRT

Risk alacağım ve durumdan yola çıkarak işlerin aslında daha iyi gidebileceğini söyleyeceğim. Chi canlı bir şekilde geri geldiği için sanırım Uri'ye yirmi dolar borçluydum. Ama onlar motel odasına gelene kadar görevin tamamlanmış olduğunu düşünmüyordum. Jo'nun gözlerindeki öldürücü parıltıdan yola çıkarak, hâlâ bir şansım olduğunu düşünüyordum.

Maalesef ona bir daha vurmamıştı ama sözlü saldırılar hızlı ve öfkeli bir şekilde geliyordu.

“Akıl almaz, bütün aptal riskleri aldın.” diye saldırıyordu Jo.

“Hayatını kurtardım!” diye kendini savundu Chi. Motosikletinden inmiş ve normal boyutuna inmekte olan burnunu tutuyordu. Şövalyeler hızlı iyileşiyordu; ne güzel! Şiddet olmadan, savaşları âdeta bir tenis maçı hâlini almıştı.

“Kurtarmadın!” Jo, topu Chi'ye geri yollamıştı.

“Kurtardım! Kafanı koparacaklardı!” Chi. *Skor 15-0 idi.*

“Koparmayacaklardı! Deneyeceklerdi, ama her şey

kontrolüm altındaydı.” 15-15... “Ve, benim ‘kurtarılışma’ gelince, kendini arkadan savunmasız bıraktım. Ben orada olmasam, ölmüş olurdun!”

Ah! 15-30...

“Bu, hayatını ikinci kez kurtarışım.” diye devam etti Jo.

Yanıliyordu. Aslında üçüncüydü; eğer gelmeseydi, tanıştığımız gün Chi’yi öldürürdüm. Ama sanırım bunu söylemem iyi bir fikir olmazdı.

Bütün bunlar çok eğlenceliydi ama kimse asıl konudan bahsetmiyordu. “Mola!” dedim, elimle “T” işareti yaparak. İkisi de bana boş boş bakıyordu. “Listeyi aldınız mı?”

“Evet, tabii ki...” dedi Chi.

Geri çekildim. “Devam edin.” İmalı konuşmuştum ama yine de devam ettiler. Böylesine öfkeli bir maçı izlerken patlamış mısır gerekiyordu. Şov devam ederken önümde bir sürü abur cubur olduğunu hayal ettim.

“Çok yavaş hareket ediyordun. Zamanında dışarı çıkamayacaktın.” Chi elinin arkasıyla topa vurmuştu. 30-30...

“Bir dahakine zahmet etme. Daha kendine bile sahip çıkamıyorsun!” Jo saldırgan bir hamle yapmıştı. 30-40...

Uri kapıyı kapatıp yanıma oturdu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve tartışmalarını izliyordu. El hareketlerimin farkına varmıştı. “Patlamış mısır mı?” dedi. Size söylemiştim, bu çocuk bu oyunda tam bir dâhi. Kafamla onayladım ve hayalî patlamış mısırı ona da uzattım. Bir avuç dolusu aldı.

“Bak, sakatlığınla yüzleşmelisin, önemli değilmiş gibi davranamazsın.” Chi. 40-40...

“Davranabilirim! Yani, önemli değil!” Öfkesi azalmaya başlamıştı. “Bak Chi, anlamıyor musun? Eğer kendi ayaklarımın üstünde duramıyorsa hiçbir şeyin önemi yok.”

“Ölmene izin vermemi mi bekliyorsun?” Chi şaşır-mıştı, anlamadığı barizdi ama ben anlamıştım. Bizim gibi, kusurlarla yaşayanlar onların üstesinden gelebileceğini düşünür. Ama jo muhtemelen üstesinden gelebilirdi. Chi bugün onun hayatını kurtarmış bile olsa, o da onun hayatını şimdiye kadar üç kere kurtarmıştı.

“Eğer işler o noktaya gelirse, evet, ama gelmeyecek.” Sert görünüyordu, ciddiye. “Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Chi kafayı yemişti, ellerini havada bir deli gibi sallı-yordu. “Bir de akıllı olan sendin! Bu *en aptalca...*”

Jo kıpkırmızı olmuştu, diyecekleri bitmiş ve geriye sadece öfkesi kalmıştı. Bir sonraki hamlesi çok sertti. “Büyü-lü bir hayatı olan sendin; Dağ Parkı’nın Prensi, Altın Çocuk... Ben ise sadece bir sakattım.” *Oyun...* “Aileni, geleceğini, ayağını kaybetmenin nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrin yok.” *Set...* “Sen asla birisini ya da bir şeyi kaybetmedin!” *Ve maç...* Chi bembeyaz olmuştu.

İkisi de nefes nefese kalmış, hiçbir şey söylemiyordu ve Chi uygun kelimeleri ararken sessizlik gittikçe uzuyordu. Sonunda bulmuştu, narin ve küçüklerdi. Yüzündeki ifadeyi anlayabilmem için hayatta yeteri kadar deneyimim yoktu. “Yanıyorsun. *Kaybettim.*”

Her nasılsa, bahsettiği şeyin tenis maçı olmadığını düşünüyordum.

Jo bir tokat yemiş gibi irkildi, birkaç adım geriye doğru sendeleyip arkasını döndü ve koşmaya başladı. Belki de maçı Chi kazanmıştı.

Chi kafasını ellerinin arasına götürdü ve yılgınlıkla saçlarını karıştırdı. Bana doğru döndü. “Peşinden gidebilir misin?” Dalga geçtiğini umuyordum ama pek de öyle görünmüyordu. Hayalî patlamış mısırımdan geri kalanları Uri’ye bıraktım; kendimi savunmam için ellerimin boş olması lazımdı. Otoparkın köşesine ve ağaçların içine doğru, kızgınlıkla homurdanan Jo’nun peşine düştüm. Etrafta ayağını yere sertçe basarak yürüyor ve sincapları korkutuyordu.

“Erkekler!”

“Hmm, evet, erkekler!” diye derdine ortak oldum.

“Bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok. Hem kim olduğunu sanıyor ki?”

Umarım bir cevap beklemiyordu. Bir ağaca yumruk attı. Muhtemelen sessiz kalarak onu onaylamak en güvenlisidi.

“Hmm, evet.”

“Tam bir *pislik*. Neredeyse ölüyordu!”

“Evet, pislik.”

Bana doğru döndü, gözlerini kısmıştı. İçindeki palavra ölçer, dürüstlüğüme dair onu uyarmış olmalıydı ve ağacın yerini alarak onun kum torbası olma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Hemen bir şeyler dedim. “*Bana* öyle bakma. Ben kesinlikle ölmene izin verirdim.”

Bunu daha iyi bir şekilde ifade edebilirdim.

Bir dakikalığına donmuş bir şekilde durdu ve sonra burnundan solumaya başladı. Sonra soluması bir gülmeye dönüştü. Odundan kurbanına yığılarak gülüyor da gülüyordu. Sonunda derin bir nefes aldı. “Teşekkürler Meda, sanırım yani.”

“Her zaman,” dedim ifadesiz bir şekilde, “ciddiyim.” Bu, yeniden gülmeye başlamasına neden olmuştu. Ağacın dibine doğru kayarak oturdu. Ne yapacağımı bilemeyerek ben de onun yanına oturdum.

“Sanırım Chi’den özür dilemeliyim.” dedi birdenbire. “Chi’nin hatası değildi. Yani kendisini neredeyse öldürtmesi onun hatası, ama diğerleri değil. Ailem, ayağım...” Bir yaprağı parçalamaya başlamıştı ve içimden yaprağın da hatası olmadığını söylemek geldi ama kendimi tuttum. Neyse ki yaprağı fırlattı. “Bazen kendimi kaybediyorum. “Asla bir Haçlı olamayacağım, evlenemeyeceğim ve herhangi bir şey başaramayacağım.”

Aradaki bağlantıyı anlamamıştım. Zayıf bir ayak pek de önemli bir şey değildi. Ama hayata küskün monoloğunu bölmek, kaba ve tehlikeli görünüyordu.

“Peki kime kızayım ki? İblislere mi? Değişmeyen amaçları insanlığı yok etmek, hatta mümkünse dünyayı... Onlara kızgın olmak için yeterince sebep var; ayağım gereksiz kalıyor. Bana davranış şekilleri için diğer öğrencilere ve Haçlılara mı kızayım? Çok acımasız olmamaya çalışıyorlar, kusurlu olan benim. Çok kibarlar ve bana acıyorlar. Benim için üzülmelerindense benden nefret etmelerini isterdim.” Ah, bu neden herkese korkunç bir şekilde davrandığını açıklıyordu.

Devam ederken bu sefer başka bir yaprak, kurbanı olmuştu. “Peki Tanrı? Hayatımı ona hizmet etmeye adanmış ve her şey O’nun planının bir parçası. Eğer ona bir sakat olarak en iyi şekilde hizmet edeceğime karar vermişse, ben kim oluyorum ki aksini iddia ediyorum?” Kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı. Orada olduğumu hatırlaması güzeldi. “Geriye kimin kaldığını söyleyeyim. Kendim... Hislerimden dolayı, durumu kabullenemeyişimden dolayı kendimden nefret edebilirim. Ama kendinden nefret etti-

ğın için kendinden yine nefret etmek; bunun üstesinden nasıl gelebilirim ki?”

Bana, cevabı biliyormuşum gibi bakıyordu. Aslında biliyor sayılırdım. Kendinden nefret etme konusunda bir uzman sayılırdım ve onunki de çok acınasıydı. Hayalleri yıkıldı diye kızgın olduğu için mi kendinden nefret ediyordu? Kaderini mutlu bir şekilde kabul etmesi daha garip olurdu.

Ona bilgece bir tavsiyede bulundum. “Bu kadar mız-mızlanan biri olmayı bırak.”

Bu, Jo’nun duymayı beklediği bir şey değildi ve geriye doğru çekildi. Herkes onu şımartıyor ve ona karşı dikkatli davranıyordu. Ben onlardan biri değildim. “Bu kendini acındırma partisi çok kötü.”

Jo’nun suratı morun pek de hoş olmayan bir tona büründü ve ayaklarının üstünde doğruldu. “*Kendini acındırma* partisi mi? Özür dilerim, eğer problemlerim o kadar da...”

Ben de ayaklarımın üstünde doğrularak sözünü kes-tim. Kendinden nefret etme olayına kötü bir şöhrat sağlı-yordu. “Evet, üzgünsün. Bütün hayallerin elinden alındı-ğından kızgın olduğun için kendine kızılıyorsun. Bir huzur ver!”

“Ne yapmamı bekliyorsun? Hayatımın mahvolması-na sevineyim mi?”

“Hayır, beni dinlemiyorsun. Hayatın mahvoldu diye kızgın olman umurumda değil. Kızgın olmaman aptallık olurdu. Lanet olsun, seni gerçekten sevmiyorum bile, *ben* buna kızgınım. Sadece kızgın olduğun için kendine kız-manın aptallık olduğunu söylüyorum; bu çok saçma.”

“Ama...” dedi titrek bir sesle.

“Herkes patlayıp etrafta sinirli bir şekilde gezmek

yerine öfkenle daha verimli bir şeyler yap.” Aslında bu tavsiyeye uymamasını umuyordum. Odak noktası ben olmadığım müddetçe, izlemesi oldukça keyifliydi. “Öfkeni iblislere kus.”

“Kimse bana izin vermiyor.” Gönülsüzce somurtuyordu.

“Evet, fark ettim. İki gündür izin vermiyorlar.” Bu, yüzünde belirsiz bir gülümsemeye neden oldu. “İblislerle mi savaşmak istiyorsun? Sızlanmayı kes ve bunun için bir şeyler yap.”

Beni ilk kez görüyormuş gibi bakarak duraksadı. “Uff!” dedi, sonunda.

“Tamam, bunları duymam gerekiyordu. Sana iyi gelecek.”

“Benim iyiliğimi mi düşünüyorsun?”

“Evet. İyi niyetliyim.”

İkimiz de iyi niyet üzerine son konuşmamızı -bana bir bıçak çektiği- hatırlamış ve gülümsemiştik. “Teşekkürler Doktor.” Derin bir nefes aldı ve konuyu değiştirdi. “Ama sen bir yalancısın.” Duraksadı. Yalancıydım ama hangi yalanımdan bahsettiğini merak ediyordum. “*Beni seviyorsun.*”

Haklı olabileceğini düşünmek, şaşırmama neden olmuştu.

Daha ben bir yanıt üzerine düşünmeden konuyu değiştirdi. “İşler normale döndüğünde, iblislerle savaşmak daha da zor olacak.”

“Buradaki işler normale döndüğünde mi?”

“Asla tam bir Haçlı olmama izin vermeyecekler. Masa başında çalışan bir şövalye olacağım. Ayağım bir *engel*.

Sesini oldukça alçaltmıştı. “Sanırım Chi gerçekten de hayatımı kurtardı.”

“Ne olmuş? Sen de onunkini kurtardın; iki kere.” Aslında üç kere... “Ölebilirsin. Eğer bu senin için bir sorun değilse, onlar ne diyebilir ki?”

“İki kişi olarak savaşılr.” Dudaklarını bükmüştü. “Bir çift olarak, aslında...”

Aynı şey değil miydi? Ben sormaya zaman bulamadan devam etti.

“Asla bir partnerim olmayacak. “Birisi yeterince aptal bile olsa alamam.”

Bariz gerçeği dillendirdim. “Chi yeterince aptal.”

“Kendi partnerimin ölümünün sorumluluğunu alamam. Ayrıca, Chi salak değil, o... naif biri.”

“Arada bir fark var mı?”

“Naiflik zamanla geçer. Aptallık ise kalıcıdır.”

Güldüm. “Bir Haçlı’nın kaderi.”

“Kesinlikle...”

Ona yandan bir bakış attım. “Sende hiç naiflik kalmamış.”

“Sanırım iblis, ayağımla birlikte onu da yedi.” dedi, umursamaz bir tavırla. Sonra uzun, iç karartıcı bir sessizlik oldu. “Ve annemle babamı...”

Hayatımda ilk kez, son derece belirgin bir şekilde, annemin neden sadece kötü insanları öldürmeme izin verdiğini anlamıştım. Bir tartışmamızı hatırladım. Aç ve sabırsızdım. Hem aç, hem de sinirli.

“Herkes ölüyor.” demiştim. “Bir araba kazası sonucu, tıkanmış bir atardamardan ya da benden kaynaklı olmasının ne önemi var ki?”

“Meda!” demişti annem, bundan daha iyi bir şey yapmak umuduyla dehşete kapılmıştı.

“Tanrı ayrım gözetmeden öldürüyor. Ben neden yapamayım?” Sadece çocukların yapabileceği bir şekilde, burnu havada bir tavır takınıyordum.

Ağzı, Tanrı’ya karşı söylediğim şeyler üzerine aniden kapanmıştı ve daha önce ondan hiç duymadığım bir ses tonuyla cevap vermişti. Bu anı düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyordu. “Tanrı’nın kendine ait nedenleri var. İyi nedenler...” Kahverengi gözlerini bana sabitlemişti. “Senin de iyi nedenlerin olmalı.”

Onun dediği gibi yapmıştım -bariz bir istisna haricinde- çünkü aksini yapmam onu üzerdi. Yanıldığımın soyut bir şekilde farkına varmıştım. İyi insanlar öyle şeyler yapmazdı, bu yüzden ben de yapmadım. İyi bir insan olmadığım ortaya çıktığı zaman da yapmamaya devam ettim; kısmen anneme olan saygımdan, ama aynı zamanda da insanı rahatlatan bir alışkanlık olmasından ötürü. Katillerini gösteren ölü kurbanlarınız varsa, bu çok da zorlu bir görev değil. İnsan doğası sayesinde asla aç kalmıyordum.

Ama şu an, bunun sadece ezberlediğim bir bilgi olduğunu anlamıştım. Her yetişkin $E=mc^2$ formülünü bilirdi ama sadece bilim adamları bu formülü anlardı. İnsan doğası üzerine bir bilim insanı oluyordum. Jo üzerinde bir iz bırakmadığımı bilmek rahatlatıcıydı.

Yeniden ona bakıyordum. “Yine de Chi’den daha zekisin.”

Homurdanarak güldü. “İki yılımı yatağa bağlı, sadece ders çalışarak geçirdim. Ama Chi...” doğru kelimeyi arıyordu, “O iyi.”

“Bu ne demek? Sen değil misin?”

“Onun gibi değilim. O, insanlara güveniyor.”

Bunun onu iyi birisi değil, salak biri yaptığını düşünüyordum ama çenemi kapalı tuttum.

“İnandığı şey uğruna kendini feda edebilir. Cesur biri.”

“Sen de cesursun.”

“Hayır.” Alaycı bir şekilde gülümsüyordu. “Sinirliyim ve uçlarda yaşayan, intihara meyilli birisiyim. Dışarıdan cesaretle aynı gibi gözüküyor ama değil.”

“Seni terk etmiş. Bunun pek de iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

Şaşırmıştı. “Hayır, terk etmedi.”

“Uri bana anlattı. Eskiden birbirinizin en iyi arkadaşımışsınız.”

“Uri sana Chi’nin beni terk ettiğini mi söyledi?”

“Evet...” Aslında bunu asla dememişti. “Hayır, aslında söylemedi. Chi sana tekmeyi basmadı mı?”

“Hayır.” Duraksadı. “Ben ona tekmeyi bastım.”

Tamam, şimdi kafam gerçekten karışmıştı çünkü kör bir adam bile Jo’nun Chi’den hoşlandığını anlardı.

Kafasını aşağıya eğmişti ve kahverengi saçları yüzünü örtüyordu. “Meda, bir çift olarak dövüşülür.”

Çift, ikili değil. Ah! Şimdi bu ikisinin arasındaki bahsettiği fark anlaşılmıştı.

“Bu yüzden hem anne hem baba aynı anda sahada olurlar.” diye devam etti. “Evleneceğim insan da ya okulda çalışıyor olacak ya da zayıf, tek bacaklı biri olacak. Her iki seçenek de adil değil.”

Of! Bu çok kötüydü. “Ama şimdi iblislerle savaşacak olman...”

“Çok yavaş olmamdan dolayı Chi bugün neredeyse

ölüyordu.”

“Ama...” Ağzımı açmıştım ki kafasını iki yana salladı. Duymak istemiyordu. Haklıydı da. Sahaya çıkmaya izin almak için mücadele etmeliydi. Ve ayağı da onu o sürtük Rachael’den daha zayıf birisi yapıyordu.

“Ayrıca,” bana yandan bir bakış attı, “sen ve Chi’nin arasında...” Sesi imalı bir şekilde alçaldı.

Ne? Ah, öpücük! “Hayır, onu sadece seni sinirlendirmek için yapmıştım.”

Dudaklarını büzüştürdü. “Tahmin etmiştim.” Beni inceliyordu. “Ama... Emin misin?”

Aşkın gözü gerçekten de kördü. “Evet.” Zoraki şekilde gülümsedim. “Daha iyi birisini bulabilirim.”

Bana gönülsüzce dokundu. “Rachael yerine seni tercih ederim.” dedi ama rahatlamış olduğu belliydi.

“Eh, yani...”

Jo’nun bir hata yaptığını düşünüyordum. Bence karar Chi’nin olmalıydı çünkü hayatı riskte olan onunkiydi. Ama sevdiği birinin ölümüne neden olmama istediğini de anlayabiliyordum. Tahmin edebileceğinden çok daha iyi anlıyordum.

ON BEŞ

Jo ve ben motel odamıza doğru ağır adımlarla yürüdük ve içeri girdik. Geldiğimizde Chi yataktaki yerinden doğruldu. “Jo...” diye yürümeye başladı ama Jo, Chi’nin uzattığı elleri sanki sıcak demirmişçesine geri çekildi. Chi kollarını aşağı indirdi ve incinmiş gözlerle yavaşça banyoya giden Jo’ya bakmaya başladı. Ben de kapıyı kapatamadan arkasından gittim.

“Özür dileyeceğini sanmıştım.” diye fısıldadım.

Diş fırçasına diş macunu sıktı, gözlerime bakmıyordu. “Ona bir özür borçlu olduğumu söyledim, alacağını söylemedim.” Omuzları gevşedi ve lavabodan destek almaya başladı. Diş fırçası elinden neredeyse düşecekti. Eğer banyo zeminine düşerse onu yakmamız gerekirdi. Derin bir nefes aldıktan sonra omurgasını yeniden dik bir hâle getirmek için kendini zorladı. Omuzlarının çocuk legoları gibi üst üste geldiğini gördüm. Aynadaki ela gözleri benimkilerle buluşmuştu ve orada gördüğüm şeyi tarif etmem mümkün değildi. Anlamak için yeterince insan değildim. “Böylesi daha iyi Meda.”

İkna olmamıştım ama gözleri öyle bakarken de onunla tartışamazdım. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak onu aynaya bakar bir şekilde bıraktım. Chi'yi gördüğümde ise ikna olmadığımı daha iyi bir şekilde anladım. Çenesi kitlenmiş bir şekilde etraftaki eşyalara vuruyordu. Onun soğukluğuna ateşle karşılık veriyordu. Yatağın ayağını tekmeledi ve sonra eliyle gözlerini kapatıp derin bir şekilde nefes almaya başladı. Uri ve ben birbirimize bakıyorduk, yaklaşmakta olan iki fırtınanın arasında kalmıştık.

Tuhaf!.. Meda Takımı'nın kendine gelmesi gerekiyordu.

Sonunda Chi kendini bariz bir şekilde kontrol altına almış ve Jo da banyodan çıkmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi sakın ve kendi hâlindeydi; buzla kaplı bir volkan gibi.

“Bir sonraki hamlemiz üzerine konuşmalıyız.” dedi sakın bir tavırla.

“Peki...” dedi Chi. Bu kelimeden nefret ediyordum.

Jo bana doğru döndü. “Luke, Exo Greer adında bir Beacon'ı koruyor. Jo'nun bakışlarından kötü bir şey diyeceği anlaşılıyordu. Kötü haberi duymak için beklemeye başladım. “Maalesef, güvenlik nedenlerinden dolayı Beacon tam adresi tutulmuyor, elimizde sadece şehrin ismi var.”

Yine de onu bulmak kolay olmalıydı. Kaç tane ebeveyn, çocuğuna Exo ismini koyabilecek kadar nefret ederdi ki? Jo'nun gözleri memnuniyetsizlikle Chi'ye kaydı. Ah, bir kötü haber daha vardı.

Chi'ye baktım ve Chi kötü haberi dökülmeye başladı. “Washington, D.C'de.”

İblislerin merkezi... İnanılır gibi değil. Ağzım açık kalmıştı.

“Ama iyi bir yanı var, iblislerin gitmeni bekleyeceği en

son yer orası.” dedi Chi, ben ise ona kendisi bir deliymiş gibi bakıyordum.

“O kadar da kötü değil, Meda.” dedi Jo. “Oraya gideceğiz, iletişime geçeceğiz ve çıkacağız. Orası büyük bir şehir ve doğru, seni orada arıyor olmayacaklar.”

Hayır, haklısın. İblislerin merkezinde dolanmak iyi bir fikirdi.

“Gitmemeyi mi tercih edersin?” Jo bugün pek sabırlı değildi.

“Bir fikrim var.” dedi Chi. “Neden hepiniz burada kalmıyorsunuz ve ben gitmiyorum?”

Mümkün değil. Luke’la konuşmalıyım, özellikle de neleri açığa çıkarabileceğini bilmediğim için. Cevaplamak için ağzımı açtım. Jo sözümü kesti, kıpkırmızı olmuştu. Volkan, buzu eritmeye başlıyordu.

“Neden hepiniz burada kalmıyorsunuz ve ben gitmiyorum?” dedi öfkeli bir şekilde, Chi’nin çenesi yine kilitlenmişti. İkisi gözlerini birbirlerine kilitlemiş, ellerini yumruk yapmış bir hâlde birbirlerine bakıyordu.

“Çocuklar!” dedim. “Kesin şunu. Hepimiz gidiyoruz. Luke’la konuşması gereken benim.”

Sessizliği ilk bozan Chi oldu ve bana doğru döndü. “Peki, eğer hepimiz iblislerin merkezine gidiyorsak, sanırım gizli bir silah almam iyi olmuş.” Sesi meydan okumayla doluydu. Göstereceği şeyin Jo’yu kızdıracağını biliyordu ve bunu iple çekiyordu.

“Gerçekten mi?” dedi Uri.

“Evet.” Chi yatağın önünde hızlıca dizlerinin üzerine çöktü ve bir svetşöрте sarılmış bir şey çıkardı. “Size fazladan birkaç şey aldığımı söylemiştim.” Svetşörtü açmaya başladı. Bir roketatar olması umuduyla parmaklarımı birleştirmiştim.

“Eski bir kitap mı?” diye sordum.

“Bir *kara büyü* kitabı mı çaldın? Sen *delirdin* mi?”
Tabii ki de bunu diyen Jo’ydu.

“Hayır.”

“Kaçanların bunu alması gerekiyordu.”

“Diğer büyü kitapları *onlarda*, bütün Haçlılar *onlarda*, son sınıfların hepsi *onlarda*. *Bizde* ise cehennemin bütün sakinlerinin peşinde olduğu bir Beacon var.”

Aslında Chi mantıklı konuşuyordu.

“Evet ama biz bunu koruyamayız. Eğer iblisler bunu ele geçirirse...” Yüzü olası felaketleri özetliyordu. “Ayrıca,” dedi öfkeyle, “bahse girerim ki okuyamıyordursundur bile.”

“Hayır.” dedi Chi rahatça ve Jo cevap vermek üzere ağzını açtı. Muhtemelen bağıracaktı. “Ama bahse girerim ki sen okuyabiliyorsundur.”

Ağzını kapatıp çılgınlığını yutmak zorunda kaldı.

“İleri antik diller dersi alıyorsun, değil mi?”

Jo’nun yüzü kızarmıştı. “Evet, ama...”

“Ama ne? Okuyabilir misin, okuyamaz mısın?” Meydan okuyordu.

Jo, çenesini yukarı doğru kaldırdı. “Okuyabilirim.”

“Güzel...” Keyifli bir şekilde gülüyordu.

Boğazımı temizledim. “Peki ne işe yarayacak? Gizli silahımız ne?”

Chi bana doğru döndü. “Büyü kitabında Miras töreni de yer alıyor.”

Hâlâ anlamamıştım. Jo’nun ifadesinden ise anladığının görebiliyordum.

“Meda,” dedi sakince, “gizli silah sensin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Hem bir Beacon hem de bir şövalyesin.” dedi ciddi-
yetle. “Daha önce senin gibisini asla duymadım. Tek bir
kere bile... Zaten bu ikisi arasında bir bağlantı olduğuna
karar vermiştik, değil mi?”

Kafamla onayladım ve açıklamayı Chi devraldı.

“Yani senin Miras olayının daha özel bir şey olabilece-
ği kulağa mantıklı gelmiyor mu? *Dünyayı daha iyi bir yer
hâline getir* tarzında bir şey... Ya Zeke’nin sahip olduğu
iblis öldürücü ışınlara gibi bir şeyse?”

“Zeke bir Beacon mı?” Pek de önemli değildi, zaten
ben de Beacon değildim.

“Hayır.” Chi açıklamaya başladı. “Bu yüzden senin-
kisi Zeke’ninkinden bile büyük bir şey olabilir.”

Uri, arkamda havai fişek gösterisi izliyormuş gibi ne-
fesi kesilmiş bir hâlde kalmıştı.

“Belki de şövalye yeteneklerim normal şeylerdir ve
sadece kansere bir çare bulacağımdır, nasıl emin olabili-
yorsunuz?” Zaman kazanmaya çalışıyor, düşünüyordum.
Tabii ki de bir Beacon değildim ama Miras’ı kabul etme-
mem için de bir neden yoktu. İblislerle dövüşmekte işime
yarayacak birkaç fazladan yeteneğin ne zararı olabilirdi ki?
Özellikle de hâlihazırda sahibi olduğum harika iblis yete-
nekleriyle birleşince...

“Emin değiliz.” dedi Jo. “Ama kaybedecek neyimiz
var ki? Elimizde fazladan bir savaşçı olmasından zarar gel-
mez. İblislerin beklemediği bir savaşçı...”

Haklıydı ve Chi’nin de dediği gibi, cehennemin bü-
tün sakinleri benim peşimdeydi. Fazladan birkaç yetenek
faydalı olabilirdi. “Tamam, hadi yapalım.”

“Şimdi yapamayız.” dedi Jo. “Önce yazıyı çözmem
gerek; büyüü incelemeliyim.”

“Ne zaman yapacağız peki?”

“Washington’a gidene kadar yapmayı umuyorum.”

“Umuyorum mu?”

Garip bir şekilde duraksadı; gözlerimi kısmış ona bakıyor, konuşmasını bekliyordum. “Basit korumalar haricinde, mm, daha önce hiç büyü yapmadım.”

Harika! Gerçekten harika!

“Bir şey yapmadan önce biraz uyumalıyız.” dedi Chi.

Uykudan bahsedilince vücudum ne kadar yorgun olduğunu hatırladı. Hepimiz kâbuslar tarafından avlanmak üzere uykuya daldık.

Uyandığımda, yatakta bayılmış bir şekilde, ağzı tamamen açık ve yastığına sarılarak uyuyan Uri dışında odada kimse yoktu. Bu beni şaşırtmamalıydı ama Jo çok şiddetli uyuyordu; tekmeler arasında uyumaya çalışmıştım.

Saat 1.52’yi gösteriyordu ve perdeden içeri süzülen güneş ışığı öğleden sonra olduğunu gösteriyordu. Diğerlerini bulmak için uykulu bir hâlde kapıya doğru giderken tökezledim ve güneş gözlerimi kör etti. Gözlerim güneşe alıştığında Jo’nun yerde oturduğunu gördüm. Sırtını motelin tuğlalarına yaslamıştı ve büyü kitabı kucığında, açık bir şekilde duruyordu. Yanında, yerde bir not defteri ve kalem duruyordu. Yanına vardığımda kafasını kaldırmadı bile.

“Chi yemek almaya gitti. Geldiğinde en kısa sürede gideceğiz. Muhtemelen Uri’yi uyandırmalısın.”

Sana da günaydın.

Banyodaki işlerim ve Uri’yi uyandırmak için ağır ağır içeri geri girdim. Bir motosikletin gürültüsünden Chi’nin geldiği anlaşılıyordu. Sugar Burger’dan yemek getirdiğini görünce çok heyecanlanmıştım. Annemin ve benim gezip

durduğumuz yerler olan İngiltere ya da kuzeydoğuda hiçbir yerde yoktu ya da çok fazla yoktu. Güney'in, Kuzey'i iç savaştan dolayı cezalandırmak için ellerinde daha çok şube tuttuklarını düşünüyordum. Sadece üzerinde çalışmakta olduğum bir teori...

Kahvaltıdan sonra eşyalarımızı topladık ve yola koyulduk. Jo isteksizce Chi'nin arkasına geçti. Muhtemelen motosikleti Chi'dense bir engerek yılanıyla paylaşmayı tercih ederdi ama Chi, Uri'den daha iyi bir rüzgâr kırandı. Neden bir rüzgâr kırana ihtiyacı vardı ki? Çünkü motosikletin arkasında kitabı okumaya çalışacaktı. Neyse ki bu diğer motorcuların dikkatlerini kuşku uyandıran küçük sürücümün üstünden çekecekti. Camı olan tek kaskı Uri'ye verdik çünkü sadece 150 santim boyunda ve elli kilo olduğu için yakından bakılırsa yaşı anlaşılabilirdi.

Yolda yemek yemek için durmuştuk, sonra bir de gece on bir civarında Washington'a girerken... Restorana doğru kenara çektiğimizde gözlerime inanamamıştım.

"Sugar Burger mı? Yine mi?" Yani seviyordum ama her öğünü de orada yiyorduk. Chi motosikletinden indi ve Jo'ya yardım etmek için elini uzattı. Herkesin beklediği gibi, uzatılan eli reddetti. Chi kaskını çıkarırken ağı ve hareketleri sert bir hâl almıştı.

"Kurucusu bir Beacon." diye cevapladı Uri.

"Gerçekten mi?" "Bir fast food zinciri sahibinin Beacon olacağını düşünemezdim ama hayatımı daha iyi bir hâle getirmek için birçok insandan daha fazla şey yapmıştı; en azından Gandi'den..."

Uri çok içten bir şekilde cevapladı. "Yemekleri nasıl olur da ilahi bir ilham kaynağı *olamaz*?"

İyi bir nokta daha... Ağzım sulanmıştı.

Biz tualete girip lobide oyalanırken Chi de siparişleri

veriyordu. Bozuk parayla çalışan küçük bir oyuncak otomatı vardı, Uri biraz nakit için yalvarmaya başladı ve biz de beklerken ucuz oyuncaklar için 50 sent döküldük. Uri şişko bir *bebek melek* dövmesi kazanmıştı.

“Hiç güzel değil.” diye sızlandı ama yine de omzuna yapıştırdı.

Kendi plastik yumurtamı açtım, içinde metal bir kalp vardı. Bay Büyücü dualarımı duymuştu! Ama bu da neydi?

“Kırık bir kalp...” Lanet olsun sana Bay Büyücü!

Jo omzumun üzerinden baktı ve kalbi elimden aldı. “Hayır, kırık değil. Bunları daha önce hiç görmedin mi?” İnce, ucuz zincirle uğraşmaya başladı, sonra düz, parlak yılanlardan oluşan yığını iki kolye hâline getirerek serbest bıraktı. Her bir zincirde kalbin ortadan çatlamış yarısı asılıydı. “Gördün mü, *en iyi arkadaşım*.”

Kolyeleri bana doğru uzattı, aslında bir kolyede ‘*en iyi*’ yazarken, diğesinde ‘*arkadaşım*’ yazıyordu. Harika! İki tane kırık kalp kolyem olmuştu.

Yüz ifademe güldü ve açıklamaya başladı. “Sen bir yarısını alıyorsun, en yakın arkadaşınsa diğerini...” Ellerimde asılı hâlde duran kolyeleri gösterdi. “‘*En iyi*’ yazanı mı istiyorsun yoksa ‘*arkadaşım*’ yazanı mı?”

“En iyi arkadaşım *sen misin*?” Dehşete düşmüştüm.

Tek kaşını kaldırdı. “Ah, üzgünüm! Aklında başka biri mi vardı?”

Hayır. “Bekle, ben *senin* en iyi arkadaşın mıyım?” İlginç bir itham olmuştu.

Burnundan güldü. “Sanırım sen tek arkadaşım olabilirsin. Fark ettin mi bilmiyorum ama...” Sesi bir fısıltı hâlini almıştı, çok büyük bir sır veriyor gibiydi. Sırları se-

verim. “İnsanlar bazen benimle anlaşmanın zor olduğunu düşünüyor.”

Tamam, bu bir sır değildi.

“Hayır, ben öyle düşünmüyorum.” Gözlerim büyümüş ve masumca bakıyordum.

Gülmeye başladı. İğrençliklerini bu kadar kolayca kucaklayan birinden nefret etmek zordu. “Hangisini istiyorsun?” diye sordum kolyeleri ortamızda sarkıtırken. Bir iblis ile avcısı arasındaki arkadaşlığın metal sembolleri...

“Tabii ki bunu...” Diğerini bana bırakarak, üzerinde “*en iyi*” yazılı olanı kapı. “Sanırım bir insan olarak beni en iyi bu tanımlıyor.” dedi gururlu bir şekilde.

Kolyeyi boynuma geçirmeden önce parmaklarımı çizilmiş, küçük harfler üzerinde gezdirdim. *Arkadaş*. Zaten ben de bu kolyeyi istiyordum.

Restoran kapanıyordu, bu yüzden başka bir yerde yemek yemeliydik. Bu bize uygundu; bazı planlar yapmalıydık ve boş bir restoran gizli konuşmalar için pek iyi bir yer değildi. Bir Wal-Mart otoparkına gittik ve çok rezil bir şekilde bir sokak lambasının altında sandviçlerimizi hart hurt çiğnemeye başladık.

“Büyü işi nasıl gidiyor?” diye sordum Jo’ya.

Cevaplamadan önce “*iyi gitmiyor*” anlamına gelen bir nefes verdi. “Oldukça karışık bir büyü ve...” huzursuz görünüyordu. Jo asla huzursuzlanmazdı. “Eğer yanlış anlarsam çok da tehlikeli olabilir.”

Sandviçim ağzımda bir mola vermişti. “Ne kadar tehlikeli?”

“Sahip olduğumuz en önemli büyülerden biri. Haçlı Puchard son elli yıldır bu büyüyü yapıyor ve çok da kolaymış gibi davranıyor ama aslında pek de kolay değil. Üstesinden gelebileceğimize emin değilim.”

Bu artık kitapla neden uğraşmadığını açıklıyordu; pes etmişti. Devam etti, kararsızlığının yerini patronluk taslayan tavırları alıyordu. Chi ve Uri'ye bakıyordu. "Bence Meda hâlâ insanken Luke'u bulmalıyız ve büyüü yapmak için okula gidene kadar beklemeliyiz." Küçük bir sıkıntı vardı; bildiğimiz kadarıyla artık okul diye bir şey yoktu. "Ya da sonrasında nereye gidersek büyüü yapacak bir Haçlı bulmalıyız."

Chi omuzlarını silkti, ağzı yemekle doluydu, Uri'nin dinlediğinden emin bile değildim. Etrafta zıplayıp duruyordu, kendi kendine seksek mi oynuyordu? Neyse ne, Jo'nun planına itiraz edecek gibi durmuyordu.

Karar bana kalmıştı. Onlarla birlikte şövalyelere gitmeyecektim, bu yüzden iblis sürülerini püskürtmek için güç istiyorsam Jo'nun büyüü yapmasına ihtiyacım vardı. "Ne kadar tehlikeli ama? Ölü müyüm? Yoksa sadece canım mı yanar?"

Kafasını hafifçe ileri geri sallayarak düşünmeye başladı. "Yanlış bir büyüden dolayı kimsenin öldüğünü duymadım ama bildiğim kadarıyla da bu büyüü kimse yanlış yapmadı. Eğer birisi yapmışsa da bu tarih kitaplarında yazıyordur, onlar da şu an yanımda değil."

"Peki çeviriyi tamamlamaya yaklaştın mı?" diye sordu Chi, benim için.

Ona bakmadan, sert bir şekilde cevap verdi. Gerçekten de aralarındaki meseleyi halletmeliydiler. "Yakında bitmiş olur. Dörtte üçünü bitirdiğimi söyleyebilirim. Ama Orta Çağ Fransızcası ve Latincenin karışımıyla yazılmış. Bitirmem için bir sözlüğe ihtiyacım var. Güvenilir bir sözlüğe..."

Çıkmaz sokak... Bunu ertelemem gerekiyordu.

"Peki Luke'u, ya da Exo Greer'i nasıl bulacağız?" diye sordum.

“Google...” diye cevapladı Uri. “Beaconlar haber değeri taşıyan şeyler yapma eğilimindedirler: CEOlar, hayır etkinlikleri, bilim adamları, bölüm birincileri...”

“Bir bilgisayarımız yok.” dedi Jo.

“Alabiliriz.” diye bir teklifte bulundu Uri.

“Tüm paramızı çarçur etmek istemiyorum. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Sonra bir de bir yerde internet bulup kurmak...”

“Bir tane çalabiliriz.” diye bir öneride bulundu Chi.

“Gerçekten mi? Şimdi de haydut mu olacağız?”

Aklıma bir şey gelmişti. “Hayır. İnternet bağlantısı olan bir bilgisayara ihtiyacımız var. İkisini de nerede bulabileceğimizi biliyorum.” Hepsi bana doğru dönmüştü. “Kütüphane... Ve tamamen bedava.” Alkışlamaları için bekliyordum.

“Saat gece yarısını geçiyor.” dedi Jo, düz bir şekilde.

Vazgeçmemiştim. “Daha iyi, kalabalık olmaz.” dedim. “Hem bir yere gizlice girmek, hırsızlık yapmaktan daha iyi değil mi?” Evet millet, bir de iyi çocuklarla konuşuyordum.

“Tamam.” diye yavaşça onayladı Jo. “Nasıl bir kütüphane buluruz?”

“Orta Çağ Fransızcası sözlükleri olan bir tane...” diye ekledi Chi.

“Çok kolay.” diye cevapladım. “Bir üniversite kütüphanesi... Washington’da aklıma gelen en az iki tane var: Amerikan ve Georgetown. Ayrıca, bu bizim yararımıza, hepsi de iğrenç görünümlü ergenlerle dolu.”

Zekâm karşısında hepimiz etkilenmiştik.

Aslında kütüphanelerde çok zaman geçirirdim. Başboş bir evsizseniz, kütüphaneler evinizden uzak bir oturma odası gibidir. Gizlice girip uyumayı da severdim; okuyacak bir sürü şey ve rahat koltuklar...

Planımıza karar verip hepimiz isteksizce motosikletlerimize bindik. Hava karardığında Jo kitabı incelemeyi bıraktı ve Uri'nin motosikletini o sürmeye başladı. Uri'nin ayaklarını kullandığı, Jo'nun da reşit olan sürücü olduğu bir sistem geliştirmişlerdi. Polisler gibi sıradan bir şeyden endişelenmeleri biraz gerçek dışı geliyordu.

Amerikan Üniversitesi'ne yaklaşıırken, şans eseri Wesley Papaz Okulu'nu işaret eden bir tabela gördük. Jo'ya lazım olan sözlüğün olabileceği bir okuldu; sonuçta dinî bir kitap çeviriyordu ve küçük bir papaz okulu muhtemelen Georgetown gibi bir yerden daha basit bir güvenlik sistemine sahipti. Yeşil işaretleri takip etmeye başladık.

Papaz Okulu, Amerikan Üniversitesi'nin bir parçasıydı (belki de çok önceden öyleydi) ve üniversitenin küçük kampüsünün köşesine kurulmuştu. Binayı, şövalye okulunu yapan mimar yapmış olmalıydı. Dar pencereci bir çimento ve tuğla kutusu... Bina sessizdi; mart ayında soğuk bir pazartesi günü, gece 2.00'da kampüsün bu kısmı ölüydü. Motosikletlerimiz çok ses çıkarıyordu, bu yüzden suçumuzu işleyeceğimiz yerden birkaç blok öteye park ettik.

Genelde insanlar, sıradan insanların ulaşamayacağı pencerelere alarm koymazdı ve bu, biz sıradan insan olmayanlar için çok iyiydi. Hatta diğer sıradan olmayan insanlarla takılıp sıradan bir insanmış gibi rol yapanlar için de çok iyiydi. Chi yardım etmek için beklemekte olan bir ağaca tırmandı, Uri'nin kaskını taktı, deri ceketini kollarına sardı ve ikinci kattaki pencerenin camını kaskıyla kırarak içeri daldı. Geri kalanımız ise çalılarının içinde çömelmiştik, hiçbir polis ya da güvenlik görevlisi gelmeyince Chi'nin sarkıttığı halat ile yukarı tırmanmaya başladık.

Çabalıyormuş gibi rol yapıyordum ve bu gülünç görünüyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Ve garip bir şekilde, suçlu...

İkinci kat masalarla, kitap raflarıyla ve çalışma masalarıyla dolu bir dikdörtgendi. Bir duvar camdan pencereleri olan çalışma odalarıyla kaplıydı, bir kapıda ise, bizi muhtemelen ofislere yönlendirecek *"Teknik Servisler"* yazısı vardı. Merdivenlerden birinci kata indik, kitap ödünç verme masası ve tam da ihtiyacımız olan şey vardı; bir sıra bilgisayar...

Jo kataloğu aldı ve ihtiyacı olan sözlükleri bulduktan sonra yukarı doğru çıkmaya başladı. Işığa ihtiyacı olduğunu ve penceresiz bir ofis bulması gerektiğini söyledi. Chi, Uri ve ben de Exo Greer hakkındaki işe yaramaz şeyleri öğrenmek üzere Google'ın başına geçtik.

İlk seferde hiçbir şey bulamadık. Neyse ki insanları bulmakta çok iyiydim. Hayaletler bazı şeyler üzerine çok net olabilirler ama diğer şeylerde ise rahatsız edici bir derecede anlaşılmazdırlar; katillerinin güncel konumu gibi. Kütüphanenin bazı gazetelerin veri tabanlarına erişimi vardı; ben de yerel Washington haber kaynaklarında gezinmeye başladım. Yirmi dakika sonra başarmıştım. İki yıl öncesinden kalma, DC Townie adında yerel bir semt gazetesiydi. Exo'nun bir kız adı olduğu ortaya çıkmıştı. Gerçekten, böyle bir isim kimsenin ismi olmamalıydı.

St. Albina Yetimhanesi Kaçan Çocuğu Arıyor

Yerel St. Albina Yetimhanesi, çarşamba gecesini Exo Greer adındaki on iki yaşındaki bir çocuğun ortadan kaybolduğunu duyurur. Greer daha önce de kaçma girişimlerinde bulunmuştur, bu yüzden ondan sorumlu olan kişiler başka bir şey üzerine düşünmüyor. Kız şizofreni hastası olmasının yanı sıra, Tourette sendromu hastalığına sahip ve sürekli bir bakıma ihtiyacı var. Eğer bu kızı görürseniz, lütfen 911'i arayın. Yanına yaklaşmaya kalkışmayın.

Haberin yanındaki bir okul fotoğrafı olmalıydı ama daha çok bir sabıka fotoğrafını andırıyordu. Siyah bir svetşört giymiş, yağlı saçlı genç bir kız, gazete sayfasından gözlerini dikmiş bakıyordu.

Harika! Akıl hastası bir kaçkının peşindeydik. Herhangi bir yerde olabilirdi. Aslında, elimizdeki tek bilgi nerede olmadığıydı: St. Albina Yetimhanesi...

Bu bilgiyi Chi ve Uri'yle paylaştım ama benim kadar kaygılı görünmüyorlardı.

"Washington, D.C'de olmalı." dedi Chi. "Hatırla, Luke onu korumakla görevlendirilmişti ve Beacon haritasına erişimi vardı. Eğer müdür Washington, D.C. yazmışsa, o da Washington, D.C.'de olmalı."

Artık elimizde biraz daha bilgi vardı ve St Albina üzerine araştırma yapmaya başladık. Belki de yakalanmış ve geri gönderilmişti. İlginç bir şekilde kızın kaçıışından sonra yetimhane birçok kez haberlere çıkmıştı. Eski çalışanların birinin zimmetine para geçirdiği ortaya çıkmıştı ve başka bir çalışan da çocukları taciz ederken görüntülenmişti. Oldukça iğrenç bir yerdi. Skandalların ardından yetimhane kapatılmıştı. Bir çıkmaz sokak daha... Oraya gidip soru soramayacaktık.

Bütün seçeneklerimiz üzerine kafa yormaktan bitap düştüğümüzde Chi ve ben Jo'yu kontrol etmeye karar verdik. Uri hâlâ araştırma yapıyordu. Jo etrafına yayılmış sözlüklerle kendini bir arka ofise kapatmıştı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Chi. Jo bir elini beklememiz için havaya kaldırdı. Bir şeyler yazıyordu ve bittikten sonra kafasını kaldırıp bana baktı; Chi'ye bakmıyordu.

"Sanırım neredeyse bitirdim. Ama hâlâ yapmalı mıyız emin değilim."

"Neden?" diye sordum.

“Basit bir hokus pokus olayı değil, ciddi bir büyü. Ve...” sonunda Chi’ye baktı, “tören gecesinde ettiğimiz yeminleri hatırlıyor musun?”

Chi düşünüyordu. “Evet, kanımız, hayatlarımızı Düzen’e adamak için yemin eder. Yani?”

Bekle bir dakika, ne?

“Onlar törenin bir parçası değil. Yani öyleler ama bu büyüünün bir parçası değiller. İkisi ayrı.” Anlamasını bekler bir şekilde Chi’ye bakıyordu.

“Yani?”

“Yani bende o cümleler yok.” dedi, bıkkın bir şekilde.

“Ne olmuş?”

Ne olduğunu biliyordum ve beni çok da mutlu etmişti. Bu küçük canavar kan yemini etmeyecekti.

Jo pes etti ve gözlerini devirdi. “Yani Düzen’e bir yükümlülüğü olmayan birisine Haçlı güçleri vereceğiz. Şimdi anladın mı dâhi?”

En iyi arkadaşlık buraya kadardı. Bunun adil olmadığını düşünerek kısa bir süre için öfkeyle doldum ama onun haklı olduğunu biliyorken bu öfkemi sürdürmek kolay değildi. İncinmiş gibi rol yaptım. Ama benim tepkim Chi’ninkinin yanında hiçbir şeydi.

Patlamıştı. “Biliyor musun Jo? Bir dâhi olmayabilirim ama aptal bir ezik de değilim.” Jo’ya doğru yaklaşmıştı, Jo ayağının üstünde sarsılarak duruyordu, muhtemelen Chi ile eşit boyda olmak istiyordu. “Ama biliyor musun? Etrafta insanlara nasıl bir pislik olduklarına dair esip gürlemek yerine arada bir, birilerine güvenme riskini almayı tercih ederim.” Jo’nun yüzüyle kendisinininki arasında birkaç santim kalmıştı. “Bu hareketlerini sineye çekiyordum çünkü bir zamanlar tüm evrendeki en iyi arkadaşımydın, çünkü bir gün böylesine bir sürtük olmayı bırakıp yine

bir zamanlar olduğun kişi olacağını umuyordum.” Ellerini havada sallıyordu ve ağzından acı bir kahkaha çıktı. “Bütün bunları atlatmak için yeterince zamanın vardı. Ama burada durup Meda’ya sanki şeytani bir canavarmış gibi davranmana izin veremem. Böyle yaparak ona güvenmek-tense ölmesini tercih ediyorsun.”

Jo’nun yüzündeki bütün renk çekilmişti ama Chi konuşmasını daha bitirmemişti. “Bir Haçlı olmayı hak etmiyorsun ve bu, ayağın olmadığı için değil, bir kalbin olmadığı için.”

Jo oldukça sarsılmıştı. Bana baktı ama ifadesini görmemek için kafamı çevirdim. Bana güvenmemekte haklıydı. Güvenilir biri değildim, ben iblistim. Bir pisliktim ama Chi benim için onu ezip geçmişti. Ayakları altında olan ben olmalıydım.

Öfkesi geçmişti, Chi benim hissettiğim gibi, suçlu bir şekilde bakıyordu. Eğer Jo’nun kalbinin kırılması beni bile bu hâle getirdiyse, onu etkilememiş olmasının imkânı yoktu. Sesi yumuşadı, “Jo...”

Jo geriye doğru uzaklaştı, kafasını iki yana salladı ve onu ittirerek yanından geçip koşmaya başladı.

Chi yüzünü eliyle kapattı ve bıkkın bir ses çıkardı. Masaya bir tekme attı ve elini masaya götürüp üzerindeki her şeyi yere attı. Gözyaşlarının erkek hâli, sanırım.

İyi bir işkenceyi en az iblisler kadar severdim ama bu saçma bir hâl alıyordu. Jo günlerini sevdiği adamı incitmek amacıyla aslında inciterek geçiriyordu ve Chi de etrafta şaşkına dönmüş bir şekilde dolanıyor, kendini onun ezici darbelerinin önünde tekrar ve tekrar bulup neden en yakın arkadaşının ona bunları yaptığını anlamaya çalışırken buluyordu. Jo’yu bir ceset hırsızının kaçırdığını düşünüyor olmalıydı. Yürüyor ve konuşuyordu ama aslında Jo değildi. Onun Jo’su değil. Ama ondan uzak da kala-

miyordu. Birbirlerine bağıydılar ve biri özgür olmak için çabaladıkça, diğerrinin canı daha çok yanıyordu.

Bütün en iyi arkadaş kurallarını ihlal etmek üzere olduğumun gayet farkındaydım ama zaten televizyondan gördüğüm kadarıyla bunlar kimsenin umurunda değil gibiydi. Ayrıca, ilk kez iyi bir amacım vardı: Bu ikilinin kendi yollarından çekilmeleri gerekiyordu.

“Chi...” dedim ve dikkatini bana verene kadar bekledim. Masaya karşı sert saldırısını sonlandırdı ve sırtını masaya dayadı. Kafasını çevirip bana bakmaya başladı. Derin bir nefes aldım. “Jo sana âşık.”

Sanırım Chi’ye bir beyzbol sopasıyla vursam daha az bir tepki alırdım. Başka şartlar altında yüzündeki ifade komik olabilirdi. Aslında hâlâ komikti; patlak gözler, açılmış bir ağız ve garip tonlu mor renkli bir cilt...

“Onu öp ve barışın.”

Beyni yeniden çalışmaya başladı ve doğruldu. “Ne?”

“Öp onu.”

“Neden bunu... Yani... Bu pek de...” elini saçında gezdiriyordu ve saçı darmadağın olmuştu.

“Yeterince açık değil miydim?”

“Mmm, ama...”

“Öp onu.”

“Sen delirdin mi?” İncinmiş gibi bakıyordu, sanki ona bir bıçak saplamışım gibi. “Benden nefret ediyor.”

Vay be! Gerçekten... İç çektim; heceleme zorundaymışım gibi görünüyordu. “Seni seviyor. Ama bütün bu çift olarak savaşılan Haçlılar olayından dolayı sevmek de istemiyor. Onu kendi yanında dövüşürken istemeyeceğini, onu çok zayıf bulduğunu düşünüyor.” Ayağımı yere vurmuştum.

Öylece duruyordu. O, harekete geçmeye çalıştıkça beynindeki dişliler eşit bir şekilde çalışmayı bırakıyordu. Alnında “İşlem durdu.” yazısı belirmişti.

Belki de Latince denemeliydim? “Pöay, nuoay” Tamam, kuşdili bir Latince’ydi. Beni dava edebilirsiniz.

“Ama...”

Belki şarkı söylemeliydim. “Kızı öpmek istediğini biliyorsun; hey, hey!” Aynı *Küçük Deniz Kızı* gibiydim.

“Uffffff!” Elleriyle pes etme hareketi yaptı ve paldır küldür uzaklaşmaya başladı. Eğer Jo ters yöne doğru gitmemiş olsaydı harika olurdu. Elimden bu kadarı geliyordu.

Jo birkaç dakika sonra geri geldi, gözleri kızarmış ve çenesi kaskatıydı. Kötü hissetmiştim.

“Jo...” Ne diyeceğimi planladığımı bilmiyordum ama önemi de yoktu çünkü gerisini getiremedim.

“Hayır Meda, o haklı.” Eliyle boynundaki yarım kol-yeyi tuttu. “Sana güveniyorum.” Göz göze gelmiştik ve ben gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorluyordum. Çenesi yeniden kaskatı bir hâl almıştı. “Hadi yapalım.”

Yapacaktık da. Çünkü kendimi iblislerden korumalıydım.

Gerçeği ona itiraf etmekten sabırsızlandığımdan dolayı değildi.

Çok daha kötü şeyler yapmıştım. Bu hiçbir şeydi. Ama şu an pek de öyle hissetmiyordum.

Ben yerde boş bir alan açmaya çalışırken Chi yanında Uri ile birlikte geri geldi. Kararımızı açıkladım çünkü Jo, konuşmak bir yana, Chi’ye bakmayı bile reddediyordu.

Öte yandan Chi gözlerini Jo'dan çekmiyordu. Dünyayı değiştirecek çılgınca hipotezine destek olacak bir kanıt arayan bir bilim adamı gibiydi. En azından kendi dünyasını... Uri büyük bir şey olduğunu fark etti ve bir Chi'ye bir de Jo'ya bakmaya başladı. Sonra bana döndü, kaşlarını kaldırmıştı.

Harika! Umarım bana ölümcül büyüler yapılırken herkesin dikkati dağılırdı.

Yeri temizlemeyi bitirdik ve Jo eliyle uzanmamı işaret etti. Sonraki on beş dakikayı halıya siyah bir keçeli kalemle semboller çizerek mahvetmekle harcadı.

“Bunlar koruma büyülerini. Eğer bir şeyler ters giderse... Bunlar senin ölmeni engeller.”

Harika!

Sembolleri çizmeyi bitirdiğinde yanımda diz çöktü. Dudaklarını yaladı ve yutkundu. “Büyü altı kısımdan oluşuyor, ilk dördü en zoru ve biraz canını yakabilir. Mümkün olduğunca sabit bir şekilde durmalısın; eğer irtibatımızı kaybedersek o kısmı tekrarlamak zorunda kalırım. Her bir kısım öncekinin yarısı kadar daha kısa ve daha az acı verici. Son kısım sadece on beş saniye civarında ve çok az canını yakacak, ama ilk kısım...” Yüzünü buruşturarak sesini alçaltmıştı.

Hesap yapıbiliyordum. Altı kısım vardı ve en kısası on beş saniyeydi, yani en uzununu sekiz dakikaydı ve çok acı vericiydi. Düşüncelerim yüzümden anlaşılmış olmalı ki eliyle omzuma saçma bir şekilde dokundu. Jo'nun anlayışlı biri olma girişiminin en korkunç şey olduğunu düşünüyordum.

“Her ne olursa olsun, canın ne kadar yanarsa yansın, sabit durmalısın; yoksa o kısmı tekrarlamak zorunda kalı-

rız.” Ellerinizi esnetti ve gevşemeleri için salladı. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim.

Anladığımı göstermek için kafamı salladım. Sakinleşmesi gerekiyordu, yoksa hapı yutmuştum. “Uzun vadede iyi bir iş olacak.” dedim cesaret verici bir şekilde.

“Doğru.” dedi ama pek de ikna olmuş görünmüyordu.

Kendimi zorlayarak gülümsedim. “Hey, Doktor! Ameliyat asla iyi hissettirmez ama senin olman iyi.” Niyet hakkındaki konuşmamızı hatırlatarak ona güvendiğimi anlamasını sağlamıştım.

Zayıf bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi ama yanımda diz çökerken gülüşü solmuştu. Notlarını son bir kez daha karıştırdı. Ceketinin altından bıçağını çıkardı ve derin bir nefes alarak avuç içini kesti. Ellerinizi birbirine sürtüp kan içinde yıkarken, kanın kokusunu alabiliyordum.

Dudaklarını sıkmış ve gözlerime bakıyordu. “Eğer bu, ölümünle sonuçlanırsa, yemin ederim ki bir kazadır.”

Korku dolu bakmış olmalıydım ki dudağının bir köşesi yukarı doğru kalktı ve bana sataşan bir tavırla “Hem sana söylemiştim.” dedi.

Bu umut verici sözler eşliğinde, ellerini göğsüme bastırdı ve kendimi alevlerin içinde buldum.

ON ALTI

Derim bir napalm bombasının içindeydi, kemiklerim kızgın demir hâline gelmişti. Kanım fokurduyordu. Boğazıma kusacakmışım gibi hissettiren bir çığlık takılmıştı, beni boğuyordu. Ağzım yine de açılmış, görevini yapmaya çalışıyordu.

Gözlerimi Jo'ya kilitlemiştim. Sakin suratı benim suratımın üzerinde geziniyor, bana kelimeleri kullanmadan aslında gerçek ateşlerin içinde olmadığımı söylüyordu. Çaresizce sabit durmaya, kaskatı kalmaya çalışıyordum ama titreme hissi vücuduma bir işkence yapıyordu. O küçük ellerin altındaki ölümcül sıcaklığa dayanmamı sağlayan tek şey bunu yeniden tekrarlama ihtimalinin korkusuydu.

Belki de bunu atlatamayacağımı düşünüyordum. Belki iblis kısmım bu süreci imkânsız kılacak ve ben burada canlı canlı kızarıırken sabit bir şekilde durmak için elimden geleni yaparken acı içinde ölecektim. Ama hayır, bana bunun canımı yakacağını söylemişlerdi ve Jo da çok sakin görünüyordu. Yanmakta olan dünyadaki soğuk bir havuz gibiydi.

Ayrıca artık çok geçti.

Bunu düşünmeyi bıraktım. Sevdiğim resimlerin içerisinde bir yolculuğa çıktım, *Yıldızlı Gece*'nin girdaplı mavisinde yüzüyor; O'Keefe'nin çiçek yaprakları üzerinde fırıl fırıl dönüyordum.

Kırmızıdan uzak duruyordum.

Zaman geçmek bilmiyordu. Erimiş saatlerle oynayarak Dali'nin *Belleğin Azmi*'nde bir ayımı harcadım, Van Gogh'un *İrisler*'inde ise bir yılımı... Picasso'nun *Guernica*'sında dans ettim. Çılgılık'tan ise uzak durdum.

Sonra aynen başladığı gibi hızlı bir şekilde alev sö-nüverdi. Gözlerimi açtığımda Jo'nun kaygılı ifadesini görmüş-tüm. "İlk kısım bitti. Nasıl hissediyorsun?"

"Harika!" diye hırıldadım. Hayatımda hiç bu kadar harika olmamıştım. O da bunu biliyordu ve gülümsedi.

"O zaman ikinci kısma başlama zamanı..." Ellerini bana doğru uzattığında bir çılgılla geri çekilmeliydim. Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde durdu. "Dört dakika... Hepsi bu, öncekinin yarısı uzunluğunda ve yarısı kadar canını yakacak."

Hâlâ telaşlı bir şekilde nefes alıp veriyordum. Vücu-dum hiçbir şekilde ikinci kısma geçmek istemiyordu. Nefesimin yavaşlaması için uğraştım. En kötü kısım bitmişti, bundan sonrası yokuş aşağıydı. Ne olursa olsun, bu kısmı tekrarlamayacaktım. En kötüsü bitmişti.

Tavana gömülü floresan ışıklarına bakıyordum. Bir nefes daha ve ikinci kısma başlayacağız. Bana doğru uzan-dığında ürkererek geri çekildim.

Tamam, iki nefes daha...

Hayır, üç...

"Meda, bugün yapacak mıyız?" Belli ki Jo birisine karşı sadece bu kadar süren bir sempati duyabiliyordu. Kafamı sertçe salladım ama kollarını bana doğru uzattığında

odaklanmakta olduğum lamba yanıp sönmeye başladı ve kendimizi bir anda karanlığın içinde bulduk.

“Neler oluyor?” diye sordum, titreyerek kendimi doğrulturken.

“Bilmiyorum.” diye fısıldadı Jo, tetiğe geçmiş ve koridora doğru bakıyordu. Chi, neler olduğunu anlamak için çoktan harekete geçmişti. Uri de onu takip ederek dışarı çıktı ve koridorun karşısındaki, pencereleli bir ofise girdi.

“Elektrikler kesilmiş.” diye bağırdı Chi.

Uri pencerenin arkasından bize doğru bakmaya başladı. Yüzü ay ışığı ve korkuyla bembeyaz kesilmişti.

“Bizi buldular. Sanırım...” Sesi çatlıyordu, “Sanırım etrafımız sarılı.”

Jo ve ben sıçrayarak olduğumuz yerden kalktık, panik hissi kafamın ön tarafına bir acı saplamıştı. Jo masanın üzerindeki büyü kitabını kaptı ve hepimiz kütüphaneye doğru koşmaya başladık. Hiçbirimiz konuşmuyorduk ve pencerelerden dışarı bakmak amacıyla kitap dolaplarının etrafında hareket ediyorduk. Bu nasıl olabilirdi? Bizi nasıl bulmuşlardı?

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bulmuşlardı. Görebildiğim kadarıyla arka arkaya iki, üç sıra hâlindeki siyah takım elbiseliler, binanın etrafını sarmıştı. Kaskatı ve sessiz bir şekilde duruyorlardı, gecenin karanlığındaki siyah suretler... Uzanmış acı çekerken fark edememiştim ama şimdi artmakta olan tehlikeyi hissedebiliyordum. Okuldakiler kadar çok değillerdi ama eğer binanın etrafını sardıysalar... O zaman yaklaşık olarak yüz kişi olmalıydılar. Başka bir pencereye doğru koştum, daha fazla iblis vardı. Kafamı sallayarak Jo ve Chi'ye doğru koştum; bu taraftan çıkış yoktu. Onlar da aynısını yapmıştı.

“Meda...” diye bir mırıldanma duyuldu aynı anda birçok ağızdan. Alçak ve belli belirsizdi. Kırılmış pence-

reden içeri doğru süzülüyordu. “Neredeysen dışarı çık, dışarı çık.”

Pencereden uzaklaştım. Ch, Jo ve Uri de aynısını yaparak ortada benimle buluşmuşlardı.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadım.

“Dışarı çık Meda, yoksa biz içeri gireceğiz.”

Chi cevapladı, “Uri ve ben onları oyalarız.”

“Kaçmamı mı bekliyorsun?” diye başladı Jo ama Chi onun sözünü kesti.

“Hayır, kaçmanı istemiyorum. Meda’ya yaptığın büyüü bitirmeni istiyorum.” Bana doğru döndü. “Umalım da çok pis yeteneklerin olsun, yoksa hepimiz öldük.” Chi, Jo’nun tepkisine bakıyor ve tepkisini ölçüyordu. “Sonra geri gelebilirsin ve sırt sırta savaşıabiliriz.”

Bu, Jo’yu şaşırtmıştı ve gözleri şu anki durumumuza pek de uygun olmayan bir mutlulukla büyümüştü. “Gerçekten mi?” diye fısıldadı, umutluydu ama tam olarak da inanmamıştı.

Chi, Jo’nun kolunu sıktı. “Gerçekten...”

“Meeeeeeda!” iblisler tekdüze ama neredeyse hoş bir şarkı söyler gibi bağıırıyordu. Jo kolumdan yakaladı ve beni ofise doğru çekmeye başladı.

“Birkaçını size bırakmaya çalışacağım.” diye arkamızdan bağırırdı Chi.

Jo arkamızdan kapıyı çarptı ve kilitledi. Beni halkanın içine doğru yeniden yatırırken kırılan cam sesleri duyduk. Beceriksizce masanın üzerine çıktı ve büyü kitabını tavandaki havalandırmaya yerleştirdi, sonra biraz zıplayarak, biraz da düşerek yanıma indi.

Yeniden alevlerin içine girmeden önce nefes alacak zamanım yoktu.

Şimdiye kadar hissettiğim en ağır acının yarısı da hâlâ korkunç bir şeydi. Ve bu sefer, sevdiğim tabloların içinde gizlenemiyordum. Neler olduğundan haberdar olmam gerekliydi. Gözlerimi açık tutmuş, sabit bir şekilde durmaya çalışıyordum ama kafamı sıcak bir demire bastırmak gibiydi. İmkânsız değildi; en azından bu kadarını söyleyebilirim. İmkânsız değildi.

İçeriden dövüş sesleri, hırıltılar, çığlıklar, daha fazla kırılan cam ve oraya buraya çarpan eşya sesleri geliyordu. Uri'nin çocuksu çığlığını duyduğumda Jo'nun gözleri fal taşı gibi açılmış ve büyü sözlerini söylerken bir süre duraksamıştı. Koşmak için kalkar gibi olduğunda irtibatımızın kopmaması için onu ellerinden yakaladım. Bana baktı, gözleri benim derim gibi alev alevdi.

Acı hafiflerken dövüş sesleri de yükseliyordu. Bir sonraki kısımdaydık: iki dakika... Karşılaştırdığımda, bu, hayal edebileceğim en kötü güneş yanığı gibi hissettiriyordu. Can sıkıcı, hafif bir acı... Dikkatimi, yan odadan gelen seslerden daha az dağıtan bir acı... İblisler koridordaydı ama daha kapımızın önünde değillerdi. En azından Chi hâlâ hayatta ve onları tutuyor olmalıydı. Uri'nin durumu ise belli değildi.

Chi acele etmemiz için bağırdı ama iki dakika, iki dakikaydı. Chi'nin emirler verdiğini duyuyordum ama bize değildi.

Uri hâlâ hayattaydı.

Acı yeniden azalıyordu; bu kısım sadece bir dakika sürüyordu. Jo'nun konuşmasının ritmi değişmişti ve sesinde neredeyse bir heyecan hissediyordum. Bileklerini kavramıştım. Dışarıdan odanın duvarlarına bedenler çarpıyordu ve duvardaki bir tablo kafamın hemen yanına düşmüştü.

İki şiddetli çarpma sesi daha duyuldu, ardından ise kısa süren, boğuk bir çığlık. Bir insan çığlığı... İkimiz de anında bu çığlığı tanımıştık, ondan asla böyle bir çığlık duyabileceğimi düşünmemiş olsam da.

Chi...

Jo'nun gözlerinde gördüğüm ifadeyi asla unutmaya-
caktım.

İblis bağırışları koridorda yankılanırken kilitli kapıya bir beden daha çarptı. Jo'nun gözlerinden akan yaşlar tenime değdiğinde beni cayır cayır yakıyordu ama Jo durmadı. Bir sonraki kısımdaydık, bu sadece otuz saniyeydi, diğeri ise on beş ve sonra bitecekti. Sözler dudaklarından hızla çıkıyordu. Kapı paramparça olmuştu, neler olduğuna bakmak için gözlerimizi birbirimizden çektik ama Jo hâlâ büyüyü yapmaya devam ediyordu. Acı hafıflemişti. On beş saniye... Sadece bu kadar kalmıştı. On beş saniye... Siyah saçlı, bodur ve orta yaşlı bir adam içeri girdi. Jo kalkıp kendini savunmalıydı ama yapmıyordu. Uzanmakta olduğum zeminde duruyor, büyüyü bitirmeye çalışıyordu. Parmakları tenime saplanmıştı. Sadece saniyeler kalmış olmalıydı.

Adam gülümsüyor ve ellerini ovuyordu, sonra bir tıslama ile bize doğru zıpladı. Jo mümkün olan son saniyeye kadar bekledi ama büyüyü bitiremeden irtibatımızı koparmak zorunda kaldı. Ben kapıya doğru yuvarlanırken Jo da masanın arkasına sıçradı, iblis de üzerimden sıçramıştı. Jo'ya doğru giderken arkadan üzerine zıpladım. Onu saçından tutup geriye doğru çekerken Jo da boğazını kesmişti. Cesedi bıraktım ve Jo bana bir bıçak uzattı. Ani değişiklikten kaynaklı bir titreme ile savaşıyordum ama direnmemi sağlayan da oydu.

İblisler, bir bal kovanından çıkan arılar gibi kapıdan içeri geliyordu. Odanın küçük olması en büyük avanta-

jımızdı çünkü hepsi aynı anda saldıramazdı. Jo ve ben uyumlu bir şekilde savaşıyorduk, omuzlarımızı birbirine vermiştik ve masayı kapı ile aramızda tutuyorduk.

Gelmekte olan iki iblisi masanın arkasına almayı başarmıştık ama arkalarında daha fazla iblis yığılmaktaydı. Bir tanesi masanın üzerinden fırladı ve kafamı çevirip onunla yüz yüze geldim. Kendisini bıçağıma saplamıştı ama zıplayışının şiddetiyle arkamdaki kitaplığa çarpmıştık. Onu üzerimden atarken bir tanesi daha içeri doğru sığıyordu; bu sefer, zaten masanın etrafından gelmekte olan iki iblisi durdurmaya çalışan Jo'ya doğru... İleri atılarak onun yönünü değiştirdim ve Jo ile ben sırt sırta gelene kadar onu döndürdüm. Başka bir iblis daha masanın üzerinden, benim olduğum tarafa doğru geldi. Bana doğru bir hamle yaptı ve öne doğru eğildim. Jo'nun çılgınlığını duyduğumda arkama döndüm ve yere düşmekte olduğunu gördüm. Ona saldıran iblise atlayarak sırtından bıçakladım.

Ama bu, benim sırtımı savunmasız bir hâle getirmişti.

Bel kemiğime gelen sert bir darbeyle, yoğun basınca dayanamayarak yere yığılmıştım. Jo'nun üzerine düşmüştüm, ölü iblis aramızdaydı ve bir iblis beni çekip kitaplığa fırlatmadan önce, kısa bir an için göz göze gelmiştik. Masadaki şeytani şelalede beliren bulanık şeyler ışığı ve diğer her şeyi engellerken, dünya da loş bir hâle geliyordu. Mücadele ediyordum ama kuvvetli eller beni iki kolumdan da yakalamıştı.

İblisler neşeyle bağırıp çağırıyorken ben başım geride bir şekilde iblislerle dolu bir nehirden geçiriliyordum. Jo'yu görmek için arkamı dönüyor ve debeleniyordum.

Lütfen onu öldürmeyin, lütfen onu öldürmeyin!

Bir anda çok hoş bir ses işitmiştim; duyduğum küfürler bir rapçinin bile suratını kızartabilirdi. Jo hayattaydı. İblislerin elinde taşınıyorken kafamı arkaya çevirdim ve onu gördüm.

Bizi esir alan iblisler dar koridorda sıkışık bir hâlde duruyordu ve Jo elini bana doğru uzatıyordu, ben de elimi hızlı bir şekilde uzattım ve onun elini yakaladım. Sadece parmaklarımız birbirine değiyordu ve Jo fısıldamaya başlamıştı, hâlâ büyüü bitirmeye çalışıyordu ama hemencecik yeniden birbirimizden uzağa çekilmiştik.

Tiz bir kahkahayla iblisler beni yere attığında nefesim kesilmişti. Son gördüğüm şey bir tekme atmak üzere olan parlak, rugan bir ayakkabıydı. Kafama büyük bir acı saplanmıştı ve kırmızı bir ışık görüyordum.

Sonra ışık karardı. Aynı o ayakkabının ucu gibi, parlak bir siyah hâline gelmişti.

ON YEDİ

Gözkapaklarımı güçlkle açmıştım. Ölmemiştim. Dalgalı bir havuzda yüzüyormuşum gibi, altımdaki eller beni düzensizce havaya kaldırıyordu. Titreşen mum ışığı, gri, kırmızı ve krem rengi ile boyanmış bir tavanı aydınlatıyordu. Kıvranan çıplak bedenler, canavarlar, alevler, kan ve fırtınalar... Bunun bir seks partisi mi yoksa cehennem mi olduğunu anlayamamıştım. Duvarlar siyah ve pürüzsüzdü.

“Neler oluyor?” demeye çalıştım ama kelimeleri ağızımda yuvarlamıştım. Neyse ki yakınımdaki bir kadın ne dediğimi anlamıştı.

“Ah, bizi tanımadın mı?” diye mırıldandı, ihtişamlı ve şeytani yaratık. Sesi kemiklerime kadar işlemişti. “Bu bizim kılık değıştirme yöntemimiz.” Kırmızı dudakları kıvrılarak bir gülücük hâlini almıştı. “Takım elbise giyen orta yaşlı adamlar birçok şeyden kurtulabilir. Bir banka toplantısında gibi görünen, istilacı bir iblis ordusu...” Tüylerimi diken diken eden kısık bir sesle gülüyordu. “Bu ise gerçek hâlimiz.” Kısmen giyinik olan güzel vücudunu gösterdi ve etrafında döndü. “Eh, herkes bunun iyi bir niyetle yapılmadığını anlayabilir.”

“Neredeyiz?” Konuşmam biraz daha düzelmişti.

“Zi-Hilo’ya gidiyoruz.” Yine o şeytani ve şehvetli gülümseme... “Senin için planları var.” dedi ve yüzümü okşamaya başladı, uzun tırnakları tenimi törpülüyordu.

“Arkadaşlarım nerede?”

“Şışış, şimdi sesiz ol!” Elini kaldırdı ve avuç içini açtı. Dudaklarını büzüp bana bir öpücük yolladı. Elinde her ne varsa tozlar hâlinde yüzüme geldi ve yeniden karanlığa gömüldüm. “İyi geceler.”

Hissettiğim ilk şey soğuk hava olmuştu. Kemiklerimi sıızlatan bir soğuk... Bir buz parçasının üzerinde yatıyordum. Hareket etmeye, gözlerimi açmaya çalışıyordum ama yapamıyordum. Buzla kaplanmıştım. Nefesim hızlanmış ve kalp atışlarım şiddetlenmişti, adrenalinim hızla yükseliyordu.

Gözlerim aniden açıldı. Her yer kapkaraydı. Artık az da olsa hareket edebiliyordum, buz benim kafamda olan bir şeydi ama hâlâ üşüyordum. Doğruldu ve soğuk havadan başka hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim; süper güçlerim yoktu. Hatta tam aksine, her zamankinden daha güçsüzdüm. Ve açlık içimi kemiriyordu. Ama bu nasıl olabilirdi? Bu hâle gelmiş olmam için haftalar geçmiş olması gerekiyordu. Ne zamandır baygındım?

Gözlerim yavaş yavaş etrafa alışmaya başladı ama neredeyse alışmamasını istemiştim, çünkü gördüğüm şey pek de umut verici değildi. Siyah bir zemin ve tavan, siyah parmaklıklar; bir hücre... Ayaklarım üzerinde doğruldu ama tökezlemiştim.

Zemin siyah, cam bir mozaikten oluşuyordu ama fayanslar kare şeklinde değildi, biraz değişiklerdi. Ne tam

bir kare ya da başka bir şeydi, çarpık ve acayip bir şekli vardı. Zemin o kadar fazla cilalanmıştı ki, siyah bir ayna olarak kullanılabilirdi. Ayaklarımın altından paramparça olmuş bir Meda bana bakıyordu. Arkamdaki duvar da aynıydı, tavan da öyle. Başka bir duvar yoktu, sadece parmaklıklar vardı. Küçük hücremin dışında garip şekilli ve ilginç bir şekilde çıkıntılar yapan duvarlardan oluşan, rastgele yerleştirilmiş başka hücreler vardı. Hepsinin tavanlarının yüksekliği farklıydı, benimkisi alçaktı ama çok katlı olanlar da vardı. Bir tanesi sadece altmış santimetre yüksekliğindeydi. O hücrede kalan biri düz bir şekilde yatmalıydı. Zindan sadece tavana mavimsi bir ışık veren, koni şeklinde şamdanlarla aydınlatılıyordu. Oda, gölgelerden ve karanlık aynalardan oluşan bir mağaraydı.

Göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüm ve oraya doğru döndüm ama kimse yoktu. Dönerken başka bir şeyin daha hareket ettiğini gördüm ama bu yansımanın bir yansımasıydı. Tamamen sabit bir şekilde durduğumda hiçbir şey hareket etmiyordu.

Uri, Chi, Jo... Burada bir yerde olmalıydılar. Tabii yaşıyorlarsa... Parmaklıklara doğru koştum.

“Yerinde olsam bunu yapmazdım.” diye bir ses duyuldu siyah gölgelerin içinden.

Kafamı çevirdim ama kimseyi göremiyordum. “Kim var orada?” diye sordum.

“Bu kadar bağırmana gerek var mı?” diye sordu, sesinde bir çekince vardı. Bir aksanı olduğunu fark ettim ama nereden olduğunu çıkaramıyordum. Onu karanlığın içinde buldum. Hücresi şekilsiz bir köşede garip bir şekilde duruyordu, karanlık gölgelerin içerisinde, bacaklarını bükmüş, kollarını dizinin üstüne koymuş bir şekilde sırtını duvara yaslayarak oturuyordu. Kafasını geriye yaslamıştı ve yüzünün ayrıntılarını seçemiyordum. İnsan şeklinde bir gölgeydi.

Başka bir mahkûmdu ve aramızda parmaklıklar vardı. Bir tehdit değildi. Yeniden arkadaşlarımı aramaya başladım, ellerimi de demirleri test etmek için kaldırmıştım.

“Sana diyorum, bu bir hata.” Uyarısı biraz azarlayıcı bir tondaydı.

“Sana ne oluyor ki?” demiştim ama tereddüt ediyordum. İblislerin hücreleri kötü sürprizlerle donatması, karakterlerine pek de aykırı olmazdı. Yeniden ona bakmaya başladım.

“Ah, genelde bir yabancıнын acısı beni karanlığın bir sonraki çocuğu kadar eğlendirir ama şu an huzur içinde ızdırabımın keyfini çıkarmaya çalışıyorum.” Alaycı ses tonu ise pek de öyle yapmadığını gösteriyordu.

Yine de ellerimi parmaklıklardan uzak tutuyordum. Risk almamak daha iyiydi. “Ne zamandır baygınlım?”

“Yaklaşık bir saattir.”

“Arkadaşlarım nerede?” diye sordum.

“Tur rehberin gibi mi gözüktüyorum?” Sesinde bir te-bessüm hissetmiştim. Gözleri fal taşı gibi açılmış, gölgeler içindeki suratından sönük, beyaz bir renk yayılıyordu. “Çünkü değilim.”

Ona vurmak istiyordum ama benden, benim ona olan korkumdan daha fazla bir korku duymasına gerek yoktu. Ona sırtımı döndüm ve gözlerimi kısarak parmaklıklarla çevrili karanlığa bakmaya başladım. Kör edici şamdanlara bakmıyor, arkadaşlarımın gölgelerini arıyordum.

“Jo...” diye fısıldadım karanlığa doğru. “Chi, Uri...” Cevap yoktu. Daha yüksek bir sesle fısıldadım. Hâlâ bir cevap yoktu. Lanet olsun! Bağırarak için ağzımı açtım.

“Lütfen yapma!”

“Neden?”

“Huzur içindeki ızdırabım, hatırladın mı?”

“Umursuyor gibi mi görünüyorum?” dedim onu taklit ederek. “Çünkü umursamıyorum.”

“Nöbetçiler gelir. Bu, hoşlarına gitmez.” Bu bir uyarıydı ama ses tonu pek de umurunda değilmiş gibiydi.

“İnsanları mutlu etmek için yaşamadığımı bilmelisin.”

Dişlerinin parıltısını görüyordum. Gülümsüyordu. “Bunu fark etmeye başlıyorum.”

“Eğer bana arkadaşlarımdan nerede olduğunu söylersen, çılgık atmam.” diye bir teklifte bulundum.

“Türümüz pazarlık yetenekleriyle ünlüdür.” Büyüleyici arkadaşlığım karşısında huzur içindeki ızdırabım terk ederek ayakları üzerinde doğruldu. Her an zıplayacakmışçasına, sıkıştırılmış bir yay gibi hareket ediyordu. Gönülsüz tur rehberim benim yaşlarımdaydı, belki bir yıl ya da biraz daha büyük; çünkü sakalları çıkmaya başlamıştı. Yakışıklıydı ve tarzı kötü çocuk tarzıydı, son derece seksiydi ama bunu umursayacak bir konumda değildim. Yaklaşmakta olan ölüm önceliklerinizi yeniden ele almanıza neden oluyordu.

Pürüzsüz bir cilt, uzun ve karışık siyah saçlar, kalın dudaklar, kadınsı uzun kirpikler, siyah gözler, siyah bir tişört ve siyah postallarının içine sokulmuş siyah bir kot pantolon... Onu karanlıkta neden göremediğim belli olmuştu. Kısa bir süre önce dayak yemiş gibi görünüyordu, dudağının yan tarafı yarılmıştı ve sol gözünün köşesi şişmiş ve morarmıştı. Dudaklarının köşesinde bir sırtma belirmişti ve bu karanlık cehennem çukurunda bile parıltıyan gözleri sanki hiçbir şeyi ciddiye almıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Az önce ne dediğini sonunda anlamıştım. *Türümüz...*

Çömelip hırladım. “Sen bir iblissin!”

Dudağının yara almamış olan tarafıyla belirsizce gülümsedi, sertliğimden pek de korkmamış gibiydi? Neden korksun ki? Bir kafesteydim. “Bir, buçukluk...” dedi bıkmın bir şekilde. “Yani, en az senin kadar iblisim.”

Bir, buçukluk... Tanıştığım bana benzeyen ilk kişi... Aklıma bir düzine soru gelmişti ama onları geri yolladım. Şimdi sırası değildi.

Çocuğun gülümsemesi biraz daha genişledi. “Belki senden biraz daha fazla, çünkü çoktan iblislerin tarafına geçtim.” İyice güldü ve yüzünü buruşturdu. Kan kokusu alıyordum. “Ve kesinlikle şövalyeler ile takılmıyorum.”

Gözlerimi kısmıştım. “Arkadaşlarımdan şövalye olduklarını nereden biliyorsun?”

“Çünkü seni kandırmak için özenle hazırlanmış bir planın içindeyim.” Ona dik dik bakarken ellerini havaya kaldırdı. “Rahatla. Biliyorum çünkü arkadaşların Haçlı hücrelerindeler.” Elini hücrelerin yerlerini göstermek için kaldırdı ve ben de kafamı gösterdiği yöne doğru çevirdim. “Getirildiklerinde uyanıktılar ama sonra nöbetçilerin canını sıktılar. Daha uyanmadılar.”

“Kaç kişiler?” diye sordum karanlığa doğru bakarak. “Kaç kişi getirdiler?” Kalp atışlarım hızlanmıştı; göreceğim, ya da belki de *göremeyeceğim* şeylerden ötürü korkuyordum.

“Üç...” dedi. Şimdi nefes alabiliyordum.

Sonunda, yaklaşık beş metre ötedeki bir hücrede bir insan yığını görmüştüm, etraflarından belli belirsiz bir şekilde farklı gölgeler yayılıyordu. Onlar olduklarından emin değildim ama baygınlar da bağırmanın da bir anlamı yoktu.

“Onlar olduğuna emin misin?”

“Senin güven problemin var.”

Bunu duymazdan geldim. “Emin misin?”

“İki erkek ve bir kız...” Yüzünü ekşitti, “ok grltc bir kız...”

Onlardı. O kadar derin bir nefes almıştım ki bırakmak için kafamı geriye atmam gerekti.

Artık en büyük korkum hallolduğuna göre, dikkati-mi çocuğa verebilirdim. Burada çok fazla silahım yoktu ama elimdekilerden bir şey ıkarabilirdim. Hiç olmazsa, ocuk, aylara kurban edeceğim başka bir beden olabilirdi. Atletik vücudunu inceliyordum; Jo’nun aksine, buna muhtemelen çelme takmam gerekirdi. “Peki burada ne yapıyorsun? Kılık değiştiren iyi biri olamazsın, değil mi?” Duraksadım. “Gerçekten iyi bir şekilde kılık değiştiren?”

Kıkırdadı. “Pek değil. Korkarım ki daha kötü olamazdı.”

“Neden yaptın o zaman?”

“Bunu neden cevaplayayım ki?” Parmaklıklara arada bir mesafe bırakacak şekilde yaklaştı.

“nk cevaplamazsan, kendi kendime konuşmak zorunda kalacağım.” Duraksadım ve kayđı verici bir şekilde devam ettim. “Ya da şarkı söylemek...”

“Kulağa tehlikeli geliyor.”

“Hiçbir fikrin yok. ığlık atıyor olmamı dilerisin.”

Kalın dudaklarıyla şehvetli bir şekilde gülümsüyordu. Erkeklerle özgü, edepsiz bir tavırla... Birbirimize çok yakın duruyorduk, aramızda sadece yarım metre vardı ve bizi ayıran tek şey parmaklıklardı. Acıya neden olabilecek parmaklıklar... Bir adım geri attım ve boğazımı temizledim. Rahatsızlığım karşısında gülümseme daha da geniş

bir hâl aldı.

Saldırgan tavrımı sürdürmeye karar verdim. “Peki neden buradasın?”

“Kurallara pek uyan biri değilim.”

“Ne tür kurallara?”

Duraksadı, yüzümü inceliyordu. “Asla ama asla kendinden bir şeyi öldürmemek...”

“Kendinden neyi?”

“Diğer iblisleri...”

“Neden?”

“Vahşi bir öfkeye sahip şiddet dolu iblisleriz. Eğer birbirimizi öldürmeye izin verilseydi, bir haftaya soyumuz tükenirdi.”

Bunu anlayabiliyordum. Şimdiye kadar tanıştığım her iblisi öldürmek istemiştim.

“Yani başka bir iblisi mi öldürdün?”

Gülümsedi, beyaz dişleri karanlıkta dans ediyordu. “Birkaçını...”

“Neden?”

“Davranışları hoşuma gitmemiştii.” dedi kısaca. Fazla paylaşım yapmak istemediği belliydi. Ama merakım daha sönmemiştii.

“Eğer onlardan o kadar nefret ediyorsan, neden onların takımındasın?”

Kafasını yana doğru kaldırdı. “Çünkü benim türüm bu.” Şeytani gülümsemesi geri gelmişti. “Bir iblisim.”

“Hayır, eğer bir buçukluksan sadece yarı iblissindir.”

“Yarı iblis, yarı insan...” Bir kaşını kaldırmıştı. “Ama insanlar da tamamen iyi değiller, değil mi?”

Hayır, değillerdi. Arkadaşlarım bile küçük suçlulardı.

“Uzun bir süre önce mücadele etmemeye karar verdim.” Gözleriyle göremediğim bir yere bakıyordu. “Bir anlamı yok. Sonunda...” Kafasını daha önce bakmakta olduğu yere çevirdi ve yeniden gülümsüyordu. “Hem kötü olmak daha eğlenceli.” Parmaklıklara daha çok yaklaştı ve burnuma baharatlı, ağır kokusu geldi; çikolata ve tarçın...

“Arada sırada iblis zindanlarına düşsen bile mi?”

Güldü. “Beni yargılayabileceğini pek de düşünmüyorum; İyi Kız, senin durumun ne?”

İyi hamleydi. Dilimi çıkardım. Kıkırdadı ve çıkardığı ses omurgamda dans etmeye başladı.

“Adın ne peki?”

“İyi Kız değil.”

Tek kaşını kaldırdı. “Kötü Kız o zaman.”

Gözlerimi devirdim.

“Güzel Kız...” dediğinde cevap vermek için ağzımı açmışım ki benden önce davranarak Hayır, güzel değil.” dedi. Off!.. “Çiçekler güzeldir, gün batımı güzeldir. Hayır, sen güzel değilsin. Sen...”

Ne olduğumu duymak istediğimi sanmıyordum. “Meda, Meda Melange...”

Güldü.

“Komik olan ne?”

“Melange, Fransızcada ‘melez’ demek; duruma çok uygun.”

Anne, çok komiksin. “Senin adın ne?”

“Armand Delacroix...” Ben kıpırdayamadan, elimi parmaklıkların arasından yakaladı. Elimi geri çekmeye çalıştım ama çok tehlikeliydi. Elime doğru sanki öpecek-

miş gibi eğildi ama sonra durdu ve kafasını kaldırarak kirpiklerinin ardından bana bakmaya başladı. “Hizmetinizdeyim.” diye fısıldadı ve sonra o büyük, yumuşak dudaklarını küçük kemiklerime değdirdi. Yüzüm kızarmıştı ve tutmayı bıraktığı an elimi geri çektim.

“Fransız mısın?” diye sordum ve kafasıyla onayladı. Ellerimi kot pantolonuma silmiştim. “Peki Armand, şimdi ne yapacağız? Yargılanacak mıyım, ya da ona benzer bir şey olacak mı?”

Bana gözleriyle gülüyordu. “Cehennemin bir tutsağısın. Burada adalete pek meraklı değillerdir.”

“Peki ne olacak?” Öğrenmek istediğim şeyden emin değildim.

“Eğer şanslıysan ruhunu satıp bizden biri olmana izin verirler.”

“Beni bu kadar kolay korkutamazsın.”

Omuzlarını silkti. “Zaten bu, şanslıysan olur. Eğer değilsen... Eh, problemi yok etmek onlar için daha güvenli olur.”

Belki de beni korkutmak düşündüğümünden daha kolaydı.

“Her neyse, eğer seni ikna etmeye karar verirlerse, karşı koymamamı öneririm.” Sert tavırları geri gelmişti. “Hiçbir anlamı yok, özellikle de kendi doğandan birileriyle değilsen.”

Durum pek iyi gözüküyordu. “Bana işkence ederler mi?” Bu cılız ses benden mi çıkmıştı?

“Şöyle böyle...”

“Nasıl?”

“Acı verir, ama... Sana kendi doğanı hatırlatırlar. Seni aç bırakırlar; bu kafesler insanın hayatını emer. Birkaç

saat içinde, haftalardır bir şey yememiş gibi olursun. Birkaç gün içinde, açlıktan ölüyor olursun. Bir sonraki hafta delirirsin. Sonra aklını her zaman en çok istediğin şeyle çelerler. Açlıktan kurtulma hissi, insanlığın sınırlarından kurtulmak...” Sesi kısık ve tahrik edici bir hâl almıştı. “O kadar da kötü değiliz, biliyorsun. Biz seniz; olmak için doğduğun kişi olmana izin verirsen eğer. Cazibenin yaratıklarıyız, işkencenin değil.”

“Ben onlar gibi değilim. Senin gibi değilim.”

“Değil misin?” Sesi alaycı bir hâl almıştı. “Bana çok cezbedici görünüyorsun.”

Ağzımı açmıştım ama devam etti. “Şiddete dair bir arzun yok mu? Güce dair?” Sesi büyüleyiciydi. Ellerimden süzülen bir hayat, özgürlüğüne kavuşan bir ruh görüyordum. “Harika bir ruhun bir gökkuşağı gibi içinden geçtiği o muhteşem anı, başka hiçbir şey ihtiyacın olmadığı o salt özgürlük anının hayalini kurmuyor musun?” Konuştukça aksanı belirginleşiyordu.

Titreyerek kendime geldim. “Püf, bunu kim ister?” dedim sallanarak, gülmeye başladı. Büyüsü bozulmuştu. “Hem o kadar da harika olamazlar, bana onları düzenli olarak öldürdüğünü sen kendin söyledin.”

“Düzenli olarak değil ve iblis oldukları için de değil. Beni kızdırdıkları için...” O rahatsız edici kaşı yine havadaydı, “Dünyanın onlar olmasa daha iyi bir yer olacağını düşündüren hiçbir insanla tanışmadın mı?”

Bunun üzerine konuşmak istemiyordum. “Arkadaşlarım asla ruhlarını satmaz.”

Göz göze gelmiştik, ses tonu düz bir hâldeydi. “O zaman ölürler.”

“Ama...”

“Onları kurtarabilirsin ama onlar ölürken sen hayatta

kalabilirsin.”

“Ama...”

“İblis avcılarının buradan öylece çıkmasına izin vermezler. Sence arkadaşların da bir iblis ele geçirseler farklı mı davranırdı?”

Donmuş iblisleri parçalayan Haçlılar aklıma geldi.

Yeniden, acı bir sesle gülmeye başladı. “En azından şövalyelerin bir seçim şansı var, istedikleri zaman Haçlı olmaktan vazgeçebilirler. Ama iblisler için öyle değil, ruhunu sattıktan sonra kararından vazgeçemezsin, buçukluklar içinse asla gerçek bir seçim şansı yok. İblis olarak doğduk. Bunu değiştiremeyiz ve yine de bizi öldürüyorlar.” Kafasını kaldırdığında ciddi bir ifadeye bürünebileceğini de fark etmiştim. “Bunu nasıl yapıyorsun? Onlarla arkadaş olmayı... Bir başkasıymış gibi rol yapmaktan yorulmuyormusun? Bütün kısıtlamalardan...”

Evet. “Hayır.”

“Bir kurda tasma takmaya çalışmak gibi bir şey.”

Öyleydi. “Çok da kötü değil.”

“Yani evcilleştirilebilen bir köpek... Kim bilebilir ki?”

Ona doğru tısladım.

“Meda? Sen misin?” diye fısıldadı zayıf bir ses. Artık gizemli arkadaşımın benim için bir önemi yoktu, parmaklıklardaydım ve neredeyse parmaklıklara değecektim.

“Uri?”

“Meda? Neredeyiz?” Karanlığa doğru gözlerimi kısararak baktım. Gölgeler içinde, ayakta duran bir görüntü vardı.

“Bir iblis zindanında; parmaklıklara dokunmayın.” Uri cevap vermemişti ama panik içerisinde nefes alıp verdiğini duyabiliyordum, bu yüzden sakince devam ettim,

“Çok harika, değil mi?”

“Harika mı?” diye tiz bir sesle cevap verdi.

“Diğer arkadaşlarına anlatana kadar bekle. Çok kıskanacaklar.”

“Kıskanacaklar.” diye tekrarladı ama sesi daha katı bir hâl almıştı. “Sen neden oradasın?”

Sorusunu geçiştirdim. Armand da bunun farkına varıp sırtıtmaya başladı. “Jo ve Chi yanında mı?”

“Evet.”

“Peki, uyandır onları.” Uri’nin onları sallayıp isimlerini söylediğini duyuyordum.

“Meda?” Bu sefer ses Jo’dan gelmişti.

“Hey Jo, Chi, buradayım.”

“Meda.” Jo, panik içinde konuşuyordu. “Büyüyü bitiremedim. Birkaç saniyeye daha ihtiyacım vardı.” Armand’a doğru baktım ve Jo’nun sözünü kestim.

“Fark ettim.” Yeni süper güçlerim falan yoktu. Yaklaşık beş metre uzaktaydılar, aramızda başka bir hücre vardı ve hücrelerinden çıkıntı yapmış olan bir duvar onları görmemi kısmen engelliyordu, aynı şekilde Armand’ın da onları görmesini engelliyordu.

“Parmaklıklara dokunmayın.” diye ekledim, Uri’nin unutmama ihtimalini düşünerek. Jo’nun Chi ile konuştuğunu duyuyordum.

“Buradan çıkacağız.” dediğini duydum Chi’nin. Ancak nasıl olacağını söylememişti.

“Meda, ne kadardır uyanıksın?” diye sordu Jo.

“Birkaç dakikadır... Aşağıda başka bir esir daha var.”

“Burada mı?”

“Evet.” dedi Armand.

“Bir, buçukluk...” diye uyardım. Jo iğrenmiş bir ses çıkardı, irkilmeme neden olacak kadar nefret doluydu. “Parmaklıklara dokunmamamı o söyledi. Aslında ben denemedim.” dedim.

Küçük bir patlama sesi duyuldu ve Chi küfretmeye başladı. Armand yalan söylemiyordu. Öğrenmek iyi oldu, özellikle de kendimi riske atmadan.

“Kesinlikle parmaklıklara dokunmayın.” dedi Jo. “Şimdi ne yapacağız?”

“Ne yapabiliriz?” diye cevapladım. Hiçbir şey, ama kimse bunu söylemiyordu.

“Ölecek miyiz?” diye onu neredeyse duyamayacağım bir şekilde fısıldadı Uri.

Cevap veren tek kişi Chi oldu. “Halledebilirsem, hayır.”

Hiç kimsenin morali yerine gelmemiştii.

Jo, Armand’a olan öfkelerini, onu soru yağmuruna tutarak bastırdı. Jo’nun ses tonu biraz alaycıydı ama Armand aşağılanıyor gibi değil, eğleniyor gibi görünüyordu. Kibar bir şekilde cevap veriyordu ama gözleri dans ediyordu. Kaçmaya çabalayacak olmaları onun için bir şaka olmalıydı.

Chi ellerini tişörtüne geçirip parmaklıklara dokundu ama bunun da işe yaramadığını acı dolu bir şekilde öğrendi. Ardından bütün tişörtünü bir parmaklığa geçirdi ve öyle tutmayı denedi. Yine acı dolu bir şekilde (çok az miktarda daha az bir acı) bunun da işe yaramadığını öğrendi. Sinirlendi ve parmaklıkları bütün gücüyle tekmelemeye başladı. Bu da kesinlikle bir işe yaramıyordu ve hücrenin içerisinde uçuyordu.

Saatler geçmişti.

Sanki kafesteki bir kaplanmışım gibi hücrede volta

atıyordum. Armand benimle konuşmaya çalışıyordu ama tek yaptığı şey dikkatimi dağıtmaktı. Onu görmezden geliyordum. Artmakta olan açlığı ise görmezden gelmek daha zordu. Canlı bir şeymişçesine tırnaklarını içimde gezdiriyordu. Önce bir sıçandı, sonra bir fare, şimdi de bir timsah olmuştu, bağırsaklarıma saldırıyor ve içimde kıvrılıyordu. Üzerine kırmızı biber serpilmiş mango kokusu alıyordum, etli güveç ve en karşı koyulmaz olan, patlamış mısır; arkadaşlarımin ruhlarının tatlı kokuları...

Bu düşünceler bana yardım etmiyordu. Çömeldim ve saçımla uğraşmaya başladım, sonra Armand'a bakmaya başladım. Arkadaşlarıma bakıyordu, gözlerinde gizlice takipte olan bir aslanın tetikte olan ifadesi vardı. Ona baktığıımı anladı ve kırgın bir şekilde gülümsedi.

Ben odada volta atıyordum, Jo küfrediyordu, Chi kendine yine elektrik veriyordu, bu sefer ellerine ayakkabılarını geçirmişti. Sessiz olan tek şey patlamış mısırdı. Yani Uri... Yerde bağdaş kurmuş bir şekilde oturup aynamsı fayanslardan yüzüne bakıyordu.

"Düşüncelerinize karşılık birkaç dolar..." dedim ve kafasını kaldırdı.

"Neden sent değil?"

"Ne kadar ödersen o kadar fazla şey alırsın."

Uri gülümsedi, sonra yere ayağıyla yavaşça vurmaya başladı. "Endişelenecek bir şey olmadığını düşünüyordum."

"Vay, bu en azından yirmi dolar eder! Nedenini söyleyebilir misin?"

"Çünkü bir plan var."

"Bir planın mı var?" Bir pastanın içine gizlenmiş tır-

nak törpüsü ile yapılacak tarzda bir kaçış planı için çok felsefi konuşuyordu ama en azından umutluydu.

“Hayır.” hafifçe gülümsüyordu, “Tanrı’nın bir planı var.”

Lanet olsun! Bana hiçbir şekilde yardım edemezdi.

Devam ediyordu. “Ve bence...”

“Evet, BABB...” diye sataştım. Bir Alana Bir Bedava...

Artık gülmüyordu. “Sonu nasıl olursa olsun, buna değdi.”

“Neye değdi?”

“Bütün bu maceraya... İblislerle dövüşmeye, seni tanımaya; bütün bunların bir parçası olmaya...”

Konuşma Jo’nun da dikkatini çekmişti. “Böyle konuşma Uri!” diye çıkıştı. “Daha ölmedik.”

Uri ilk kez Jo’dan korkmuyordu. “Hayır ve umarım bu böyle kalır, ama olur da... Neyse, her şey harikaydı.” Göz göze gelmiştik. “Hiçbir şeyden pişman değilim. Boş yere yaşamaktansa inandığım bir şey uğruna ölmeyi tercih ederim.”

Eğer plan buysa hiç de etkilenmemiştim. Gerçeği bilseydi, Uri de etkilenmezdi. Her şeyin bir yalan olduğu gerçeğini... Bir Beacon’ı kurtarıırken öleceğini düşünüyordu ama aslında sadece benim için ölecekti.

Armand’ın bana baktığını hissediyordum, çünkü gerçeği biliyordu. Ona bakmıyordum, çünkü eğer yine sırtırsa kafasını omuzlarından koparacağıma dair yemin edebilirdim, parmaklıklar olsun ya da olmasın. Onun yerine Uri’ye hafif bir şekilde gülümsedim.

“Ben de hiçbir şeyden pişman değilim.”

Bu da en büyük yalandı.

“Kendi cenazelerimizi planlamak yerine buradan bir kaçış yolu bulmaya çalışsak?” dedi Jo ama sesi titriyordu.

Odanın karşısında bir kapı, çarpılarak açıldı.

En yüksek duvarda, muhtemelen üç kat yükseklikte, çarpık bir şekilde yapılmış, tırabzansız bir merdiven vardı. Aşağıya doğru ulaştıkça, duvardan bükülerek uzaklaşıyor ve yere doğru kaybolan bir sarmal hâlini alıyordu. Nefesimizi tutmuş, dans eden bir grup baş döndürücü iblisi izliyorduk. Altı ya da yedi taneydiler, erkek ve kadın; grinin tonlarında, kırmızı ve siyahlar içinde esrarengiz bir havaları vardı.

Sanki evlerine gece dönüp gizlice içeriye girmeye çalışan sarhoş liselilermişçesine kıkırdıyor ve bağırıyorlardı, bir tanesi de diğerlerini gülerek susturmaya çalışıyordu. Aşağıya doğru tuhaf ama zarif inişlerini izlerken hepimiz tetikteydik. Merdivenleri inmeyi devam edip aşağıdaki katlara gideceklerini umuyordum ama öyle yapmadılar. Merdivenden inerlerken Armand’a kısa bir bakış attım, kaskatı kesilmişti. Onun için mi geliyorlar diye düşünüyordum. Hayır, onun için gelmelerini umuyordum. Eğlence arıyorlar gibiydiler ve içimizden birinin onların oynacağı olmasını istemiordum.

Parmaklıklardan ve duvarlardan oluşan labirentte kıvrılıp dans ederlerken ellerini de duvarlarda ve parmaklıklarda gezdiriyorlardı. Boş kafeslerdeki parmaklıklar çalışmıyor olmalıydı. Bu daha sonrası için yararlı bir bilgi olabilirdi. Karar verecekleri noktaya gelmişlerdi. Sol tarafa giderlerse şövalyelere, düz devam ederlerse Armand ve bana ulaşacaklardı.

İblisler oldukları yerde durdu, kıkırdıyorlar, fısıldıyorlar ve parmaklarıyla bizi gösteriyorlardı. Balo elbisesi içinde üç kadın ve siyah takım elbiseli dört erkek; hepsi de yirmili yaşlarında gibi görünüyordu. Jo ve ben birbi-

rimizin gözlerine bakıyorduk. Rengi atmıştı ve hissettiği korku, mango kokusunun üzerine daha fazla kırmızı biber ekliyordu. Chi hemen diğerleriyle kapının arasına geçmişti. Nefesimi tutmuştum, zaman kalp atışlarımın eşliğinde geçiyordu. Bir, iki...

İblislerin nasıl bir karar vermelerini istediğimi bilmiyordum.

Gülümsemeleri karanlık içinde parıldıyor, gördüğüm ışıkların içine karışıyordu. Nefes almalıydım ama alamıyordum, ne karar verecekleri çok önemliydi. Sonunda, sonunda, düz devam ediyorlardı. Ben ya da Armand... Dizlerim korku ve rahatlama ile titriyordu; dengelerini hedef alan çelişkili bir kokteyl... Yeniden Jo'yla göz göze gelmiştik, kendi kafesindeki parmaklıkların yakınındaydı. Chi ellerini Jo'nun omuzlarına koymuş, onu geri çekiyordu. Uri'nin genç suratındaki gözleri kocaman olmuştu ve bulunduğum yerden bile titrediğini görebiliyordum. Kendini tutmaya çalıştıkça titremesi daha da artıyordu. Jo ona kuvvetli ve koruyucu bir şekilde sarılarak Uri'yi yanma çekti. Uri, şimdiye kadar tanıştığım en olgun çocuk, cesur bir kahraman olmak için elinden geleni yapan kişi, küçük bir çocuk gibi, kafasını Jo'nun omuzlarına gömmüştü.

Garip ama güzel katile görüş alanıma girmişti. Ben ya da Armand...

Benim kafesimin önünde durdular.

Bana gelmişlerdi.

Dikkatimi ziyaretçilerime vermeye başladım. Onlar da birer karga gibi, kafalarını merakla kaldırarak karşılık verdiler. En öndeki, keskin bir yüz hattı ve ipeksi kıvrıkcık saçları olan bir kadın, bana bakıyordu. Cildine yapışmış siyah yapay elmaslar, fırıl fırıl dönerek elmacık kemikle-

rinin üstünden yükseliyordu. Elbisesi vücuduna yapışmış, koyu siyah ve fildişi rengindeydi.

“Demek bütün bu yaygara senin içinmiş.” Sesi güzel ve zarifti. Hafif bir yağmur gibiydi. Asit yağmuru... Cevabımsa çok kuraktı; hiçbir şey söylemedim.

“Burada ne yapıyorsun, Serena?” diye sordu Armand, sakın bir tavırla.

Ona doğru sertçe kafasını kaldırdı. “Ah! Armand.” Yanına doğru sokuldu. “Kafesinden memnun musun?” Sırıttıyor ve parmaklarını kafesin parmaklıklarına yakın bir şekilde dans ettiriyor ama onlara dokunmuyordu.

Armand dişlerini gösteriyordu.

“Bu çok kötü olmuş.” dedi sahte bir sempatiyle, gözleri Armand’ın sıkıntısı karşısında büyük bir hazla dans ediyordu. “Belki iyi bir çocuk olsaydın daha sık dışarı çıkıp oynamana izin verirlerdi.” Diğerleri kıkırdayıp kahkahalar atıyor, keskin dişlerinin eşlik ettiği gülümsemelerini elleriyle gizliyorlardı.

“Burada bulunmaman gerek.” dedi Armand soğuk bir şekilde.

Kadın, kaşlarını kaldırmıştı. “Evet Armand, *sen* ne yapıp yapmayacağıma dair *bana* tavsiyeler vermelisin.” Diğerleri artık neşelerini gizleme zahmetine girmiyordu, kahkahalar havada uçuşuyordu.

“Eğer zi-Hilo öğrenirse...”

Titrek bir sesle güldü. “O zaman neden ona söylemiyorsun? Ah, buradan çıkamıyorsun değil mi?” Acımasızca gülümsüyordu. “Yazık!” Yeniden bana doğru süzüldü. Armand bir adım ileri attı ama sonra durdu. Hiçbir şey yapamazdı.

Gözlerini bana dikmiş, yüzümü inceliyordu. “Tatlı, küçük bir şeysin, değil mi? Pek de şaşırtıcı değil, baban...”

Kendinden geçerek iç çekti ve bir elini göğsüne koydu. “Ama sende anneni de görüyorum.” Parmaklıkların arasından zayıf, beyaz elini uzattı ve suratımı okşamaya çalıştı. Bir yıldırım gibi hareket etmiştim, neredeyse parmağını ısırıp koparacaktım. Elini geri çekti ve yüzünü ekşiterek bana bakmaya başladı. Gülümsüyordum ve gözlerimi kırptıyordum.

“Kaldığın yeri beğendin mi? Bu zindanlar ondan miras kalmış sayılır; annesinden kızına... Ne tatlı!” Düşünmek için durmuştu, kafasını abartılı bir şekilde kaldırmış ve siyah, parlak tırnaklarını çenesine vuruyordu. “Ama o orada, senin arkadaşlarınlaydı.” Eliyle onların olduğu yönü gösterdi. Kıpırdamıyordum, o da ayrıntılara girmemişti.

Hiç kaçamayacak olsak bile onların benim ne olduğumu bilmesini istemiyordum. Ölecek olsak bile... Yüzlerindeki ifadenin değişimini, arkadaşlığın yerine korku ve nefretin geldiğini görmek istemiyordum. Benim için hissettikleri korkunun yerini bana karşı duydukları bir korku alabilirdi.

Eğer ölürsem, arkamdan birilerinin yas tutmasını istiyordum.

“Arkadaşlarının konusu açılmışken...” Sesi yavaş yavaş sönmüştü ve gülümsemesi korktuğum her şeyi içeriyordu. Buz tutmuştum, kalp atışlarım hızlanmış ve dizlerim bana başkaldırıyordu. İçimdeki çölü bir korku seli kaplamıştı; sessiz kalamazdım.

“Eğer onlara dokunursan...” diye hırıldadım ama hiçbir tehdit bu kadar boş olamazdı. Onun da bunun farkında olduğu, gülümsemesinden anlaşılıyordu. Parmaklıkları söküp yüzündeki gülümsemeyi parçalamaya dair vahşi fanteziler zihnimde uçuşuyordu. Tekmelemek, ısırarak,

sürüklemek, döndürmek, parçalamak, parçalamak ve parçalamak. *Dövüşmek...* Ama hiçbir şey yapamıyordum. Kapana kısılmış, çaresizdim.

Gülümsemesi daha da genişledi ve parmaklarını bana doğru uzattı. “Gö-rü-şü-rüz.”

Nefret içerisinde nefes nefese kalmıştım. Ve korku içerisinde...

Acı verici derecede yavaş bir şekilde, arkadaşlarımın kafesine doğru gidiyorlardı, bizimle alay ederken, neler olacağını düşünmemize dair bize zaman veriyorlardı. Serena omzunun üzerinden bakıp bana doğru gülümsüyordu; nefretimden, korkumdan ve çaresizliğimden besleniyordu. Armand bana seslendi ama onu duymazdan geldim. Ses tonu bir planı vara benzemiyordu, sadece beni rahatlatmaya çalışacak yumuşak bir sestti. Bunların bana faydası yoktu.

İblisler havayı kokluyor, memnuniyetle fısıldıyorlardı ve hareketleri daha enerjik bir hâl almıştı. Bir grup tazi, hoş kokunun karşısında heyecan içinde kalmıştı. Dans ederek kafesin etrafını sarmaya başladılar ve sonra şaşırtıcı bir şekilde parmaklıklara dokundular. Armand’a baktım.

“Şövalye kafesleri şövalyeler içindir, iblisleri etkilemez.” Sesi gergindi.

Parmaklıklar arkadaşlarımı korumayacaktı. Korku içinde nefes alıp veriyordum. Sığ ve hızlı...

Kıkırdayan iblisler parmaklıklara yaslanmış, onları yakalayıp pençelemek için ellerini uzatmışlardı. Bu onlar için bir oyundu. Kafes, arkadaşlarımı da zayıflatmış olmalıydı çünkü hızlı hareket edemiyorlar ve bütün ellerden kaçamıyorlardı. Jo’nun kolu tırnaklar ile kesildiğinde ikimiz de aynı anda çığlık attık. İçimde bir şeyler patladı ve çığlık atarak öfkeyle bağırmaya başladım ama bu gürültüden başka elimden hiçbir şey gelmiyordu. Gözlerimi

kapattım ve dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerimi tekrar açıp yerde ileri doğru sürünmeye başladım. İzleyemiyordum ancak başka bir şey de yapamazdım.

Siyah cam zemine kanlar sıçrarken iblisler çığına dönüyordu. Bağırıyor, zıplıyor ve dans ediyorlardı. Bir tanesi Chi'yi kolundan yakaladı ve onu parmaklıklara doğru çekmeye başladı. Jo onu kurtarmaya çalışırken onu da yakaladılar. İblisler Chi ve Jo'yu kanları akarken hareketsiz bir şekilde beklemekten başka bir şey yapamayacakları, elektrikli parmaklıklara doğru çektiler.

Çok neşeli bir şekilde gülümseyen bir iblis elini hücre kapısının tutacağına götürdü ve kapı açıldı. Küçük hücreye üç tane iblis girdi. Uri dövüşüyor ve çırpınıyordu ama kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Uri'yi dışarıya sürüklüyorlardı. Nefes alamıyordum.

Kapıyı tekrar kilitlediler. Onu geri koymak gibi bir niyetleri yoktu.

İblisler Jo ve Chi'yi bırakınca ikisi de yere düştü ama bu çok uzun sürmedi. Zıplayarak doğruldular ve çığlıklar eşliğinde iblislere saldırdılar, parmaklıklara fırlatıldılar ve büyük bir elektrik şoku yaşadılar. Benim yaşadığım şoklar ise içimdeydi. Görünmez bir el göğsümden içeri giriyor ve kalbimi paramparça ediyordu. Kalbimi bir çiğneme oyuncacıymış gibi sıkıyor, duruma karşı çıkan saçma sesler çıkarmasına neden oluyordu. Çıplak elleriyle ovalıyor, yumuşakça vuruyordu, yumuşak bir hamur gibi. Çok hassas ve gençti, buna dayanamazdı.

Uri bana bakmaya yetecek kadar kısa bir süre mücadeleye etmeyi bıraktı. Olgun gözleri karşısında hareket edemiyordum ve ağzını açtığı anda da kaskatı kesilmiştim. "Pişman değilim."

Kalbim yeniden çarpmaya başlamıştı, acı dolu bir şekilde sendeleyerek de olsa. Topal, burkulmuş ve güçsüzdü

ama yine de onun için atmaya devam edecekti, onun bu hayattaki son dakikaları için.

“Onların canına oku!” diye cevap verdim. Uri gülüm-süyordu ama yüzü yeniden öfkeli bir hâl almıştı; pençeliyor, tekme atıyor ve dövüşüyordu. Bir iblis acı içinde çılgılık attı ve sürüden uzaklaştı. Ama diğerleri onu merdivenlerden aşağıya doğru sürüklemeye başlamıştı, yakaladığı şeyleri taşıyan bir karınca sürüsü gibi küçük ödüleriyle uzaklaşıyorlardı.

Uri’nin çılgınlıklarını duymak korkunç bir şeydi.

Ama çılgınlıklarının kesildiğini duymak daha da korkunçtu.

ON SEKİZ

Dünyam kararmış, kulaklarım bir okyanusun uçsuz bucaksız çalkantısıyla dolup taşmıştı. Siyahlar içindeydim, kalbimin olması gerektiği yerde bir delik vardı. Elimi delikten geçirmeye çalıştım ama tek hissettiğim bir sertlikti.

“Meda!” diye tısladı bir ses, dikkatimi yeniden dünyaya çekerek. “Meda!” Gözlerimi kırıştırtıyor, etraf belirginleşmeye başlıyordu. Paramparça olmuş bir hâlîm bana bakıyordu, parlayan tavandaki yansımam... “Sana parmaklıklara dokunmamanı söylemiştim!” Kafamı çevirdim, Armand’dı.

Şimdi hayal meyal hatırlıyordum, Uri’ye ulaşmak için kendimi parmaklıklara atışıımı.

Şiddet dolu hıçkırıklar kulaklarımı dolduruyordu ama bana ait değillerdi. Uyuşmuştum. Oturur bir hâle gelene kadar kollarımla doğruldum, denizden kurtulmak için kafamı sallıyordum. Hıçkırıklar Jo’ya aitti. Hücresinin zemininde iki büklüm olmuş, kendi çıkardığı üzücü bir film müziğine sallanarak eşlik ediyordu. Chi ise kendinde değildi. Olduğum yerden bile bakışlarındaki ölü ifadeyi, parlak gözyaşlarını görebiliyordum.

Jo'nun bütün gücüyle bir çığlık atmasıyla Chi de transtan çıkmıştı. Kolunu Jo'ya sarmak için eğildi. Jo, onu kuvvetli bir şekilde ittirip yere düşürdü ve ayakları üzerinde doğruldu.

"Yeteri kadar *macera* yaşadın mı?" diye bağırdı Chi'ye.

"Jo..." Chi ayağa kalktı ve ona doğru uzandı ama Jo onu yeniden ittirdi ve sonra da vurdu. Chi'nin kolayca kaçabileceği, rastgele bir vuruştur.

Sendeleyerek iki adım atıp ondan uzaklaştı, gözlerini avuç içleriyle kapatmıştı. Sonra aniden tekrar onunla konuşmaya başladı. "İstedğin bu muydu?" Yüzünden şiddetli gözyaşları süzülüyordu. "O daha bir çocuktu. Asla bizimle olmamalıydı; biz asla burada olmamalıydık!" Chi'ye doğru atladı ama sakat ayağı yüzünden Chi'nin göğsüne düştü. Hâlâ ona vurmaya çalışıyordu ama Chi onu kollarıyla sarmıştı; onu uzaklaştırmak için değil, sıkı sıkı tutmak için... Öfkesinin yerini gözyaşları almıştı. Kalbinden taştan şiddetli öfke seli, küçük keder dereleri gibi yüzünden süzülüyordu.

Chi'nin yüzünü göremiyordum, saçlarıyla örtülmüştü. Geniş omuzları titriyordu. İkisi de ağlarken Jo'yu tutuyordu.

Bense hücremdeydim; yalnız.

"Hâlâ hayatta olabilir." dedi Chi titrek bir sesle. Jo'yu kollarıyla o kadar çok sarmıştı ki neredeyse kendine sarılıyor gibiydi.

"Hayatta değil." dedi Jo, sesi en az Uri kadar ölüydü. Şu an bile, acı gerçekle yüzleşmeye hazırdı.

Haklıydı da. Uri ölmüştü, çünkü şu an ona bakıyordum. Hayattan koparılmış ruhu merdivenlerden süzülüyor, iblis siyahı gözlerimi inciten bir ışıldamayla parıl-

diyordu. Jo ve Chi'ye bakarken yüzü un ufak olmuştu. Onlara doğru bir adım attı ama sonra durdu ve sanki birisi kulağına fısıldıyormuş gibi kafasını kaldırdı. Sırıtiyordu. Sonra bana doğru dönerek hafifçe neşeli bir şekilde el salladı, ardından gökyüzünde bir havai fişek gibi patlayarak cennete doğru süzüldü.

Uri'nin parıltısı yok olduğunda, önümüzdeki saatler de çok karanlık bir hâl almıştı.

Kapılar yeniden açıldığında, benim için geliyorlardı. Altı kişiydiler ama bir önceki şımarık ergen grubunun aksine, bunlar sessizce yürüyordu. Jo ce Chi meydan okuyan çığlıklar atıyordu, ancak dikkatleri bir ağaç kurbağası kadar bile çekememişlerdi.

İblisler hücreme geldiğinde, onları bekler bir hâldeydim, kaynayan ve fokurdayan öfke dolu bir havuz... Hırlayıp tıslıyor ve saldırmak için hazırlanıyordum. Uri'nin haykırmalarının olduğu delik nefret doluydu. Ama en öndeki iblis ellerini kaldırdı ve kaskatı kesildim. Ellerimi arkadan zincirleyip beni hücreden çıkarırlarken hiçbir şey yapamıyordum. Parmaklıklardan kurtulduğumda şeytani bir güç damarlarıma hücum etmeye başlamıştı, artık hareket edebiliyordum ama denesem de zincirleri kıramıyordum. Kıvrıyor, tekmeler ve çığlıklar atıyordum. Uzaklaşırken Armand ile göz göze geldim.

“*Teslim ol.*” dedi beni sürüklerlerken. Ona dişlerimi göstererek karşılık verdim.

İblisler beni kıvrılan merdivenlerde ilerlemem için zorluyordu, elleriyle omuzlarımı o kadar sıkı bir şekilde sarmışlardı ki tırnakları derime batıyordu. Çırpınıp kıvrılarak en azından bir tanesini merdivenlerden aşağıya atmaya çalışıyordum. Yerde çatlamış bir kafatası arzusuyla yanıp tutuşuyordum ama yanımda sabit bir şekilde duruyorlardı. Merdivenlerin sonu bir koridora çıkıyordu ama koridorun sonunu göremiyordum çünkü kıvrılıp bir yılan

gibi dalgalanıyordu. Üzerimizdeki tavanın kavisleri bir katedrali andırıyordu, beton sütunlarla desteklenmişti ve zengin renklerle boyanmış fresklerden oluşuyordu, Sistina Şapeli'nin ürkütücü bir versiyonu gibiydi. Duvardaki şamdanlar etrafı aşağıdan aydınlatıyor, bazı kısımları gölgeler içinde gizlerken bazı kısımları da çarpıcı bir şekilde aydınlatıyordu. Duvar resimleri hakkında çok bir bilgim yoktu ama attığım kısa bakışlarda hoş canavarlar, alevler ve kıvranan insanlar görüyordum. Dişler ise belirgin bir konsept gibiydi.

Önümüzden birkaç koridor daha çıkıyordu ve kemerli kapıların ardından yüksek tavanlı odalar görünüyordu. Beni esir alan iğrenç kişi etrafımda yavaş yavaş ilerliyordu, adımlarımız mermer zeminde bir davul sesi gibi yankılanıyordu, aynı bir idamdan önce tutulan bam-da-da-bam ritmi gibi.

Küçük başka bir tünele girdik, ardından birkaç tanesine daha... Her bir koridor aynı görünüyordu ve kıvrılıp bükülüyordu, bir aşağı bir yukarı çıkıyorduk, yolu aklımda tutmak imkânsızdı. Yine de eğer kaçacak olursam diye, iyimser bir şekilde yolu ezberlemeye çalışıyordum. Sonunda daha öncekilerden çok farklı bir koridora gelmiştik. Dikdörtgen biçiminde ve küçüktü ve doğruca taştan yontulmuş gibi duruyordu. Duvarlar engebeliydi, bir koridordan çok mağaraya benziyordu. Aşağıya doğru istikrarlı bir şekilde eğimli bir hâl alıyor, hava da gittikçe soğuyordu.

En aşağıda, ortasında parmaklıklılı bir pencere olan, paslanmış, yuvarlak, metal bir kapı vardı. Asma kilit asılıydı ama içlerinden bir iblis, eğri büğrü bir takım elbise içinde ağır bir göz kalemi çekmiş çift cinsiyetli bir yaratık, kapıyı demir bir maymuncuk ile açtı. Kapı dışarıya doğru açıldı, karşımızda uzun, taştan bir tünel vardı. Bulunduğum yerden tünelin ucunu göremiyordum.

Bütün gücümle yeniden dövüşmeye başlamıştım. Boşunaydı, altıya karşı birdik ve zincirlenmişim ama işleri kolaylaştıran tarzda biri değildim. Sert bir şekilde yaylandım ve kafamla bir kadının burnuna vurdum. Burnu çatırdamış ve ciyaklamaya başlamıştı. Çıkardığı ses karşısında gülümsemiştim. Son gülen onlar olabilirdi ama şu an ben gülüyordum. Onun yerine iki başka iblis gelmişti ve beni bir tünelin içine doğru fırlattılar. Kapıyı çarpıp kilitlerlerken zincirlenmiş ellerimin üzerine sert bir iniş yapmıştım. Yeniden hapsedilmiştim.

Ellerimi salladım ve zincirlerin gitmiş olduğunu fark ettim. Bileklerimin olduğu yerden kopmuşlardı. İblis büyüleri nedeniyle olmalıydı. Ayaklarım üzerinde doğruldum ve kapıyı itirmeye başladım. Bütün gücümle itiriyordum ama bir işe yaramıyordu. Diğer taraftaki bana muhafızlık edenlere bağıırıyordum ama hiçbir tepki vermiyorlardı. Arkamı döndüm ve başka bir çıkış yolu bulmak amacıyla etrafı incelemeye başladım. Tünelin diğer ucunda, bitmek bilmeyen karanlık, aydınlık perdelerle hafifçe azalıyordu.

Işığa doğru gitmek istemiyordum. Kötü bir fikir gibi görünüyordu ama başka bir şansım yoktu.

Şimdi onları duyabiliyordum. Tıslıyor ve mırıldanıyorlardı. Sersemletici ciyaklamalar... İnsan olmayan bir kalabalıktı; bir iblis sürüsü onlara doğru gelmemi bekliyordu. Benim için planladıkları şey halka açık bir gösteri olmalıydı.

Ellerimi yumruk yapmış, Uri'yi düşünüyordum. Asla unutamayacakları bir gösteri alacaklardı.

Perdelere doğru ilerliyordum. Attığım her bir adımla görüntüm değişiyordu. Kanlı gömleğim ve yırtık kot pantolonumun yerini kabarık ve arkamda hışırdayan, si-

yah bir balo elbisesi almıştı. Oradaki her şey gibi, güzelliği karanlık, şehvetli ve uygunsuzdu. İpek kumaş yeri okşayarak sürünüyordu, boncuklar metal çiviler hâlindeydi, örgü yakaları ise eşit değildi, kesilmemiş, yırtılmıştı. Cenazeye giyilecek tarzda, küçük bir peçenin arkasından bakıyordum. Uygunsuz değildi ama genelde ölüler bunu giymezi. Obsidiyen³ zemindeki adımlarımın tok sesi gitmiş, tıkırdayan bir ses gelmişti, spor ayakkabılarımın yerini topuklular almıştı. Sendelemiyordum, şeytani bir enerji taşıyıcıyla çok güçlü ve vakurdum. Tören için uygunca giydirilmiş, kurban edilecek bir kuzu gibiydim. Ama ben bir kuzu değildim; dünyada belli bir nedenden ötürü “*kurbanlık kurt*” diye bir şey yoktu. Kalbim şiddetle atıyordu. İçimdeki karanlık taraf bütün bu kurban olayını bir kenara bırakmış, kurt olmaya heyecanlı bir şekilde odaklanıyordu.

Tünelin sonuna geldiğimde durdum. İçimdeki açlık kan banyosuna hazırdu ama geri kalanım değildi. Bir işaret almış olmalıydılar çünkü kalabalık sakinleşmişti. Herkes sessizdi, duyduğum şiddetli kalp atışlarının ve keskin nefes alış verişlerin bana ait olduğunu fark etmiştim, Uri’yi düşünmeye başladım. İntikamımı düşündüm ve nefesimi kontrol altına aldım. Ölecektim ama onlara bir bedel de ödetecektim.

Siyah perdeler, son sahnem için hışırdayarak açıldı.

Işık kör edici, kalabalığın sesi ise sağır ediciydi. Tepi-
niyor, bağılıyor ve ısılk çalıyorlardı. Gözlerimi kırptırdım, yavaş yavaş etrafı görmeye başlıyordum. Kocaman bir meydanın ortasındaydım. Etrafımda bir kat yüksekliğinde koltuklar yükseliyordu, bulunduğum alanı bir daire şeklinde sarmışlardı. Yüzlerce iblisle dolup taşıyorlardı, parlak kırmızılarının eşlik ettiğı, siyah beyaz, dalgalı bir

3- Doğal yollarla oluşan volkanik kökenli bir cam türüdür.

deniz gibiydi. Zemin; siyah, gri ve beyaz mermerle karışmıştı. Meydanın diğer ucunda, siyah bir tahtta, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam oturuyordu. Yaklaşık kırk yaşında duruyordu ama keskin bir çene hattı ve genç bir erkeğinki gibi gür saçları vardı. Tahtta, istediği şeyi alan bir kişi gibi rahat ve kendinden emin bir tavırla oturuyordu. Şakaklarından zarif, beyaz şeritler hâlinde çizgiler iniyor, kafasındaki çelik ve obsidiyenden yapılmış taç ise gökyüzüne saplanıyordu. Benim gelmemle birlikte ayağa kalkmıştı, ayakları üzerinde süzülerek ilerliyordu; siyah, kumaş kaftanı arkasında kabarıyordu. Göz alıcı ve büyüleyiciydi.

Çömeldim ve hırlamaya başladım. Tacının altındaki kafasını omuzlarından koparacaktım.

Bana sadece birkaç metre kalana kadar durdu ve ellerini uzattı.

“Evine hoş geldin kızım.”

Kalabalık çıldırmıştı.

Tam olarak beklediğim şey bu değildi. Çömelmiş bir hâlde, kafamın karışmasına neden olmuştu. “Kızım mı?” diye fısıldadım farkında olmadan. Adamın yüzünü inceliyordum ama beyaz bir ten ve siyah iblis gözleri haricinde onda bana ait hiçbir şey görmüyordum. Gülümsüyordu. Ben de böyle mi gülüyordum? Bilmiyordum. Babam... Bir babam vardı. Arkadaşımı öldüren bir baba...

Uri...

Benim babam olamazdı; bir sperm vericisiydi.

“Seni bulmak için çok zaman harcadık.” Bunu tasvip etmeyen bir şekilde gülüyordu. Çok yaramaz bir kızım, değil mi babacığım?

“Beni nasıl buldun?” Onu oyalayıp düşünmeye çalışıyordum. Aslında beni nasıl bulduğu umurumda değildi. Olan olmuştu ve buradaydım.

“Kanın... Hal-Karim tanıştığınız gece kanını tatmıştı.”

Beni yalayan iblis... Birkaç gün önce miydi yani?

“Kanının yoğunluğu gittikçe soluyordu, sen Washington’a gelene kadar seni kaybetmiştik.” Gülümsüyordu. “Hâlâ seni hissedebilirken buraya gelmen, kaderinin bir parçası.”

Kader ya da aptallık... “Beni kaçırdınız.”

“Hayır. Esirimiz değilsin. Konuğumuzsun.” Kollarını genişçe açtı ve kalabalık olumlu bir şekilde mırıldandı.

“Parmaklıklı odalar biraz kafamı karıştırmıştı. Genelde konuklarınızı zindanlarda mı tutarsınız?”

Kıkırdadı. Çok tatlı olmalıydım. Mükemmel kaşlarını havaya kaldırdı. “Diğer türlü burada kalır mıydın?” Hayır. “Açıklamam için bir şansa ihtiyacım vardı.”

“Arkadaşımı öldürdün.” Uri... Kalbim, onun mezar taşı olmuştu. Adı oraya kazınmıştı.

İlginç bir şekilde, iblis kaşlarını çattı ve kafasını saldı. “Bunun için üzgünüm. Ne planladıklarını bilmiyordum.” Gözlerindeki ifade, içindeki karanlığın izin verdiği derecede yumuşamıştı. “Ama anlamak zorundasın; o, onu öldürenlerin arkadaşlarını öldürmüştü. İntikam hissine direnmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsundur.”

Ah, biliyordum. Tırnaklarım avuç içime giriyordu.

“Diğer arkadaşlarını da almak istediler ama öğrenince onları durdurdum.” Dişlerini gösteriyordu. “Cezalandırıldılar.”

Chi ve Jo'yu öldürmelerini engellemiş miydi? “Neden?”

“Neden mi? Bunu şimdiye kadar anlamış olduğunu düşünüyordum, Meda. Seni incitmek istemiyorum. Senin yerin burası, ailenin yanı. Kendi türünün...”

Uri'yi düşünüyordum. İblislerin dürtülerini anlıyordum; ben de o hisle dolup taşıyordum. Ama asla empati kuramıyordum. Canım yanıyordu, arkadaşım ölmüştü. Anlıyordum ama umurumda değildi. Hâlâ kızgındım. “Hayır, değil.”

“Değil mi, Meda?” Kafasını kaldırdı. “O zaman neresi?”

“Annemin yanındaki insanlar...” Ama bu da doğru değildi. Ben hiçbir yere ait değildim. “Seninle bunca yıl sonra tanışmak güzel babacığım ama biraz geç kaldın.”

“Meda...” Kafasını iki yana sallıyordu. “Seni asla terk etmedim, senin varlığından haberdar değildim.” Güzel gözleri onu anlamam için ricayla bakıyordu. “Bana söylememişti; o, istediğini...” Dudakları bükülmüştü, “alınca beni terk etti. İki yıl önce senden haberdar olduk. Bir yeri çok büyük bir iblis gücü ile harap olmuştu, araştırmaya gittik. Orası senin evindi Meda. Mary'yi tanıdım... Ve seni... Senelerdir çaresizce seni arıyorduk.”

İki yıldır çaresiz bir şekilde beni mi arıyorlardı? Bir anda zihnimde şimşekler çaktı; iblislerin aradığı büyük şey bendim. Bir saniyeliğine beni, yarı şövalye olduğumdan değil de onun kızı olduğum için aradıklarını düşündüm.

Ama sonra bunun bir önemi olmadığını hatırladım. Benim için bir uzvunu kesse bile önemi yoktu. Annem, bana rehberlik eden yıldızdı. Onun yanında kalmamı istemezdi. Beni ondan yıllarca gizlemişti.

“Hayır.”

“Meda, senin yerin burası.” Sesi, bir çocuğa bariz bir şeyi anlatıyormuş gibi, sert bir hâl almıştı. “Bunu çok iyi biliyorsun. Tabiatın bunu çılglık çılgılığa istiyor. Bunu hatırlatmama neden olma.”

Hatırlatmak mı?

Bir anda sönmekte olan aklıgım daha önce sadece bir kere hissettiğim bir şekilde alev alarak yeniden hayata döndü. Damarlarımda titreşiyor ve atıyordu. Timsah, derimin altında debelenen bir ejderha olmuştu. Düşünebildiğim tek şey vahşi aklıgımdı. Cildim bunu engelleyemiyor, zihnim de durduramıyordu. Vücudumu kaskatı kesmişti; dirseklerim kilitlenmiş, dizlerim taşlaşmıştı. Derimin her yeri alev alana kadar, bütün sinir uçlarımı yakıyordu. Eğer bu acıyı sonlandıracak olsa, bu hissi kemiklerimden ellerimle kazıyabilirdim.

Ama zi-Hilo bundan çok daha küçük bir şey istiyordu.

“Sevgili kızım, beni bunu yapmaya zorlama.”

Alevler, ansızın sönen bir mum gibi yok olmuştu. Güçsüz ve nefes nefese kalmıştım ama artık derimi yarmak istemiyordum. En azından bu, iyi bir şeydi.

Sesi rahatlatıcıydı, alevlerden sonra, soğuk hissettiriyordu. “Bana, bizden biri olmadığını söyleyemezsin. Açlık, yalan söylemene izin vermez.”

“Bu,” dedim nefes nefese, “beni umursadığını göstermenin bir yolu olmalı babacığım.” Acı her zaman beni sinirlendirirdi.

“Kim olduğunu hatırlamalısın Meda. Sen onlardan biri değilsin.” Ellerini arkasına koymuş ve bir yay gibi etrafımda dolaşıyordu ama fazla yaklaşmıyordu. Akıllı

adam... Ona olan umursamazlığımı belli etmek için kafamı çevirdim ama gözümün ucuyla onu takip ediyordum.

Sesi, katı bir babaninkinden ayartıcı bir satış elemanınkine dönmüştü. “Meda, bundan kurtulmanı sağlayabiliriz. Sonsuza kadar... Açlığının kölesi olmak zorunda kalmazsın.”

Bunun üzerine kendimi tutamayarak kafamı ona doğru çevirdim.

Hafifçe gülümsüyordu. “Buradaki herkes, Meda, bir kaynağa bağlıdır. Öbür dünyaya direkt bir bağlantımız var. Sıklıkla besleniyoruz; asla açlık ya da acı hissetmiyoruz. Asla cinayet işlemek zorunda kalmıyoruz.” Gözleri, kenarlarından, cezbedici bir şekilde kırışmıştı. “Bazen bu isteğimize direnemesek de...” Kalabalıktan kıkırdama sesleri duyuldu.

Açlık, açlık, açlık... Kelimeler zihnimde dans ediyordu. Yoğun, çılgınlık atan ıstıraplı acı yok olmuştu ama açlık hâlâ duruyordu. Önüne bir set çekilmişti ama hâlâ sıcaktı.

“Ve Meda, eğer bize katılmazsan, gitmene izin veremeyiz. Sen çok tehlikelisin.” Duraksadı. “Ama asla kendi kızımı öldürmem.”

Titriyordum. Dedikleri tatlıydı ama niyeti değildi. Sonsuza kadar burada esir olacaktım. Babam zeki bir müzakereciydi. Bana, nelere katlanacağımın küçük bir kısmını göstermişti. Kilitli kalacaktım ve hiçbir *besin* kaynağım olmayacaktı. Eninde sonunda başımın çaresine bakamaz bir hâle gelecektim. Acımı sonlandırmak için onlara katılacaktım. Başka bir şansım olmayacaktı.

“Hayır.” diye çıktı ağzımdan salak kelime.

“Niye bu kadar inatçısın?”

Cevap vermedim. Ona bir kaç kromozom haricinde

hiçbir şey borçlu değildim. Hem o da bunun cevabını biliyordu.

“Annen, değil mi? Seni bana karşı doldurdu.”

Neredeyse kakhaha atacaktım. Kulağa sıradan, boşanmış bir ebeveynin şikâyeti gibi geliyordu.

“Meda, bunu seninle paylaşmak zorunda kalmak istemiyordum ama...” Kafasını pişmanlıkla iki yana salladı. Aniden bir kolunu kaldırdı. İçgüdüsel olarak kafamı eğdim.

“Meda, sana zarar vermeyeceğim.” Ani sinişim karşısında şaşırılmış görünüyordu, sanki beni incitmeyeceğini bilmem gerekiyormuş gibi. Kendimi toparlayıp ona hak ettiği öfkeli bakışı atmaya çalıştım ama ağzından çıkan sözcükler dikkatimi dağıtmıştı. “En azından, fiziksel olarak değil.”

Bundan hoşlanmamıştım.

Boş bıraktığı tahtının yukarısında gerçekleşen bir hareketlenme dikkatimi çekmişti. İnce kabloları asılı bir projeksiyon ekranı, tavandan aşağıya iniyordu. İblislerden bazıları başlayacak olan şovdan dolayı heyecanlanıp alkış tutmaya başlamıştı. Ekranın arkasındakiler diğerlerini aşip izleyebilecekleri bir yer bulmaya çalışırken bazı bağırışlar duyuluyordu. Hareket ettikçe parlak kumaş ve saten kıyafetleri, ekranın ışığının gölgesinde kalıyordu. Babamın elini kaldırmasıyla hepsi sustu ve hareket etmeyi bıraktı.

“Sanırım annen hakkında bilmediğin birçok şey var.” dedi. “On sekiz yıl önce bizim bir misafirimizdi. Yakalanmıştı ve esir olarak tutuluyordu. Bir kâbusun çekiciliğine yenik düştü.” Kendini gösterdi ve ardından yüzünü buruşturdu. “Ya da biz öyle sandık.” Neden bahsettiğini bilmiyordum. Annem onunla yatmamış mıydı? Ben yarı-iblis değil miydim?

“Ama çekiciliğe yenik düşmedi, Meda. *Baştan çıkardı.*” Duraksadı, dediklerini hazmetmem için bana zaman tanıyordu. Zamanını boş yere harcıyordu, çünkü hiçbiri-
ne inanmayacaktım. Annem bir iblisi mi baştan çıkarmış-
tı? Hiç de mantıklı değildi.

Devam etmeye başladı. “Eğer ortaya bir çocuk çık-
saydı nasıl bir şey olacağını görmek istiyordu. Bilime karşı
her zaman bir ilgisi olmuştu; görüyorsun.” Sanki annemi
tanımıyordum. Yetiştirme tarzının insan doğası üzerinde-
ki etkisini test edecek, eski, bilimsel bir tartışma. Onun
hipotezi şuydu: Bir şövalyenin ve bir iblisin çocuğu iyi biri
olarak yetiştirilebilirdi ama bir iblisin güçleriyle, iyilerin ve
kötülerin savaşında muhteşem bir silah olurdu.”

Bana bakıyordu ve kafamı iki yana sallıyordum. Ben,
bilimsel bir deney değildim. Annem beni sevmiştii.

“Bana inanmıyor musun?” Yine hüzünlü görünüyor-
du, kalbimi kıracağı için üzülyor gibiydi. “O bina yıkıl-
dığında, olayı araştırması için birilerini yolladık. Bunlar-
dan oluşan bir kütüphane buldular.” Ellerini kaldırdı ve
ekranda bir kadının yüzü belirdi.

“Dört Nisan, 1998...” Canlı ve profesyonel bir ses to-
nuyla konuşuyordu. Denek dört yaşında ve on bir aylık.
Boyuu 112 santimetre, yüzde yetmiş beşlik kısım içerisinde,
on sekiz kilogram ağırlığında; yüzdesi ellide bir. Gelişmiş
motor yetenekleri var ama iblis ya da şövalye kalıtımına
dair fiziksel bir belirti yok.” Yeme ve uyku alışkanlıklarını
nın kısa bir özetiyle ve günlük aktivitelerin analiziyle de-
vam ediyordu. Derin bir nefes aldı ve yeniden konuşmaya
başladı:

“Sosyalleşmesinde bir geri adım atıldı. Masum in-
sanlar için taşıdığı risk, bunu erkenden bitirmeme neden
oldu. Dört günlük okul öncesi eğitim döneminde, denek,
diğer öğrencilere karşı normal olmayan bir saldırganlık
gösterdi...”

Yüz, annemin yüzüydü. Denek de bendim. Kafamı iki yana sallıyordum. Buna inanmak istemiyordum. Bu, evin sevilen çocuğunun bir videosu değildi. Bu, bir dene-yin kaydıydı.

Babam, videoyu hızlandırarak başka bir videoya geç-ti.

“Denek, sevgi dolu dokunmalara olumlu karşılık ve-riyor ama sarılmalara karşılık vermiyor ya da kendisi ilk sarılan taraf olmuyor. Uğraşlarımı arttıracakım ve insan sevgisini açığa çıkarabilmek için eğitilebilir mi görece-ğim.” Dudaklarının oynayışını, tanıdık şekiller alışını izliyordum. Hatırladığım annem buydu, şövalyelerin ma-bedindeki gülen kız değildi. Ama aynı zamanda, hiç de hatırladığım gibi değildi.

Videoyu yine ileri sarmıştı.

“17 Ağustos, 2002... Denek sekiz yaşında ve üç ay-lık.” Sıkıcı özet yine başlamıştı. Sonra gözlerinde bir heyecan belirdi. “Denek, bir şövalyenin de ötesinde, insanüstü güçlerin belirtilerini gösteriyor. Otuz altı kilogramlık bir ağırlığı on iki kez üst üste kaldırdı. Denek aynı zamanda bir kilometreyi bir dakika elli iki saniyede koştu.” Küçük bir duraksama... “Erkek koşucuların uluslararası reko-rundan daha hızlı.”

“Deneğin cildi metalik bir yoğunluk kazandı ama tırnakları ve saçları hâlâ insansı. Bitmek bilmeyen bir aç-lığı var ve beslenme miktarını yeniden yükselterek günde 2200 kaloriye çıkardım. Bir iblisin iştahına sahip olabile-ceğinden endişe duymaya başlıyorum.” Dudaklarını ısır-mıştı. “Geçen hafta komşunun köpeğinin kaybolmasıyla deneğin iştahında da ani bir düşüş meydana geldi.”

Onu ben yemiştim. İlk yediğim değildi ama ilk yaka-lanışımды.

Videoyu yeniden hızlandırdı, gözlerimi kapatmıştım. Artık izlemek istemiyordum ama hâlâ duyabiliyordum.

“14 Haziran 2003... Denek dokuz yaşında ve bir aylık.”

“Durdur şunu!” dedim.

“Boy 141 santimetre, yüzdesi doksanda bir. Ağırlığı 28 kilogram, yüzdesi ellide bir. Kalori alımı, 2600. Denek, komşunun kedisiyle tanıştı ve...”

“Durdur!”

Video durmuştu ama düşüncelerim devam ediyordu.

Bir saniyelğine bunun iblislerin uydurmuş olabileceği bir oyun olduğunu düşünmüştüm. Çaresizce tutunduğum bu düşünce, gerçekliği altında yok olmuştu. Söylediği her şey doğrudu. Böyle ayrıntıları uyduramazlardı.

Bense, onun bana olan sevgisinden dolayı öfkesini geride bırakan bir tecavüz mağduru olduğunu düşünmüştüm. Ama hiç de öyle değilmiş. Hem de hiç... Ben bir projeydim, şövalyeler için bir silah... Kazanmak için neler yapabileceklerini, kendilerini feda edebileceklerini görmemiş miydim? Hiçbir şey, iblisleri yenmekten daha önemli değildi. Kendi çocukları bile, hepsi ölmeye giden askerler olarak yetiştiriliyordu.

İçimdeki acı vücudumu sarıyor ve tenime saplanıyordu. İnsanlığım paramparça olmuştu. Onun bebeği değildim. Onun kobay faresiydim. Hiçbir şey doğru değildi.

Denek, sevgi dolu dokunmalara karşılık vermiyor... Eğitilip eğitemeyeceğini görmek için çabalarımı arttıracam...

Gözlerim kocaman olmuştu. Eğer bilim insanı dikkatsiz davranır ve ısırılırsa, bu, kobay faresinin hatası olmazdı. Anneme bağlı kalmamı sağlayan suçluluk duygusu dolu düğümler; çürümüş, bir fare tarafından kemirilmiş

ipler gibi çözülmüştü. Fırtınadan çıkmış, öfkemin şiddetli sularında akıntıya kapılmışıtm.

Hayatımda ilk kez özgürdüm.

Yarı iblis, yarı insan... “*Ama insanlar mükemmel değildir, değil mi?*” diye soruyordu Armand.

Hayır, değiller. Bana, aile ağacımın her iki tarafından da gaddarlık kalmıştı. Artık bunu kucaklamanın vakti gelmişti.

Arkama yaslandım, kollarımı açtım ve tavana doğru acı acı bağırmaya başladım. Bağırdım, çünkü bir şeyler yapmak zorundaydım; orada öylece durup acılara katlanacak gücüm yoktu.

Gittikçe heyecanla dolup taşan kalabalık, buna sevinç içerisinde çığlıklar atarak karşılık verdi. İstedikleri buydu, belki de benden daha fazla istiyorlardı. Bu, benim için, acıdan kaçmanın bir yoluydu. Onlar içinse yeni bir geleceğin başlangıcıydı. Yıldız oyuncunun hangi takımı seçeceğini görmek için bekliyorlardı.

Onlar debelenip çığlıklar atarken ben de etrafımda dönüyordum. Nefret ve öfkeyle dolup taşıyordum. Bütün bunlar, rezilliğimin müziği idi. Artık annemin yaramaz kızı değil, babamın küçük kıızıydım. Cehennemin prensesi...

“İşte görüyorsun, Meda.” dedi babam, gözleri pırıl pırıldı. O da herkes kadar heyecanlıydı. “Hepsi bir yalandı. Olman gereken kişi ol.” Birine eliyle işaret verdi ve dört tane iblis, arkamdaki tünelden gözleri bağlanmış birkaç insanı sürüklemeye başladılar. Onları görmeden, kokularını almaya başladım. Özlerini, ruhlarını kokluyordum. Çünkü artık kendimi inkâr etmiyordum. Ben bir iblistim ve açtım.

İnsanlar debeleniyor ve çığlık atıyordu, korkularının

kokusu da havaya karışıyordu. İçlerindeki nefret, kokularına tarçınsı bir lezzet katıyordu. Çılgınlıklarıyla yıkacak ve kanlarıyla duvarları boyayacaktım. *Umarım annem beni görüyordur. Umarım, deneyinin ne kadar korkunç bir şekilde başarısızlığa uğradığını görüyordur.*

Kalabalık hep bir ağızdan haykırıyordu. “Meda, Meda!” Acıyla, coşkuyla ve yaklaşımakta olan eylemin arzusuyla dolup taşıyorlardı. Kana susamışlık kontrolü ele alıyor ve zaten zevkine düşkün olan yaratıklar, cinselliğe yakın bir beklentiyle birbirleri arasında sürünüp kayıyorlardı, birbirlerine geçmiş, bir yılanbalığı havuzu gibiydi. Çömeldim ve yerde sürünerek ilerlemeye başladım. Sevgili babam sevinçle gülüyordu ve ellerini havaya kaldırarak, kalabalığın heyecanını daha da arttırıyordu.

Arenanın ortasından yükselen iki tane obsidiyen fayans yavaşça birer direk hâlini alıyordu. İnsanlar bu direklerle zincirlenmişti, arenanın tam ortası, durduğum yerden sadece birkaç adım uzaklıkta. İblisler birkaç adım geriye giderek, benimle insanlar arasında açık bir yol oluşturmuştu.

Babam ellerini kaldırıncı her yer sessizliğe büründü ama çılgınca enerji hâlâ hissedilebiliyordu. Seyirciler gergindi, her bir iblis, sandalyesinin ucuna hafifçe oturmuştu. Yüzlerine bakıyordum, sivri dişleri ortaya çıkmış ve coşkuyla bakıyorlardı. Bir ayna, binlerce ayna... Beni gösteren...

“Meda, bir hediye ve sadakatının bir göstergesi!” dedi babam. İnsanlardan bahsediyordu.

Ah, babacığım, çok sevindim. Sıçrayarak ilerliyordum. İnsanlar zincirlerinden kurtulmaya çalışıyor, onları tüm güçleriyle çekiyordu. Debelenmelerinden dolayı göz bağları çözülmüştü. Güzel... Artık hepsi görebiliyordu.

Bir şey, zihnimdeki çılgın öfkeye çarpmıştı; bir kele-

bek, içeriye girebilmek için kanatlarını bütün gücüyle çırpıyordu. Ama kelebeklere karşı hiçbir ilgim yoktu.

Pençemi -zayıf bir insan eline benzese de bir pençeydi- insan kadının çenesine uzattım, korkusunu içiyor ve gözlerine bakıyordum.

Kelebeğin kanatları şiddetle çarpıyordu, tatlı yaratığın bana neyi fark ettirmeye çalıştığını anlamıştım.

Bu gözleri tanıyordum. Jo'nun gözleriydi.

Bir dalga, içimdeki alevi söndürmüştü. Titriyor ve üşüyordum.

"Meda, neler oluyor?" Jo panik içindeydi, debeleniyordu ve korkusunun kokusu bütün vücuduma yayılıyor-du, neredeyse beni yeniden alevlendirecekti. Uzaklaşmak için kendimi zorlamalıydım. "Meda?"

"Meda? Sorun ne tatlım?" Konuşan babamdı. Kala-balıktan ıslık ve yuhalama sesleri yükseliyordu ama onları elini kaldırarak susturdu. Dikkatli ve kontrollü bir şekilde Jo'dan bir adım daha uzaklaştım. İçimdeki hayvan, sonunda özgür olduğunu sanan kısımım, tekrar hapsedilmek için mücadele ediyordu. "Meda?"

"Meda?" Chi...

"Meda?" Jo...

Hepsi bir cevap istiyordu. Babam beni kazandığını düşünmüştü. Jo ve Chi ise neler olduğunu anlamıyordu. Cevap istiyorlardı ama benim hiçbir cevabım yoktu. Sarılmakta olan bir enkazdım. Jo'nun ağlamaktan kızarmış gözlerine bakıyordum, sonra da Chi'nin hayal kırıklığına uğramış gözlerine. Diyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Meda..." dedi babam, emir verici bir ses tonuyla. Bana sebzelerimi yememi mi söyleyecekti? "Kendini bu şekilde kanıtlayabilirsin." dedi.

Bana ne yapılacağıının söylenmesini hiç sevmezdim.

“Arkadaşlarım...” Dilim ağırlaşmış, sesim kalınlaşmıştı.

“Hayır Meda, arkadaşın değiller.” Yeniden teskin edici, sevecen baba olmuştu. Küçük kızı için en iyisini isteyen bir baba...

“Evet, arkadaşınız, seni kokuşmuş şeytan!” Bir iblis Jo’yu susturdu. Acı verici bir şekilde...

“Hayır Meda, değiller. Seni tanımıyorlar bile, ne olduğunu bilmiyorlar, nasıl olur da arkadaşın olabilirler ki?”

“Evet, tanıyoruz.” dedi Chi, cesur ve kahramanca bir şekilde, sesi biraz titrekti. “Meda, burada neler oluyor bilmiyorum ama...”

“Onlara neler olduğunu anlatalım mı Meda?” diye sordu babam. Kalabalık, onaylar bir şekilde kükremeye başladı. Ellerini kaldırdı ve ekrandaki görüntü yeniden oynamaya başladı. Ekrandaki annemdi, onu arkasından tanımıştım.

Hayır.

Yere kuvvetlice basıyordum, çünkü yapmazsam yere yığılacağımdan hiç şüphem yoktu.

Hayır! Ağzım açılmış ama sessiz bir şekilde kapanmıştı.

“15 Mayıs, 2009... Denek on beş yaşında ve on bir aylık.”

Çılgılık atarak, gerçekleşmekte olan şeyi engellemek üzere koşmaya başladım. İzleyemiyor, dayanamıyordum. Arkamda durduklarının farkında bile olmadığım iblisler tarafından geri çekildim. Chi ve Jo’ya eşlik edenlerden iki tanesi şimdi beni zapt ediyordu.

“Meda, neler oluyor?” Jo’nun sesi titriyordu.

Cevaplamadım. Cevaplayamıyordum. Ekrandaki surat konuşmaya devam ediyor, yarı iblis ve yarı şövalye yeteneklerim hakkında detaylar veriyordu.

“Bunu izlemelisin. Ne olduğunu hatırlamalısın.” dedi babam.

“Yarı insanım.” dedim sersemce. Bunu vurgulamaya çalışıyordum.

“Yarım... Meda.” Chi hâlâ anlamamıştı. “Şövalyeler sadece insandır.”

Jo anlamaya başlamıştı. Sesi panikle doluydu. “Meda, kim bu?”

Zaten biliyordu ama yine de cevapladım. “Annem.” İşler dallanıp budaklanırken onun suratına bakmıyordum. İstemiyordum.

Babam sakın ve yatıştırıcı sesiyle araya girdi. “Onlardan biri değilsin ama bunu bence zaten biliyorsun.” Kafamı ekrandan uzağa çevirdim. Daha en iyi kısma gelmemiştik. Babamın gözleri anlayış doluydu. “Bu şekilde davranmak eğlenceli olabilir. Hepimizin insan gibi hissettiği anlar olmuştur. Ama bu anlar gerçek değil. Kalıcı değil.”

“Yarı insanım.” diye tekrarladım.

“Soyundan bahsetmiyorum. Kişinin ruhundan bahsediyorum; bazıları karanlıktır, Meda. Buradaki iblislerin çoğu eskiden tamamen insandı.” Kalabalığa doğru ellerini kaldırdı ve onay veren bir uğultu duyuldu. “Ama ruhları her zaman cehenneme aitti. Çünkü son derece korkunç şeyler yapabiliyorlardı. Yaptığın ve istediğin şeyler yanlış değil Meda. Tamamen normaller. Burada...”

Jo çığlık atıyor, Chi de bağıırıyordu. Ev yapımı videoyu izleyebilmemiz için başlarındaki iki iblis onları susturdu.

Annem devam ediyordu, sesi düz ve profesyoneldi. “Denek diğer insanlarla iletişim kurmak istiyor. Sanırım yalnız hissediyor.” Bir saniyelğine duraksadı, gözleri hüznüydü ama sonra bilim insanı geri döndü. Boğazını temizledi. “Övülmeye değer bir insan duygusu... Karanlık tarafını bastırabileceğimize dair umutlarım var, kendi yaşıtı diğer insanlarla iletişime geçmesine izin verilebilir. Önceden bunun için çok küçüktü. Çocukların bu tarz bir kontrolü yoktur ama denek şu an yeterince...” Babam videoyu hızlandırdı.

“Denek, ikincil besin kaynağına beş haftadan uzun bir süredir erişemiyor ama onu kısıtlamalar olmadan daha fazla durduramam...” Babam videoyu yeniden hızlandırdı. Görmek istediği şeyin bunlar olmadığı belliydi. Video hâlâ hızlıyken, annem benim genç hâlimi kameranın önüne getirmişti. Jo debelenmeye başlamıştı, bütün soruları kesin olarak cevaplanmıştı. O zamanlar daha küçüktüm, uzun parlak saçlarım vardı ama ekrandaki hâlâ bendim.

Annem benimle konuşuyordu ama babam videonun bu kısmını oynatmadı. Bana istediği şeyleri hatırlatması için buna gerek yoktu. “Bu şeyin üstesinden geleceğiz. Yapabilirsin Meda. Sadece geride bırak.” Cesaretlendirici, mantıksız bir cümle daha... Sanki kötülüğüm bir sigara bağımlılığıydı ve ben de sanki “*The Little Engine That Could*” adlı çocuk kitabındaki trendim. Ona karşı koyup kapıya gitmeye çalışıyordum. Beni tutup kalmamı isterken ben hâlâ mücadele ediyordum. Sonunda pes ediyordum. İsteddiği her şey karşısında hep pes etmiştim. O benim dünyamdı.

Babam açıklamaya başladı. “Bunu hızlandırılmış bir şekilde izleyeceğiz, çünkü uzun bir zaman dilimini kapsıyor.”

Üç gün... Üç günden oluşuyordu. İkinci günden sonra, onu parçalara ayırmak istemediğimden, beni duvara

zincirlemesi için yalvarıyordum. Pes etti ve öyle de yaptı. İzliyorduk.

Ama sonunda, zincirler bile beni durduramıyordu.

Birisi çılgınlık atıyor ve bunun bitmesi için yalvarıyordu. Boğazımdaki acı bunun ben olduğunu söylüyordu. Babama bunu bana izletmemesi için yalvarıyordum.

Videoda, zincirler içerisinde kıvranıyordum, bu bir ayna olabilirdi çünkü şu anda beni zapt eden kolların arasında kıvranıyordum.

“Lütfen!” diye çılgılık attım.

Zincirleri duvardan sökmüştüm. Korkudan dizlerinin bağı çözülmüş anneme doğru sıçırıyordum.

Babam videoyu durdurdu. Keşke ben de gerçek hayatta o anı durdurabilsem ve onunla birlikte orada, havada asılı bir şekilde kalsaydım.

“Peki, Meda. Ama bize neler olduğunu anlat. Arkadaşlarına ne yaptığını anlat.” Hiçbir şey... Bunu durduracak hiçbir şey yoktu. Durdurmamak için hiçbir neden yoktu.

“Onu ben öldürdüm.” diye fısıldadım, ölü bir şekilde.

“Nasıl?” diye sordu.

“Onu paramparça ettim.”

Jo’nun eliyle kapattığı ağzının altından çıkardığı acı dolu sesleri duyabiliyordum. Zincirlerden kurtulmaya çalışırken etrafa yayılan takırdama seslerini duyabiliyordum.

“Meda...” diye fısıldadı babam. Aramızda bir nefeslik mesafe vardı. Şeytani karanlık gösterinin içine bakıyordum. “Sen buraya aitsin. Anlamıyor musun?”

“Anlıyorum.”

“Annen seni sevmiyordu. Suçluluk duygusundan kurtul, kendini olduğun gibi kabullen.”

“Ben bir iblisim.”

“Ve arkadaşların...” Sesi yavaşça sönmüş, ikimiz de Chi ve Jo’ya dönmüştük. İblisler onları bıraktı ve Chi anında konuşmaya başladı, az önce gördüğü şeyden etkilenmemiş görünüyordu.

“Meda, onları dinleme. Sen onlardan biri değilsin. Sen iyisin...” *Chi, aptal Chi!* Babam, Chi’nin kafasını sarstı ve Chi yeniden, ağzında bir bez varmış gibi konuşamaz bir hâle geldi. Babam Chi’nin beni cesaretlendirmesini duymamı istemiyordu, sanki beni etkileyebilirmiş gibi. Endişelenmesine gerek yoktu. Chi’nin neye inandığı önemsizdi, çünkü benimle hiçbir alakası yoktu. Chi’nin inancı kördü. O beni görmüyordu. Ama Jo görüyordu.

Jo hep görmüştü.

Jo ile göz göze geldik. Ela gözleri, nefretle alev alevdi. Ama sesi kontrollüydü ve nedenini anlamıştım; içinde hâlâ ufak bir umut damlası vardı. Yine de konuşurken gözlerime bakmıyor, yere bakıyordu. “Başından beri biliyor muydun?”

Acımasızca cevap verdim. Yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? “Evet.”

“Okulda, bütün o çocuklar senin için öldü, onları sen öldürdün.” Sindiremiyor, inanmak istemiyordu.

Soy ağacımın iki tarafı da korkunçtu, bununla mücadele etmenin anlamı neydi ki? Başarısız olacağımın kanıtını daha az önce izlemiştik. Herkes tehlike altındaydı.

Bütün dişlerimi göstererek gülümsedim. “Dolaylı olarak, ama evet, sanırım böyle diyebilirsin.”

Jo’nun ruhunda karanlık bir güneş doğuyordu. Son olarak, en tahrip edici suçlamayı söyledi. Bunu söylerken

gözlerime bakıyordu, gözleri yalan söylemem için yalvarıyordu.

“Uri senin için öldü.”

Kalbim, Uri’nin mezar taşı değildi. Ben kalpsizdim, tamamen taştan yapılmıştım. “Evet.”

Zincirlerini çekiyor ve çığlık atıyordu. Ağzından delilik ve küfürler dökülüyor, bense onlar bir dalgaymış gibi üzerlerinde kayıyordum.

“Bunlar mı arkadaşların, Meda?” Babam yeniden aklımı çelmeye çalışıyordu. “Neden kendini durduruyorsun ki?” Kalabalık yeniden tezahürat ediyor ve çığlık atıyordu. Tiz ama ahenkli, neredeyse müzikal bir sestti. “Bitir bunu, Meda. Bitir ve bize katıl. Yaptığın her şey, burada takdir edilecek şeyler, nefret edilecek değil.”

Nefret edilecek değil. Kendi nefretimden bir kurtuluş.

“Bitir gitsin, Meda.” Elini Jo’ya doğru kaldırdı.

Bitir gitsin. Kalabalığın haykırışı beni ileri doğru taşıyordu. Jo zincirliydi ama yine de saldırmaya çalışıyordu. Boynundaki zincirin izin verdiği kadar ilerlemiş, dalgalar hâlinde nefret saçıyordu. Durdum, öfkeyle söylenmekte olan suratından birkaç santim uzaktaydım. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Uri için ağlıyordu. Bana doğru korkunç şeyler söyleyip bağırırken bile daha fazla gözyaşı akıyordu yanaklarından.

Bir açlık dalgası üzerimden geçiyordu, beni alevlerle yakmıştı. Canım yaşlı babam, kararsız olduğumdan endişe ediyordu. Bana eninde sonunda kendimi kontrol edemeyeceğimi, onları parçalayacağımı hatırlatıyordu, sadece, bu sefer belki birkaç saat sonra olacaktı ya da acı dolu bir kaç gün sonra.

Ve onları öldürmenin karşılığında, sonsuza kadar ya-

şayacaktım, hesap günüm asla gelmeyecekti. Geçmişim, sorumlu tutulmamayı tercih edeceğim şeylerle doluydu. Ruhumu satmak, bir daha hiç aç olmamak, hiç ölmemek: acı son bulacaktı. Artık kendimden nefret etmeyecektim. Hem istesem de, onlara yardım edemezdim.

Başımın çaresine bakmalıyım.

Sevgili babamın endişelenmesine gerek yoktu. Ne zaman bundan daha farklı bir şey yapmıştım ki?

Jo çığlıklar içerisinde debelenip kalbimi yerinden sökeceğine dair yeminler ederken, kafamı ileri uzatmış ve kokusunu içime çekiyordum. Özgür kalıp yutulmak için yalvaran ruhuyla şişmiş kalbi küt küt atıyordu. Kafamı ileri doğru uzattım.

Ama orada, boynunda, başka bir kalp vardı. Kırık ve kalaydan yapılmış bir kalp... *En iyi*, arkadaşı kısmı ise benim boynumdaydı.

Arkadaş...

“Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!” çığlık atıyordu ve yüzüme tükürükler yağıdırıyordu, kınama dolu bir duş... Son kez şişmiş gözlerine baktım; kir-pikleri, gözyaşlarıyla kaplı, sivri uçlu hançerlere benziyordu. Gerçekler, göğsümün içine yerleşmişti.

Yalan söylüyordu. Farkında olduğuna dair şüphelerim vardı ama yalan söylüyordu. Nefretle dolu değildi. Canı yanıyordu. Benim ihanetimi, Uri'nin kaybı karşısında canı yanıyordu. Gözlerinden tuzlu bir hüznün süzülüyordu. Nefret, ağlatmazdı, en azından bu şekilde.

Kendi gözlerimin de yaşardığını fark ettim. Ben de annemden nefret etmiyordum. Benim de canım yanıyordu. Çünkü onu hâlâ seviyordum. Annem canımı yakmış olsa bile, o da beni sevmişti. Bir insanın aynı anda hem sevilip hem incitilebileceğini herkesten daha iyi biliyordum.

“Peki...” diye ılık attı Jo, en sevdiğim kelime. “Sök kalbimi, seni *iblis kıcı yiyen* sürtük!”

Güldüm, kelimelerle arası her zaman çok iyi olmuştu. Böyle bir zamanda bile beni güldürebilen en yakın arkadaşımı nasıl öldürebilirdim?

“İblis kıcı yiyen sürtük mü? Gerçekten mi?” Bana sadece birkaç santim uzak olan suratına doğru tısladım.

“Ne demem gerekiyordu sana?” Kolyeme doğru alaycı bir bakış attı. “Arkadaş mı?”

Bütün dişlerimi göstererek sııttım.

“Bana *Doktor* de.”

ON DOKUZ

Zaman durmuştu.

Ortaya attığım bombanın tozları karşısında, birbirimize doğru gözlerimizi kırıştırmaktan başka bir şey yapmıyorduk. Jo ve ben; hayat, ölüm ve arkadaşlık üzerine düşünürken, havada asılı duruyordu.

Pişman değilim; Uri'nin son sözcükleri... Jo ve Chi'yi öldürürsem sonsuza kadar yaşayabilir ve yaptıklarım için asla cezalandırılamayabilirdim ama pişman olacağımdan en ufak bir şüphe duymuyordum. Annemin bana bilimsel bir deney gibi yaklaşmasına öfkeliydim ama onun için bundan daha fazlasıydım. Jo, Chi ve Uri de benim için bir sondan çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Onlar benim arkadaşımdı.

Doktor, demiştim ama Jo'nun ne demek istediğini anladığımı biliyordum. *Güven bana*.

Jo, tanıştığımız gün, göğüsteki bir bıçağın, eğer tutan kişi bir doktorsa tamamen farklı bir anlam taşıdığını söylemişti. Çünkü bıçağı kontrol edenin iyi niyetleri vardı. Şu an hayatı benim ellerimdeydi ve niyetimin iyi olduğunu bilmesini istiyordum. Şimdi... Sonunda...

Ama yalanlarımla onun kalbini çoktan hançerlemiştim. Ben, onun insanlara kolayca güvenmediğini herkesten daha iyi biliyordum. Gözlerindeki savaşı görebiliyordum. Bana güvenmeli miydi? Onun, boynunda kalay bir kolye taşıyan arkadaşı mıydım, yoksa ıslah edilemez bir iblis mi? Yaptığım seçime inanırken zorluk yaşadığı için onu suçlamıyordum. Ben de kendime inanmakta zorlanıyordum.

Seyircilerin görmesi için birbirimize hırıldar hâlde donup kalmıştık ama gözlerimiz kafa karışıklığıyla doluydu.

Ve umut...

Bir açlık dalgası daha damarlarımdan bir alev gibi geçti, sevgili babamın bir şeyler olması istediğini biliyordum. Ya şimdi ya da hiç!

Hırıldayarak Jo'nun zincirlerini kopardım. Artık zincirli değildi, bana doğru sıçradı ve yere yuvarlandık, küfürler eşliğinde bağırıyordu.

Rol yaptığını umuyordum.

Pis bir şekilde gülüp yuvarlandım, yukarıya çıkmıştım ve onu yere çarptım. Ağzından, rüzgâr tarafından devrilmiş gibi bir hırıltı çıktı. Kalabalık ayağa kalkmıştı, takımları Dünya Kupasını kazanmış Güney Amerikalı taraftarlar gibi çığlık atıyorlardı.

Benim de kutlama yapmak için kendime has nedenlerim vardı. Çünkü iblisler tezahüratlar atarken Jo neredeyse duyulmaz bir şekilde, "Hey, o kadar da sert değil, seni pislik!" demişti.

Jo, kollarını omzuma koyup büyüünün son sözcüklerini söylerken gülmemeye çalışıyordum. Kalabalığın tezahüratları gücünü kaybetmeye başlamıştı, Jo'nun neden karşı koymadığını ve neden kan dökülmediğini merak ediyorlardı. Ama büyü sadece on beş saniye sürmüştü, neler olduğunu anlamalarına yetecek kadar uzun değildi.

Sonrasında bir sıcaklık hissettim, sanki güneş ışığında yıkanıyor gibiydim. Muhteşem bir güç derimin altında kabarmaya başlamıştı, köpüklü bir sıcak su dalgası gibiydi. Etrafım iblislerle sarılıyken hissettiğimden daha güçlü, taze bir ruh yedikten sonraki hâlimden çok daha iyiydim. Bu gücün dışarı çıkmak istediğini, bütün hepsini içinde zapt edemeyeceğimi biliyordum. Jo'yu da kendimle birlikte kaldırarak ayaklarım üzerinde doğruldum.

Babama doğru gülümsedim. Hoş bir gülümseme değildi.

Büyük bir ışık patlamasının içinde kalmıştım. Işık babamı yutarken, gerçekleri anlayan suratının ifadesini görüyordum. Işık o kadar parlaktı ki hiçbir şey göremeye başlamıştım. Etrafımda, acı ve öfkeyle yükselen çığlıklar işitiyordum. Ama bu güç beni incitmiyordu ve ışık yavaş yavaş sönerken, Jo'yu da incitmediğini gördüm. Ama iblislerin canını kesinlikle yakıyordu. Ön sırada bulunanlar en şiddetli darbeyi almıştı ve koltuklar, kömürleşmiş cesetlerle doluydu.

Tanrım, umarım ön sıralar için fazladan para ödemişlerdi!

Geri kalanlar hâlâ hayattaydı; yüzlerce iblis... Çığlık atıyorlardı ve artık neşe içerisinde değillerdi, şaşkına dönmüş hâlde kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra, bir şelale gibi, ölmüş yoldaşlarının üstünden öfkeyle geçerek koşmaya başladılar. Jo beni ittirip Chi'ye doğru koşmaya başladı, zincirler içerisinde debeleniyor ve ağzında bir bez varken bize doğru bağıyordu.

Jo zincirleri çekti ama bir şövalyeyi zapt etmesi için yapıldıklarından hiçbir şey yapamadı. Beni ise hiçbir şey zapt edemezdi, zincirleri, alüminyum folyodan yapılmışlar gibi sökmüştüm. Chi, beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu, gözleri şaşkınlık içerisinde, kocaman olmuştu.

“Merhaba Chi, az önce seni neredeyse yiyor olduğum için üzgünüm.” dedim, onu ayaklarının üzerinde doğrulturken.

Ağzındaki bezi çıkardı ve gülümsedi. “Önemli değil, zaten yapacağını asla düşünmemiştim. Sen iyi birisisin Meda.”

Gülümseyerek karşılık verdim. Haklı olabilirdi.

Geldiğimiz tünele doğru koşmaya başladık ama iblisler, seyircileri sahneden ayıran alçak duvar üzerinden inerek oraya bizden önce varmışlardı. Durup dönmeye başladık ama etrafımız sarılıydı, arenanın ortasında kapana kısılmıştık. Bu kısım, kendini onurlu bir şekilde feda etmenin en iğrenç kısmıydı, bütün fedakârlık olayı öyleydi. İblisler, etrafımızda dolaşarak ilerliyordu ama içlerinden hiçbiri, ilk saldıran olmak istemiyordu.

Jo elini benim elime doğru uzattı ve diğer tarafımdaki Chi de aynısını yaptı. Chi ve Jo da el eleydi, iblislerden oluşan denizdeki bir *Bermuda Şeytan Üçgeni* gibiydik. Kaçmamız için bir mucize gerekliydi.

Ellerindeki gerilimi hissedebiliyordum, onlara bakmaya başladım. Okulda etrafımızın sarıldığı andaki gibi alev alev ve sert bir güçle doluydular. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Ben de aynısını paylaşıyordum. Ölecektik ama önce kendim için bir şeyler alacaktım. Uri için... Bütün arkadaşlarım için... Ölmek istediğimden değil. Hazır olduğumu bile sanmıyordum; sonuçta bütün bu hayat olayını kavramaya daha yeni başlıyordum. Ben sadece... Tamam, en mantıklı şeyi Uri söylemişti. Boş yere yaşamaktansa inandığım bir şey uğruna ölmeyi tercih ederdim.

“Pişman değilim.” dedim ve ellerini sıktım.

“Pişman değilim.” diye cevapladı Jo, ellerimi sıkarak.

“Pişman değilim.” diye tekrarladı Chi, sonra kısa bir sessizlik oldu. “Senin yanında öleceğimi hep biliyordum Jo; sadece yetmiş yıl sonra olmasını umuyordum.”

Jo’nun tutmakta olduğum eli titriyordu ama hiçbir şey söylemiyordu. Ona bakıyordum. Dili tutulmuş gibiydi.

Bir mucize... Ama tam olarak aradığımdan değildi, Tanrı’m!

“Şimdi, Chi? Ona şimdi söyler misin?” dedim.

Omuzlarını silkerken eli titriyordu. “Pişman olmadığımızı söyledik.”

Evet, söylemiştik.

İblisler kalabalıklaşıyordu. Onlardan ve daha önce hissettiğimden daha güçlü ve daha hızlıydım. Küçükük ellerim beni şoke etmişti, çünkü çok büyükmüşüm gibi hissediyordum. Yeni gözlerimde iblisler çok yavaş ve sakar görünüyordlardı, küçük bir çocuk gibi. Ben ise Godzilla’yıydım; Jo ve Chi’yi sırtıma alıp, onları bir tarladaki papatyalar gibi ezebilirdim.

Chi’nin diyecekleri bitmemişti. Bir iblisin salladığı yumruktan korunmak için sızlanarak aşağı eğildi. “Jo, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Jo, sakat ayağıyla bir iblisin dizine tekme attı. İblis dengesini kaybetti ve Jo kafasını kopardı. “Chi, ben...” dedi Jo, sesindeki *geri çekil* tonunu fark edebiliyordum. Chi’nin, onu sevdiğini şimdi söylemeyi seçmesinden daha saçma olan tek şey, Jo’nun hâlâ bu saçmalığı sürdürmeye çalışmasıydı.

“Jo, en fazla bir dakika kadar canlı kalacağız.” dedim, bıkmış bir şekilde. Bana doğru gelmekte olan bir kolun altından eğildim ve kolun sahibinin bağırsaklarını söktüm.

“Bence ona söylemelisin.” Evet, az önce, iblis bağırsaklarıyla dolu yumruğumla bir aşk tavsiyesi vermiştim.

“İyi,” dedi Jo, durumumuz iyiden hariç her şeye benzese de. Bir iblisin kollarından sıyrıldı ve onu yere fırlatarak bana doğru yolladı. Yerde kalması için bir tekme attım. Jo, Chi’ye bakmak için kısa bir süre durdu, ben arkasını koruyordum. Bir iblis sol tarafından ona doğru atlarken cevap vermeye başladı. Eğildi ve iblisi sırtının üzerinden fırlatarak bağırmaya başladı, “Ben de seni seviyorum, Chi!”

Romantik, çok romantik... Aynı filmlerdeki gibi. Bu, Chi’yi motive etmişti; gülümsüyordu, sonra eğilerek saldırıya geçti, dönüyordu ve iblislerden birinin kafasını tekmeliyordu. Eğer Chi ve Jo’nun aşkını düşünseydim, onları iblisleri öldürürken hayal ederdim. Bu ikisi için gün batarken yapılan piknikler yoktu.

İblislerin bütün üstünlüklerine rağmen yolumuzu temizleyip kaçmayı başardığımızı söylemeyi isterdim. Ama kaçamamıştık. Daha fazla iblis geliyordu, bitmiyorlardı. Jo’nun enerjisi tükenmeye başlayınca onun önüne geçtim, iblisler zayıflığımızı hissederek iyice kalabalıklaşıyorlardı. Chi kolundan yaralandı ve bir çığlık attı. Dikkatim dağılınca kalçamdan büyük bir parça koptu. Anında iyileşmeye başlamıştı ama beni yavaşlatıyordu. Ve iblisler hâlâ geliyordu, koltukların bulunduğu alçak duvarı aşılıyorlar ve koridorlardan bir sel hâlinde geliyorlardı. Çığlıklarının yerini keyifli kahkahalar ve kıkırdamalar almıştı, sonun yaklaştığını biliyordum. Jo, bir çığlık atarak yere düştü. Onu kaldırırken bir iblis arkamdan atlayarak sırtıma yapıştı. Omzumun üzerinden kafasını kopardım ama ölmeden önce pençeleriyle suratımı tırmıkladı. Gözlerime doğru akan kan, beni kör ediyordu.

Bir iblis yanımdan üzerime atlamıştı, daha iyileşmemiş kalçam ağırlığımı taşıyamamış ve yere düşmüştüm. Siyah giyinmiş bedenler, bir yığın hâlinde üzerimde debe-

leniyordu. Jo küfür dolu çığlıklar atıyor, Chi de acı içinde bağııyordu.

Umarım Uri'yi görebilirdim ve umarım, umarım annemi görebilirdim.

Acı, vücudumu ele geçirip zihnimi bulanıklaştırmaya başlamışken, katillerimin kahkahaları arasında, kendimi annemin gülüşünü duymak için zorluyordum. Ama duyamıyordum.

Onun yerine, yüzlerce motosikletin gürültüsünü duyuyordum.

Sonra ise bütün ses kesilmişti.

Uyanmıştım. Bu, başlı başına büyük bir olaydı. Diğer yandan, canım o kadar çok yanıyordu ki cehennemde olma ihtimalim çok yüksekti. Bakmakta olduğum tavanı tanımıyordum ama zaten düz beyazdı; kim tanıyabilirdi ki? Başımı yana doğru döndürmeye çalıştım ama birkaç santimetre sonra acı o kadar kötü bir hâl aldı ki durmak zorunda kaldım. Bir pencere görüyordum. Dışarısı güneşliydi. Pek de cehenneme benzemiyordu. Ama perdeler... İçimdeki sanatçı yüzünü buruşturmuştu. İyi ve kötünün bir karışımı... Hayatta olmalıydım, insanlar arasında. Gülümsedim. Ardından bayıldım.

Yeniden uyandığımda, bu sefer yerimden kalkabileceğime emindim. Neredeyse... Tamam, insan gibi hissetmiyordum ama siz ne demek istediğimi anladınız. Oda karanlıktı ama birisi gece lambası niyetine banyonun ışığını açık bırakmıştı. Ucuz bir otel odasında -bu da berbat perdeleri açıklıyordu- çift kişilik bir yataktaydım. Komodinın üstünde hap şişeleri, sıringalar, gazlı bezler ve bandajlar dağınık bir şekilde duruyordu. Kolum, askılı bir bandajdaydı. Sağlam olan kolumla yorganı üzerimden çektim ve

iç çamaşırım ile sargı bezleri haricinde tamamen çıplak olduğumu fark ettim. Bir kızdan çok mummyya benziyordum.

Bir anda banyoda bir su sesi duyuldu ve büyük bir uğraşla oturur pozisyona geçtim. Başım dönüyordu ama bu beni yavaşlatmıyordu. Askıyı boynumdan çıkardım ve kolumu serbest bıraktım. Pek hoş görünmüyordu ama yine de kolumda durmasını tercih ettim, bu şekilde kendimi savunabilirdim de. Haçlılarla olduğumu umuyordum ama söz konusu iblisler olunca asla emin olamazdım.

“Kim var orada?” dedim.

“Uyandın mı?” Daha yüzünü görmeden bir kadının sesini duymuştum. Banyodan zayıf bir kadın çıktı. Kısa sarı saçlarından başka bir şey göremiyordum, sanki banyonun ışığıymış gibi arkadan aydınlanıyordu. “Işığı aç.” dedim. Ses tonumu duyunca biraz şaşırdı ama ışıkları açtı. Otuz yaşlarının ortasında, güzel, açık mavi gözlü biriydi. “Sen kimsin?” diye hırıldadım.

Gülümsedi. Belli ki bu hâlimle onun için pek de korkutucu değildim. “Ben Caroline Dupaynes, Chi’nin kız kardeşi...” Aralarındaki benzerliği anında fark ettim. Rahatlamış ama sonra yeniden gerilmiştim.

“Chi nasıl? Ve Jo?”

“İyiler. Çoktan uyandılar. Sen yere düşünce iblisler sana odaklandılar. Ama neredeyse başaramayacaktınız.”

Bana bunu söylemesine gerek yoktu. Oradaydım.

“Peki ne oldu? Bizi nasıl buldunuz?”

Ellerini kaldırdı. “Bütün soruların cevaplanacak, söz veriyorum ama Jo sen uyandığın gibi ona haber vermezsem beni bağırırsaklarımı sökmekle tehdit etti.”

En iyi arkadaşım yine harikaydı.

Caroline kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve dışarıda konuşma sesleri duymaya başladım. Dışarıda bekleyen kişinin beni korumak için mi yoksa diğer insanları benden korumak için mi oraya yerleştirildiğinden emin değildim. Artık bir iblis olduğumu öğrenmiş olmalıydılar.

Daha odaya girerken Jo ve Chi'nin tartıştığını duyuyordum. Chi, koltuk değnekleriyle topallayarak yürürken Caroline de Jo'nun tekerlekli sandalyesini itiyordu.

"Meda!" dedi Jo, Caroline onu yatağımın yanına getirirken. Ardından Caroline sandalyelerden birini alarak bize biraz daha mahremiyet sağladı.

"Merhaba, Jo. Hayatta olduğunu görmek çok güzel."

"Beni öldürmek için bir iblis ordusundan daha fazlası gerek."

"Tabii ki... Merhaba Chi."

Sırıtiyordu. "Merhaba Meda, sen..." Yüzünü buruşturdu ve "Hayatta görünüyorsun." dedi. Bunun üzerine ona dilimi çıkardım. Onlar için de en fazla "hayatta" diyebilirdim. Onlar da son moda mumya kıyafetleriyle giyinip kuşanmışlardı. Ayrıca, Chi'nin suratına, ona ciddi bir hava katan bir dikiş vardı ve Jo'nun sağlam ayağı da alçıdaydı. Nereye baktığımı gördü ve kaşlarını kaldırdı.

"Sanırım iki ayağımı da kullanamamamın komik olacağını düşünmüşler." dedi, ben de suratımı buruşturdum. "Ah, endişelenme, doktor zamanında müdahale ettiklerini söyledi. İyileşecek. O zamana kadar da diğer insanlar koltuk değnekleriyle hava atarken bu salak sandalyeye mahkûm kaldım." Chi'ye ters bir bakış attı ama ciddi değildi.

Chi, ellerini havaya kaldırdı. "Hey, bu benim hatam değil." Ama koltuk değneklerini tutmayı bırakınca ikisi

de yere düştü. Jo ve ben gülmeye başladık. Aralarındaki buzlar erimiş gibiydi. Sonsuza kadar mutlu yaşayacaklar mı onu anlamaya çalışıyordum.

“İyi misiniz?” diye seslendi Caroline koridordan. Hepimiz daha da gülmeye başladık. Dayak yemiş, çürüklerle doluyduk ve hiçbirimiz desteksiz ayakta duramıyorduk ama *iyiydik*.

“İyiyiz!” diye bağırdı Chi ve yeniden gülmeye başladım. “İyi” tam da uygun kelimeydi. Chi dengesini sağlamak için bir elini Jo’nun omzuna koydu ama Jo, Chi’nin elini hemen omzundan çekti. Chi, Jo’nun bu tepkisine karşı rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama sonsuza kadar mutlu yaşayacaklarına dair pek de iyi bir işaret değildi.

“Peki, ne oldu?” diye sordum, sonra sesimi alçalttım. “Benim ne olduğumu biliyorlar mı?”

Jo cevaplamaya başladı, hâlâ Chi’nin elinden uzakta-
taydı. “Evet, tapınak şövalyeleri geldi, topluca, motosikletleriyle iblislerin karargâhına girdiler. Etrafa kutsal su saçmaya başladılar. Bilincim, onlara durmaları için çığlık atmaya yetecek kadar açıktı.” Göz göze gelmiştik, biraz huzursuz olmuştu. “Onlara söylemeliydim. Eğer iblislerle gömülü olmasaydın muhtemelen ölmüş olurdun.”

“Ah!” Benim tepkimden çekindiğini görebiliyordum. “O zaman belki de ibislere bir teşekkür kartı yollamalıyım?”

Gülerek rahatladı, gerginlik bitmişti. “Her neyse, kutsal su olmadan savaş daha da yoğun bir hâl aldı. Tünellerden sürüler hâlinde iblisler geliyordu. Haçlılar bizi oradan kurtarıp kaçmayı başardı.” Yüzü stresli bir hâl almıştı. Biz kurtarılrken onlardan kaç kişinin öldüğünü sormadım.

“Babam?” diye sordum onun yerine.

“Öldüğünü düşünüyoruz.” dedi, dikkatli bir şekilde beni izliyordu. “Ama emin olmak zor. Haçlılar, daha fazla iblis geldiği için ölenlerin hepsini arındıramadı.”

Omuzlarımı silktim. Ne olursa olsun, o benim için sadece başka bir iblisti. “Haçlılar bizi nasıl bulmuş?”

Jo ve Chi göz göze geldi. Bu, çok nadiren iyi bir şeye işaret ederdi. “Beacon haritası ile...”

“Beacon haritası mı?”

“Evet, Wisconsin’e gitmeyince bizi aramaya başlamışlar. Ama her nasılsa, haritada gözükmemiştir.” Jo’nun gözleri hafifçe kısılmış ve beni de sıcak basmıştı. “Her neyse, öldüğümüzü düşünmüşler ama iblisler hâlâ çılgınca davranıyormuş. Bir şeyler oluyormuş, onlar da izlemeye devam etmiş.” Hâlâ anlayamıyordum. “Sonra, haritaya bakarlar-ken birden bir Beacon gözükmüş, iblislerin karargâhının tam merkezinde.”

İblislerin karargâhının tam merkezinde bir Beacon gözükmüş? Hayır!

“Kim?”

Yeniden göz göze gelmişlerdi. *Hayır, hayır, hayır!*

Jo boğazını temizledi. *Ah, hayır!*

“Sen...”

Oro... Yastıklara yığılmıştım. Artık daha fazla soru-
num olduğunu düşünüyordum.

“Bu iyi bir şey Meda.” dedi Jo.

“Evet. İblislerin beni avlaması için bir neden daha...”

“İyi tarafından bak; bu, şövalyelerin seni öldürmeye-
ceği anlamına geliyor.”

Ona attığım bakış yeterince açık olmalıydı, çünkü gülüşünü bastırmak zorunda kalmıştı.

“Beacon olmasan dün ölmüş olurduk, en azından buna minnettar olabilirsin.”

“Ne zamandan beri bardağın dolu tarafını görmeye başladın? O kızgın Jo nerede? Çok ortak noktamız vardı.”

Yeniden güldü. “O, beş gün önce öldü.”

“Bir cenaze düzenlemelisin.” dedim ters bir şekilde ve daha da gülmeye başladı. İç geçirdim. “Peki şimdi ne olacak?”

“Bize pek bir şey söylemediler. Tabii ki günü kurtardık ama burada yeniden birer çocuğuz.” Bu sefer Chi konuşmuştu.

“Peki Luke?”

“Buradaydı. İblis karargâhına saldırı için onu da çağırmışlar. Ama şu esrarengiz Exo için geri dönmek zorunda kalmış. Belli ki Exo, bakıcısını kaybetmiş. Luke geri döneceğini ve seninle konuşacağını söyledi; ama sadece seninle...”

“Yani beni biliyor?”

“Çavuşa, yakalandığımızda ne yapmaya çalıştığımızı anlatmak zorunda kaldık.” dedi Chi, “Ama Meda; Luke zaten senin kim olduğunu biliyordu. Biz daha adını söylediğimizizde, o her şeyi biliyordu.”

Annem ona benden bahsetmiş olmalıydı, bu da o zamanlar iletişimde oldukları ve Luke’un benden haberdar olduğu anlamına geliyordu. Ama artık neyi bildiğinin bir önemi yoktu. Tabii ki de cevabını öğrenmek istediğim birkaç şey vardı ve annem hakkında öğrenmek istediğim şeyler de vardı; ama bunlar artık bir ölüm kalım meselesi değildi. Bir şövalyeydim, bir Beacondım. Korunuyor olacaktım.

Anneme gelince, ne olmuşsa olsun, kendine ait nedenleri her neyse, bütün bunlar onu daha iyi tanımanın

bir yolu olmaktan başka bir anlam taşımıyordu. Beni sevmiştii, ne olursa olsun, kendine özgü bir şekilde. Herkes de birbirinden farklıdır.

“Onunla ne zaman tanışacağım?”

“Sen iyileşir iyileşmez onu tekrar çağıracaklar.” dedi Jo.

“İyileştii.”

“Tartışmayacağım.” dedi Jo.

“Sen? Tartışmak? Asla!..”

Hiçbir yere gidemeyecek kadar berbat bir hâldeydim, bu yüzden günün geri kalanını odamda geçirdik, hayatta olmaktan mutluyduk. Yeni Haçlı yeteneklerim sayesinde normalden çok daha hızlı bir şekilde iyileşiyordum.

Fazladan atletik özellikler kazandığımı anlayamayacak kadar dayak yemiş bir hâldeydim. Damarlarımı neredeyse patlatacak bir şekilde kendimi zorlamama rağmen, ellerimden iblis öldüren ışınlar çıkarmıyordum, bu da biraz hayal kırıcıydı. Belli ki iblislerin karargâhında benden çıkan ışık patlaması Miras töreninden sonra hep olan bir şeydi; sadece daha önce iblislerle dolu bir odada yapılmamıştı ve Jo’nun da onların o şekilde kızaracağına dair hiçbir fikri yoktu.

Caroline hâlâ koridorda bizi korumak için duruyordu ama sonra yanımıza uğrayarak Luke’un uyandığına dair bildirildiğini ve elinden gelen en kısa zamanda burada olacağını söyledi. Ancak hâlâ Exo’nun peşindeydi ve onu bulmadan da gelmek istemiyordu. Chi, Jo’ya yakın durabilmek için elinden geleni yaparken Jo ise sanki Chi’nin etrafında itici bir güç alanı varmışçasına davranıyordu.

Arı kovanına çomak sokmaya başladım.

“Peki, olay nedir?” dedim ve ikisine de anlamlı bir şekilde bakmaya başladım. Jo hâlâ tekerlekli sandalyesinde

deydi ve Chi de ona mümkün olan en yakın yerde, diğer yatakta oturuyordu.

Jo anlamamış gibi rol yaptı. “Ne demek istiyorsun?”

Chi, bu rolü Jo’nun elini tutarak mahvetti ama Jo elini hemen geri çekti. “Birbirimizi delicesine seviyoruz; söylesene?”

Jo, ona ters ters bakıyordu. “Sevmiyoruz.”

Chi, hiç istifini bozmadı. “Evet seviyoruz. Bana kendin söyledin, şimdi vazgeçemezsin hayatım.”

Jo gözlerini devirdi. “Söyledim çünkü ölmek üzereydik.”

“Ama ciddiysin.”

“Hayır, değildim. Söylemem için sen yalvardın.”

Aniden yataktan fırladı ve haliya, dizlerinin üzerine çöktü. Bandajlı bacağı yan tarafa doğru yönelmişti, yüz yüzeydiler. “Yani yalan mı söyledin? Ciddi değil miydin?”

Jo’nun ağzı birkaç kez açılıp kapandı. “Ben...”

“Ben de böyle düşünmüştüm.” Gülümsedi ve doğrulup yatağa geri oturdu.

Biraz uzaklaşınca Jo yeniden düşünebilir hâle geldi. “O an ciddiye dim. Öleceğimizi düşünüyordum.”

“Ah, yani beni sadece ölümcül durumlarda seviyorsun. Tamam, sanırım biraz tehlikeli bir hayat yaşamamız gerekecek. İşler bu şekilde ilerliyorken çok da zor olmaz.”

“Chi...” dedi Jo, bıkkın bir şekilde.

“Evet hayatım?”

“Bana şöyle demeyi kes!”

“Daha çok sevdiğin bir kelime var mı?”

“Evet! Yani hayır. Yani, ben senin ‘hayatın’ değilim.”

“Tamam ‘hayatımın aşkı’ ama bu da çok uzun. Bir gün, sadece ‘karıcığım’ olarak kısaltalım.”

Bu cümlenin söylendiği kişi olmasam da bana bile korkunç gelmişti.

“Chi, dur artık. Ciddiyim.”

“Ben de ciddiym.”

“Dur işte artık!” Jo bağırdı ve sandalyesini geriye doğru götürmeye çalıştı.

Chi’nün yüzü ciddileşmişti. “Jo...”

“Kes!” Sandalyesinin tekerleklerini beceriksizce itiyordu, neredeyse ağlamak üzere olduğunu düşünüyordum. Bana doğru baktı. “Bana yardım eder misin?” diye hırıldadı.

“Jo...” Chi yeniden ağzını açınca Jo kulaklarını elleriyle kapattı. Jo’yu odadan dışarı çıkardım. Koridora çıktığımızda sandalyeyi kendi itmeye başlayarak benden uzaklaştı. Caroline kafası karışmış bir hâlde, oturduğu yerden kafasını kaldırmış bize bakıyordu. Omuzlarımı silkmekle yetindim.

Odaya girdiğimde Chi yatakta yayılarak oturmuş, son derece rahat gözüküyordu.

“Yaptığın şey çok hıyarcaydı.” dedim.

“Başa çıkabilir. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor; kendi iyiliğim için. Ama bu sefer uzaklaşmayacağım.”

“En azından kendisini biraz daha iyi hissedene kadar bekleyemez misin? Şu an tekerlekli sandalyede, Tanrı aşkına!”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Jo’dan bahsediyoruz, beni dövebilecek tek insan... Her avantajdan yararlanmalıyım.”

“Onunla aşk yaşamak istediğini sanıyordum. Bir savaş olduğunu fark etmemişim.”

Gülmeye başladı. “Jo ile, ikisi de olacak. Romantik bir savaş...” Ellerini kafasının arkasına koydu. “Benim için en iyisini istiyor. En iyisinin kendisi olduğunu ona fark ettirmeliyim.”

Ve drama hep devam etti.

Neyse ki Jo onun yerini aldığını asla anlamamıştı, bu yüzden iki arkadaşıyla da aram iyiydi. İkisi de savaşlarına devam etti; Chi hâlâ uğraşıyordu, Jo’nun sertliğinden ödün vermeyen top ateşi karşısında durdurulamaz bir güç gibiydi.

Seyahat edebilecek kadar iyileştüğümüzde, üçümüz bir karavana yerleştirildik ve Batı Virginia’ya yollandık. Okulun Mountain Park’taki yerinin ortaya çıkmasıyla, bütün topluluğun yeri değiştirilmişti ama gizli bir şekilde. İblisler, bir haçlı topluluğuna direkt olarak saldırabilecekleri için beni mevcut bir okula yollama riskini göze alamazlardı.

Haçlılar, başka bir terk edilmiş kömür madeninin üzerinde, dağlarda küçük bir vadi satın almıştı. Kaçış tünelleri oldukça işe yaradığı için bu planı yeniden kullanabileceklerine karar vermişlerdi. Bir okul yoktu ve gizlilikten ötürü bütün karavanların taşınması ve herkesin içeri yerleşmesi biraz zaman alıyordu. Vadinin bir kenarında büyük bir kereste değirmeni vardı, bir nehir üzerine kurulmuştu ve dağın yan taraflarına, merdiven basamakları gibi, birbirine bağlantılı ve yükselen binalar şeklinde inşa edilmişti. En azından yüz yıl önce inşa edilmişti ve yarısı çürümüştü -hayır, dörtte üçü çürümüştü- ve yeni, güvenli bir bina yapılanı kadar okul olarak kullanılması için hızlıca yeniliyorlardı. Aydınlanma Projesi’nde bir gerileme olduğuna inanmak çok zordu.

Oraya ulaştığımızda, etraf tam bir arı kovam gibiydi. Ulaşan karavanlar yerleştiriliyor, prefabrik kulübeler inşa ediliyordu. Gece gündüz motosiklet gürültüleri duyuluyordu ama dikkat çekmemek için üç ya da dört adet küçük gruplardan oluşuyorlardı. Büyük öğrenciler yardım etmek için çoktan gelmişti ama genç olanlar tam koruma sağlanana kadar diğer topluluklara yollanmıştı. Öğrenciler Chi ve Jo'ya selam veriyordu ama benden kaçınıyorlardı ya da büyük bir düşmanlıkla bakıyorlardı. Kimse Uri'yi sormuyordu. Biliyor olmalıydılar.

Yetişkinlerin benimle ne yapacaklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Bir iblis, şövalye ve Beacon olarak, ortalamanın üç katı daha ucubeydim. Belli ki diğer birlikler de bir karara varmak için çağrılmıştı ve konuştuğumuz yetişkinlerin tavırlarından yola çıkarak bu kararın pek de iyi bir şey olmayacağını düşünüyordum. Karar verilene dek, etrafımda nöbetçilerle gezecektim. Ben, bir Beacon olduğuma dikkat çekiyordum, onlar da Einstein'ın da Beacon olduğuna... Görünüşe göre, yıkıcı güçlerim bir atom bombasıyla yarışıyordu.

Ama yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu ve iblis zindanlarıyla kıyaslandığında, endişelenecek çok bir şey yok gibiydi. İyileşmiştik ve ben de yeni şövalye yeteneklerim için çok minnettardım. Miras töreninden önce olsaydı aldığım yaraların iyileşmesi günler değil, aylar sürerdi.

Bir hafta sonra uyandığımda, yeni okula yerleşeli beş gün olmuştu ve Luke sonunda gelmişti. Ama onunla konuşmadım. Yapacak daha önemli işlerim vardı. Uri için bir anma töreni yapacağımız gündü.

Herkesin sığabileceği geniş bir alan yoktu, bu yüzden tören, dışarıda bir arazide, gün batımında gerçekleşti. Dağlarda hâlâ ilkbaharın başlangıcıydı, biraz serindi. Nergisler ve safranlar çiçek açmaya başlamıştı, birileri de Uri'nin anıtının altına yerleştirmek için onlardan topladılar.

mıştı. Bir şövale üzerinde büyük, ahşap bir levha duruyordu ve ortasında, bir fotoğraf ve plaketi vardı, ikisi de ufak rafta duran, gümüş renkli mumlarla aydınlatılıyordu.

Uriel James Green, 1998–2011... Seçtikleri fotoğrafta, Uri komik bir kung-fu hareketi yapıyordu ve yüzüne düşmüş saçlarının arkasından kameraya sırtıyordu. Ciddi bir olaya ait fotoğraflardan biri değildi. Mükemmeldi.

Bir anma konuşması okundu ve dua edildi. İnsanlar öne çıkarak anıta, ona dair anısı olan eşyaları bırakmaya başladılar, bazen bir açıklamayla, bazen de açıklama olmadan... Ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Sahip olduğum ilk arkadaşım, benim yüzümden ölen arkadaşıma verebileceğim tek bir hatıram bile yoktu. Birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatan hiçbir nesne yoktu.

Ağlıyordum. Gözyaşlarım bir sel hâlinde dökülüyordu. Hüzün dolu bir okyanustum ve vücudum bu okyanusu zapt edemiyordu. Beni boğuyordu, nefes alamıyordum ve hıçkırmaktan nefesim kesiliyordu. Etrafta hava kalmamıştı. Aniden Jo yanımda belirdi, elimi tutuyordu, Chi de diğer yanımdaydı. Okyanus, üçümüzün etrafında yayılmaya başlamıştı ve yeniden nefes alabiliyordum. Hiçbir şey demiyorlardı. Sadece birlikte duruyor ve arkadaşımızın yasını tutuyorduk.

YIRMİ BİR

Kapının ardından gelen tartışma seslerini duyduğumda, bana verilen karavanda oturmuş, bir şeyler okuyordum. Chi ve Jo'ydu; başka kim olabilirdi ki? Kalktım ve korumam Rebecca'nın bir dergi okuduğu oturma odasına doğru gittim. Orta yaşlı kadını kafamla kibarca selamladım ve daha onlar açamadan karavanın kapısını açtım.

"Merhaba çocuklar!" dedim ama beni görmezden gelmişlerdi.

"Ne zaman bunu o kalın kafana sokacaksın? Seni sevmiyorum." Jo, Chi'yi uzağa doğru ittirdi.

"Bu güzel sabah sizi görmek çok güzel." diye ekledim.

"Gerçeği söylediğin zaman anlayacağım." dedi Chi, Jo'ya, uysalca.

"Umarım iyi bir gün geçiriyorsunuzdur." Var oluşumun farkında olmamaları son derece rahatsız ediciydi.

Jo durdu. "*Bu* doğru." Yüzünü ona doğru çevirdi. "Dinle beni. Arkadaş olmamızı istiyorum, ama yetti artık! Senin aptal oyunlarından sıkıldım."

“Neden? Teşekkürler Meda.” Kimse cevaplamayacağı için kendi kendime konuşuyordum. “Çok güzeldi. Senin günün nasıldı?”

“Peki, Jo...” dedi Chi. “Planladığım en son şey senin arkadaşın olmak.” Elini tuttu ama Jo elini öfkeyle çekip Chi’yi ittirdi. Chi de Jo’yu bileklerinden yakaladı.

“Seninle artık konuşmak istemiyorum.” dedi Jo, çaresizce. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum! Beni rahat bırak!” Sesi tiz ve çok öfkeliydi.

“Böyle bir şey olmayacak.” dedi Chi rahatlıkla. “Asla!..”

Jo bileklerini çekti ve Chi de gitmesine izin verdi. Jo bir şeyler demek için ağzını açmıştı ama sonra kapattı. Gözleri parlıyordu. Nihayet bana doğru baktı ama belli ki bana da ne diyeceğini bilmiyordu. Hâlâ iyileşmekte olan yaralarının ona izin verdiği kadar hızlı bir şekilde koşmaya başladı ya da daha çok topallamaya... Chi bana doğru döndü. “Merhaba Meda.”

“Savaşı kaybediyor gibisin.”

“Hayır.”

“Chi, sana kötü haberi veren olmak istemem ama o gittikçe daha çok üzülüyor ve sinirleniyor, üzüntüsü ve öfkesi azalmıyor.”

“Çünkü ona ulaşıyorum. Sakin olsa daha endişeli olurum. Yakında geri adım atacak.”

Şüpheliydim. “Emin misin?”

Gülümsedi. “Evet.” Tam bir deliydi ama Jo’ya gerçekten âşıktı; bu kaçınılmaz bir gerçektir. “Her neyse, seni yönetim binasına çağırıyorlar. Sana eşlik edecektik ama...”

Jo öfkeyle koşmuştu.

“Seninle gelirdim, ama...” Eliyle Jo’nun koştığı yeri gösterdi.

“Geri çekiliyor.” diye tamamladım cümlesini.

“Aynen... Bu avantajı kullanmalıyım.”

“Tamamdır.” dedim. Chi minnettarlıkla gülümsedi. “İyi şanslar!..” diye de ekledim. Rebecca konuşmayı çoktan duymuş ve ayağa kalkmıştı, bana eşlik etmeye hazırdı. Karavanlar arasında ilerliyor ve Chi’nin ölümüne dair bir anons duymayı bekliyorduk. Yönetim binasına ulaşınca kadar öyle bir şey duyulmadı. Ben içeri girerken Rebecca dışarıda beklemeye başladı.

İçerisi, masa ve sandalyelerle dolu bir odadan ibaretti. Karavan, toplantılar ve yeni yerleşim inşasını organize etmeye çalışan insanlara mekân sağlamak için kullanılıyordu. Şu an ise, bir masaya dayanmakta olan, yüzünde savaş sonrası bir bunalım ifadesi ve kum rengi dik saçları olan orta yaşlarda bir adam haricinde kimse yoktu.

Luke Bergeron... Yaşlanmıştı ama gördüğüm fotoğraflardan onu kolayca tanımıştım.

“Andromeda Porter...” diye mırıldandı. Ellerini kirli kot pantolonuna koyup ovalamaya başladı.

“Melanga,” diye düzelttim. “Meda Melange...” Annemin soyadı Porter olabilirdi ama bana Melange soyadını vermişti. Onun hediyelerinden birini reddedecek değilim.

“Doğru.” dedi, benimle ne yapacağını bilmediği açıkça görülüyordu.

Annemin evlenmeyi düşündüğü adamı inceliyordum. Tanıştığım birçok tapmak şövalyesi gibi, o da çok kötü gözüküyordu. Üzerinde “*Mountain Park*” amblemi olan bir deri ceket içinde, uzun boylu, uzun sakallı ve saçlı, zayıf

birisi. Hatta ortalamadan daha kötü gözüküyordu, diğer haçlılar en azından sakallarını kesiyor gibiydi, o ise böyle bir şeyi hiç duymamış gibiydi.

Bakışlarımı fark ettiğinden ya da belki sadece garip sessizliği bozmak amacıyla, sakalını çekerek açıklama yapmaya başladı. “Evsiz bir adam kılığındayım. Exo’yu takip etmek için...”

“Ah!” *Harika!*.. Geçmişim hakkında bütün sırları biliyordu ama biz onun sakalından konuşuyorduk. Ama o bir yabancıydı. Garip bir yabancı ve ona annem hakkındaki şeyleri nasıl soracağımı bilmiyordum. O da aynı şekilde beni inceliyordu.

“Biliyor musun, ona benziyorsun.”

“Hayır, benzemiyorum.” Annem güneş gibi parıltıydı, bense kapkaranlıktım.

“Evet, benziyorsun. Saç renginiz değil.” Mavi gözlerini kısmaya başladı. “Ve tarz olarak da değil tabii ki. Ama yüz ifadeleriniz; özellikle şu anki, bana bir deliymişim gibi bakan ifade... Bu, annenin favorisiydi.”

İşte bu şekilde, baraj yıkılmıştı.

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. “Bana her şeyi anlat.”

“Annen ve ben en yakın arkadaştık. Etle tırnak gibiydik. O...” Kelimeler onu uğraştırıyordu. Anlayabiliyordum. “Her neyse, biz evlenecektik. Bunu biliyor musun?”

Kafamla onayladım.

“Eğitim döneminde bir görev başındaydı ve onu kışkırdılar. Esir düşmüştü. Onu kurtarmaya çalıştım, yemin ederim ki çalıştım.” Gözlerinden çaresizlik okunuyordu, sanki inanmama ihtiyacı varmış gibiydi. Eğer başarılı olsaydı, şu an hayatta olmayacağımı söylemedim. “Onun için cehennemin içine bile girerdim ama Haçlılar bana

izin vermedi. Beni aptalca bir şey yapmaktan alıkoymak için ilaçlarla uyuşturdular.” Kafasını salladı. “Ben hastanede-yken, annenin mumu yandı. Bana öldüğünü söylediler. Ama inanmadım. Her zaman, eğer ölmüş olsaydı bunu hissedeceğimi düşündüm.” Yeniden masaya yaslandı. Ben de onun yanma gidip yaslandım.

“Mumu nasıl oldu da yandı?”

“Artık bir Haçlı olmak istemediğin zaman, kabul etmiş olsan da Miras’ı terk edebilirsin. Özel yeteneklerin gider ve yeniden normal birisi olursun.” Parmaklarını oynatıp kafasını eğerek bakmaya başladı. “Genelde bu tarz insanlar için bir anıt yapılmaz. Pek de olan bir şey değil, hele annen gibi birisi asla yapmazdı. Bir Haçlı olmayı seviyordu; bu, onun tutkusuydu.”

“Madem o kadar çok seviyordu, neden bıraktı?”

Açık mavi gözleriyle bana bakıyordu. “Bir şeyi daha çok seviyordu.”

Beni... Söylemesine gerek yoktu.

“Başına gelebilecek şeylerden korkuyordu. Şövalyelerin onu dinlemeyeceğinden, seni bırakmasını isteyeceklerinden ya da...” Omuzlarını silktili. “Biz mükemmel değiliz ve sen de şimdiye kadar karşılaştığımız muhtemelen en büyük tehditsin. Kim bilir neler yapabilirsin?” Bana merakla bakıyordu. Ben de neler yapabileceğimi bilmiyordum, bu yüzden cevaplayabileceğim bir soru değildi bu.

Devam ediyordu. “Onu eninde sonunda buldum. İzi ni sürmüştüm.”

“Nasıl?”

“Onu tanıyordum.” dedi sadece. “Benden kaçmıştı.” Bu kelimelerde benim anlatabileceğimden daha fazlası vardı. “Ama sonrasında, benimle iletişime geçti. Son on

beş yıl boyunca hep konuştuk. Çoğunlukla senin hakkında Meda.”

“Benim mi?” Annemin bir arkadaşı mı vardı, erkek arkadaşı? Benim hakkımda konuştuğu biri?

“Onun en önemli deneyiydin. Ve bunu seni korumak için yaptı. Ona bir şey olursa diye videoları çektiği an bana da izletiyordu. Ya da şövalyeler ikinizi bulursa diye... Senin karakterine dair, seni iyi birisi olarak yetiştirmeye nasıl gayret ettiğine dair kanıtlar bulunsun istiyordu. Hem başarılarının hem de hatalarının...”

Deneyler beni korumak içindi. Aynı zamanda dünyayı da korumak için, olur da bir canavara dönüşürsem diye... Bunun için birisini suçlayabilir miydiniz? Gözlerim sızlıyordu. Son zamanlarda çok yorulmuşlardı.

“Meda, o gün ben de izliyordum...” Sesi çatlamıştı.

Konuşamıyordum ama zaten ne derdim bilmiyordum.

Gözlerini eliyle ovuyordu. “Senin için bir şey getirdim.” Yıpranmış omuz çantasından bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Masaya doğru döndü ve bilgisayarı açtı. Oturmam için bir sandalye uzattı ve sonra bir videoyu oynatmaya başladı. O oturmuyordu, yanımda ayakta duruyordu ve kollarını bağlamıştı.

Ekranında annem belirmişti, bir bodrum katındaydı. Gerilmiştim.

“Luke...” dedi ve gülümsedi. Bu benim gülümsememdi. Bu videoda hiç ciddi değildi. “Seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni hep sevdim.” Luke sırtını bana doğru döndü; bana mı yoksa kendisine mi mahremiyet sağlamaya çalıştı, bilmiyordum. “Sana yaptığım şey adil değildi, özür dilerim.”

Gözleri kameraya sabitlenmişti. “Bu ise daha da kötü...”

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. “Bugün tehlikeli bir şey yapabilirim.” Acele etmeye başlamıştı. “Ama tehlikeli olacağını düşünmüyorum, öyle düşünsem yapmazdım. Ama yine de...” Derin bir nefes daha aldı ve gözlerini kameraya dikmeye başladı. Son teşhisi söylemek üzere olan bir doktor gibi bakıyordu; üzüntü dolu ama hiçbir şeyi değiştirmeye gücü yetmeyen... “İzlemeni istiyorum.”

Luke’un hareket ettiğini duydum ama gözlerimi ekrandan ayırmadım.

“Meda’nın ruhları yemesini bırakmasını sağlayacağım.” Derin bir nefes aldı, düşünürken gözleri sağa ve sola doğru hareket ediyordu. “Bu yerleşik bir bağımlılık; ve bağımlılıklar sonlandırılabilir. Daha önce bunu denemek için çok küçüktü ama artık on beş yaşında. Mesuliyeti ve iradeyi öğrenmeye başlıyor.”

Chi’nin, iblislerin kafaları güzel olsun diye insanları öldürdüğünü söylediği aklıma gelmişti. Annem, iblislerin ruhu değil, hayatı yediklerini bilmiyordu. Cehennemden sıklıkla hayatlar aldıklarından haberdar değildi. Bir iblisin canlanmasının tek seferlik bir şey olduğunu, sürekli bir “hayat” akışı olmadığını düşünmüş olmalıydı. Hem nasıl bilebilirdi ki? Chi’nin dediği gibi, kötü tarafı seçenler haricinde buçukluklar hakkında çok şey bilmiyorlardı ve onlar da cehennemde bir besin kaynağına sahipti.

Annem ellerini önündeki masanın üzerine koyup açmıştı. “Bu, onun bağımlılığından sonsuza kadar kurtulmasını sağlayacak. Beni incitmeme gibi bir seçeneği varsa, asla incitmez. O çok insancıl, sevgi dolu, sen de gördün Luke.” Çenesini kilitlemişti. “İblis tarafı bunun üstesinden gelebilir. Hayatı boyunca böyle ağır bir yükü taşımasını istemiyorum. Onu zapt eden bu şeyi yok edebiliriz.”

Ama edememiştik, daha doğrusu *ben* edememiştim. Parmaklarımla ekrandaki suratına dokunuyordum.

Devam ediyordu, gözleri umutla parlıyordu. “Ve Luke, eğer onu bundan kurtarabilir ve *kanıtlayabilirsem* şövalyeler onun için bir tehdit olmayacak. Sonsuza kadar... Ve...” Sesi titriyordu. “Ve belki eve geri dönebiliriz.”

Ev... Şövalyelerin, Luke’un evi... Var oluşum boyunca eve gidebilmeyi, kendisine uyguladığı tecridi sonlandırmayı beklemişti. Benim için uyguladığı bir tecrit...

“Sana bunu yüz yüze söylemiyorum ve seni haftalardır da aramıyorum, çünkü ne planladığımı anlardın.” Hafifçe gülümsedi. “Ama muhtemelen zaten anladın ve geçtiğimiz birkaç haftadır kafayı yiyorsun. Sesli mesajlarımı kontrol etmedim çünkü konuşup beni vazgeçirmeye çalışmanı istemedim.”

“Ne yaptığımı biliyorum. O beni seviyor Luke. Seviyor. Bana asla zarar vermez. Ama eğer verirse...” Kamera ya cansız bir şekilde bakıyordu ve parıldayan gözyaşlarını görebiliyordum. “Onu bul, bebeğimi bul ve ona, onu sevdiğimi, üzgün olduğumu söyle.”

Bebeğim, deneyim değil.

Derin bir nefes verdi ve yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde uysal bir hâl aldı. “Seni seviyorum Luke ve üzgünüm. Keşke işler bizim için daha farklı gelişseydi ama hiçbir şeyden pişman değilim. Olamam. Sen her zaman benim en iyi arkadaşım ve sırdaşımdın ve yeniden buluşacağız. Luke, ben...”

Ellerini uzatarak bilgisayarı kapattı ve birkaç dakikalığına hiçbir şey söylemedi. Sonra, kalın bir sesle, “Eğer sorun değilse, gerisini kendime saklamak istiyorum.” dedi.

Kafamla onayladım.

Sormamam gerektiğini biliyordum ama kendimi dur-

duramıyordum. Bu adam annemin en büyük sırrıydı ve bu da çok şey ifade ediyordu. “Neden ikiniz hiç...” Devamını getirmedim ama ne sorduğumu biliyordu.

“Bana izin vermedi. Bu, Haçlıları terk etmem anlamına gelirdi. Seni bırakmadan buraya gelemeyeceğini ama beni de burayı terk etmeye zorlayamayacağını söylemişti.” Kızgınca güldü. “Zorlamak...” Tekrar etti, kafasını iki yana salladı ve sonra bana doğru baktı. “Gerçekten çok inatçıydı.” Tavana bakıyordu. “Vazifesi onun için her şeyden daha önemliydi. Senin haricinde...”

Ondan bile... Bunu söylememiştim. Benden çok daha iyi biliyordu.

“Neyse, onu yeniden göreceğim.” Elleri bakıyordu. “Günün birinde...”

Bundan sonrası konuşarak geçti. Küçük odadan çıktık ve dışarıda dolaşmaya başladık, ikimizin de karavanın ağır havasından kurtulması gerekliydi. O, bana onun küçükken nasıl biri olduğunu, ben de ona, onun gibi bir anneye sahip olmanın nasıl olduğunu anlattım. Aynı hikâyelerin kendimize ait versiyonlarını karşılaştırıyorduk ve bu bizi çok güldürüyordu.

Annemin, her zaman göremediğim ama orada olduğundan şüphelendiğim başka bir tarafından bahsediyordu. Onun hikâyelerinde annem mutlu, tasasız ve oldukça yaramazdı. Çok yetenekli bir şakacı olduğu belliydi -ve yaptığı oyunlar da efsaneviydi- ama bunları onun yaptığından sadece Luke haberdardı.

Annemi bu şekilde düşünmek zordu. Genç, tasasız ve mutlu... Ve bunu bozanın ben olduğunu bilmek... Ben doğduğumda sadece on dokuz yaşındaydı.

“Onu değiştiren şey...” Luke bir anda düşüncelerime girmişti, “Sen değildin Meda. Eğer suçlanacak birisi varsa o da baban ve diğer iblisler, onu oradan kaçırın...” Durak-

sadı ve diyeceği şeyi basitçe değiştirdi, “Onu kaçırın iblisler. Ama eğer onu kaçırmamış olsalardı Meda, olduğu kız olamazdı. Hayatın hepimiz için bir yolu vardır ve hepimiz o yolda ilerleriz.” Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Arkadaşlarına şaka yapmak için oraya buraya gizlice giren, kırk yaşlarında başka kimse tanımıyorum, hayatları ne kadar kolay olursa olsun.”

Derin bir nefes verdim ve konuyu değiştirdim. “Bazen...” Bunu söylemek istemiyordum ama beni anlayabilecek tek kişiydi. “Bazen onun nasıl görüldüğünü unuttuyorum. Aklımda onu canlandıramıyorum. Anılarımı kaybediyorum ama hepsine tutunmak istiyorum; bir kitap gibi tekrar ve tekrar okumak istiyorum. Onu seviyordum ama yine de bazen gülümsemesini bile kafamda canlandıramıyordum.”

Bu itirafım üzerine, dehşete düşmüş değil, düşünceli görünüyordu. “Unutmak doğal bir şeydir, anıların solması da. Annen, hayatını geçmişte yaşayarak geçirmeni istemezdi.” Yüzünde bir gülümseme belirmişti. “Ben de her şeyi hatırlamaya çalıştım. Bütün önemli şeyleri hatırlıyorum, birbirimize ilk ‘*Seni seviyorum,*’ deyişimizi, ilk öpücüğümüzü...” Sırıttırıyor, gözleri parıldıyordu. “*Kesinlikle* ilk öpücüğümüzü...”

Sonra derin bir nefes aldı, ikimiz de yürüyorduk ve o, yere bakıyordu. “Ama başka şeyleri de hatırlıyorum, o zamanlar önemli olmayan şeyleri...”

“Tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemem ama daha önce binlerce kez yaptığımız gibi yüzüyorduk ve kurulanmak için çimlerde uzanıyorduk. Sıradan bir gündü ama gözlerimi kapatınca, yaprakların gölgelerinin onun cildi üzerinde bıraktığı şekillerin aynısını görebiliyorum.”

Artık bana bakıyordu. “Her neyse, dikkatli olmanı istiyorum Meda. Bir gün uyandığında, ölü bir kızın lekeli

hafızasından başka bir şeye sahip olmayan yaşlı bir aptal olma. Annen bu şekilde yaşamayı istemezdi. Kaybettiğin insanları hatırla ama gitmelerine de izin ver. Bırak anılar olsun.”

Ama onun, annemi bırakmadığı belliydi. “Senin de aynısını yapmanı istemez miydi?”

Yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanmış birisi gibi gülümsedi. “Evet ama anneni sevmenin en eğlenceli kısımlarından biri de onunla tartışmaktı.”

“Ama ben, onun dediklerini mi yapmalıyım?”

“Sen onun kızıydın.”

Duraksadım, duyduklarımı hazmediyordum. “Peki... Gitmesine izin vermeyi hiç düşünüyor musun?”

Gökyüzüne bakıyordu, o an benimle konuştuğunu düşünmüyordum. “Hayır.”

“Ama daha az önce, hayatına devam etmeni isteyeceğini söyledin.”

Gülümsedi. “Nereye doğru gideceğime dair onunla aramızda bir anlaşmazlık var.” Sonra gülümsemesi soldu, yüzü sakın bir hâl almıştı. “Ama sana gelince Meda... Senin bunu yapmanı istemiyorum, annen de istemezdi. İyi zamanları hatırla, onun hatırasını onurlandır ama gitmesine izin ver.”

O kadar uzun zamandır suçluluk duygusuyla yaşıyordum ki bu, kulağa imkânsız geliyordu. Ama deneyecektim.

Luke’un gitmesi gerekiyordu ama yeniden buluşmak üzere sözleştik.

O gittikten sonra ben yürümeye devam ettim. Giderken beni koruması için birini çağırılmamıştı, ya kazara

olmuştu ya da bilerek, bilmiyordum, ama özgürlüğümün tadını çıkardım. Kamp boyunca yürüdüm ve annemi düşündüm. Luke’u düşündüm. Yanlış anlaşılımları ve fedakârlıkları düşündüm. Hataları düşündüm. İyiyi ve kötüyü düşündüm.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki önümde tartışmakta olan çifti fark edememiştim. Çok korkutucuydu çünkü Jo her zamanki gibi bağıırıyordu. Kaçmaya çalıştım ama çok yakındım ve yakalanmak ya da tartışmalarını bölmek istemiyordum.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” dedi Jo sertçe, geriye çekilerek. Chi, Jo’yu kollarından tuttu, asla yılmıyordu. Size cesur olduğunu söylemiştim.

“Biliyorsun. Beni seviyorsun Jo.”

“Sevmiyorum.” Chi’nin suratına bakmıyordu.

“Yalancı!” dedi, uysal bir şekilde.

Jo kendini daha fazla tutamamıştı. Ellerini bitap düşmüş suratına götürmüştü. Ağlıyordu. “Yürütemeyiz Chi. Ben okula hapsolmuş olacağım.”

“O zaman bana *Profesör Dupaynes* demeye başlamlısın.”

Ah, korkunç!

“Ciddi ol!” dedi Jo ve Chi onu kollarıyla sardı.

“Umurumda değil Jo. Bu şekilde birlikte uzun yıllar yaşayabiliriz.” Jo’nun ağlaması daha da şiddetli bir hâl almıştı. “Ama bunun gerekli olduğunu bile sanmıyorum. Senin zekân ve benim de bacaklarım var. Dışarıdaki çiftlerle gayet eşitiz.”

“Chi, seni öldürürüm!”

“*Senin* sayende Meda bizi öldürmedi.” Chi hafifçe gülümsedi ve Jo’nun kulağına doğru fısıldadı, “*Seni* sevmeme izin vermeden önce, daha ne kadar hayatımı kurtarmak zorundasın?”

“Ben...” dedi Jo ama Chi eliyle Jo’nun çenesini yukarı kaldırdı.

“Bence, üç kez gayet yeterli.”

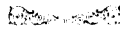
Dört kere... Ama belki bazı sırların arkadaşlar arasından kalması iyi bir fikirdi.

Ve sonunda tavsiyeme uyup Jo’yu öptü.

Bir yere gitmem gerekmiyordu, bu yüzden bir koltuğa oturdum ve en yakın iki arkadaşımın önümde açığa çıkan ilişkilerini anlatan pembe diziyi izlemeye başladım. Uri’nin anısına şov için biraz hayalî patlamış mısır patlattım. Umarım şov, +18 bir hâl almazdı.

Bir anda yanımda Uri’yi gördüm. Gümüş gibi parlıyor ve gülümsüyordu, yanımdaki banka oturmuştu ve bir avuç dolusu patlamış mısır almıştı. Askerî araç-gereç çantasını yaşıyordu, mısırların bazılarını ağzına attı, bazılarını da çantasına.

Daha sonra hatırlayabileceğim, güzel bir anıydı.

TEŞEKKÜRLER

Ebeveynlerim Bob ve Mary'ye bütün sevgileri ve destekleri için; Wes ve Matt'e hem en iyi hem de en kötü erkek kardeşler oldukları için ve kitap bazen ne kadar garipleşirse garipleşsin hep yanımda olan Diane' e kocaman teşekkürler...

Beni eleştiren bütün arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum ama özellikle de en başından beri ve hiç azalmayan bir şekilde beni destekledikleri için Megan, Marlene, Reg ve Ann'e; sıkı arkadaşlıkları ve sert eleştirileri için, sakallı kadınlar Mónica, Stacey, Evelyn ve Holly'ye ve hayalimin gerçekleşmesini sağlayan Shiv'e...

Ayrıca yayıncım Victoria Marini'ye ve darmadağınık karakterlerimi en az benim kadar sevdikleri için editörlerim Ameya Nagarajan ve Amanda Rutter'a ve kitabımı bütün dünyaya hazırlamak için sıkıca uğraşan Penguin India ve Strange Chemistry'deki geri kalan herkese teşekkür ediyorum.

Ve son olarak, bana yaptıkları arkadaşlıklarıyla yaratıcılığımın her gün biraz daha gelişmesini sağlayan Raffi, Baird ve "kızlara" ve Adam'a çok teşekkürler...

YAZAR HAKKINDA

Eliza Crewe hep avukat olacağını düşünmüştü, hatta hukuk fakültesini neredeyse bitiriyordu. Ama dedikleri gibi, yediğin ne ise, sen de osundur, Eliza'nın da çocukluğundan beri yalayıp yuttuğu kitapların sayısını düşününce, kendisini edebî dünyada bulması da kaçınılmazdı. Avukatlık planını bir kütüphaneci olmak için terk etti ve şimdi ise bir yazar.

Not defterlerini yıllarca rastgele şeylerle dolduruyordu ama 2011 yılının baharına, kocasıyla bir ev alana kadar, tam anlamıyla bir roman yazmaya karar vermemişti. Evi ile işi arasında yarım saatlik bir mesafe olunca, dikkatini yola olan öfkesinden başka bir şeye vermeye karar verdi. Kana susamış, insanları yiyen canavarlarla ilgili bir kitap yazmış olması tesadüf mü sanıyorsunuz?

Eliza, Illinois, Edinburgh ve Las Vegas'da yaşadı, şimdi de kocası, kızı, tavukları, öfkeli, konuşkan, doldurulmuş cüce zürafası ve tatlı, sessiz, pandomimetrik ayısı ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. El ustalığı gerektiren projeleri kısmen de olsa tamamlamaktan, tavuklarını serbestçe dolaştırmaktan ve uzun yürüyüşlere çıkmaktan hoşlanıyor.

Serinin Diğer Kitapları:

Ezik (Ruh Yiyenler Serisi #2)

Çizik (Ruh Yiyenler Serisi #3)

Ruh Yiyenler Serisi

2. Kitaptan kısa bir bölüm ...

EZİK

Çoğu şey gibi, eğlence de çalındığı zaman iyiydi. Talihli bir tesadüf, muhtemelen ancak bu şekilde yeniden eğlenebilirdim. Aptal Haçlılar ve aptal kuralları... Öldürmeye odaklı bir grup olmalarına rağmen, korkunç derecede kısıtlayıcıydılar.

Hayır Meda, kampüsten dışarı çıkamazsın.

Hayır Meda, sokağa çıkma yasağı olduğunu biliyorsun.

Hayır Meda, o çocuğu yiyemezsin.

Ama benimle ve beni öldürmek isteyen iblis ordusuyla aramda duran tek şey oldukları için, itaat etmekten başka bir seçeneğim yoktu ya da en azından, bu geceki gibi, itaatsizlik ederken *yakalanmamalıydım*.

Kurbanımın arazisinin önündeki çitlerden atlarken parmaklarımı esnettim ve şiddetli kahrımı bastırdım.

Sessiz bir sıçrama; daha sonra işim bitecekti, ayaklarımın uçlarında hafifçe yere indim, dizlerimi o kadar bükmüş-tüm ki popom neredeyse yere değecekti. Yıpranmış bun-galov eski ve kasvetli görünüyordu. Pek çok mutlu çocuğu yutmuş ve hoşnutsuz yetişkinlerden kurtulmuş gibi görü-nüyordu. Ay ışığı altındaydı, karanlıktı ama oturma oda-sındaki televizyondan mavi bir ışık yayılıyordu. Saat gece 02.00'dı.

Benim için bir ışık açık bırakmamıştı. Zaten beni pek beklemezdi.

En yakınımındaki pencereye gizlice yaklaştım, vızıl-da-yan ağustos böcekleri hareketlerime eşlik ediyordu. Sıcak yaz havası tenimde geziniyor ve bütün bu kurallardan kurtulmuş olmanın verdiği hazdan başka bir şey hisse-de-miyordum. Bütün o gözlerden... Ama bu özgürlüğün bir bedeli vardı: Jo çok kızacaktı.

Ürkmüş-tüm. Hiç kimse izinsiz dışarı çıktığımızı anlayamazdı ama ne zaman kötü bir şey planlasam hep içine doğardı. En azından çoğu zaman... Bugün de şüpheli görünüyordu, sıkıcı günümün üstesinden gelmeye çalışırken, içimdeki coşku nedeniyle gözlerimden çıkan parıltıları yakalamıştı. Beni kontrol edeceğine dair her şey üzerine bahse girebilirdim ve ettiğinde de... Korkuyla doldum ama sonra o hissi uzaklaştırdım. Bu endişelerin eğlencemi mahvetmesine izin versem de vermesem de aynı sonuçlar oluşacaktı.

Ve bu gece hiçbir şey eğlencemi mahvedemeyecekti.

Derin bir nefes verdim ve sanki ne olacağını biliyor-muş gibi, açlık içimde canlanıyordu. Kıvranıyor ve kaba-rıyordu; kurallar, Jo ya da mahvolmuş arkadaşlıklar umu-rumda değildi.

Açtım.

Pencereden gizlice baktım, **onu** gördüğümde nefesim kesilmişti; koltuğunda, baygın bir şekilde duruyordu. Yüzü sarkık, ağzı açıktı ama bu suratı hatırlıyordum. Üzerinden aylar geçmiş olsa bile, uyanık ve huysuz, zayıf bir ışıkla aydınlatılmış suratını hatırlıyordum. Lekeli beyaz atleti, o orta yaşlılara özgü göbeğinin üzerinde gerilmişti, pis beyaz atleti, koyu teninin yanında nasılsa parlak gözüküyordu. Pencere camına ellerimi dayadım, yeni bir oyuncak için hırsla dolmuş bir çocuk gibiydim.

“Annabel...” diye seslendim, cansız bir şekilde, geceye doğru. Ellerimdeki gümüşü ışıktan daha arkama dönmekten hayaletin geldiğini anlamıştım. Onu mart ayından, Uri’yle motelde kaldığım geceden beri görmemiştim. Kaçışımı planlamak ve Haçlıların etrafımdaki korumalarını azaltmalarını beklemek uzun zaman almıştı. Aylar geçmiş olmasına rağmen, Annabel hâlâ hatırladığım gibiydi, ölülerin ebedî benzerliğiyle lanetlenmişti. Hayatı sona erdiğinde, üvey babası, koltukta oturan adam onu öldürdüğünde, henüz küçük bir kızdı. Hâlâ o gece üzerinde olan geceliği giyyordu; saçı hâlâ küçük örgüler hâlindeydi. Eğer hayatta olsaydı, örgülerinin sonundaki boncuk tokaların gıcırdayacağını düşünüyordum. Ama onlar da, aynen onun gibi, sonsuza kadar sessizliğe bürünmüştü.

Benim baktığım yere bakıyordu, masum biriymiş gibi uyuyan adama... Ben büyük bir zevkle doluyken, o ise öfke ve intikam hissiyle doluydu, bu da altı yaşındaki birisi için çok şirin bir şeydi, ölü bile olsa ıslanmış bir kedi yavrusu gibiydi.

“Zamanı geldi Annabel.” dedim yumuşak bir sesle ama bir bıçak gibi de keskindi. İçimi dolduran şiddet hissi her bir damarımda geziniyordu.

Bana doğru döndü ve sert yüzü yumuşamaya başladı. Yeni ifadesi, minnettarlığın ve ezici bir kederin altında ya-

tan umudun bir birleşimiydi. Çok değerli bir şeyinin çalındığını, intikamın bile bunu geri getiremeyeceğini bilen bir surattı.

Yine de deneyecektim. Ona gülümsedim ve yapacak olduğum şeyin iğrençliği onu neşelendirdi.

Yeniden sandalyedeki adama bakıyordum. O, ona **Babacığım** dese de, adı Colton'dı. Parmaklarımı, pencerenin aralığının altına geçirdim ve pencere uzun süredir bakımsız kaldığından sert bir gıcırdama sesi ile yukarı doğru kalktı. Colton uyuyordu ama artık çok yakındım ve uyan- sa da bir şey fark etmezdi. İki metre sonra aramızda hiçbir şey kalmayacaktı. Hayatı çoktan ellerimdeydi, tadına bakmama çok az kalmıştı. Açlık, kulaklarımda kükrüyordu ve parmaklarımı çatlayana kadar pencere çerçevesine bastırıyordum.

Bir şey yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Çok ama çok uzun... Lanet olası Haçlılar yüzünden!..

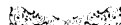
Pencere eşiğinden ellerimle destek alarak içeri doğru sıçradım. Ama atlarken, sarsılmama neden olan, fazladan bir güçle dolup taşmışım. Çok sert bir hamle yapmışım ve kafamı, pencere eşiğine çarptım. Kendimi küfretmek için zor tuttum ve çalılıkların üzerine düştüm.

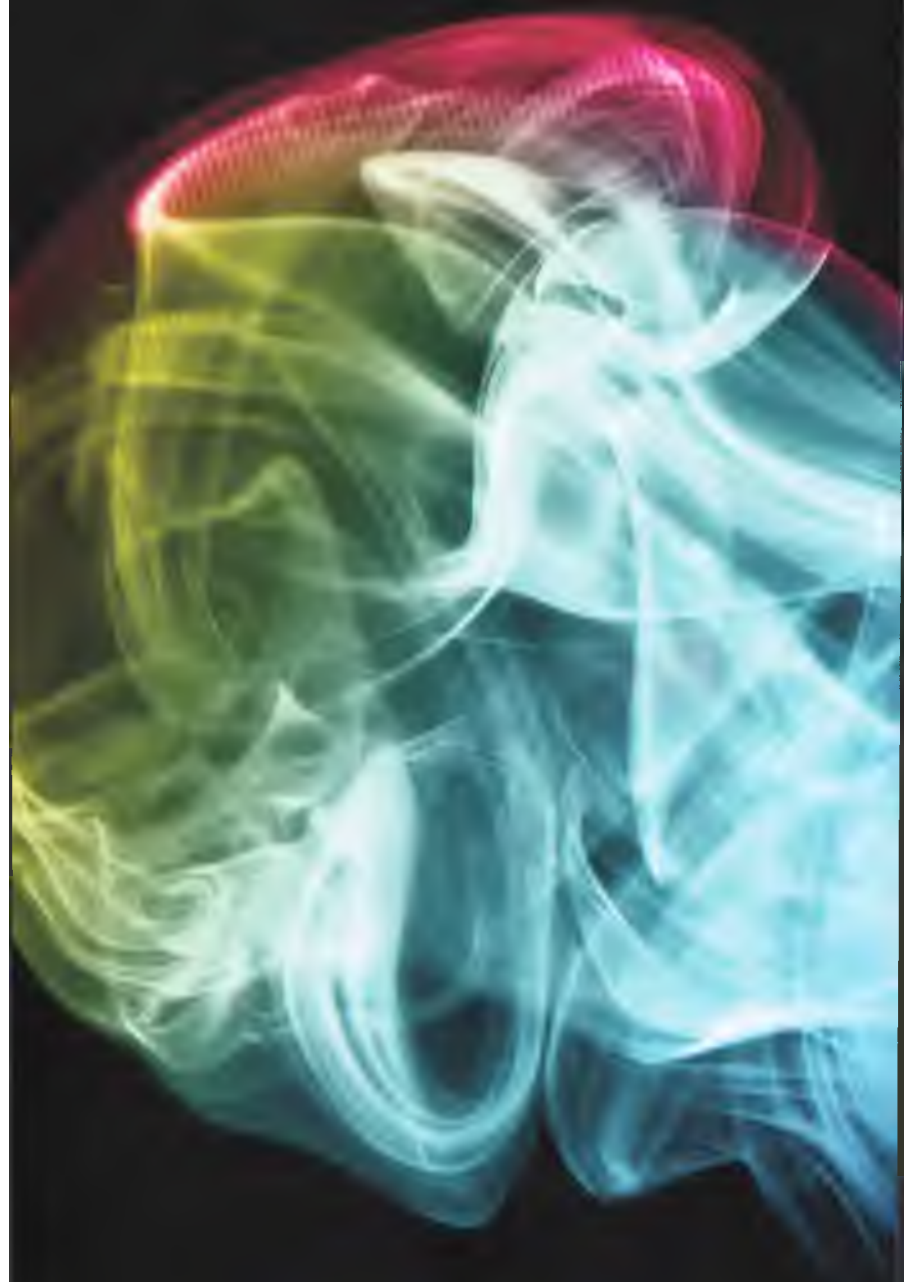
Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!

Tenimin altında sıcak bir güç dalgalanıyor, titreşip şişmekte olan bir sıcaklık iyice çömelme neden oluyordu ve gözlerim, etrafta gölgeler görüyordu. Bu, sadece tek bir şey olabilirdi:

İblisler... Yakınımda...

Ve yapayalnızdım.

Eliza Crewe hep avukat olacağını düşünmüştü, hatta hukuk fakültesini neredeyse bitiriyordu. Ama dedikleri gibi, yediğin ne ise, sen de osundur, Eliza'nın da çocukluğundan beri yalayıp yuttuğu kitapların sayısını düşününce, kendisini edebî dünyada bulması da kaçınılmazdı. Avukatlık planını bir kütüphaneci olmak için terk etti ve şimdi ise bir yazar.

RUH YİYENLER SERİSİ 1. KİTAP UŞUTUK

Meda'yla tanışın!

O insanları yiyor.

Aslında teknik olarak ruhlarını yiyor.

Seçici davranması ve bunu hak eden insanları tercih etmesi onu geçekten özel kılıyordu. Kötü birisi olmaktan inanılmaz zevk alıyor ve bu konuda kendisini engelleyemiyordu. Zaten çılgın isteklerini durdurmaya da hiç niyeti yoktu!

Annesi öldürüldükten sonra etrafındaki "Ruh Yiyenler" ona ne yapması ve nasıl davranması gerektiği hakkında bilgi vermediler. Meda, kendi türünü öğrenmek için uğraş verse de başarılı olmadı. Bir gün karşısına çıkan takım elbiseli üç adam son şansıydı. Fakat ortada ciddi bir sorun vardı, bu adamlar Meda'yı öldürmek istiyorlardı. Aslında Meda'nın haçlılar, yani onun türünü ortadan kaldırmaya ant içmiş elit bir grup tarafından kurtarılması iyi bir fırsattı. Onlar "iyi insanlar"dı ve onlarla birlikte uyum içinde yaşayarak kendi türü hakkında araştırma yapabiliirdi. Ölümcül düşmanlarıyla bayrak kapmaca oynarken günbegün daha çok şey öğrendikçe işler, içinden çıkılamayacak kadar kötü bir hâl aldı.

Meda, annesi, geçmişi ve kaderi hakkındaki şok edici gerçekleri öğrendiği zaman pes edecek mi?

Kanınızı donduracak kadar vahşi ve kanlı bir yokculuğa hazır mısınız?

ISBN: 978-605-9915-56-4

9 786059 915564 ₺25

Kanes Edebiyat/ Fantastik Roman

www.kanesyayinlari.com

facebook.com/kanesyayincilik twitter.com/kaneskitap instagram.com/kanesyayinlari